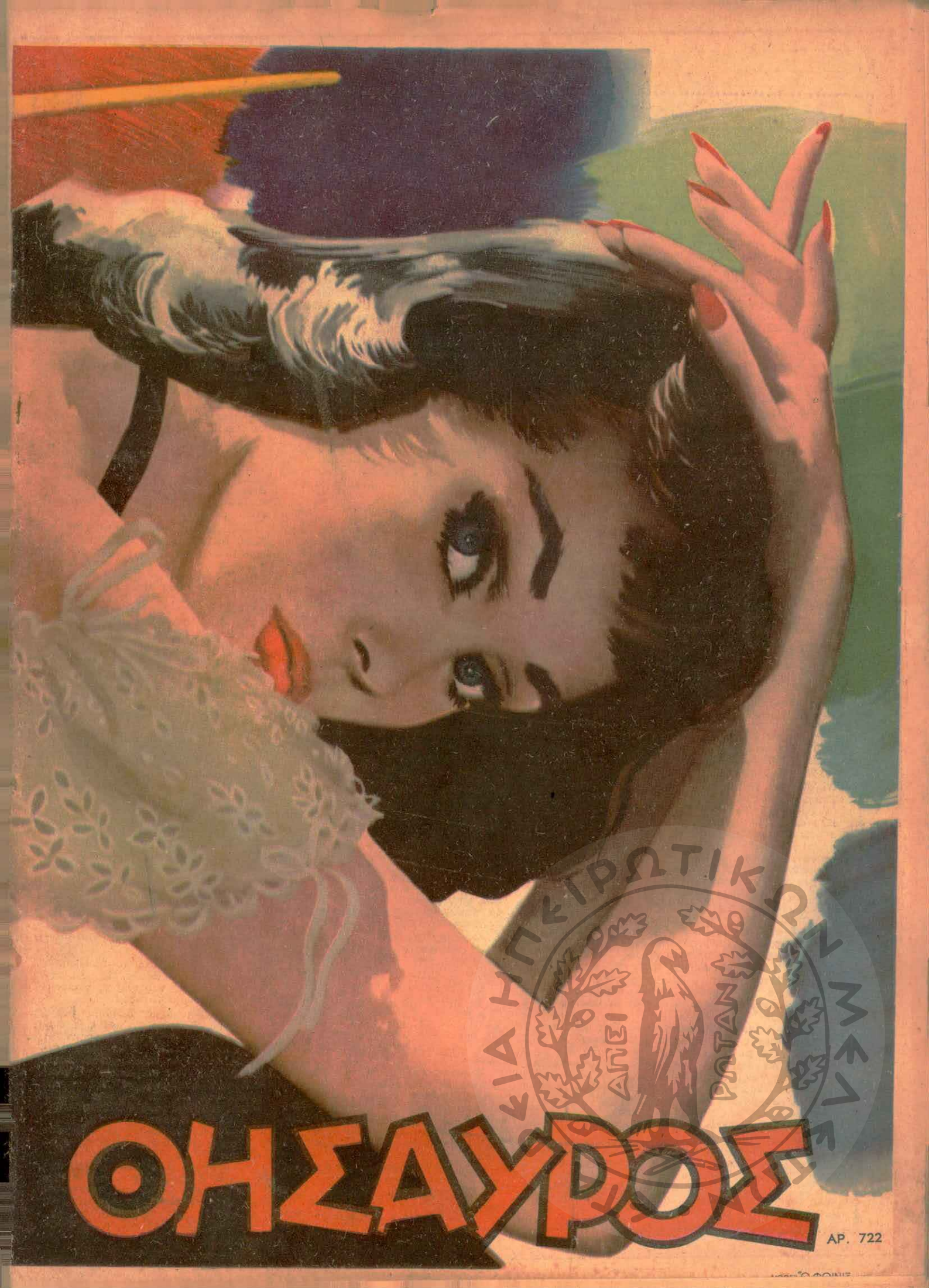

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

“Ανθρωποι που γίνονται ΘΗΡΙΑ

“Η «λυκανθρωπία» στο θρόνο και στην επιστήμη

Μπορεί ένα ανθρώπινο πλάσμα να μεταμορφωθεί σε άγριο ζώο; Φαίνεται εξωφρενικό ένα τέτοιο πράγμα. Ωστόσο, κυκλοφορούν κάθε τόσο, σε διάφορα μέρη του κόσμου, αφηγήσεις τέτοιων καταπληκτικών μεταμορφώσεων, που τις επιβεβαιώνουν μάρτυρες απόλυτα αξιόπιστοι!

Τελευταίως ακόμη, ένας κυβερνητικός γιατρός της Νοτίου Ρωσίας, όρκισθηκε πως είδε με τα μάτια του ένα νέο και μία κοπέλλα να μεταβάλλονται σε τσακάλια! Είχε μεταφιεσθή ο ίδιος σε ιθαγενή κι είχε κρυφτή ανάμεσα στα κλαδιά ενός δέντρου, για να παρακολουθήσει από κεί, αθέατος, το μυστικό και φριχτό “Χορό” του Τσακαλιού.

Οι μαύροι, καίσιμνοι γύρω απ’ τη φωτιά, τραγουδούσαν μονότονα και χτυπούσαν τα τὰμ-τὰμ. Ξαφνικά, ένας νέος και μία νέα, γυμνοί κι’ οι δυο, πηδησαν πάνω απ’ τα κεφάλια των άλλων και βρέθηκαν στο εσωτερικό του κυκλού. Εκεί, άρχισαν να χορεύουν άγρια γύρω απ’ τη φωτιά, και ν’ απομυμούνται τις κινήσεις και τη φωνή των τσακαλιών.

Ο ρυθμός των τὰμ-τὰμ γινόταν όλοένα πιο γρήγορος. Και, πανω σ’ αυτή τη φρενιτιδα, έντελώς άπροειδοποίητα, συνέβη η μεταμορφώσις! Άντι για τους δυο χορευτές, ο γιατρός έδλεπε τώρα δυο τσακάλια! Τα ζώα αυτά πήδησαν έξω απ’ τον κύκλο και χάθηκαν στη ζούγκλα.

Μη μπορώντας να πιστέψη στα μάτια του, ο γιατρός έδωσε την εξήγησι, ότι είχαν υποστή ολοι ομαδική ύποβολή και φαντασθήκαν πως είδαν τ’ άγρια, “Ωστόσο, την άλλη μέρα, του πήγαν μία κοπελίτσα ιθαγενή, σοβάρα τραυματισμένη στα πλευρά από τσακάλια! Οι δικοί της ισχυρίσθηκαν πως την είχαν απαγάγει και κακοποιήσει μερικοί μεγαλοσώμιοι πτήχιοι. Αλλά ο γιατρός αναγνώρισε δίχως κανένα δισταγμό, σημάδια από νυχια και δόντια τσακαλιών.

Έξ’ άλλου, στην Εύρώπη, υπάρχει από τα παλιά χρόνια, ο θρύλος, ότι ώρισμένοι άνθρωποι είναι ικανοί να μεταμορφωθούν σε λύκους.

Μιά από τις πιο αξιοσημείωτες περιπτώσεις «λυκανθρωπίας», σημειώθηκε στη Γαλλία κατά τα χρόνια 1764-65. Την εποχή εκείνη, ένα φοβερό πλάσμα, γνωστό με το όνομα “Θηρίο του Ζεζων-τάν”, είχε τρομοκρατήσει την περιφέρεια του Λανγκανκ. Όπως διηγούνται οι ντοπιόι, είχε σκοτώσει και καταβροχθίσει πάνω από 100 ανθρώπους. Έπετίθετο, όχι μόνον σε μεμονωμένους όδοιπόρους, αλλά και σε ομάδες από καβαλλάρηδες ή σε επιβάτες λεωφορείων.

Οι διαδόσεις το παρίσταναν σαν ένα τεράστιο πλάσμα, ικανό να ζαλίση έναν άνθρωπο, μ’ ένα μόνο χτύπημα της ουράς του, να πηδήση σε άπιαστο ύψος και να τρέξη με ιλιγγιώδη ταχύτητα. Μιά βασιλική προκήρυξη πρόσφερε μεγάλη αμοιβή για την εξόντωσί του. Ένα ολοκληρω άπορρασμα δραγώνων βγήκε γι’ αναζήτησι του, κι’ επί τέλους, μετά πολλούς μήνες, κατάφερε να το σκοτώσει ένας απ’ τους αξιωματικούς του βασιλείως.

Η αρχή του θρύλου της λυκανθρωπίας, ανάγεται στην αρχαία ιστορία και μυθολογία. Ο Ρωμαίος ποιητής Όβιδιος, διηγείται στις “Μεταμορφώσεις” του πως ο βασιλεύς της Άρκαδίας Λυκάων έγινε λύκος, για τιμωρία του, επειδή είχε προσφέρει ένα κομμάτι ανθρώπινο, κρέας στο Δία, για να δοκιμάσει αν πραγματικά ήταν παντογνώστης.

Ο “Ηρόδοτος πάλι, μιλάει για τους όπαδούς μιας μυστικής «λατρείας», που μπορούσαν, μία φορά κάθε χρόνο, να μεταβάλλονται σε λύκους για λίγες μέρες.

Τέλος, ο Πλίνιος μάς πληροφορεί, ότι κάθε χρόνο, στις γιορτές του Λυκαίου Διός, στην Άρκαδία, εξέλεγτο με κλήρο ένας άντρας της οικογένειας του Άνταίου, που τον πήγαιναν στην όχθη μιας λίμνης, και τον βουτούσαν μέσα στο νερό. Αμέσως ο άνθρωπος αυτός γινόταν λύκος! Μετά 9 χρόνια, αν βρισκόταν ακόμη στη ζωή, ξαναγινόταν άνθρωπος και γύριζε στο σπίτι του.

Οι θρύλοι αυτοί των υπερφυσικών μεταβολών ανθρώπων σε λύκους, δεν έχουν καμμία σχέση με την παθολογική εκείνη κατάσταση που ονομάζουν οι ψυχίατροι «λυκανθρωπία». Ο άνθρωπος που πάσχει απ’ αυτήν, πιστεύει πως είναι λύκος (ή άλλο άγριο ζώο) και κυριεύεται από μία άκατανίκητη επιθυμία να φάη ώμο κρέας, ανθρώπινο κατά προτίμηση!

“Ο καινούργιος ύπνρέτης

Πρωτότυπο διήγημα

Στην έξοδο του δάσους του Βιλ-λάρ, ο Λουί Μωζανύ σταμάτησε για να θαυμάση το Μονκλαίρ. Η έπαυ-λις υψωνόταν στους πρόποδες του Μουσερόλ. Ο Μωζανύ εσπρωξε την καγκελόπορτα της αυλής. Ίιποτε δεν κινήθηκε στο βάθος του σκοτεινού διαδρόμου. Ο έπισκέπτης άναψε τον αναπτήρα του.

— Ποιος είναι; ρώτησε μία γυναικεία φωνή.

— Έγώ, δεσποινίς Νταλονσιέρ. Ο νέος ύπνρέτης σας, άπάντησε ο Μωζανύ.

Άφου καλωσώρισε τον νεοφερμένο, η δίσ Μαρί Νταλονσιέρ επανέλαβε τους όρους της συνεργασίας που είχαν συμφωνήσει οι δυο τους, μία βδομάδα πρωύτερα στο γραφείο εργασίας, στη Γκρενόμεντ.

— Όπως σας είπα, θαχουμε πολλή δουλειά άσπυ να τακτοποιήσουμε ξανά το κτίριο. Ο πατέρας μου τάχε άφίσει όλα να έρειπωθούν και πρέπει όλα να διορθωθούν.

Άπό την πρώτη κιόλας βδομάδα της παραμονής του στο Φονκλαίρ, ο ύπνρέτης έκανε τις έπισκευες που χρειαζόνταν η στέγη και τα κοινώματα. Η Μαρί τον έδοήθησε άρεκετά.

— Θέλω να τελειώσουν όλα το γρηγορώτερα. Άνυπομονώ γιατί έχω υπ’ όφει μου δυο αγοραστές, του έμπιστευηκε.

Ο Μωζανύ ζήτησε πληροφορίες από τα περιχώρα κι’ έκρινε σωστό να μεταδίδασθ ότι έμαυε στην κυρία του.

— Προσέξτε, της είπε. Θα προσπαθήσουν να σας τυλιξουν. Ξέρουν όλοι ότι έχετε χρέη!

— Δεν έχω πια την παραμικρή πίστωση πουνεκα, ώμολόγησε η Μαρί Νταλονσιέρ. Ο πατέρας μου είχε γίνει έχθρος με πολλούς. Η μαγία του ήταν να κάνει δικές!

— Έν τωαύτη περιπτώσει, θα πρέπει να κάνετε μίαν έικονική πώλησι, πρότεινε ο Μωζανύ. Έχετε δανεισθή χρήματα μετά το θάνατο του πατέρα σας. Ξέρω έναν καλό τρόπο να ξεγελάσετε τους δανειστές σας... Μεταδίδάστε το σύνολο των κτημάτων σας σ’ ένα πρόσωπο της έμπιστοσύνης σας!

— Πιστεύετε πως θα τολμήση κανείς να μου κάνει κατάσχεσι; ρώτησε η Μαρί.

— Δεν ξέρω, δεσποινίς. Έκανα άσχημα που άνακατέυηκα στις δουλειές σας... Το καλύτερο θα ήταν να μη άνακατευτώ καθόλου.

— Ω, όχι! φώναξε η Μαρί. Είμαι τόσο μόνη! Πητε μου: Αυτό το πρόσωπο της έμπιστοσύνης θα πληρώνει τα χρέη μου;

— Ασφαλώς! Και κατόπιν θα έκανε μία νέα πώλησι, λιανική, σε καλή τιμή. Τα κέρδη θα τα μοιραζόσαστε.

Τρομοκρατημένη, η Μαρί πήγαινε κι’ έβλεπε κάθε μέρα τα όσα της. Καθόταν δίπλα στο ποτάμι και με το νού της διαμέλιζε το κτήμα. Η σκέψι και μόνη της καταστροφής της περιουσίας της την έσκότανε...

Χτύπησα σ’ όλες τις πόρτες, έμπιστευηκα ένα βράδυ στον ύπνρέτη. Κανένας δεν θέλησε να με βγάλει από το άδιέξοδο. Γι’ αυτό σκέφθηκα... έσας! Θα μπορούσατε να ξαναπουλήσετε λιανικώς λίγους μήνες. άονότερα. όπως υού είπατε:...

Πήρε η ίδια μερικά φύλλα χαρτί κι’ ένα μελανοδοχείο.

— Θα κάνουμε ένα ιδιωτικό πωλητήριο... πρόσθεσε.

Έκείνος έδωσε σταθερά την ύπνοναφή του.

Σε μερικούς μήνες, όλοι οι δανειστές είχαν έξοφληθή. Η Μαρί έχειλίσει από εύνοιασύννη.

Όταν ένα πρωί μπήκε για πρώτη φορά μέσα στο δωμάτιο των γονέων Νταλονσιέρ, ο Μωζανύ στάθηκε και κύτταξε γύρω του με συγκίνηση.

— Βλέπετε, του είπε η Μαρί, μία σχισμή που χωρίζει τον τοίχο άνα-μεσα στα παραθύρα; Την έχω δη-τόσες φορές, αλλά δεν ξέρω από που προέρχεται.

— Άπό κεραυνό! Ξέφυγε του Λουί. Άπό έναν κεραυνό που έπεσε εδώ και τριάντα χρόνια, ένα βράδυ Άπριλίου... Μαρί, δεν με ρωτάτε τίποτα; Δεν έχετε καταλάβει ό-τι ήρθα εδώ για να σας ταπεινώ-σω; Θα σας εξηγήσω για να καταλάβετε!

“Έβγαλε από την τσέπη του ένα κιτρινωμένο χαρτί.

— Κυτάξτε αυτό το παλιό πωλητήριο!

“Διά συμβολαίου, ύπογραφέντος ένώντιον του κ. Ζεναστή, συμβολαιογράφου έν Βιλλάρ, έπώλησθ, σήμερα 3ην Φεβρουαρίου 1897, όκτώ στρέμματα γής και μίαν έπαυλιν εις τον δανειστήν μου Συμεών Νταλονσιέρ. Άντουάν Μωζανύ.

— Είναι ο πατέρας μου, είπε ο Λουί. Μεχρι 13 χρονών έζησα εδώ. Μία μέρα, κόλλησαν ένα κόκκινο χαρτί στην αυλή, κι’ όλα τα έπιπλα μας βγήκαν σε πλειστηριασμό.

“Ήμερα πως μάς είχε δανείσει λεπτά ο πατέρας σας Μας είχε πη πολλές φορές: “Θά σας πετάξω έ-ξω και θα μείνω έγω στη θέση σας!”

Ο πατέρας μου ήταν ο κυριώτερος αντίπαλος μου στις έκλογες.

“Υπήρχε ένα βαθύ μίσος μεταξύ τους. Ο πατέρας μου ήττηθηκε, εγκατέλειψε τον τόπο κι’ έφυτοζώσσε ως την ήμερα που πέθανε. Αλλά έγω, είχα όρκισθή, από τότε που ήμουν τολύ νέος, να εκδικηθώ!

Η Μαρί έκλαιγε, με το κεφάλι άναμέσα στα χέρια.

— Μη φοβάστε, Μαρί! Όπως βλέπετε, το βάρος μου έλειψε. Είστε τόσο γλυκεία και ύποχρεωτική. Δεν θέλω να παλέψω μαζί σας. Όλα τα χρέη σας πληρώθηκαν με χρήματα που έισπραχθήκαν από την πώλησι της έυλειας του κτήματος. Μπορώ να φύγω ήσυχος, γιατί δε διατρέχετε πια κανέναν κίνδυνο.

— Όχι, όχι! Μη φύγετε! φώναξε η Μαρί. Μη μ’ άφισετε μόνη! Έκείνος χαμογέλασε με πικρία. “Ωστε αυτό ήταν όλο που είχε να πη;... Δεν τον ήθελε από άγάπη, αλλά για προστασία; Ένα τέλχος άσυννευσίας ώρθωνόταν για πάντα άναμέσα τους...”

— Όρίστε, πάρτε το πωλητήριο και σκίστε το! φώναξε. Θα σας παραδώσω όλους τους λογαριασμούς. Θα φύγω άγριο το πρωί.

Την άλλη μέρα, ο ήλιος μόλις είχε βγη, όταν ο Μωζανύ είχε κιόλας έτοιμασθή. Τα μάτια της Μαρί ήταν κατακόκκινα. Ο ύπνρέτης φαινόταν πιο πολύ πειραγμένος, παρά λυπημένος. Της παρέδωσε τα κλειδιά των άποθηκών κι’ έκείνη τον συνώδευσε ως τον δημόσιο δρόμο. Μόλις έθωσαν εκεί, ο Μωζανύ είπε:

— Γυρίστε τώρα.

— Λουί, να ξαναάρθης! του είπε με φωνή που έτρεμε από τη συγκίνηση.

Ποιν χαθή η σιλουέττα του στη στροφή, ο Μωζανύ σήκωσε το χέρι του προς το μέρος της, στέλνοντάς της έναν άργό άποχαριτισμό... για πάντα!

ΑΝΤΡΕ ΒΕΡΠΙΟ

Θησαυρός

ΒΙΒΛΙΟΔΙΔΑΚΤΙΚΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 Θ ΤΗΛ.: 27-135—29-967 Θ ΤΙΜΗ ΔΡΧ 4000

Κοζερ της εβδομάδος

Η ΩΡΑ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΝΘΡΩΠΙΑΣ

“Όλα κανείς τα καταλαβαίνει: Την προδοσία, την άκαλοσία την άσάθεια, την κόπωσι, τη βείωσι του έρωτικού ένδιαφέροντος. Δεν μπορείς να κρίνεις τον άνθρωπο άπό τις διακυμάνσεις, που έκδηλώνει στην έρωτική του πορεία.

Άντρες και γυναίκες άκολουθούν πτώσεις και άνόδους, που είνε ξένες προς τη λογική και προς το καθήκον τους. Η έπιθυμία τους είναι να μείνουν συνεπείς στην ύποσχεσι ή και στον όρκο — όρκιζόμαστε τόσο συχνά — που έδωσαν.

Πίστι αιώνια ώρκίστηκαν γτές. Και το πιστεύαν τη στιγμή της όρκωμοσίας. Την έπομένη όμως τους βλέπετε άνικανους να σεβασθούν τα όσα ύποσχέθηκαν. Κακό και όλέθριο. Άλλά μπορείτε να τους καταδικάσετε; Καθίζουμε. Βέβαια, στο έδώλιο του κατηγορουμένου τον έπιρκο και την έπιρκο και τους λέμε: “Κατηγορείσαι γιατί άθέτησες το λόγο σου. Κατηγορείσαι γιατί έπαυσε πια η άγάπης έκείνων ή έκείνη που άγοπούσες.”

Άλλά και οι κατηγορούμενοι πάλι, θα είχαν πρόνοιη την άπολογία: “Έτσι όπως το λέτε, κύριε εισαγγελέα, δεν άγαπού πια το πρόσωπο που άγαπούσα. Αλλά μπήκες φταίω; Μήπως το θέλω; Μήπως υποφώ να κάνω διαφορετικά; Αυτά είναι πράγματα που δεν ύπάρχονται στον έλεγχό μας. Άγαπώ χωρίς να καταλάβω το πως και το γιατί, και παύεις η άγάπης κατά τον ίδιο τρόπο. Κι’ αν για λόγους φιλανθρωπίας ύποκρινομένον τον έρωτευμένο στο πρόσωπο που έψαψ η άγάπη, θα ήταν προσβολή κι’ άπάτη που δε θα μου τη συγχωρούσε το ίδιο πρόσωπο.”

Κάνω αυτό τον πόλογο — γιατί πόλογος στο θέμα μας είναι αυτό όλα — για να καταλήξω στο συμπέρασμα ότι την έρωτική έπικοινωνία των ανθρώπων δεν ύπορείς να την κρίνεις με τα ίδια μέτρα που κρίνεις και τις άλλες έκδηλώσεις τους. Πονάει το ήμμο μι-ας εγκαταλείψεως, αλλά δειννεις κατανοήσι και στο φυγάδα.

Δεν χειροκρατεί. Βέβαια, κανείς τους φυγάδες, σ’ όποιον νέος κι’ αν άνηκουν. Δεν τους λέει: “υπράδα, παιδιά, που φύγατε.” Άλλά και δεν τους σέρνει στο έκτελεστικό άπόρρασμα.

“Αν όμως δεν τραβούμε το σχοινί του κατηγορουμένου ότις πτωρείς της έρωτικής κοπώσεως το τραβούμε σε άλλες περιπτώσεις ότις όποιες πρωταγωνιστούν η παλιανθρωπία ή κακοήθεια, το συμφέρον, ή κακία.

Δεν έπαυσε να ένδιαφέρεσαι έρωτικά μ’ έκείνον ή μ’ έκείνη που συνδέεται. Βρήκες όμως πια συμφετοκούς όρους. Βρήκε την παλι-κα ό ένας. Βρήκε τον παραλή ή άλλ. “Έδώ, βέβαια, και θα καταδικασθής. Η βύνησι, γιατί κουά-στηκες κοντά στο πρόσωπο που κύποτε άγαπούσες.”

Π. ΠΑΛΛΙΟΛΟΓΟΣ

— Συγγνώμη, δεσποινίς, άλλ’ αυτή ή και πια που διαλέξατε, δεν έχει καμμία τούπα!... (Τού Β Χαιστοδούλου)

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Μου τὸ λές...

Μου τὸ λές... Δεν τ’ άποδείχνεις. Τί να πώ; Τί να κάνω; Πώς μπορώ να σε πιστέψω; “Αν έγω σου δείχνω πόσο σ’ άγαπώ, δεν σε βλέπω νάχης μάτια μου, σκοπό να με κάνης το αίσθημά σου να μαντέψω... Μου τὸ λές... Μου τόχεις πη πολλές φορές, μα ποτέ δεν μου τ’ άπόδειξες, στ’ αλήθεια, κι’ αν άκούω κάποιες λέξεις τουφερέες, κι’ οι ματιές σου μου φαντάζουν φλογερές, όλ’ αυτά μου φαίνονται ίσως παρουσμία!...

Μου τὸ λές, δεν μου τ’ άπόδειξες ποτέ σου, και μαζύ σου κάθε ώρα μου τη γάνω, ότις πανίδες που μου στήνουν οι ματιές σου, κι’ ίσως ναμια, με’ τους άλλους έρωτές σου, ίσως ναμια, κι’ ένα ένας παραπάνω. Προτιμώ να υπή το λές... Το προτιμώ απ’ τα γέιλη σου το κοαγινωσόμενα, να μην νιώθω αυτόν τον άναστεναγμό, και το όημα «σ’ άγαπώ» που είν’ τόσο ώμο, σαν το λές, άναπημένη μου σ’ έμένα!...

Μου τὸ λές... Μα σκέψου τίποτα δεν βγαίνει με μία λέξι... με μία λέξι, μοναχά. Η καρδιά μου κάτι άλλο περιμένει, κι’ η ψυχή μου πουναι πάντα ποιέμενη, σαν άκούη τέτοια αίσθηματα ρηγά! Δεν μπορείς μου λέξι, άλλωώς να τ’ άποδείξες. Μα τί κάθεται και λές; Δεν σε πιστέψω! “Αν βελήσης την καρδιά σου να μου άνοίξης, κάθε μία μου αμφοβία, θα την πνίγης και θα πάψω με τον πόνο να παλεύω!...

Μου τὸ λές. Δεν τ’ άποδείχνεις φανερά, να μην έγω το άρρωστό μου καρδιοντύπι για να ξέρω πως υποφώ καμμία φορά ν’ αντικούζω της άγάπης τη ναός, και να βωά την ήσυχία που μου λείπει. Μου τὸ λές... Έσύ το έέρεις, δεν άρκεί ένας λόγος, που έτσι λέγεται και σβύνει. Η καρδιά μου είναι πιο άπαιτητική, και μί’ άποδειξι γυρεύει θετική, να πιστέψη και θυσία σου να γίνη!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

ΕΡΩΤΙΚΗ ΑΥΤΑΠΑΤΗ

Τό άσπασέρ άνέθηκε. 'Η ύπνρέρτρία άνοίξε την πόρτα και ό γιάτρός Μαρζέ, είδι- και ό γιάτρός Μαρζέ, είδι- κάσι γιά την άρτηριοσκλήρω- σι, μπήκε στο μπουντουάρ της γυναίκας του. 'Εκείνη τον υποδέχθηκε με άπλωμέ- να τό χείρα.

— Ποτέ δεν άρνησες τόσο πολύ στο νοσοκομείο... Γιατί;

— Τό πρώτ, μόλις έφτα- σα εκεί, Βοηκε έναν άσθενή, πού είχε πέσει στο δρόμο και τον περιμάζεψε ή άστυ- νομία... 'Οχι κανέναν αλή- τη... 'Απεναντίας έναν κα- λοντυμένο κύριο... Είχε έρθει από τη Νέα 'Υόρκη... 'Ήταν ό Ρενέ Ραζού!

— 'Εκείνη καθίσε, τρέμον- τας. Τό όνομα αυτό της έμ- πνισσε άσφικτα μέσα στη μνη- μη τους άσπρους τρούλους πού στεφανώναν έδώ και τριάντα χρόνια πριν, τη Μον- μάρτη.

— Αμέσως ύστερα όμως, έα- νάρθε μπροστά στο μάτια της τό μπουντουάρ...

— 'Ο Ρενέ Ραζού; μουρ- μούρισε. 'Ήταν εκείνος; Εί- σαι βέβαιος;...

— 'Ο! 'Απόλυτα βέβαι- ος. Ζανέτ. Πώς είναι δυνατόν να γελάστο; 'Ήταν αυτός πού τον έλεγες «Ριρή σου»!

— 'Όταν ήταν 18 χρόνων, ή Ζανέτ είχε φύγει από τους γονείς της, γιά να πάη να έψη σε μία φτωχική σοφί- α της όδου Λεπικ, με τον Ρενέ Ραζού. Έναν νεαρό μη- γανικό άνεργο. Πέρασε εκεί κοντά του δύο όλοκληρα χρό- νια στερώντας και έρωτικού πάθους. Χωρίς φωτιά τό χει- μώνα. Χωρίς πάγο τό καλο- καίρι. Τρώγοντας βραστές πατάτες και γαλάδια με ψω- μί. 'Ο νεαρός της ύποσχό- ταν πως θα την έκανε κάπο-

δύση μεγάλο ύποκατάστημα των επιχειρήσεων του. 'Αλλά ή κόουραϊ του ταξιδιού, ή άλλαγή του κλίματος, έπι- δεινώσαν την κατάσταση του... 'Εννοείται, προσπά- θησα να του δώσω έλπίδες...

— Μείνε ήσυχος, τον έ- δεσάωσα. Σε μερικές ήμέρες θα είσαι πάλι στο πόδι!...

— 'Εκανε μιάν άρνητική γεροντομιά, χαμογελώντας. Μία έννεσις τον άναλώωσθη- σε. Με φωνή σχεδόν φθιρι- στή, μου είπε τότε:

— Μόλις, έπί τέλους, έ- κατάφερα να μαζέψω ένα κε- φαλαίο εκεί κάτω, έσπευσα να γυρίσω στο Παρίσι και, άν ή Ζανέτ ήταν έλεύθερη, θα την έπειναμα μαζί μου.

— 'Αλλά την είχες παντρευ- θής έμια. Είχες γίνει κι έσύ από μεταξυ πλούσιος και τίς... Καμία άρχη πρα- γματοποίησης των μεγάλων ονείρων δεν φαινόταν...

— Μία μέρα, Βοηκε πάνω στο τραπέζι ένα άποχαιρετιστή- οιο γράμμα. 'Απογοητευμέ- νος από την κατάσταση, με- τάναστεψε στην 'Αμερική, γιά να Βρη την τύχη του.

— Τό γράμμα έλεγε:

— «Δεν μπορώ να σε κρατώ πιο πολύν καιρό μέσα στη φτώχεια. Τό ότi φεύγω, ά- ποτελεί τη μεγαλύτερη από- δειξη αγάπης πού θα μπορού- σα να σου δώσω. Φροντίσε να γυρίσης τό ταχύτερο κοι- τα στην οικογένεια σου και μην παραλείπης να θυμάσαι ποτέ-ποτέ τό Ριρή σου...»

— Λίγον καιρό άργότερα, ή- κείνη παντρεύθηκε με τον νεαρό γιάτρο Μαρζέ, πού είχε γνωρίσει τον Ραζού στο γυμνάσιο...

— 'Λοιπόν, Μαρζέ, ύστερα; — 'Ο γιάτρός της ύπη- ρεσίας είχε εξετάσει στο με- ταξυ τον Ραζού κι είχε δια- πιστώσει μία κρίσι άρτηριο- σκληρώσεως στο τελευταίο της στάδιο. Διαλείψεις καρ- διας... ούραμία... 'Η έπι- στήμη δεν είχε να κάνει με- γάλα πράγματα, ή μάλλον τίποτα πιά! 'Αναγνωριστή- καμε άμέσως. Με λίγες λέ- ξεις, πού κατάφερε να τραυ- λίστη, με κατετόπισε. 'Εκανε περιουσία εκεί κάτω, με τό έμπόριο της ευλείας. Είχε έρθει λίγες μέρες μόλις πριν από Παρίσι, με σκοπό να ή-

— 'Εδωξά από κοντά μας άλους τους βοηθούς και τίς νοσοκόμες. Και όταν έμεινα μόνος με τον Ραζού, άρχισα να τό μιλάω γιά σένα... ναι, γιά σένα, Ζανέτ... Τά λόγια μου λες και του ξανά- διγαν έμια... 'Αχι! δεν φαν- τάζεσαι τί ρόλο παίζει τό ή- θικό σ' έναν άσθενή!... Και τότε τραβήξα, άγαπητή μου, πιο μακριά από ό,τι έπρε- πε... Τόλμησα να του πώ, χρησιμοποιώντας έναν τόνο πικρίας και ζήλειας, ότi, παρ' όλο τόν ευτυχισμένο φαινομενικά γάμο μας, έσύ δεν είχες παρηγορηθ από τον χωρισμό σας κι ότi ή καρ- δια σου τού είχε μείνει πάν- τα πιστή... Καταλαβαίνεις, άγαπητή μου, πόσο τά λό- για μου ή έκαναν να ύποφέ- ρω!... 'Αλλά ήταν τόσο ευ- ερευητικά!... 'Αν έβλεπες την αγάλλια σου έξέφραζε ή μορφή του! Νόμιζες πως σχηματιζόταν γύρω της ένας φωτιστέφανος!... 'Ός τό τέλος, έμεινα δίπλα στο κρε- βάτι του, μιλώντας του γιά σένα... 'Η ματιά του έσβυνε σιγά-σιγά...

— 'Ο μεγάλος γιάτρός σώ- πασε γιά λίγες στιγμές κι ύστερα είπε:

— Με συγχωρείς, Ζανέτ, πού άνακάτησα σ' αυτή την ύποθεσι τ' όνομά σου;

— 'Εκείνη άποκρίθηκε με μία φωνή λίγο διστακτική:

— 'Εκανες πολύ καλά, ά- γαπημένη μου... Σ' εύχαρι- στώ!... 'Αλλά είσαι βέβαι- ος, άπόλυτα βέβαιος, χωρίς να κύνε λάθος, ότi εκείνος κατάλαβε;...

— 'Ο, ναι, άπόλυτα βέ- βαιος! 'Αδύνατον να έκανα λάθος... 'Ήταν τόσο ανί- σχυρος να άμφισβητήση αύ- τά όλα τά λόγια μου... 'Εκείνη άγκάλιασε τον άν- τρα της με περιπαθή εύνω- μισή. Γιατί, πιστεύοντας αυτός πως διηγόταν στον ά- σθενή του, χίμαιρες, τού εί- χε πη την αλήθεια!

— 'Εκείνη άγκάλιασε τον άν- τρα της με περιπαθή εύνω- μισή. Γιατί, πιστεύοντας αυτός πως διηγόταν στον ά- σθενή του, χίμαιρες, τού εί- χε πη την αλήθεια!

— 'Εκείνη άγκάλιασε τον άν- τρα της με περιπαθή εύνω- μισή. Γιατί, πιστεύοντας αυτός πως διηγόταν στον ά- σθενή του, χίμαιρες, τού εί- χε πη την αλήθεια!

— 'Εκείνη άγκάλιασε τον άν- τρα της με περιπαθή εύνω- μισή. Γιατί, πιστεύοντας αυτός πως διηγόταν στον ά- σθενή του, χίμαιρες, τού εί- χε πη την αλήθεια!

— 'Εκείνη άγκάλιασε τον άν- τρα της με περιπαθή εύνω- μισή. Γιατί, πιστεύοντας αυτός πως διηγόταν στον ά- σθενή του, χίμαιρες, τού εί- χε πη την αλήθεια!

— 'Εκείνη άγκάλιασε τον άν- τρα της με περιπαθή εύνω- μισή. Γιατί, πιστεύοντας αυτός πως διηγόταν στον ά- σθενή του, χίμαιρες, τού εί- χε πη την αλήθεια!

— 'Εκείνη άγκάλιασε τον άν- τρα της με περιπαθή εύνω- μισή. Γιατί, πιστεύοντας αυτός πως διηγόταν στον ά- σθενή του, χίμαιρες, τού εί- χε πη την αλήθεια!

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο οεπαριόλ

Πολλές φορές, τίς περισσότερες σχε- δόν, τά γαλλικά έργα, πού λόγω κυρίως του σπαρταριστού διαλόγου, σημειώνουν μεγάλη έπιτυχία στον τόπο τους, μετα- φρασζόμενα. Δεν βρίσκουν την ίδια άπληκ- σι στο ξένο θεατρικό κοινό.

— Με τη σκέψη αυτή και έπειτα από την έπιμονή του σκηνογράφου κ. Τσαρού- γη, πού είδε τό έργο στη Γαλλία, ό νέος θίασος Λαμπέρη-Παπα- Χωρόν παρ' ότi είχε άρχίσει τίς δοκιμές, άποφάσισε να έγκαταλείψη τό έργο τού 'Ανούγι «Εύου- δική» και να έγκαινιάση την χειμερινή του σεζόν μ' ένα καινούριο άγγλικό έργο, με τίτλο «'Η Βαθεία γαλάζια θάλασσα», πού γίνεται σκέυη να μετνομασθή έδώ «Μπροστά» κοινός και πίσω ρεύμα».

— Τόν θίασο τού Βασιλικού Θεάτρου, πού φεύγει σε λίγες μέρες γιά την 'Αμερι- κή, εκτός απ' τόν σκηνοθέτη κ. Ροντήρη, θα συνοδεύση ως άρχηγός της άποστολής και ό πρόεδρος τού διοικητικού συμβουλί- ου τού θεάτρου κ. 'Αθανασιάδης Νόδας.

— 'Οι άλληπάλληλες κορούσις πού έκα- με ή Σοφία Βέμπο, γιά την έξερεύσι γε- μερινής στέγης δεν έφεραν κανένα άποτέ- λεσμα.

— Μοναδικός λοιπόν μουσικός θίασος τό χειμώνα θα ήνε γιά μία άκούη φορά ό θί- ασος τού κ. Β. Μπουρνέλλη, πού θα έμφα- νισθή τό πρώτο δεκαήμερο τού 'Οκτω- βρίου στο θέατρο «Παπαϊωάννου».

— Μετά τόν 'Ορέστη Λάσκο, μιά άλλη γνωστή πρωταγωνίστρια τού μουσικού θε- άτρου, ή 'Ηρώ Χοντά, δίδει τώρα παρα- στάσεις σε διάφορες πόλεις της Μακεδο- νίας, με σκέτες, τραγούδια, άπαγγελί- ες κλπ.

— 'Υστερα από άλληπάλληλες άναβο- λές, φεύγει αυτήν την έβδομάδα στην Αί- γυπτο ό μουσικός θίασος Παρ. Οικονό- μου και θ' άρχισή τίς παραστάσεις του στο θέατρο «Ραμής», με την όπερέτα τού μαέστρου κ. Κατριβάνου «'Ο τυχερός αλήτης».

— Μετά την Εύα Στύλ, ό Νίκος Γούνα- ρης, γυρίζει τόν ερχόμενο ήμωα από την 'Αμερική, και θα έμφανισθή σε ένα από τά μεγαλύτερα αθηναϊκά κέντρα, τόν χει- μώνα.

— 'Ο Παύλος Δήμου, ό διαλεκτός 'Ελ- ληνος ένδυματολόγος, έτοιμάζει τώρα τά κοστούμια της καινούργιας μεγάλης έπι- θεωρήσεως τού «Κακινό ντε Παρί».

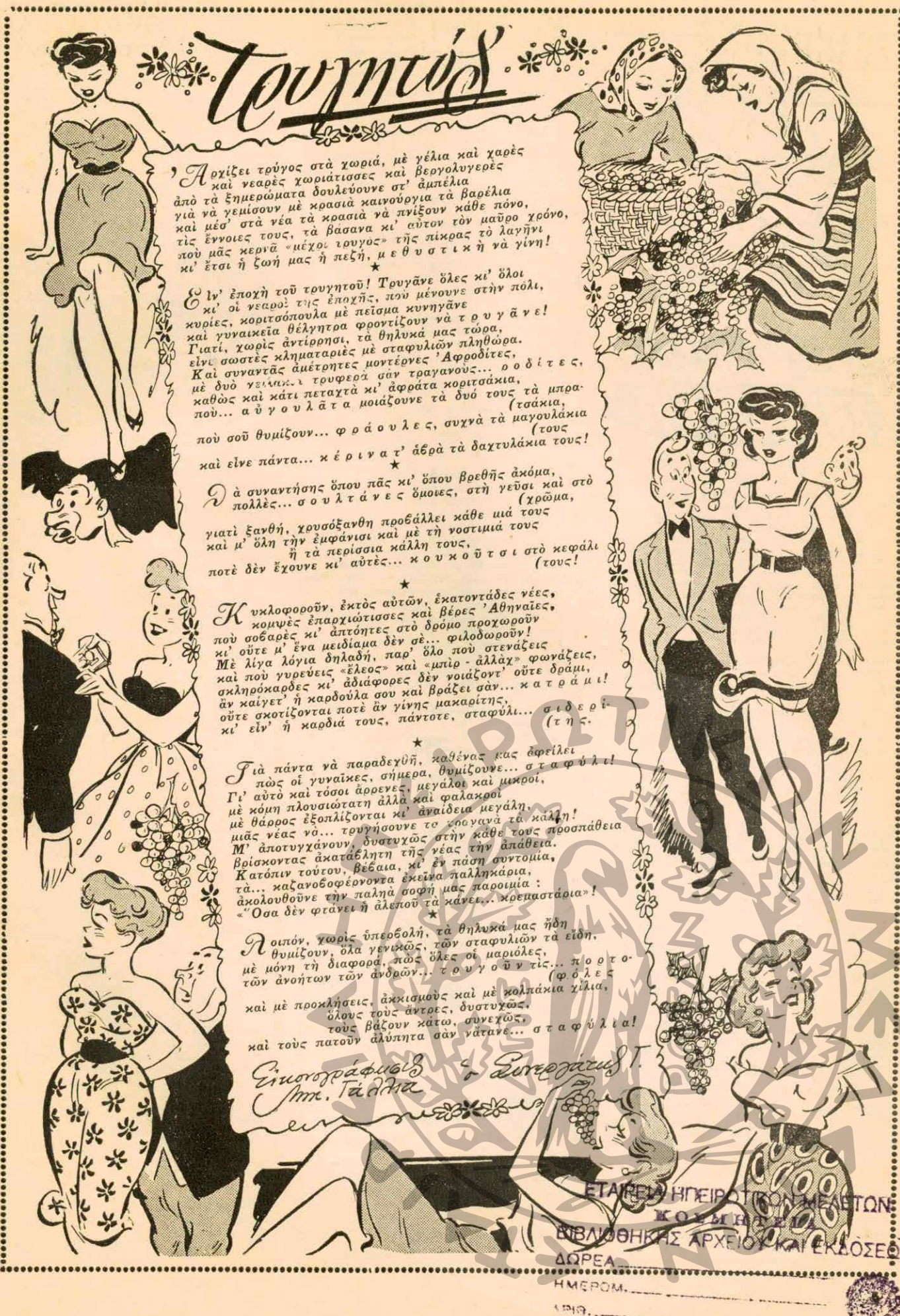
— Μιά μεγάλη πρωτοτυπία τού 'Ιδρύ- ματος Ραδιοφωνίας ήταν ή εμφάνισις της Δανάης στο είδικό περίπτερο της 'Εκθέσε- ως Θεσ/νίκης με ζωντανά προγράμματα. 'Οι έκπομπές αυτές μέσα στην έκθεσι, έγι- ναν άσφορη να άδειάζουν την όρα εκείνη όλα τά περίπτερα και να παρατηρηται ό μεγαλύτερος συνωστισμός υποστά στο τόσο πρωτότυπο αυτό θέαμα.

— Μετά τόν περίφημο «Ναύτη», ένα άλλο εξαιρετικό Ιταλικό τραγούδι, τό «Ψυ- χή και σώμα», τελευταίο σουζέ τού Ταγιό- λι κι' αυτό, πρόκειται να κυκλοφορήσει σε έλληνική έκδοσι, ύστερα από λίγες μέρες. Σημειώτεον ότi ό Ταγιόλι, πού θεωρείται σήμερα ό πρώτος τραγουδιστής της 'Ι- ταλίας, στο έλαφο είδος, τραγουδά μόνο στο ραδιόφωνο και γιά δίσκους.

— Δεν έμφανίζεται ποτέ στο κοινό, παρ' ότi αυτό τόν λατρεύει, γιάτί ύστερα από μία άδωρήσεια τόν ποδιών του, περπα- τάει με δεκανίκια.

— 'Ενα από τά πιο ένδιαφέροντα και- νουργία έλληνικά φίλμ θα ήνε τό έργο, τού κ. Δ. Μπόγρη «Μπροστά στο Θεό», πού γυρίζεται στον Χελιώ, με συνεργασία της «Φίνος-Φίλμ».

— Τό νέο αυτό έλληνικό φίλμ έχει ως θέ- μα τό δράμα δύο άδελφών, πού έρωτεύον- ται την ίδια κοπέλα. Την ύποβλητική μουσική ύπόκρουσι τού έργου έγραψε ό συνθέτης Γιάκοβλεφ, ή δε εκτέλεσις θα γίνη με τό περίφημο «Σολοβόμ», πού ά- ποδίδει πολλά όργανα μαζί και πού χρη- σιμοποιείται γιά πρώτη φορά στον έλλη- νικό κινηματογράφο. Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Αρχίζει τρύγος στα χωριά, με γέλια και χαρές και νεαρές χωριάτισσες και βεργολυγερές από τα ξεμερώματα δουλεύουνε στ' άμπέλια γιά να γεμίσουν με κρασιά καινούργια τά βαρέλια και μέσ' στα νέα τά κρασιά να πνίξουν κάθε πόνο, τις έννοιες τους, τά βασαν κι' αυτόν τόν μαύρο χρόνο, πού μας κερνά «μέχοι τυργος» της πίκρας τό λαγήνι κι' έτσι ή ζωή μας ή πεζή, με θ υ σ τ ι κ ή γ ή γίνη!

Είν' εποχή τού τουρητιού! Τουράνε όλες κι' όλοι κι' οι νεαροί της εποχής, πού μένουνε στην πόλη, κυρίες, κοριτσάκια με πέσιμα κυνηγάνε και γυναίκες θέλητρα φροντίζουν να τ ρ υ γ α ν ε ! Γιατί, χωρίς αντίρρηση, τά θηλυκά μας τώρα, είνε σωστές κληματαριές με σταφυλιών πληθώρα. Και συναντάς άμέτρητες μοντέρνες 'Αφροδίτες, με δύο γεύνη... τρυφερά σαν τραγανούς... ο ο δ ι τ ε ς, καθώς και κάτι πεταχτά κι' άφράτα κοριτσάκια, πού... α υ γ ο υ λ ά τ α μοιάζουνε τά δύο τους τά μπρα- (τσάκια, (τους)

πού σου θυμίζουν... φ ρ ά ο υ λ ε ς, συγγά τά μαγουλάκια και ήνε πάντα... κ έ ρ ι ν α τ' άβρά τά δαχτυλάκια τους!

Δ ά συναντήσεις όπου πās κι' όπου βρεθείς ακόμα, πολλές... σ ο υ λ τ ά ν ε ς όμοιες, στη γεισι και στο (χρώμα, (τους) γιάτι έαυθή, χρυσόξανθη προβάλλει κάθε μιά τους και μ' όλη την εμφάνισι και με τη νοστιμιά τους ή τά περίσσια κάλλη τους, ποτέ δεν έχουνε κι' αυτές... κ ο υ κ ο υ τ σ ι στο κεφάλι (τους)

Κ υκλοφορούν, εκτός αυτών, εκατοντάδες νέες, κομψές επαρχιώτισσες και βέρες 'Αθηναίες, πού σοβαρές κι' άπτόητες στο δρόμο προχωρούν κι' ούτε μ' ένα μειδίαμα δεν σε... φιλοδώρουν! Με λίγα λόγια δηλαδή, παρ' όλο πού στενάχεις και πού γυρεύεις «έλεος» και «μπίο - άλλαχ» φωνάζεις, σκληρόκαρδες κι' αδιάφορες δεν νοιάζοντ' ούτε δράμι, αν καίγερ' ή καρδούλα σου και βράζει σαν... κ α τ ρ ά μ ι ! ούτε σκοτιζονται ποτέ αν γίνης μακαρίτης, κι' είν' ή καρδιά τους, πάντοτε, σταφυλι... σ ι δ ε ρ ι (της)

Γ ια πάντα να παραδεχθ, καθένας μας άφείλει πως οι γυναίκες, σήμερα, θυμίζουν... σ τ α φ υ λ ι ! Γι' αυτό και τόσο άρρενες, μεγάλοι και μικροί, με κόμη πλουσιώτατη άλλα και φαλακροί, μιάς νέας να... τρυήσουνε τό κρασι τά κάλη! Μ' άποτυγχάνουν, δυστυχώς στην κάθε τους προσπάθεια βρίσκοντας άκατάβλητη της νέας την άπάθεια. Κατόπιν τούτου, βέβαια, κι' εν πάση συντομία, τά... καζανοδοφρόνοντα εκείνα παλληκάρια, άκοιλουθύνε την παλιά σοφή μας παροιμία : «'Όσα δεν φτάνει ή άλεπού τά κάνει... κορεπαστάρια»!

Λ οιπόν, χωρίς ύπερβολή, τά θηλυκά μας ήδη θυμίζουν, όλα γενικώς, των σταφυλιών τά είδη, με μόνη τη διαφορά, πως όλες οι μαριόλες, των άνοήτων των ανδρών... τ ρ υ γ ο υ ν τίς... π ο ρ ο (φ.ό.λ.ε ς) και με προκλησεις, άκκισημούς και με κολλάνια χίλια, όλους τους άντρες, δυστυχώς, τους βάζουν κάτω, συνεχώς, και τους πατούν άλύπητα σαν νάτανε... σ τ α φ υ λ ι α !

Εισομογράφος: Σπ. Τάδης

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΓΕΙΡΟΤΕΡΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΔΩΡΕΑ ΗΜΕΡΟΜ.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Αυτοδουμασμός

Πρό ήμερών παρέμεινον, κατ' οίκον, διά κούραν ποιήσας δέ, ός είθισαι, την σχετικήν την «ζούραν» πρό καθρέπτος εστάθηκον με ύφος άρειμάνιον κι' άγρίως έκαμάρανον ως γύφτικον σκεπάρνιον. Τούτέστιν απεθαύμαζον την θείαν μου κορμάραν κι' όδών την άπαστράπτουσαν και φαλακρήν μοι κάραν «Ζήβη!» εμού, άνέκροζον μ' άκράδατον πειθώ, κι' έπύσθην τρίς κατά σειράν ίνα μη... βασκαθώ! Κυττάξας δέ έπ' άρκετόν τό θανατόν μου στύλ κι' έν όψει τού ειδώλου μου «άν-φας» τε και «προ-φίλ», έλαβον ύφος γόητος —τό μέγιστον ατού μου!— και ήνοιζον συζητήσιν μετά τού έαυτού μου.

—Ποιος, ό γέρον-ταρνανεύ, έχει τοιαύτην κρāsιν τοσαύτην οδν επίδοσιν και τηλικαύτην δρασιν, οίαν έγω, ό Δόν-Ζουάν και μύστης των έρωτών ό πρόεδρος περιπαθών και λατρώον γεροντόν; Και ύφος Κασανόβειον λαβών πρό τού καθρέπτου συνέχισον με έκφρασιν άνδρός λεπτε- (πιλέπτου):

—Τυγγάνω μέγας έραστής άπορρομε- (τρήτον πειρας με τρεις χιλιάδας θύματα έξ όν χιλίας (χήρας!... Κι' ό Ζευ, ένώ έπάρλαρον ως γόης (εμφορής αϊφνης, ό Τύχη άδικος μακράν μου (δεν άπέιγες! Την φόραν μου διέκοψεν τό ειδώλόν (μου εύθης και ήλπεν έπιτακτικώς :— 'Ανά, πά- (ψε τίς... τρώγες!... Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

Ο ΔΡΟΜΟΣ
ΤΗΣ ΑΝΑΡΤΙΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ
ΣΥΝΧΕΙΕΙΑΣ

Στις αρχές Ιουνίου έγινε ο γάμος της Φανούλας και του Σταύρου. Ύστερ' από λίγες ημέρες, άπ'αυτοί σε μια συζήτηση, ο Σταύρος της ανέφερε τον Παύλο Πατρινακή και εκείνη του άφησε τότε όλη την παλιά περιπέτειά της, που δεν έκανε καμμία εντύπωση στον άντρα της. Οί νεόνυμφοι, το φθινόπωρο εγκαταστάθηκαν σε καινούργιο σπίτι, όπου άρχισαν να δέχονται πολλούς φίλους. Άνάμεσα σ' αυτούς ήταν ο πολιτευτής Άρης Τιμονής και δυο άλλοι πολιτευόμενοι ο Άριστειδης Παπαλής και ο Τάκης Ζηλοδής. Ο Σταύρος τους περιποιόταν γιατί ήθελε να πολιτευτεί...

7ον — Δεν ένω σκοπό να πάω να φάω ό,τι έχω και δεν έχω στην έπαρσία μου. Αυτό είνε δύσκολο και άνόητο.

— Μά πως θ' άρχισες λοιπόν;
— Θ' άρχισα από την Άθινα. Οά με πάρη στο συνδυασμό του ό Τιμονής. Γούρωσε τα μάτια της ή Φανούλα.
— Δεν είναι δύσκολο αυτό; Μου φαίνεται πολύ δύσκολο.

— Είναι φυσικά πολύ, πάρα πολύ δύσκολο. Άλλά θά τό καταβάσω.

— Με ποιών μέσων;
— Με όλα τα μέσα. Γι' αυτό σου λέω ότι ό Παπαλής μουκανε μεγάλο καλό με τό να μου φέρε έδώ στο σπίτι τον Τιμονή, πρώτη φορά πούκανα δεξίως. Δεν ξέρεις τί άπτήχησι βάζα αυτό στον κόσμο. Δεν μπορείς να φαταστής.

— Έστω. Στον έδωρε. Κι' έπειδή τουκάνας ένα γλέντι, νομίζεις πως ό Τιμονής θά θεωρήσει τον έαυτο του τόσο ύποχρεωμένο, ώστε να σε πάρη στο συνδυασμό του;

— Όχι βέβαια... όχι μονάχα γι' αυτό.

— Έ'φ'ηνήσου λοιπόν, να καταλάβω.

— Αυτό ήταν τό πρώτο βήμα, ή πρώτη κρούσις. Τώρα, πού πήραμε θάρρος, πού άποκτήσαμε κάποια οικειότητα, θά γίνω ό πιο τακτικός θαύων του γασφείου του Άρη Τιμονή. Θά προσπαθήσω βέβαια να του φανώ όσο τό δυνατόν χρήσιμος... Αυτά τώρα έσύ δεν τα καταλαβαίνεις... Υπάκουουν όμως χίλιες-δυό έκδουλεύσεις πού μπορώ να του κάνω... Θά βοηθήσουν πολύ κι' ό Παπαλής κι' ό Ζηλοδής. Κι' όταν θάρθ ή ώρα να του ζητήσω τό μεγάλο ουσσφέτι, να με προσλάβη στο συνδυασμό του, τό έδωφος θά βρεθ ή καλύτερη μέση...

— Μου φαίνεται πως κάτι άρχίζω να καταλαβαίνω...

— Θά γίνης ξεφτέρη έσύ! Μονάχα, όπως είπαμε, Φανούλα μου, να λείψουν, οι προτιμήσεις. Δεν θά σε νοιάξη αν ό ένας είναι συχαμερός κι' ό άλλος χαζός. Αυτό είναι για τί γυναίκες τους και για

τίς φιλενάδες τους. Έσένα τό καθήκον σου είναι να φέρεσαι πολύ εύγενικά με όλους. Δεν φατλάςαι πόσο μπορείς να με βοηθήσης έτσι, αγαπημένη μου...

— Αυτό, αλήθεια, δεν τό καταλαβαίνω...

— Μά... είναι σπουδαίο, νάχη ένας πολιτευόμενος μια γυναίκα έξυπνη και γοητευτική! Δεν έχεις άκούσει, ότι ή κυρία Δείνα κι' ή κυρία Τάδε κρατούν τό σαλόνι του συζύγου τους;

— Έχω άκούσει πολλά... Άλλά δεν είμαι γεννημένη έγω για να παίξω πολιτικό ρόλο!...

— Δεν ξέρεις ή δύναμή σου, μου φαίνεται. Σιγά-σιγά, θά την καταλάβης...

— Γέλασε ή Φανούλα.

— Μου φαίνεται πως έσύ υπερτιμάς τίς δυνάμεις μου, Σταύρο...

— Άς είναι. Τώρα, έκουράσου κανα-δυό μέρες...

— Κανα-δυό μέρες, μόνο; Έπειτα, τί σκέπτεσαι;

— Θά βολιδοσκοπήσω την κατάσταση. Μυρίζομαι προκέρχει έκλογών σ' ένα-δυό μήνες.

— Κι' ύστερα;

— Τό ρωτάς; Είναι άπαραίτητο ν' άργίσουμε από τώρα τίς προεργείες...

— Δηλαδή;

— Νά, τραπέζια, περιποιήσεις...

— Σε ποιών;

— Στά σημαίνοντα πρόσωπα...

— Δηλαδή, στον Παπαλή, στο Ζηλοδής;

— Μά ναί, αγάπη μου!... Και σε άλλους και σε άλλους...

— Θά με τρελλάνης! αναστέναζε ή Φανούλα.

— Της χάιδεψε τρυφερά τό χέρι.

— Ένοια σου! Σε λίγο δεν θά σου παραγγείλν καμμία!

— Καί... θά μάς καλούν κι' έμάς...

— Σιγά, σιγά, περίμενε! Θάρθουν βοοχή οι προσκλήσεις. Έγινε, σου λέω τό πρώτο βήμα!

— Δεν είδα όμως κυρίες πολλές. Ποιός θά μάς καλέση;

— Άνθρωποι πού θά μάς έχουν ανάγκη... Μή βιάζεσαι. Όλα θά γίνουν με τόν καιρό. Έσύ ώστόσο μου φαίνεται ότι πρέπει να ράψης ακόμα καμμία τουαλέττα.

Εισόδατα

Ένας άτυχος

Ό Ροιδής συναντά στην όδόν Τσώρτλν το φίλο του Γκαβιδή.

Γεια σου, φίλε. Τι κάνεις; Τι κάνουν ή γυναίκα, τα παιδιά σου; Έχω καιρό να σε δω.

Κι' έχω τό ίδιο, του έπαντά ό Γκαβιδής. Τι χαμπαρία;

Καλά. Ξέρεις είμαι πράκτωρ.

Πράκτωρ; Πού την οικονομήσεις τη δουλίτσα αυτή;

Αστα! Τόρωνα, αλλά την πέτυχα. Είμαι πράκτωρ της «Μπένε-βάδα».

Τί πράμα είν' αυτό;

Είνε ή πιο μεγάλη ασφαλιστική εταιρεία κατά των δυστυχιών.

Μπράβο, συγχαρητήρια!...

Θά σε συμβούλευα, Γκαβιδή, ν' ασφαλισής κι' έσύ.

Δεν βαριέσαι, καυμένη, με την άτυχία πού έχω έγω...

Ίσια-Ίσια γι' αυτό.

Μά δεν ξέρεις τί γρουσουζιάς άνθρωπος, είμαι! Ό,τι κάνω πάει στον βρόντο. Άς υποθέσουμε ότι ασφαλιζόμαι στην «Μπένε-βάδα».

Λοιπόν, με τη γυναίκα πού έχω, είμαι βέβαιος πως δεν θά μου συμβή ποτέ κανένα δυστύχημα!

Κι' αφήνοντας άναυδο τό φίλο του, συνέχισε τό δρόμο του.

Ο ΦΑΚΟΣ

— Μά έχω αυτή την άσπρη μου και μια άπογευματινή...

— Νά ράψης και μία άλλη. Ξέρεις τί; Μία βελουδένια μαύρη. Θά είσαι σαν πριγκιπέσσα.

— Τόσα έξοδα Σταύρο! γκρίνιασε ή Φανούλα.

— Της έβαλε τό δάκτυλο στο στόμα.

— Σούτ! Αυτό θά τό κανονίσω έγω. Τά έξοδα πού γίνονται τώρα, ξέρεις τί είναι!...

— Ό σπάτος πού τόν ρίχνουμε στη γή... Φαίνεται πως πάει χαμένος. Μας δίνει όμως τόν τόκο του δεν είναι έτσι!...

— Καλά, έκανε ή Φανούλα κουρασμένη. Κανονισέ τα όπως θέλεις...

Κοσμική ζωή

Τρείς ημέρες ήσυχασε ή Φανούλα. Δηλαδή ήσυχασε από κόσμο. Κατά τό άλλα, σκυτώνταν στη δουλειά. Άκόμα δεν είχε εγκατασταθ ή καλά-καλά στο νοικοκυριό της. Άκόμα δεν είχε καταρθώσει να δώση τίς άπαραίτητες οδηγίες στη Ματίνα, την υπηρέτριά της, ένα μοντέρνο βουλκικό, πού δεν άξίζει τίποτα στη δουλειά, αλλά πού τ' αναπλήρωνε όλα με μια προκλητική εμφάνιση και με τόπους πολλή κομμική. Την είχε διαλέξει ό Σταύρος ανάμεσα σε πολλές άλλες πού τους είχε στείλει κάποιο γραφείο αν και ή Φανούλα του είχε πώς δεν της άρεσε ό τύπος της...

— Δεν ξέρεις έσύ!... έπέμεινε αυτές. Είναι ό,τι χρειάζεται. Κομψή, ξεδιάντροπη και γαλήνια. Θά μάς φανή πολύτιμη. Ένοια σου!...

— Την τετάρτη μέρα την είδοποίησ: ό Σταύρος, ότι κάλεσε τραπέζι τόν Παπαλή.

— Δεν μπορούσιν να τό άποφύγν! είπε. Μου τόφερε ό ίδιος απ' έξω-άπ' έξω.

— Ήθελε νάρθ ή μάς εύχαριστήση, για την περιποίησή. Έπρεπε λοιπόν να τόν καλέσω τό τραπέζι.

— Ή Φανούλα γέλασε στενοχωρημένη.

— Έπειδή θέλει να σε εύχαριστήση για τί μια περιποίησι πρέπει να τού προσθέσης κι' άλλη υποχρέωσι: Τί λογική είναι αυτή!...

— Κοσμική λογική, αγάπη μου! Λοιπόν, άς είναι! Μία φορά θάρθ. Βάλε τώρα τα δυνατό σου να τόν περιποιηθής. Ρώτα τόν πατέρα σου τί θά τού ετοιμάσ.

— Ή καλύτερα παράγγειλέ τα όλα στον πατέρα σου. Φυσικά, θά τα πληρώσουμε...

— Κι' άλλα έξοδα;...

— Σούτ! Δεν είπαμε να μην άρχισης τη γκρίνια;...

— Της έκαψε τίς διαμαρτυρίες με φιλιό κι' έφυγε τρεχάτος, παραγγέλλοντάς της άλλη μία φορά να τάχη όλα έτοιμα στην έντέλεια στη μάλιστα.

— Θάρθουμε μαζί! της είπε.

— Πραγματικά, κοντά στις δυό, ό Σταύρος έφτασε με τό γνωστό πολιτευόμενο.

— Ό Άριστειδής Παπαλής της έφίλησε πάλι τό χέρι με τό συχαμερό του τρόπο. Κι' άρχισε από την πρώτη στιγμή τίς σαχλές φιλοφρονήσεις του: Θάυμα τό ένα, θαύμα τό άλλο!

— Τα φαγητά, έλεγε είναι τόσο νόστιμα, όταν τα τρώη κανείς κυττάζοντας ένα τόσο όρεκτικό λουλούδι...

— Πλατάγιζε τη γλώσσα του και της έραγινε πεινασμένες ματιές...

— Αυτή ανατριχίαζε και με κόπο κατάφερε να μη νυρίξη άλλο τό κεφάλι της.

— Ό Σταύρος έκασοδίζονταν από γέλια και μόνον πού δεν χειροκροτούσε τόν μουσαφίρη του για τό πνεύμα του.

— Κάτω από τό τραπέζι, ό Παπαλής προσπαθούσε, ακούσια τάχα, ν' άκουμπήση τό γόνατό του στο δικό της. Τόμαζε ή Φανούλα την πρώτη φορά και τσαβήχτηκε. Αυτός όμως έπέμεινε.

— Όλο και τραβούσε την καρέκλα του και την κύτταζε με τό έασπρουλάδικα ματάκι του, πού φαίνονταν πονεμένα...

— Θά σηκώνονταν ν' αλλάξη θέσι, αν δεν ένοιωθε τα μάτια του άντρας της άνήσυχια, να την παρακολουθούν. Για μία στιγμή, κοκκίνισε, έπειδή φαντάστηκε, ότι τη ζήλευε, ότι ή άνησυχία αυτή δεν ήταν τίποτ' άλλο, παρά ζήλεια. Ξαφνικά όμως,

της έκανε ένα νόημα. Και τό νόημα ήταν σαφές: «Μη τόν προσβάλης!»

— Κοκκίνισε πιο πολύ ή Φανούλα και συγκρατήθηκε.

— Μόλις σηκώθηκαν από τό τραπέζι, ό Σταύρος έφυγε για πέντε λεπτά από τό δωμάτιο με κάποιο πρόσχημα. Ό Παπαλής έπωφελήθηκε για να της πάρη τα δυό της χέρια μέσα στις μαλακές πλασαρές γούφτες του και να τα φιλήση λαίμαργα.

— Κυρά μου! τίς ψιθύρισε με φωνή βραχνή. Πού ήσουν κρυμμένη τόσον καιρό!...

— Γέλασε εκείνη με άμχανία και κύτταξε την πόρτα σαν να ζητούσε βοήθεια. Αυτός τότε γέλασε.

— Ένοια σου, δεν γάνεται ό άντρας σου! της είπε. Δεν πειράζει όμως αν πάρομε κι' έμεις κανένα μεζεδάκι από την άμφορσία πού τούδωσε ό Θεός!...

— Κύριε Παπαλή... ψιθύρισε αυτή ντροπιασμένη.

— Με λένε Άριστειδή... Άσχημο δνομα. Έ; Άσχημο... Δεν είναι κομψό...

— Μπορείς όμως να με φωνάζης Άριστο, όπως με λένε όλοι ν' αγαπών...

— Κύριε Άριστε, τού ψιθύρισε, και προσπαθούσε να έλευθερώση τα χέρια της από τό δικό του.

— Γέλασε αυτός.

— Όχι δά και κύριε Άριστε!... Άριστε, έτσι σκέτο... Θά μου δίνη την έντύπωση πως είσαι κι' έσύ από τους άνθρώπους πού ν' αγαπών...

— Εκείνη τη στιγμή υπήκε ό Σταύρος. Ό Άριστειδής της άφανε βιαστικά τα χέρια. Γύρισε και είπε στο Σταύρο κλείνοντας τό ματί:

— Προσπαθώ να μάθω τη γυναίκα σου να με φωνάζη Άριστο!...

— Βεβαίωτα! φώναξε ένθουσιασμένος εκείνος. Αν μου δίνετε τό δικαίωμα κι' έμένα, θά τό θεωρήσω μεγάλη μου τιμή!...

— Μά τί διάβολο!... Μονάχα οι κυρίες θάχουν τό προνόμιο; Θά με φωνάζετε, λοιπόν κι' οι δυό σας Άριστο, και θά μιλούμε μεταξύ μας στον ένικό... Κι' έτσι θά νομίζω πως είμαι κι' έγω μέος!...

— Μάλιστα. Άριστε! άποκρίθηκε ό Σταύρος θεομά.

— Είσαι καλός μαθητής έσύ! γέλασε ό Παπαλής. Νά ίδουμε ή Φανούλα πως θά τα καταφέρει.

— Θά προσπαθήσω κι' έγώ! είπε γελαστή εκείνη.

— Όστόσο, άπέφυγε να τού άπευθύνη τό λόγο, για να μην άναγκασθ ή τού λήη έτσι σκέτο τ' όνομά του και να τού μιλήη στον ένικό.

— Όταν έφυγε ό μουσαφίρης, ή Φανούλα είπε σοβαρά στον άντρα της:

— Αυτό είναι μαρτύριο. Σταύρο. Αυτός ό γέρος μου φαίνεται πολύ άνήθικο ύποκείμενο!...

— Τόν πήρες από κακό...

— Τό ξέρεις πως κάτω από τό τραπέζι, προσπαθούσε ν' άκουμπήση τό πόδι του στο δικό μου;...

— Μπά Θά σου φάνηκε!... έκανε άδιάφορα ό Σταύρος.

— Όχι στο όρκίζομαι. Προσπαθούσε όλη την ώρα!... Κι' αν δεν φοβόμουν μη σε δυσχερεστήσω έσένα, θά τόν έβάζα στη θέσι του!...

— Φανούλα, είπε με άνησυχία ό Σταύρος, δεν καταλαβαίνεις ακόμα την εύθύνη πούγεις. Αν τόν έβαζες στη θέσι του όπως λές θά γινόταν καταστροφή! Και για ποιά λόγο; Τί φοβάσαι από τόν Παπαλή; Αυτός είναι σίγουρα έδωδημένα γρόνον ορμουλιμένο... Άκίνδυνος, σου τό υπογράφω! Αν τού κολακώης, λοιπόν, τί ματαιοδοξία του!...

— Δεν πρόκειται για ματαιοδοξία. Πρόκειται για την άνηθικότητά του! Αυτός μου φαίνεται ίσα-ίσα πολύ έπικίνδυνος!...

— Τόχει πάρει συνήθεια... Μη νομίζης πως φέρεται μονάχα σ' έσένα έτσι!...

— Ένας λόγος παραπάνω!...

— Όπου ιδή νόστιμη γυναίκα, της ρίχνεται! Όλες όμως τόν κοροϊδεύουν!

— Όταν άρκήται σε σαχλαμάρες με τα λόγια, καλά...

— Ναί... Κι' αν σου φιλήση τό χέρι, χάθηκε ό κόσμος! Πλύνε το μετά!...

— Κι' αν θηλήση να με φιλήση;...

— Γέλασε ό Σταύρος.

— Για πολύ τολμηρό τόν έχεις!

— Όχι σε ρωτώ. Αν θηλήση να με φιλήση, τί θά κάνω;...

— Την κύτταξε στα μάτια γελαστός.

— Έδώ θά δείξης αν άξίζει πραγματικά τόν τίτλο της έξυπνης γυναίκας!...

— Δηλαδή;...

— Νά καταρθώσης να ξεφύγης, χωρίς να τόν προσβάλης.

— Δεν είναι εύκολο...

— Ή Φανούλα έκασοκλουθούσε να τόν κυττάξη στα μάτια.

— Πες μου την αλήθεια, τη ρώτησε ό Σταύρος. Δεν βρέθηκες ποτέ σε δύσκολη θέσι; Δεν σούτυχε ποτέ να μη θηλεις να προσβάλης κάποιον, αλλά και να μην έχης σκοπό, φυσικά, να ύποχωρήσης στις άπαιτήσεις του;...

— Μου έτυχε, ναί...

— Και τί έκανες;...

— Τα κατάφερα...

— Βλέπεις; φώναξε ένθουσιασμένος. Είσαι ακριβώς τέτοιος τύπος, Φανούλα! Τόσο γοητευτική, είναι άδύνατον να μην είχης πειρασμούς. Κι' έπειδή είσαι μέσα σου ήθικη, κατάφερες κι' έξφυγες...

— Ή Φανούλα αναστέναζε.

— Μπελάδες μου βάζεις στο κεφάλι μου, Σταύρο...

— Την έσφιξε στην άγκαλιά του με πάθος.

— Πες μου, ν' αγαπάς;...

— Δεν τό ξέρεις;...

— Όχι, θέλω να τ' άκούσω!

— Πιο πολύ κι' από τη ζωή μου!

— Τότε, να σκέπτεσαι πως εργάζεσαι για μένα. Κι' αν τύχη καμμία φορά να στενοχωρηθής, δεν πειράζει. Είναι ώπου να φτάσουμε, Φανούλα. Ή πολιτική χρειάζεται θυσιές, να τό ξέρης...

— Υλικές θυσιές τό καταλαβαίνω. Όχι όμως και ήθικές...

— Ήθικές... μέχρις ένός σημείου! Βέβαια, την τιμή μου θά την κρατήσω υπλά! Άλλ' αν έπωφεληθώ από την ήλιθιότητα τού ένός ή τού άλλου για να φτάσω, πρέπει να τό καίρουν κι' έσύ...

— Και να με βοηθάς...

— Αυτή ήταν ή άοχη της κοσμικής ζωής της Φανούλας.

— Από τότε, δεν είδε μέρα ήσυχη στο σπίτι της. Κι' όταν άκούα της έλεγε ό Σταύρος, κάποια μέρα, ότι δεν έπρόκειτο ναχουν μουσαφίρες, τα κατάφερε σχεδόν πάντα να της παρουσιάη αίνιδια-στικά κάποιον.

— Πότε έρχαται κάποιος για δουλειά και...

της έλεγε να βγή δυό λεπτά να τού πη μία καλημέρα, ποτέ κάποιος είχε έκδηλώσει την επιθυμία να την γνωρίση και δεν ήταν δυνατόν να τού άνηθούσε. Ποτέ έρχόντουσαν πέντε-έξη φίλοι του Σταύρου μαζί, για συμεροασία. Κι' ό Σταύρος της έλεγε να ετοιμάση κανένα ούζακι, και να βγή κι' αυτή λίγη ώρα να τούς πη μία κουβέντα...

— Όταν πάλι δεν της κουβιλούσε μουσαφίριους στο σπίτι, την έστελνε σε έπισκέψεις. Της κανόνιζε με τό ρολόι ή ζωή της. Πότε σε μία κυρία βουλευτού, πότε σε μία πρώην ύπουργόνα, πότε σε κάποια κυρία πολύ κοσμική, πού συγκέντρωνε στο σπίτι την άφορόκριση της άριστοκρατίας.

— Πήγαινε ή Φανούλα, χωρίς διάθεσι, αλλά κατάφερε πάντα να φαίνεται έξυπνη και γοητευτική.

— Στις γιορτές ήρθαν μαζεμένες οι προσκελήσεις. Άπορρησε κι' ή ίδια γι' αυτό. Δεν ήδραν πού να πρωτοπάνε. Τα καλύτερα σαλόνια άνοιγόντουσαν χωρίς δυσκολία γι' αυτούς. Και τό πράγμα πού της έκανε μεγάλη έντύπωση, ήταν ότι σε πολλά κοσμικά σαλόνια, καλούσαν και τό Μικέ, τόν άδελφό της πού τόν είχαν συναντήσει μία-δυό φορές στο σπίτι της.

— Ό Σταύρος πετούσε στα σύννεφα. Κάθε φορά πού έρχονταν μία πρόσκληση, ήν φιλούσε σαν τρελλός και τη στοίφογούζε στα χέρια του. Ή Φανούλα γέλυσε.

— Τρελλάθηκες;... Γιατί κάνεις έτσι; πού έλεγε.

— Πέτυχα μ' έσένα τό πρώτο λαγίο. Φανούλα!... της άπαντούσε. Αυτή είναι ή αληθινή εύτυχία ένός άντρα: νάχη γυναίκα έξυπνη και γοητευτική!

— Δεν τα καταλαβαίνω πολύ καλά αυτά ή Φανούλα. Τα παραδεχόταν όμως, άφου της τάλεγε ό άντρας της.

— Έγινες ξεφτέρη! της έλεγε και της ξανάλεγε.

— Ήταν μόλις τέσσερες μήνες παντρεμένη, κι' όμως αισθανόταν άπόλυτη άνεσι στα κοσμικά σαλόνια. Ένώ στην άρχή σφιγγόταν ή καρδιά της όταν της έπιανε κουβέντα κανένας γνησιός πολιτευόμενος κι' ή πρώτη της έντύπωση ήταν ή τού μιλήση με σεβασμό στον μαθητιούλα, είχε μάθει τώρα πως όλοι, κι' οι πιο άσπρομαλλήδες κι' οι πιο σοβαροί, θέλουν να τούς μεταχειρίζεται σαν μεγάλο παιδί.

— Έπαινε, λοιπόν, γρήγορα θάορος με όλους και τούς φώναζε με τα δυνάμιά τους και τούς μιλούσε στον ένικό. Έκείνη πού της είχε ζητήσει ό Παπαλής για νάσι στην άοχη, τό πρόσφερε τώρα μόνη της με φυσικότητα.

— Άλλά κανένας δεν την στενοχωρούσε...

ΕΝΑ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟ ΝΟΥΜΕΡΟ

Τό νούμερο αυτό πού έμεινώνεται σ' ένα τσίρκο του Λονδίνου σκορπά κάθε βοά-δυό ρίγη συγκίνησης στις χιλιάδες τών θεατών. Ό σνοινωβότης σκαπετής Πάολο Στέιν τοποθετεί την γυναίκα του Ραζίνα πάνω σ' ένα περιστρεφόμενο δίσκο και κροφώνει κατόπιν πάνω σ' αυτόν τα κοφτερά μαχαίρια του, ενώ συγγαμνος περπατά πάνω σ' ένα τεταμένο σχοινί. Ή Ραζίνα σ' όλο αυτό τό διάστημα δεν παύει να χαμογελά, γιατί έχει άπόλυτη έμπιστοσύνη στην ακρίβεια τού συζύγου της.

τόσο, όσο αυτός ο άνθρωπος. Όταν τον έβλεπε να μπαίνει στο σπίτι της, αισθανόταν μια ανατοχή! Δεν μπορούσε να υπερνικήσει κάποια άβυσσ μέσα της. Κι' αυτός όλο κι' έπαιρνε περισσότερες ελευθερίες.

Αυτός κι' ο Ζηλούδης. "Όχι τόσο ξεδιάντροπα ο δεύτερος, μα κάθε φορά που την έβλεπε, οι ματιές του τη ρωτούσαν... Κι' εκείνη του γελούσε κι' έκανε πως δεν καταλάβαινε.

Ο μόνος καύμος του Σταύρου, ήταν ότι ο Τιμονής δεν πήγαινε στο σπίτι του συχνά. Μετά το πρώτο γλέντι, τούκαναν ένα επίσημο γεύμα κι' η Φανούλα δούλευε τρεις ημέρες για να τον ευχαριστήσει. Έφτασε συνοδευμένος από πέντε-έξη της ακολουθίας του. Έφαγε με πολλή όρεξη, της έδωσε άκοτες διαφορές ματιές, αλλά δεν ξαναπάτησε. Ο Σταύρος στενοχωριόταν αφάνταστα γι' αυτό. Ήταν όμως ένθουσιάζοντος, γιατί ο Τιμονής τον δεχόταν ελεύθερα στο γραφείο του και του δειχνε μεγάλη φιλία.

Έκλογές

Έτσι ήταν τα πράγματα, όταν ψιθυρίστηκε, ότι από μέρα σε μέρα, θα προκηρύσσονταν εκλογές. Τότε άρχισε μια ασυνήθιστη κίνηση στο σπίτι. Η Φανούλα δεν εύρισκε ήσυχια ούτε νύχτα, ούτε μέρα. Τραπέζια το ένα πάνω στο άλλο κι' ο Παπαλής κι' ο Ζηλούδης μόνιμοι συνδαιτυμόνες.

Κάνε υπομονή! της έλεγε ο Σταύρος. Είναι ώπου να με περιλάβει στον συνδυασμό του ο Τιμονής. Μετά, δεν θα έχουμε τόσο ανάγκη από τραπέζια...

Η Φανούλα έσφιγγε τα δόντια της κι' έκανε υπομονή. Δεν την ένοιαζε τόσο για τον κόπο της, δεν την ένοιαζε τόσο ότι δεν της έμενε καιρός μία στιγμή να ιδεί τον άντρα της, να κουνιέται, να πουνε τα δικά τους. Εκείνο που της φαινόταν ανυπόφορο, ήταν οι ελευθερίες που παίρναν όλοι σχεδόν αυτοί οι πολίτευοι μαζί της.

Μία μέρα το έκμυστηρέυθηκε στη Λούλα:

— Που το αποδίδεις αυτό;... τη ρώτησε. Έρχονται όλοι τους, μ' ένα ύφος σαν να μπαίνουν σε κανένα ελαφρό θέατρο...

Εμείνε σκεπτική η κοπέλλα. Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί το κάνουν αυτό... της απάντησε.

— Ούτε κι' εγώ, Λούλα. Μήπως έχω φήμη πως είμαι καμιά ελαφρόμυαλη γυναίκα;...

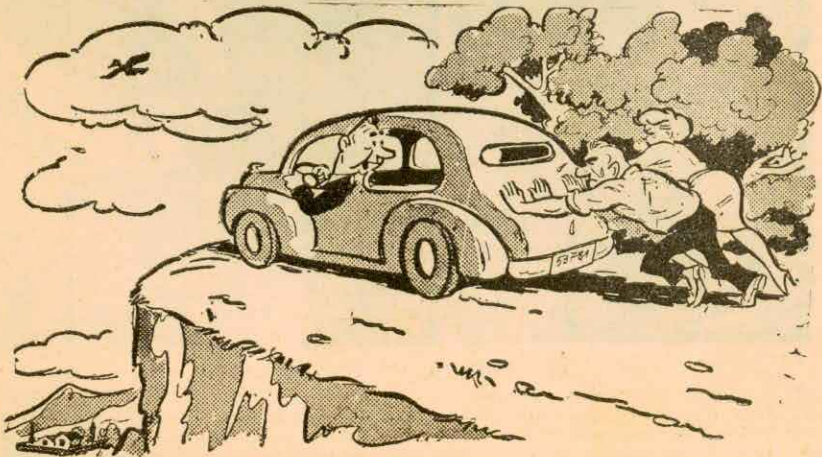
— Γιατί νάχες τέτοια φήμη; "Ισα-ίσα..."

— Μα νά, ο Σταύρος ήξερε την ιστορία με τον Παύλο Πατρινάκη...

— Έτυχε να το ξέρη...

— Τό ξέρουν πολλοί!...

— Και τί μ' αυτό; Έπί τέλους, μία περιπέτεια μπορεί νάχη κάθε κοπέλλα στη ζωή της!

— Άντε, παιδιά, λίγο ακόμα και στον κατήφορο θα πάρη εμπρός!...

(Του Μ. Γάλλια)

— Κι' όμως καταλαβαίνω από το ύφος τους, ότι με θεωρούν εύκολη γυναίκα.

— Στο χέρι σου είναι να τους βγάλης αυτή την ιδέα!

— Άν δεν έπεμνε τόσο ο Σταύρος, να είμαι δηλαδή υπερβολικά ευγενική με όλους, ήξερα εγώ πως θα τους φερνόμουν. Πρώτα-πρώτα, θάκλεινα σ' όλους την πόρτα!...

— Κάνε, λοιπόν, υπομονή, όπως σου λέει ο άντρας σου. Ώσπου να τον πάρουν στο συνδυασμό.

Έτσι δυο βδομάδες βάσταξε αυτή η εξαλλή κατάσταση.

Μία μέρα, ήρθε ο Σταύρος κόκκινος, με τα μάτια άστραφτερά, γευρικός.

— Φανούλα! Απόψε κρίνεται η τύχη μου! της είπε θάρρουν στο σπίτι μερικοί φίλοι μου να τα πούμε για τελευταία φορά. Πρέπει να ετοιμάσεις τραπέζι για δώδεκα άτομα.

Η Φανή σήκωσε τα γέλια της με απελπισία.

— Σταύρο! Θά με πεθάνεις!... Άσε τώρα τις απελπισίες κι' άκουσε. Να πεταχθείς στού πατέρα και να παραγγείλης του πουλιού το γάλα. Πες του, ότι ή θα είμαι υποψήφιος στο συνδυασμό κι' εγώ αύριο, ή θα σταματήσουν όλα αυτά. Κι' εσύ να κυττάς να ξεκουρασής, να είσαι φρέσκια και γοητευτική. Νάχες δρεξί να μιλήσης, να γελήσης, να περιποιηθείς...

— Τί σχέδι έχω εγώ;...

— Το πρόσωπο του ανθρώπου είναι σπαθί, Φανούλα! Που ξέρεις;... Μπορεί ένα σου χαμόγελο να νικήση κάποιο δισταγμό. Ο σκοπός είναι να θελήσουν όλοι αυτοί να εισηγηθούν στον Τιμονή ότι είμαι άπαραίτητος!...

— Μα δεν είπες, ότι αυτή τη δουλειά θα την κάνη ο Παπαλής;...

— Πρό πάντων αυτός, να λέγεται! Άλλά κι' όλοι οι άλλοι, πρέπει να είναι φίλοι. Άς μη χασημεράμε όμως. Με τα λόγια δεν βγαίνει τίποτα. Πρέπει να εντείνουμε τις προσπάθειές μας... Ά ξεχάσα να σου πώ: Ο Παπαλής θάοθι ίσως λίγο νωρίτερα από τους άλλους...

— Γιατί;... ρώτησε η Φανούλα ανήσυχη.

Σήκωσε τους ώμους του ο Σταύρος.

— Ξέρω κι' εγώ, τί ιδέα του πέρασε του γέρω-ξεκουριάρη! Κούτα να μη τον προσβάλεις, να τον κρατήσης όμως στη θέση του...

— Σταύρο, δεν έπρεπε να δεχθής νάρθη νωρίτερα...

— Και τί να τούλεγα;...

— Πώς δεν μπορώ να τον δεχθώ νωρίτερα...

— Τρελλάθηκες, Φανούλα, ή δεν καταλαβαίνεις; Νά του χαλάσω την καρδιά τέτοια μέρα σήμερα!...

— Μά... φοβάμαι, Σταύρο.

Γέλασε αυτός.

— Είσαι παιδί! Άληθινό παιδί, καμ-

μιά φορά. Φοβάσαι το γέρο Άριστέϊδη; Μά, παιδί μου, και να θέλη αυτός, δεν μπορεί να σου κάνει κακό, σου δίνω το λόγο μου!...

Έφυγε γελώντας, αφού της έδωσε πέντε-έξη πεταχτά και φλογερά φιλάκια στο πρόσωπο και στο λαιμό.

Η Φανούλα έμεινε σαν απολιθωμένη στη μέση του δωματίου, κάμτοση ώρα. Από όλη τη φασαρία και τη δουλειά που της φόρτωνε ο άντρας της εκείνο που τη στενοχωρούσε πιο πολύ ήταν ακριβώς αυτή η επίσκεψη του Άριστέϊδη.

Πάντως δεν είχε καιού για νάσιμο. Πετάντηκε βιαστική στο κέντρο του πατέρα της.

Ο επιφυλάξεις του Βαγγέλη Ραμπή

Ο Βαγγέλης σούφωσε τα φουδια του όταν άκουσε πάλι για επίσημο νύμφα.

— Χμ!... έκανε. Μα φαίνεται πως το παρατραβήσατε το σνοινί.

— Τί φταίω εγώ, πατέρα;...

— Ο Σταύρος δεν είναι σημασία στο νοήμα...

— Ελπίζει πως θα τελειώσουν όλα ήμερα.

Κούνησε το κεφάλι του ο Ραμπής.

— Θά τελειώσουν, ή θ' άνοίξουν;...

— Άν τον πάρουν στο συνδυασμό, δεν θάνη ανάγκη πιά να τους περιποιηθεί τόσο.

— Άν τον πάρουν, τότε θ' άνοίξουν οι φασαρίες.

— Ά δνι, πατέρα. Έσύ δεν ξέρεις;...

Τό ζήτημα είναι να τον δεγθί ο Τιμονής.

— Νά εύχεσαι να μη τον δεχτούν.

— Πατέρα! Τί λές;... Ο Σταύρος θα σκάση από τη στενοχωρία του!...

— Καλύτερα να στενοχωρηθί τώρα, παρά μετά...

— Μα άν τον δεχτούν στο συνδυασμό, ή επιτυχία του είναι εξασφαλισμένη. Όλοι λένε πως θα κερδίση ο Τιμονής!...

Κούνησε ο πατέρας της το κεφάλι του.

— Εγώ είπα και ελάλησα...

— Πώς δεν θά μ' άκούσετε γιατί όταν σάς πιάση το μικρόβιο της πολιτικής, δύσκολα σάς άφίνει!...

— Εμμένα, πατέρα;...

— Έσύ τον αγαπάς τόσο, που βλέπεις με τα μάτια του!

— Είναι κακό αυτό: γέλασε η Φανούλα.

— Κακό είνε βέβαια, όταν τον βλέπεις να πηγαίνει στην καταστροφή...

— Πατέρα, εσύ τα βλέπεις όλα αυθά!...

— Μακάρι νάχες δίκιο!... είπες ο Βαγγέλης σπκνώντας τους ώμους του.

Εκείνη τη στιγμή φάνηκε κι' ο Μίκας, Κουμψός, ύμορφος, σωστός δανδής ναισέτις την αδελφή του με το εύθυμο ύφος του.

— Πώς από δώ κυρία Δελέβα: Σάν κάτι πωινή!

— Γλέντια! είπες ο πατέρας αποδοκιμαστικά. Τραπέζωματα πάλι!...

Γέλασε ο Μίκας.

— Έσύ, πατέρα δεν τα ξέρεις αυτά...

Ο Σταύρος είνε μάστορας... Όταν νήνη βουλευτής, θά μιλήσουμε... Πώς το παρόν, ένα πράγμα ξέρω εγώ. Πώς έξ αιτίας του κατάφερα μερικές δουλίτσες, που δεν θά τις τελείωνα ποτέ από τον ίδιο δρόμο...

Η Φανούλα γούλωσε τα μάτια της.

— Τι θέλεις να πής, Μικέ;...

— Δεν τα καταλαβαίνεις εσύ αυτά...

— Κατάλαβα πως ο Σταύρος σε βοηθεί να τελειώσης δουλειές όνι από τον ίδιο δρόμο. Αυτό δεν είπες;...

— Όχι ακριβώς αδερφούλα μου! Δεν με βοηθάει. Έσύ τόνβγαλεις αυτό από το κεφάλι σου...

— Άλλά;...

— Με τ' όνομά του και με το κύρος του...

— Μα δεν είναι ακόμα βουλευτής!

— Έχετε όμως σπουδαίες νωμομίες! Αυτός ποδ πάντων, ο Τάκης Ζηλούδης άδείζει ό,τι και να πής. Παλπανθωπάκος, με τα όλα του! Άλλά χωρίς κάτι τέτοιους, δεν γίνεται τίποτα...

— Και τί σγέσι έχεις εσύ με το Ζηλούδη;...

— Μα, δεν το βλέπεις πως υπήκα κι' εγώ στο κόμμα;... Κάνω κι' εγώ ό,τι μπορώ για να γίνη ο άντρας σου βουλευτής. Δεν τόνεις πάρε είθσι;...

— Όμολογώ πως δνι...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ 1 Η συνέχεια.

ΤΗΝ Έκθεσι Θεσσαλονίκης των άνοήσαν άπόλι των 20 ήμερών και δεν είχαν άδικο. Είναι μία μικρογραφία πόλεως σ' όλες τις μορφές, με τη διαφορά όμως, ότι ζή μόνο είκοσι μέρες!

Μέσα στα 83 τετραγωνικά χιλιόμετρα που είνε ή συνολική της επιφάνεια, είναι έγκατεστημένα τα μοντέρνα και κομψά της περίπτερα, που καταλαμβάνουν συνολικά 30 τετραγωνικά χιλιόμετρα. Η υπόλοιπη επιφάνεια είναι άραίοι και φαρδείς δρόμοι με άπλετο φωτισμό και όλάνθηστα παρτέρια με αναπαυτικά παγκάκια και πολυτελή κέντρα.

Η μικρή αυτή πολιτεία έχει την αστυνομία της με όλα της τα τμήματα (διώξεως, άγορανομικό, άσφαλείας) το τελωνείο της, το ταχυδρομείο και το τηλεγραφείο της, έκατό περίπου αυτόματα τηλεφώνια στα γραφεία και στα διάφορα διαμερίσματα των περιπέσεων, την πυροσβεστική της ύπηρεσία, τον ραδιοφωνικό της σταθμό, το τμήμα τεχνικών ύπηρεσιών, ηλεκτρικό ύπηρεσιό και Σταθμό Πρώτων Βοηθειών.

Τετρακόσσιοι πενήντα υπάλληλοι (άπ' τους γραφείς και τις δακτυλογράφους ως τους κηπουρούς και τους όδοκαθαριστές) εργάζονται έντατικά για την όμαλη λειτουργία της πόλεως. Δύο μεγάλα ζαχαροπλαστεία πολυτελείας, δύο «κοσμικές» ταβέρνες ένα καλό έστιατόριο και έτεκα μεγάλα άνωψκτήρια εξυπηρετούν τις χιλιάδες των επισκεπτών της Έκθεσεως. Ένας άραίος κινηματογράφος με τριακόσιες θέσεις κάνει χρυσές δουλειές και ένα άνωψκείο συμπληρώνει το ντεκό της φαντασμαγορικής αυτής περιοχής που ηλεκτρίζει τα πλήρη και τα συγκεντώνει περίεργα στα άραία περίπτερα με τα έκλεκτά έκθεματα.

Τέσσερες χιλιάδες έξακόσια καταστήματα, εργοστάσια, συνεταιρισμοί, αντιπροσωπείες έχουν έγκατασταθή στα πολυτελή περίπτερα, όπου δείχνουν τις επιτυχίες της δραστηριότητάς τους. Διόμηση χιλιάδες υπάλληλοι — ίδιως άραίοτατες νέες — με το χαμόγελο στα χείλη έκθειάζουν την τελειότητα των ειδών που αντιπροσωπεύουν.

Τέλος, ένα ίταλικό συγκρότημα Λούνα Πάρκ με πολλά είδη παιγνιδιών προσφέρει — στον παιδόκοσμο ίδιως — τη χαρά της διασκεδάσεως.

Η Έκθεσι, έκτος άπ' τα συνθιζόμενα της είδη έχει άρκετά πρωτότυπα και περίεργα πράγματα που συγκεντρώνουν ιδιαίτερος την προσοχή του κοινού.

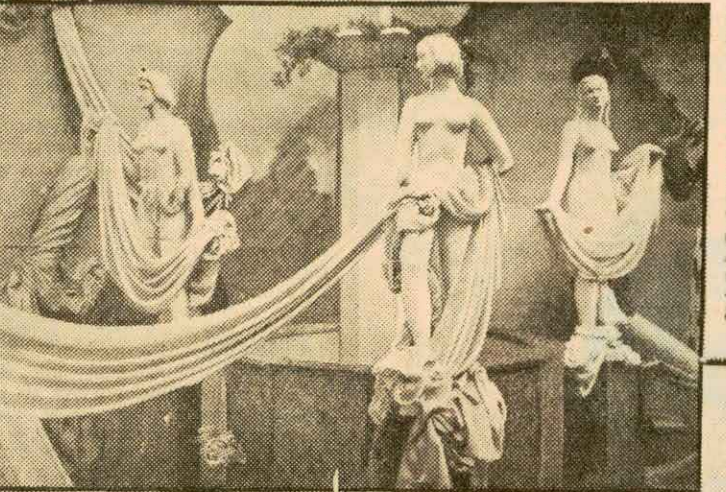
Τό περίπτερο του Άτλαντικού Συμφώνου (Ν. Α.Τ.Ο.) που άποτελείται από μία τερασσία κωμική σκηνή και πολλά σσσί καμινιών, παρουσιάζει σε κάθε γωνία μία μικρή όβνη στην όποία προσάλλονται αυτόματα και συνεχώς στρατιωτικές όμιλούσες ταινίες. Ένα άλλο τμήμα έχει δέκα αυτόματα τηλεφώνια που μόλις σπκώσης το άκουστικό τους άκούς τη φωνή μιάς ελληνικής προσωπι-

Τά παράξενα και τά περίεργά της

λους τους επισκέπτες. Δίπλα σ' αυτή την παραστατική σειρά, ύπάρχει ένας πραγματικός «άγρος» με φυτώρια καπνού και μεγάλα καπιά—πραγματικά—έτοιμα για να τους «σπάσουν» τα φύλλα. Λίγο παρακάτω ένας άλλος «άγρος» μάς προσφέρει το θέσμα πικνών σταχιών μιάς έξαιρετικής ποικιλίας σταριού, έτοιμων για θέρισμα και στο τμήμα των Παραγωγικών Έργων, τα φυτά του ρυζιού—πραγματικά— γέρνουν άπ' το βάρος των ώριμων καρπών τους.

Σ' ένα άλλο περίπτερο, δυο δαιμόνιοι Έλληνες, οι Γεώργ.

Ένα περίπτερο γυναικείων ύφασμάτων έχει έγκαταστήσει ένα συντριβάνι από το όποιο αναπηδά συνεχώς δροσερό νερό, λούζοντας τις πλάτες των γυναικείων άγαλμάτων που κρατούν φιλάρεσκα τα άραχνούφανα με ταζώτα — παραγωγής ελληνικής ύφαντουργίας.

Γεμάτο τό περίπτερο της Έθνικής Παραγωγής από έργα της γυναικείας ύπομονης και καλαισθησίας. Όλοι οι νομοί της Ελλάδος έχουν να επιδείξουν κάτι από τα τοπικά μας κεντήματα και ύφαντα.

κόττας που λείει τη γνώμη της για το Άτλαντικό Συμφώνο.

Στό μεγάλο άγροτικό περίπτερο ύπάρχει ένας χώρος που δείχνει με άνθρώπους-κούκλες και με άραία μικρά σπία την καλλιέργεια του καπνού άπ' τό φύτμά του στα φυτώρια ως τό στέγνωμα και τό «σαντάλισμα» του. Είναι ένα έργο έξαιρετικό, που προσελκύει όλους τους επισκέπτες.

Σταμπολές και Παν. Παπαδόπουλος έκθέτουν κομψοτεχνήματα από «πλεξιγκλάς» (άθραυστο γυαλί). Είναι οι μόνι που τό δουλεύουν στην Ελλάδα. Άρχισαν τη δουλειά αυτή άπ' τό 1942 — στην έποχή της πείνας και της άνεργίας — κλέβοντας τό άπ' τα καταστραμμένα γερμανικά άεροπλάνα. Κατόπιν στα 1946, ό Παπαδόπουλος άρχισε ν' άλληλογραφή με τό Πλαστικό Ινστιτούτο του Λός Άντζελες κι' έμιασε μέσα σε δυο χρόνια την τέχνη με άλ-

Ένα άγροτικό, καπνοπαραγωγικό σπίτι της Μακεδονίας άπ' την σειρά «Καλλιέργεια του καπνού». Η οικογένεια κάθεται στον ίσκιό και «βελονάζει» τα φύλλα του καπνού. Μεσα στην αλή είνε άπλωμένα στον ίσκιό και στον πλίο άλλα φύλλα, σε «σρμκες» για να στεγνώσουν. Στο ύπαστεγο βρίσκονται τα στεγνά πιά καπνά, τα «σαντάλια».

Άπλογοσφία! Έξ άλλου στο Λούνα Πάρκ ύπάρχει ένα σκοπευτήριο που μόλις πετύχεις το «στόχο», φωτογραφίζεται αυτόμάτως. Άλλο τμήμα έχει ένα τεράστιο γραμμόφωνο με καμιά πενήντασά περίπου κκομπίνα» δίπλα στα όποια άναγράφονται οι τίτλοι ίσάριθμων τραγουδιών. Πατάς τό κομπι του τραγουδιού της άρεσκείας σου και ή θέλησί σου πραγματοποιείται άμέσως. Γ. ΛΑΜΨΙΔΗΣ

ΟΤΑΝ τὸ 1926 ὁ Λέο Γκέν σπούδασε νομικά στὸ γνωστὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Καίμπριτζ κανεὶς δὲν ὑπολόγιζε νὰ προβλέψῃ ὅτι λίγα χρόνια ἀργότερα θὰ γινόταν ἕνας διάσημος... ἡθοποιὸς τοῦ ἀγγλικοῦ θεάτρου καὶ στὰς τοῦ κινηματογράφου! Ἀκόμη καὶ ὁ ἴδιος δὲν ὑπολόγιζε νὰ κἀνῃ μιὰ τέτοια παράτολμη σκέψι!

— Δὲν εἶνα ἰδέα ἀπὸ θεάτρο τότε λέει σήμερα ὁ Λέο καὶ φυσικὰ δὲν τὸ ὑπελόγιζε τόσο, ὥστε γιὰ τὸν νὰ ἐγκαταλείψῃ ἕνα προσοδοφόρο ἐπάγγελμα ὅπως τοῦ δικηγόρου, γιὰ νὰ γίνῃ, θεατρίνος. Τὸ πῶς ἐγίνε αὐτό καὶ τώρα ἀκόμη οὔτε ἐγὼ δὲν ὑπολῶ νὰ τὸ καταλάβω!...

Τὸ 1928 εἶνε κιόλας τὴν ἀδεία νὰ δικηγορῇ. Εἶνε δὲ ἀνίστοιχὸς τὸν Λονδὶνο μὴ δικηγορικὴ καριέρα, πού φαίνονταν λαμπρή. Ἀλλὰ διὸ γρόνια ἀργότερα τὸν συνάντησε μιὰ μέρα ἕνας στενὸς φίλος του, θεατρικὸς ἐπιχειρηματίας καὶ σκηνοθέτης.

— Ἀναπτέ μου Λέο, τοῦ εἶπε, ἔχω ἀπόλυτη ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα καλὸ δικηγόρο, πού πρέπει νὰ παίξῃ ἕνα δύσκολο ὁλο-εἰσανγγελῆς στὸ καινούργιο ἔργο πού ἀνεβάζω σύντομα. Μήπως ἐσὺ εἶσαι κανέναν ἢ μήπως θὰ ἤθελες νὰ δοκιμάσῃς ἐσύ;

— Ἐγὼ; ἀπάντησε κατὰπληκτος γιὰ τὴ πρότασι ὁ Λέο. Ἐγὼ ἕνας γνωστὸς δικηγόρος, ν' ἀνέβω στὸ θέατρο καὶ νὰ... παραστήσω τὸν εἰσανγγελέα!...

Ἀπὸ δικηγόρος, διάσημος ἡθοποιὸς καὶ στὰς

πάνγελμα τοῦ ἡθοποιοῦ καί... ὁ Θεὸς βοηθὸς γιὰ τὸ μέλλον!

Ἀπὸ τὸν ἕνα ῥόλο στὸν ἄλλο ὁ Λέο ἔφτασε σὲ λίγα χρόνια νὰ γίνῃ ἕνας καλὸς δραματικὸς καλλιτέχνης κι' ἕνας ἐξ ἱσθῶν καλὸς ἐρμηνευτὴς τῶν ἔργων τοῦ Σαίξπηρ. Πρῶτα μὲν, μέχρι τὸ 1939 πού πῆγε γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἀμερική, ἔπαιξε στὸ Λονδὶνο ὡς μέλος τοῦ γνωστοῦ θεατρικοῦ οὔλου «Ὀλντ Βὴκ» στὰ ἔργα «Ριχάρδος ὁ Β'», «Ἀυλὲτ», «Ὁ θάλας» καὶ «Ἐρρίκος ὁ 4ος» μὲ μεγάλη ἐπιτυχία, τόσο μεγάλη, ὥστε σὲ σύντομο χρονικὸ διάστημα ἐγίνε ἕνας ἀπ' τοὺς κορυφαίους ἡθοποιούς τοῦ ἀγγλικοῦ θεάτρου! Ὁ δικηγόρος εἶχε ξεχαστῇ πιά καὶ μεσορρανοῦσε τώρα ὁ ἡθοποιὸς Λέο Γκέν!

Ἀφοῦ ἔμεινε ἀκετὰ χρόνια στὴν Ἀμερική, κατὰ τὴ διάρκεια τῶν ὁποίων μελέτησε πολὺ τὸ ἀμερικανικὸ θέατρο καὶ τελειοποιήθηκε, ἐπανήρθε στὴν Ἀγγλία μὲ σκοπὸ νὰ συνεχίσῃ τὴν καριέρα του στὸ θέατρο. Τότε ἀκριβῶς τοῦ ἐνῆσαν οἱ πρῶτες προτάσεις καὶ δέχθηκε νὰ ἐμφανισθῇ καὶ στὴν ὁδὸν. Μέχρι τὸ 1940 λοιπὸν πῆρε μέρος σὲ ἀκετεῖς ταινίες, ἀλλὰ λίγο ἀργότερα—στὸ μεταξὺ εἶνε ἐκαστὴ ὁ δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος—ἐκλήθη στὶς τάξεις τοῦ στρατοῦ ὡς ἐφεδρὸς λογιαντὸς τοῦ πυροβολικοῦ. Τὸν ἐστειλαν δὲ ἀμέσως στὸ μέτωπο τῆς Γαλλίας ὅπου ἔδρασε μὲ ἡρώισμὸ καὶ τραυματίστηκε κατ' ἐπανάληψι στὶς μεγάλες μάχες.

Στὸ στρατὸ ἔμεινε μένοι τὸ 1946 καὶ ἀπελύθη μὲ τὸν βαθμὸ τοῦ ἀντισυνταγματάρχου. Τὴν ἴδια ἡμέρα ὁμοῦ ἐκλήθη ὡς δικηγόρος πιά νὰ λάβῃ μέρος στὶς συμμαχικὲς ἀνακρίσεις γιὰ τὰ ἐγκλήματα τῶν Ναζιστῶν στὰ νεομαρκετικὰ στρατόπεδα συγκεντρώσεως. Ὡς βοηθὸς εἰσανγγελέας λοιπὸν ἀνέλαβε τὶς ἀνακρίσεις γιὰ τὸ τομερὸ στρατόπεδο τοῦ Μπέλσεν. Ἐστὶ, ἐκκαθάρισε μὲ μοναδικὴν ἱκανότητα ὅλη αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι καὶ στὸ τέλος παρεστάθη ὡς κατήγορος στὸ δικαστήριον τῆς Νυρεμβέργης.

Τὸ 1949 ὁ Λέο Γκέν πῆγε γιὰ πρώτη φορὰ στὸ Χόλλυγουντ καὶ πῆρε μέρος στὸν φιλμ τοῦ γνωστοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως Εὐγένιου Ὁ'Νηλ «Τὸ πένθος ταιριάζει στὴν Ἠλέκτρα». Ἐπειτα ἔπαιξε τὸ ῥόλο τοῦ θυμίου στὸ περίφημο φιλμ «Ὁ λάκκος μὲ τὰ φίδια», μὲ τὴν Ὀλίβι ντὲ Χάβιλλαντ, καὶ ἀμέσως μετὰ στὸν φιλμ «Τὸ τέλος τῆς Κάς Μίνιερ», μὲ τὴν Γκρόη Γκάρσον. Ἐπειτα ἔφυγε γιὰ τὴ Ρώμη ὅπου πῆρε μέρος στὸ ἐγγράμιον φιλμ «Κῆδ-Βάντις», ἐρμηνεύοντας τὸ ὁλο τοῦ Ρωμαίου αὐλικοῦ Πετρώνιου.

Ὁ Λέο Γκέν γεννήθηκε στὸ Λονδὶνο στὶς 9 Αὐγούστου τοῦ 1905 ἀπὸ πατέρα γνωστὸ ἔμπορο τῆς ἀγγλικῆς πρωτευούσης. Ποῖν νὰ φτάσῃ στὰ φοιτητικὰ θρανία τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Καίμπριτζ σπούδασε στὰ καλύτερα ἀγγλικά κολλέγια μᾶς ἐκπαίδευσες. Στὶς 14 Μαΐου τοῦ 1933, ὅστερα ἀπὸ σύντομο ἀλλὰ κεραυνοβόλο ἔρωτα παντρεύτηκε τὴν Ἀγγλίδα δημοσιογράφου καὶ συγγραφέα Μάργκαρετ Μπανάου.

Τόσο ὡς στρατιωτικὸς ὅσο καὶ ὡς καλλιτέχνης ὁ Λέο Γκέν εἶνε κοσμογυρισμένος. Ἐγὼ ἐπίσκεψθ' πάσα πολλὰς εὐρωπαϊκὰς καὶ ἀσιατικὰς γῆρας ἀλλὰ ὅπως διολογεῖ ὁ ἴδιος, καμμιὰ δὲν ὑπορεῖ νὰ συγκοιθῇ μὲ τὴν ομορφιά τῆς Ἑλλάδος. Τὴ γῆρα αὐτὴ ὁ Λέο τὴν ἐπισκέψθη διὸ φορεῖς μένοι τώρα, τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1950 καὶ τὸν Δεκεμβριον τοῦ 1951. Φυσικὰ ἔχει πολλοὺς φίλους στὴν Ἑλλάδα, πού τὸν ἐκτιμῶν καὶ τὸν ἀγαπᾷ. Χαρακτηριστικὴ γιὰ τὴν ἀγάπην του γιὰ τὴν Ἑλλάδα εἶνε καὶ ἡ ἀπάντησι πού ἔδωκε σ' ἕναν Ἑλληνα δημοσιογράφου κατὰ τὴν τελευταία ἐπίσκεψίν του στὴν Ἀθήνα. Πάνω στὰ ἐρεῖπια τῆς Ἀκροπόλεως λοιπὸν ὁ δημοσιογράφος τὸν ρώτησε πότε ὑπολόγιζε ν' ἀναχωρήσῃ. Καὶ ὁ Λέο, ἀφοῦ ἔοριξε μιὰ ματιὰ νύμφη καὶ ναυονέλασε ἀπάντησε:

— Μαὺ φαίνεται πῶς δὲν θὰ φύγω ποτέ! Α. ΣΜΙΘ

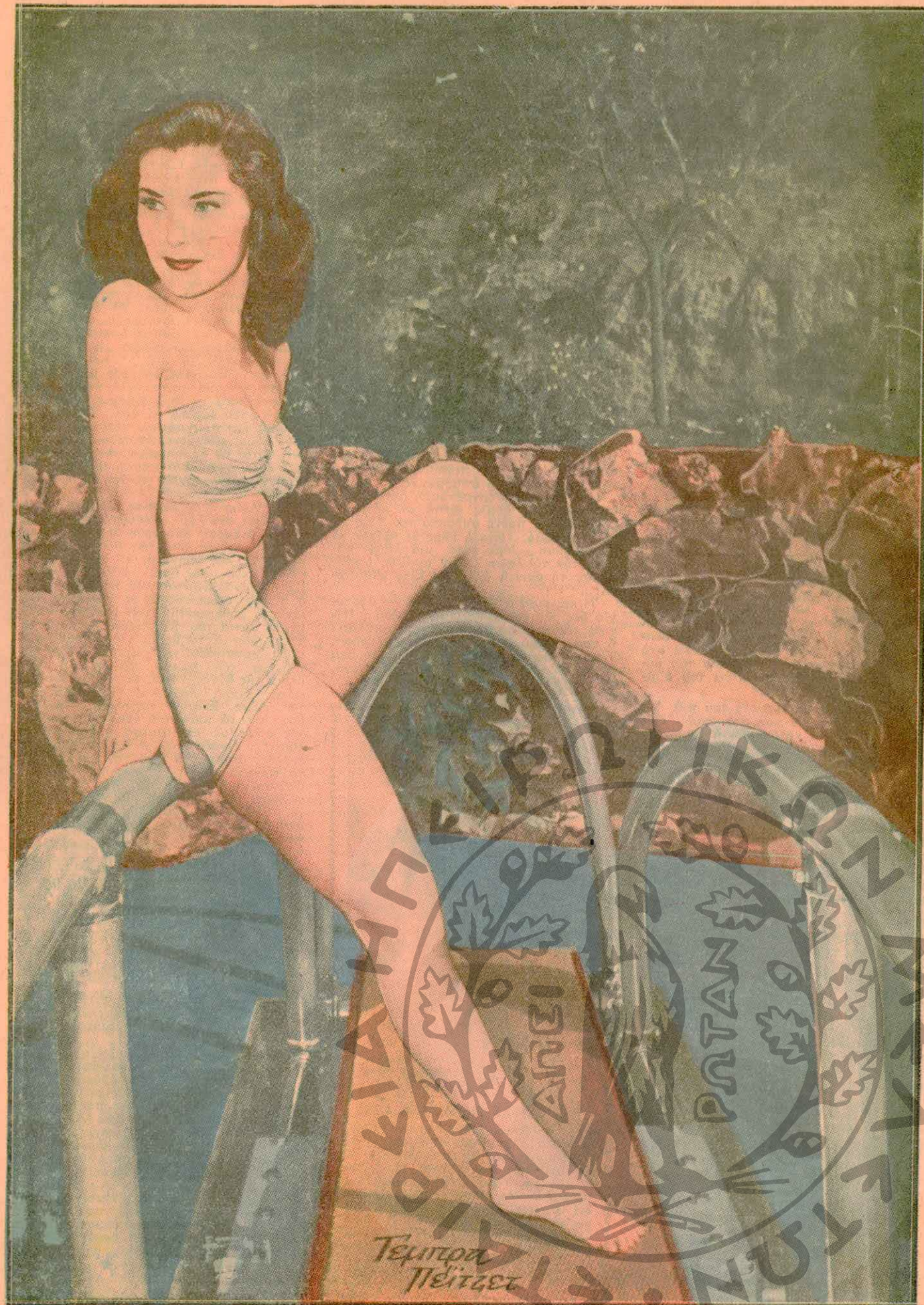
Ὁ τόσο συμπαθὴς Ἀγγλὸς ἡθοποιὸς Λέο Γκέν.

Ὁ φίλος του ὥστόσο ἐπέμενε καὶ ὁ Λέο ὑπεσέβη νὰ σκεφθῇ τὸ ζήτημα καὶ ν' ἀπαντήσῃ. Πρῶτα μὲν, σὲ λίγο, τηλεφώνησε στὸ φίλον του ὅτι δὲν ὑπολόγιζε νὰ τοῦ ὑποδείξῃ κανένα δικηγόρο ἀλλ' ἂν δὲν εὗρισκε τελικὰ ἦταν πρόθυμος νὰ ὑποδυθῇ ὁ ἴδιος τὸ ῥόλο μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ τὸν ἐξυπηρετήσῃ!

Ἐστὶ, λίγες ἡμέρες ἀργότερα, ὁ Λέο ἔφανε προσφώνησιν πελάτες δικονομίας καὶ δικαστήρια κι' ἔκανε τὴν ἐμφάνισίν του σ' ἕνα μεγάλο θέατρο τοῦ Λονδίνου ὡς ἡθοποιός! Ἀλλὰ τί περίεργον! Ἐγὼ ὁ ἴδιος περιμένει μὴ ἀνευ προνοημένου ἀποτυχία, ἢ ἐπιτυχία του στὸ ῥόλο τοῦ εἰσανγγελέως ἦταν τόσο μεγάλη ὥστε τὴν ἄλλη ἡμέρα ὅλοι οἱ κοιτικὸι τῶν ἐφημερίδων γαιροετούσαν μὲ ἐνθουσιώδη ἐγκώμια τὸ καινούργιον θε-

Μιὰ σκηνὴ ἀπὸ τὸ φιλμ «Κῆδ-Βάντις», ὅπου ὁ Λέο Γκέν ὑποδύεται τὸ ῥόλο τοῦ Ρωμαίου αὐλικοῦ Πετρώνιου.

Λαμένα Κορμία

Ο τυφλός με το σκυλί

Αργά-αργά, με προσφύλαξι, προχωρούσε μέσα στο πυκνό πλήθος του κεντρικού δρόμου. Πρίν πατήση το πόδι του μπροστά, έβαζε το μπαρτούνι του, σά θλιβερή προφυλακή, κι ύστερα ακολουθούσε κι αυτός. Άπ' τ' άλλο χέρι του, τέντωνε το σκυλί ο Άζωρ. Αυτός ήταν ο οδηγός. Αυτός άνοιγε δρόμο ανάμεσα στο πλήθος, τρυπώντας στα πόδια των ανθρώπων, για να περάσει πίσω του ο αφεντικός του...

Δεν ήταν όμως αφεντικός του πιά. Άνιάμεσα στον τυφλό και στο σκυλί, είχε από καιρό τώρα καταργηθεί η ιεραρχία: Αυτά τα δυο πλάσματα δεν ήταν πια άνθρωπος και σκυλί. Ήταν δυο φίλοι. Δεμένοι δυνατά, άσπαστα, με τα δεσμά της πιο απαραίτητης και για τους δυο φίλους που χρειαζότανε και στον ένα και στον άλλο. Ο τυφλός είχε απόλυτη την ανάγκη του σκυλιού: με τα μάτια του έζητινου αυτού τετραπόδου έβλεπε, με τα ρουθούνια του μυρίζονταν, με το αλάνθαστο του ένστικτο ένοιωθε τον κίνδυνο... Κι ύστερα, στον Άζωρ ο Μελίνης είχε συγκεντρώσει πιά όλη τη στοργή του, όλη την αγάπη του. Μόνο ο Άζωρ είχε μείνει στη ζωή... Ναι, μα και το σκυλί είχε ανάγκη από τον τυφλό: Έκεί, καθώς προχωρούσανε μαζί, —μπρός ο ένας πίσω ο άλλος—, πάντα κάποιος πονετικός άνθρωπος βρισκότανε για να τους δώσει μια βοήθεια — λίγα λεφτά, κανένα ξεροκόμματο... Και ό,τι κερδίζανε, το μοιραζόντουσαν δίκαια, αδερφικά, στρωνόντουσαν σε κανένα πεζούλι και το ξεκοκκαλίζανε, ίσο-πεδωμένοι από την κοινή δυστυχία, χωρίς περιττές ανισότητες και τύπους...

Καμιά φορά, ο Μελίνης, εκεί που καθότανε μόνος του στην ερημική γωνία κανενός δρόμου, άφανε πικραμένη τη σκέψη του να πετάξει πίσω, στο παρελθόν, να γίνει ανάνηψι, και να τον πνίξει στις πικρές νοσταλγίες: Άλλοτε, δεν ήταν έτσι... Είχε την οικογένειά του, είχε τα μάτια του... Γυναίκα, παιδί. Δούλευε σκληρά για να τα βγάλει πέρα. Έργατης στα υπαυρία. Από τα εφημερώματα ως άρα το βράδυ προσπαθούσε να βγάλει το ψωμί της Σοφίας, του Βάσου. Τα κατάφερνε με πολύ κόπο, μα τα κατάφερνε! Κάθε μέρα, ήτανε και μια νίκη γι' αυτόν. Νίκη, όταν κουδάλιζε το Σάββατο, μαζί με το βδομαδιακό, και κανένα φτηνό παιχνιδάκι για το Βάσο, τίποτα καραμέλες, καμιά λιχουδιά... Τον περίμενε κάθε Σάββατο-βράδυ με ιδιαίτερη λαχάρα τα παιδιάκι.

Κοιμότανε στο λαιμό του και τον ρωτούσε: «Τί μου φέρεις, μπαμπά...». Κι' όταν ο Μελίνης τούδινε αυτό που τουχε φέρει, ο Βάσος τον φίλουσε δυνατά στα μάγουλα, κι' ο φτωχός εγγότης ένοιωθε τότε με μιας αποζημιωμένο τον εαυτό του για όλους τους κόπους της βδομάδας...

Σαφνικά, σαν κεραυνός, ήρθε να χτυπήσει το σπιτικό που το αγκάλιαζε μια γαλήνια φτωγική ελπίδα, η πιο σκληρή συμφορά: Ο Βάσος αρρώστησε, και, σε λίγες μέρες πέθανε! Για το Μελίνη και για τη γυναίκα του, το φοβερό περιστατικό στάθηκε άφορη να παραλύσει κυριολεκτικά... Έκείνη έμενε όλη μέρα, με τα μάτια της καρφωμένα στο κενό, στην ίδια γωνιά του σπιτιού της, χωρίς να βλέπει, χωρίς ν' ακούει, χωρίς να αισθάνεται... Ο Μελίνης πάλι, αναγκασμένος να πηγαίνει στο εργοστάσιο, — γιατί άραγε; Ποιος λόγος πιά υπήρχε να δουλεύει, να ζή... — κουραζόταν όλη μέρα σαν αυτόματο, αφορημένος, χωρίς ψυχή, με τη θύμησι του δοσμένη όλη στον τραγικό χαμό... Τώρα για ποιόν θάπαινε κάθε Σάββατο καραμέλες; Ποιά ξεράκια θα τον αγκαλιάζανε τρυφερά, και ποιά φωνίτσα θα τον ρωτούσε: «Τί μου φέρεις μπαμπά...». Ά, τα Σάββατα ήτανε για το φτωχό εργάτη πραγματικά μαρτύρια, αβάσταχτα, ανυπόφορα! Έπαιρνε σαν Γολγοθά το δρόμο του σπιτιού του, και παρακαλούσε ποτέ να μη φτάσει!... Κι' όταν έφτανε, τον αγκάλιαζε, αντί για το πεθαμένο παιδάκι, η ανάνηψι του κι' ο σπαραγμός...

Μια μέρα, στο εργοστάσιο, αφορημένος όπως δούλευε, έβαλε φωτιά σε κάτι εύφλεκτα ύλες πουχε μπροστά του. Πώς είχε γίνει αυτό; Ούτε ο ίδιος δε θάξερε να το εξηγήσει... Μια φορά, μια λάμψη φοβερή τον τυλίξε, κι' όταν συνήλθε διαπίστωσε τη φοιχτή αλήθεια: Είχε στοσβωθεί!...

Η καινούργια — η δεύτερη — δυστυχία δεν τον έκανε πολύ να πονέσει... Ήτανε τόσοσ ο πόνος που είχε προκαλέσει η πρώτη, που η ψυχή του είχε σκληρύνει. Τίποτα πια δε θα τον έκανε να νιώσει πόνο. Κι' άρχισε σιγά-σιγά, μονότονα, να κυλάει η ζωή του — η ζωή του τυφλού... Η γυναίκα του, η Σοφία, στην

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

Η έκλεκτή χορεύτρια Άστυρά Λέκα, μαθήτρια της σχολής Ζουρούδη, η οποία μεσουρανήσθη στην Αμερική, όπου βρίσκεται από το 1946. Έσπούδασε στη Νέα Υόρκη, στο Μετροπόλιταν Όπερα Σκυλ, και κατόπιν στο Μπαλ-λετ Όπατερ. Το 1951 προσελήφθη στο περίφημο μπαλέτο του Ρόου Όπατερ και φέτος έγινε πρώτη του χορεύτρια. Για το χειμώνα, η έκλεκτη Έλληνο-αμερικανίδα καλλιτέχνης υπέγραψε συμβόλαιο με το Μιούζικ Χάλ-Ράντιο Σίτυ.

αρχή των συμπεριφορών. Τον περιποιότανε, προσπαθούσε να τον παρηγορήσει. Τώρα όμως, η δυστυχία του σπιτιού έγινε τραγική: Τι να τους κάνει ένα άσημαντο μηνιαίο βοήθημα πουτάνον ο τυφλός εγγότης;... Πληρώνονται τα μίσια με τίποτα;... Η Σοφία άρχισε να ξεουδυνεύει. Όλη μέρα, και το βράδυ γυρίζει στο σπιτί της, τσακισμένη από την κόρσσι, άγαναχτισμένη για την τραγική της μοίρα... Τις ώρες εκείνες μιλούσε απότομα στον άντρα της. Πολλές φορές και σκληρά. Κάποτε, έφτασε να τον πη αστραβούλα-κα!... Έκείνος δεν απαντούσε... Τι να πη; Η πετασμένη του ψυχή δεν είχε πια καμιά ευαισθησία... Κι' η ίδια του απάθεια συνεχίστηκε ακόμη κι' όταν ένα βράδυ η Σοφία δεν γύρισε στο σπιτί... Θυμήθηκε πως ήταν ακόμη θυωρή, και άκουσε τα λόγια κάποιου άλλου άντρα, που θα μπορούσε, επί τέλους, αν όχι τίποτ' άλλο, τουλάχιστον όμως να δουλεύει κι' αυτός και να την ξεκουράζει...

Πάλι δεν είπε τίποτα ο Μελίνης. Δεν διαμαρτυρήθηκε, δεν θύμωσε, δεν λυπήθηκε... Αδάκριτα υιάνενα τα πεθαμένα κεί-τια του... Έμεινε δυο-τρεις μέρες κλεισμένος στο σπιτί του. Ή πείνα όμως τον ανάγκασε να βγί. Κάποιος πονετικός γείτονας του δώσανε να φάει. Ένας όμως τούκανε ένα πραγματικά πολύτιμο δώρο: τον Άζωρ. Πάρτονε, Λευτέρη, του είπε, «κι' αυτός θα σε πηγαίνει όπου θές... Θά τον έχεις συντροφιά σου...». Κι' έτσι, ο δυστυχισμένος τυφλός απόκτησε ένα φίλο...

Ο Άζωρ ήταν έξυπνος. Δεμένος στην άκρη ενός σκονιού, ώδηγούσε επίδειξη το Μελίνη ανάμεσα από τους πολυάριθμους δρόμους και τα απότομα σοκάκια. Καμιά φορά, τον ώδηγούσε κι' έξω από την πόλη. Εκεί, στην ήρεμη ατμόσφαιρα της εξοχής, ανασαίνοντας τον καθαρό αέρα, ο φτωχός άνθρωπος άφανε την ψυχή του λίγο να ξεκουραστεί... Δεν έβλεπε τίποτα με τα μάτια του. Κατάφερε όμως να τα βλέπει όλα με τα μάτια της ψυχής: Χρώματα, προσινάδες του κάμπτου, μαζίες αν-ταύνειες των βουνών, οροπέταλα στη μεριά της δύσης... Καί, κάπου-κάπου, άκουγε δίπλα του και το ναύνισμα του Άζωρ. Εύθυμο, χαρούμενο, παρήγορο... Σαν να τούλεγε ο μοναδικός του αυτός φίλος με τα τέσσερα πόδια: «Εδώ είμαι!... Παρέα σου...». Χαμογελούσε ο τυφλός, άπλωνε το χέρι του και χαιδευε το τριχωτό κεφάλι του σκυλιού. Κι' ήταν ασύγκριτη η ευτυχία του, όταν ένοιωθε τη γλώσσα του Άζωρ να του γλύφει το χέρι... Ήτανε το μόνο φίλι που δεχότανε από ζωντανό πλάσμα, και γι' αυτό το άγαπούσε...

Νά, έτσι κι' απόψε. Προχωρούσαν όπως πάντα, ο Μελίνης κι' ο Άζωρ. Ο τυφλός με το σκυλί του. Άνοιγε δρόμο ο Άζωρ μέσα στο πλήθος, και ακολουθούσε μέσα από το ανοίγμα ο Μελίνης... Σαφνικά, έ-να απότομο τρίξιμο φρένων, κι' ένα σπαραχτικό γαύγισμα!... Ο Μελίνης στηλή-θηκε κερωμένος στη μέση του δρόμου... Τό σκυλί που κρατούσε ξετενώθηκε... Δίπλα του, άκουσε φωνές:

— Ά, το κακόμοιρο το σκυλί!...
— Μά, δεν έβλεπε, εύλογημένη...

Κι' ύστερα, μια φωνή απότομη, βρα-χνή:
— Τι να δώ;... Έπεσε στις ρόδες μου... Δεν πρόφτασα να φρενάρω...
Ψάχνοντας, ο Μελίνης προχώρησε, ά-κολουθώντας το σκυλί που κρατούσε. Κι' ύστερα γονάτισε. Με χέρια που τρέμανε, έψαξε να βρει το κεφάλι του Άζωρ. Έ-νοιωσε στα χέρια του κάτι πηχτό και ζε-στό να τρέχει... Ένοιωσε όμως και τη γλώσσα του σκυλιού να του γλύφει το χέ-ρι, σ' ένα αποχαιρετιστήριο ματωμένο φίλι...

Και τότε, ύστερα από τόσον καιρό, η ψυχή του ανθρώπου αυτού, που την είχε πετώσει η δυστυχία μαλάκωσε, κι' από τα πεθαμένα μάτια του αναβλόσανε τα δάκρυα, που έπεσαν άπάνω στο ματωμέ-νο κουφάρι του σκυλιού — το τελευταίο του φίλου, που τον είχε κι' αυτός απαφ-νίσει...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Ο Ζάν Μοραϊ στο φιλμ «Πε-ταινη μάσκα».

Τά φιλμ που θα δοῦμε ΤΟΝ ΧΕΙΜΩΝΑ

Τίτλοι και ηθοποιοί

Τά τελευταία χρόνια, οι φί-λοι του κινηματογράφου δείχνουν μια φανερό προτίησι για τα ευ-ρωπαϊκά φιλμ. Ή προτίησις αυ-τή έκανε το συγκρότημα «Δαμα-σκηνού-Μιχαηλίδου» να έλασφα-λίσσει έφέτος όχι μόνο πολλά γαλ-λικά και ιταλικά φιλμ, αλλά και γερμανικά, αυστριακά, σουηδικά, έλβετικά, ακόμα και φιλιανδικά. Μεταξύ των γαλλικών, ξεχωρί-ζουμε τα ακόλουθα:

«Τά 7 θανάσιμα άμαρτήματα» που γυρίστηκαν, ως γνωστόν, ά-πό 7 μεγάλους σκηνοθέτες. Στο φιλμ αυτό πρωταγωνιστούν η Βι-διάν Ρουάν, η Μισέλ Μοργκάν, ο Ζεράρ Φιλίπ, ο Νοέλ Νοέλ, ο Άντου Βιντάλ, κ.ά.

Τό ζευγάρι Μισέλ Μοργκάν-Άν-δρ Βιντάλ συμπρωταγωνιστεί στα δυο φιλμ «Η τελευταία κυ-ρία Χ», και «Η μυστηριώδης κυ-ρία Χ».

«Ο Ιππότης και η τσιγγάνα» θα είνε ο έλληνικός τίτλος του φιλμ «Φανφάν λα Τουλιπ» που ο σκηνοθέτης Κριστιάν-Ζάκ γύρι-σε με τον Ζεράρ Φιλίπ και την Τζίνα Λολουπιγκίτα.

Η Μαστιν Καραλ, τό νέο λαμ-μπρό αστέρι του γαλλικού κινη-ματογράφου, πρωταγωνιστεί σε δυο άρετα τολμηρά έργα: «Οι έρασ-ταί της Καραλίνης» μαζί με την Μαρί Ντεά και «Οι έρα-σταί της Βερόνας» με τόν Πιέρ Μπρασσέρ και Σερζ Ρεγκιανί.

Ο Ζάν Μοραϊ έχει για παστε-ναίρ τήν Βαλεντίν Τσεσίε στο φιλμ «Πεταίνη μάσκα» του Ύβ Άλλεγκρε.

Όσοις αγαπούν τά ρεαλιστι-κά φιλμ —και δεν είνε λίγοι— θα ίκανοποιησούν ιδιαίτερος τά έξης έργα: «Ντομίνικα, η φλα-γερή Κροαίκανή» με τήν Όντιλ Βερσούα και τόν Πιέρ Κεριέν, «Πουλμένη σάκα» με τήν Κλων-τίν Ντυπουί και τόν Λουίς Μα-ριανό, «Στη μέση των ρυθμών» έπίσης με τήν Κλωντίν Ντυπουί και τόν Ζαν Σεράβι, «Αμάσσηα χίλιες φορές» με τήν Βιδιάν Ρο-μάνς και τόν Φράνκ Βιλλό, «Η σάρε έπαναστατεί» με τήν Καλέ Νταροέγι, τήν Γκαμπι Μοραϊ και τόν Μισέλ Σιμόν, καθώς και τήν «Φλογισμένα νιάρτα» με τόν Ζεράρ Φιλίπ και τήν Μισελί Πελό που θα ξαναδούμε έφέτος.

Θά προβληθούν έπίσης δυο φιλμ που έκαναν θόρυβο στο τε-λευταίο φεστιβάλ τών Καννών: τό «Είμαστε όλοι δολοφόνοι» τό Άντρέ Καγιτά, με ένα νέο έ-ξαιρετικό ηθοποιό, τόν Μουλου-τζί, και ο «Θέλλος» του Όρσορ

Ουέλλες με τόν Ίδιο και τήν Σου-ζάν Κλοντιέ.

Ο κατάλογος τών γαλλικών φιλμ κλείνει με δυο δασάτα: «Τό λιμάνι τών γαμένων ανθρώ-πων» με τήν Έντιλς Φεγιέρ και «Η νύχτα είνε τό βασιλείο μου» με τόν Ζαν Γκαμπέν, καθώς και μια νέα κωμωδία του Φεοναντέλ: «Ο δούξ του Μιραμόρ» με τήν Παυλέ Ντυμπό.

Μεγάλο ένδιαφέρον παρουσιά-ζουν και πολλά ιταλικά φιλμ.

Ο Βιττόριο ντε Σίκα είνε ο σκηνοθέτης και πρωταγωνιστής του έργου «Χαμένο στο σκοτά-δι» και ο Ρομπερτό Ροσσελίνι θα μάς στείλη έφέτος τό θρυλικό φιλμ «Παίζα» που βαφτίστηκε έ-δω «Αυτό που έμειναν ζωντανοί». Στο φιλμ αυτό πρωταγωνιστούν δυο νέα αστέρια, η Καμελλά Σάντσον και η Μαρία Μίκι.

Ο δυναμικός Ρόλφ Βαλλόνε πρωταγωνιστεί στα φιλμ «Ματω-μένο Πάσχα» με τήν Λουσία Μποζέ, «Άννα» με τήν Σουλβάν Μάγκκα και τόν Βιττόριο Γκά-σιαν και «Αυτό που έλασαν τόν Θεό» με τόν Τζίνο Τσερόβι και τήν Έλενα Βάρτζι.

Ο γοητευτικός Ροσσάνο Μπορ-ταϊ πρωταγωνιστεί σε πέντε έδε-τεινά φιλμ: «Ο Ιππότης και η καλόγρια» με τήν Πάολα Μπαρ-σκηνού, «Γενοδέα» με τήν Άνν Βερνόν, «Ο γυιός της Κατά-ρας» με τήν Βαλεντίν Κουτζέ, «Ο δήμες της Λίλλης» και «Ο Ιππότης Λαγκραντρίν».

Η Έλληνίδα Ύδον Σανσόν που είχε για παρτεναίρ τόν δυ-ναμικό Άμεντο Ντασσί στο περυσινό φιλμ «Συγχωρέσε με ά-γάπη μου» παίζει μαζί του σε τρείς νέες ταινίες: «Τά παιδιά της άμαρτίας», «Σκιές πάνω άπ' τη Νεάπολι» και «Υστερα άπ' τά δάκρυα». Ο Ντασσί πρωτα-γωνιστεί και στο φιλμ «Η ελό-γα» με τήν Έλεονώρα Ρόσι.

Οι πολυάριθμοι θαυμαστές της Τζίνα Λολουπιγκίτα θα θαυμά-σουν τό είδωλό τους στα φιλμ «Οι ώραιότερες γάμπες του κό-σμου», που ή ύπόθεσί του είνε έμ-πειυσμένη από τά καλλιτεία και «Η κοινωνία άμύνεται».

Άκολουθώντας τήν μόδα τών φιλμ με σκέτσ, ο Ίταλός σκηνο-θέτης Τζεβίνα γύρισε τίς «3 ά-πληρομεμένες Ιστορίες» με τήν Έλεονώρα Ρόσι, τόν Τζίνο Τσε-ρόβι κ.ά.

Οι Ίταλοί γύρισαν τρία φιλμ στα όποια προσπαθόν να συνα-γωνιστούν τούς Άμερικανούς σε πλούτο και επιδραστικό θέαμα: τήν «Μεσαλίνα» με τήν Μαρία Φελίξ και τόν Ζωρζ Μασσά, τήν «Βασίλισσα τού Σάβα» με τήν Μαρίνα Μπερτί και τόν Τζίνο Τσερόβι και τό «Σπάρτακος» με τόν Μάσιμο Τζιρόττι. Και τά τρία αυτά φιλμ θα τά δοῦμε έ-φέτος και θα κρίνουμε.

Δραματικά είνε τά φιλμ «Τό κατηγορητήριο» με τήν Λέα Παντοβάνι και τόν Κάρλ Λούν-τβιχ Ντλ, «Τό φίλι της πεθα-μένης» με τήν Τζιάννα-Μαρία Κανάλε, και «Γιατί υπέκυψα» με τούς Α. Βάλλι, Ζάν-Πιέρ Όβον και Άμεντο Ντασσί.

Και ο κατάλογος τών ιταλικών φιλμ κλείνει με τρία έργα με ά-είδωτες: τό «Κάτω από τόν ή-λιο της Ρώμης», στο όποιο πρω-ταγωνιστούν τά καμιά της Ιτα-λικής πρωτεύουσας, τό «Επί Γης ειρήνη» του Λουίτζι Ζάμπι, με τόν Άλντο Φαμπρίτσι και τό «Η ζωή άρχίζει αύριον» του Λε-ονίντ Μογκύ, που είνε τό τελευ-ταίο έργο που γύρισε ή Άννα-Μαρία Πιεράντζελι, πρωταύ φ-νη για τήν Άμερική.

Λ. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

Ιστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Τό σπίτι του Θανάση

Στό σπίτι μου έγω μια μικρή αποθήκη, γεμάτη παλιά πράμα-τα, μπαούλα, με βιβλία και πολ-λά σκόνη. Είνε σκοτεινή, όπως όλες οι υπόγειες αποθήκες κι' όταν ανάβω τό μικρό ηλεκτρι-κό, πέφτει ένα θαμπό, αρρωστιά-ρικο φώς, που είνε όλο θλίψη και μελαγχολία. Αυτή ή αποθήκη μυ-ρίζει μούχλα και άναμνήσεις.

Προχτές, λοιπόν, κατέβηκα για να βρω ένα βιβλίο που τόχα κα-που καταγωνιάσει. Και τί στιγμή που έκανα να φύγω από κεί με-σα, κάπου άκούμπησε ή πλατή μου, κι' άκούστηκε σαφινά ο κρότος κάποιου αντικειμένου που έπεσε και σύγχρονα μια μουσική συγχωρόει.

Ντρίνννν... Ήταν μια κιθάρα. Μιά πα-λιά, λησμονημένη κιθάρα, φαγο-μένη από τά χρόνια και τήν υ-γρασία. Έσκυψα και τήν πήρα. Τά χέρια μου έμπλεξαν στις στα-σιμένες χορδές. Όμως είχαν ά-πομεινει και τρεις χορδές. Τις χτύπησα για να φύγ ή σκόνη. Είχε και μια κόκκινη κορδέλιτσα, μισολυμένη. Έπειτα κάθισα σε μια κασσανά άπάνω κι' άφησα τό νού μου να γυρίσει πολλά χρόνια πίσω...

— Ντρίνννν!... ή χορδή της κιθάρας.

Και προβάλλουν μπροστά μου ένα σπίτι, και δυο πρόσωπα. Αυ-τό τό σπίτι ήταν σ' ένα στενό ανηφορικό δρομάκι, σε κάποια φτωγική γειτονία της Αθήνας. Ίσσογρη. Αυτίτσα με κληματα-ριά κι' έπειτα έμεινες κατ' εϋ-θείαν στο πρώτο δωμάτιο. Ύ-πνρηε ακόμα ένα συνέχεια και στο βάθος ή κουζίνα και τά λοι-πά. Είχε και δυο δωμάτια σε δεύτερο πάτωμα όπου καθόταν ένα ζευγάρι συνταξιούχων.

Κι' εκεί μέσα, λοιπόν, ξανα-βλέπω τά δυο πρόσωπα: Ο Θα-νάσης και ή Χαρστίνα. Γύρω στα είκοσι χρόνια αυτή, λίγο με-γαλύτερος εκείνος, είχαν παρή από έρωτα και άπερισκεψία. Ε-πίπλωναν τό σπιτάκι τους με λίγα πρόχειρα έπιπλα — ένα κρεβάτι, μια κουστή ντουλάπα από τό δημοπρατήριο, ένα τρα-πέζι, καί άταξιαστές καρέ-κλες και τήν κιθάρα. Τα υπόλοι-πα τά συμπληρώσε, ή αγάπη τους. Μιά τρυφερή αγάπη που ή-ταν κι' έώωτας και στοργή και

Παράδοσις... ύπηρεσίας!...

(Του Άρχέλαου)

την ώρα μας στην κουβέντα;
Φυσούσε δυνατό ξεροβόρι. "Ο-
ταν έφτασα έξω από το σπίτι,
σταθήκα διστακτικός. Γιατί να
τους ενοχλήσω τους ανθρώπους;
Έσκυψα και κύτταξα από τη
γρίλλια. Ο Θανάσης ήταν σκυ-
μένος πάνω στο τραπέζι και
κάτι διάβαζε. Χτύπησα τη γρίλ-
λια.

— Θανάση!
Βγήκε στο παράθυρο:
— Έσύ είσαι; "Ελα μέσα!
— Άνοιξε την πόρτα.
— Η Χορητίνα;
— Ξαπλώσε. Κι' εγώ είπα να
διαβάσω λίγο, πριν κοιμηθώ.
— Σε άσχημη ώρα έπεσα!
— Καθόλου. Έχεις όρεξη για
κανένα γλεντάκι;
— Πώς θα γίνη;
— Τι σε νοιάζει!
Πετάχτηκε σαν να πήρε ξα-
φνικά ζωή και δύναμη.
— Χορητίνα! Σήκω. Γλέντι!
— Α! μπράβο! φώναξε εκεί-
νη χαρούμενη, από μέσα. Σε δυο
λεπτά είμαι έτοιμη.
— Ρωσία, Έγώ πάω να φέ-
ρω κόκκο!

Είκοσι λεπτά της ώρας αργό-
τερα, σ' αυτό το φτωχικό σπι-
τάκι, που βασιλευσε η σιωπή, και
γότανε το πελεκούδι! Κι' έτσι
γινότουσαν τα ξαφνικά πάρτυ.
Ο Θανάσης έπαιρνε άραδα τα
γειτονικά σπitiα, χτυπώντας
πόρτες και παράθυρα:

— Κοσμά! Πάσε την αδελφή
σου κι' έλατε. Γιώργο! Σε πέν-
τε λεπτά νάσαι σπιτί! Κυρία
Πηνελόπη, μέσα είναι η Ντίνα;
— Α! Ντίνα! "Ελα! Σταύρο! Κό-
πισσε! Έχουμε ντραβέρι!

Είκοσι λεπτά της ώρας — πο-
τέ περισσότερο. "Ολοι, λές και
ήταν έτοιμοι για ξεφάντομα. Κι'
ό ένας έφερνε την αδελφή του, ο
άλλος την αραβωνιστική του
που καθόταν στην ίδια γειτο-
νιά, ο άλλος το γραμμόφωνο.
Κι' ακολουθούσε ο ρεφενέ.
Βασιλιάς της βραδυάς πάν-
τα ο Θανάσης, που ξεχείλι-
ζε από κέφι και ζωτάνια, που
ήθελε γίλιες δυο νύστιμες ιστο-
ρίες κι' ένα σωρό «παιγνίδια
συντηναστροφών», που έδινε το
συνήθιστο για τους γουρού, από
το παρόλοστον και το ταγκό, ως
τις καντοίλιες και τον Καλαμα-
τινό. Κι' άξια του παρόλοστον
ή Χορητίνα, που θαύμαζε κι'
έντιμιούσε τον άντρα της για τα
τόσα του «κινωπικά χαρίσμα-
τα», όπως τ'άλεγε.

— Ντρίνν!...
... Κι' οι ανανήσεις έρχονται
στο νου που πήρε τον παλιό δρό-
μο για να τις συναντήση.

Ναι. "Εκείνο που μούκανε έν-
τύπως ήταν πώς τα περισσότε-
ρα γλεντία γινότουσαν την επο-
χή που ο Θανάσης δεν είχε δου-
λειά και είχε μεγάλες φτώχειες.

Πού τ'όβρισκε το κέφι;
Και θυμάμαι ένα άλλο βράδυ
που μού λυθηκε η άπορία. "Ηταν
νύχτα ανοιξιάτικη, το παράθυρο
αδύνατο φωτισμένο. Τότε φορού-
σα παπουτσία με κρέπ — πολύ
της μόδας. "Εφτασα κοντά. Τα
έξωφύλλα των παραθύρων κλει-
στά, αλλά τα τζάμια όχι. Γιατί
έφταναν ως τ' αυτιά μου καθα-
ρές όμιλίες. "Ακουσα το Θανά-
ση, που γινόταν συγκινητικά
τρυφερός, όταν μιλούσε στη γυ-
ναίκα του:

— Έλα, Χορητίνα μου. Φά-
το όλο!

— Όχι γουσε μου. Θα το
μοιραστούμε στα δυο!

— Μα τι θα σου κάνη μισό
αυγό; Τότε θα το φας εσύ! "Ε-
γώ δεν πενιόω και τόσο άποψε.

— Όχι. το αυγό είναι δικό
σου. Είσαι και αδύνατη, αγάπη
μου και πρέπει να δυναμώσης.
"Εγώ είμαι πιο παχύς από σένα.
Κάνε μου τη γού!

— Δεν θα σου την κάνω. Θα-
νο μου, μην επιμένεις. "Ελα. Παρ-
το. Βλέπεις, έγω κράτησα το
μεγαλύτερο κομμάτι.

— Να πάω ο διάολος! είπε
γελαστά ο Θανάσης. Δεν έρνεται
και κανείς να στήσουμε γλεντι
άποψε! Θα τρώγαμε!

Μου σφίγτηκε η καρδιά. Περί-
μενα λίγο κι' έπειτα χτύπησα το

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΤΗΤΕΣ

"Ός τώρα έγραφε πώς οι ώριμες κοπέλες έβγαίνουν «Μίς» δια-
φόρων πόλεων και συνοικιών. Νά όμως που οι «Αμερικανοί» ά-
ρχισαν τώρα να βγάδουν και «Μίς» των διαφόρων στρατιωτι-
κών μονάδων τους! "Αντίπα, ο λοχίας Τούσο, ενώ μετράει
τις αναλογίες της χαριτωμένης Λίλιαν Φάρμερ, από το λό-
"Αντίπα, που προ όλίγου έξελέγη «Μίς τετάρτη αμερικανι-
κή μεραρχία»!...

παράθυρο.
— Καλησπέρα. Γίνεται τίποτα
άποψε;

— Και πότε δεν γίνεται;
— Σε είκοσι λεπτά είναι γίνει.
"Ο Θανάσης πήρε το ρεφενέ και
γύρισε με αυγά, σαλάμι, τυρί,
κρασί. Κάποιος έφερε κι' ένα
πιατό κεφτέδες από το σπιτί του.

Μια κοπέλλα κουβάλησε κάμπο-
σα κομμάτια σπανακόπιττα.

— Πλούσια τα έλη μάς ά-
πόψε! είπε ο Θανάσης. Θα ξε-
φαντώσουμε! Χορητίνα, πάμε να
ετοιμάσουμε.

Σε λίγο, καθώς περνούσα από
το διάδρομο, άκουσα πάλι τη
φωνή του Θανάση που έλεγε στη
Χορητίνα:

— Κράτησε και λίγα για αυ-
ριο το μεσημέρι!... Μοιμειν
και τέσσερις δραχμές από τα
ψώνια για ταϊγάρα.

— Ωστε αυτό ήταν το μυαλό
των γλεντιών; "Αρχισα να πονι-
ρεύμαι, μα η αγάπη που είχα
γι' αυτό το ζευγάρι, μου πρό-
βαλλε και τα δικαιολογητικά:

Αί, κι' έπειτα; Μήπως ο Θανά-
σης δεν βάζει το σπιτί του, τη
φωτιά, το αλάτι και το πιπέρι,
το φως και το κέφι του, που ά-
ξιζει θναυρό;

Μια βδομάδα αργότερα ο Θα-
νάσης διέψευσε τις υποψίες μου.
Μας κάλεσε σ' ένα πάρτυ όπου,
μας το δήλωσε από πριν, δεν
έπρεπε να φέρουμε τίποτα. Στο
τραπέζι ήταν ξεπλωμένη μια
γαλοπούλα ψητή με πατάτες.

— Απόψε όλα είναι δικά μου!
είπε ο Θανάσης. "Επιασα δου-
λειά και εισέπραξα την πρώτη
προκαταβολή. Λοιπόν, θα πανγυ-
γυρίσουμε... Προπίνω εις υγείαν
της εργασίας!

— Ντρίνν!...
... "Εκείνο το βράδυ βρήκα δυο-
τρείς νέους της γειτονιάς στο
σπιτί του Θανάση, αλλά όχι και
το κέφι. "Η ατμόσφαιρα ήταν
βαρειά. "Η Χορητίνα είχε πάθει
μια δυνατή κρίσι σκληροειδίτι-
δος και την είχαν μεταφέρει την
προηγούμενη νύχτα στο νοσοκο-
μείο. Την πήγαν κατ' ευθείαν στο
χειρουργείο. "Ο καυμένος ο Θα-
νάσης ήταν άλλος άνθρωπος τώ-
ρα. "Επαιξε νευρικά ταμπούρλο
με τα δαχτυλά του στο τραπέζι
και καθόταν σκεπτικός κι' άφη-
ρμένος. Κάπου-κάπου, έρχόταν
ένας φίλος και ρωτούσε: Τι νέα;
Ναί: Την είδε τ' απόγευμα, μό-
λις είχε άρχισει να συνέχεται
από τη νάρκωσι. Κι' εκεί, κατά
τις έντεκα, λειό ο Θανάσης ξα-
φνικά:

— Βρέ παιδιά, "Ετσι καθώς
είμαστε, πάμε να της κάνουμε
μια καντάδα κάτω από το πα-
ρόθυρο του δωματίου της;
Τιός μπορούσε να πη όχι;

— Ντρίνν!...
Κι' ένα άλλο βράδυ κατεβαί-
νει ο κύριος Λεωνίδας με τα νυ-
γτικά, από το άπάνω. Και βά-
ζει τις φωνές και τ' άσπρα μου-
στάκια του τρέμαν:

— "Επί τέλους, τί θα γίνη
μ' αυτήν την κατάσταση; "Εδώ
μέσα κατάντησε κέντρο διασκεδά-
σεως. Δεν μπορούμε να κοιμη-
θούμε πιά! Θα διαταρτυρηθώ
στην αστυνομία! Θα σας το
κλείσω! Είσαστε ανυπόφοροι!...

Και τον παραλαβαίνει ο Θα-
νάσης:

— Κύριε Λεωνίδα, είμεθα η
νεότης! Θυμηθείτε κι' εσείς τα
δικά σας ρωμαντικά χρόνια! και
μην είσθε τόσο αστήροος! "Υ-
πήρατε και σεις νέος, Κύριε

Ο Θανάσης αρπάξε την κιθάρα.
Ξεκινήσαμε για το νοσοκομείο.
Στο δρόμο ξεναθήκαμε το κέφι
μας:

— Θάνα μια σουπριζ για το
Χορητίνακι μου, είπε γελαστός
ο φίλος μας. Θα της άνοκουφι-
ση τον πόνο!

Φτάσαμε. Μας έδειξε ένα γυ-
ναικό παρόθυρο. Θυμήπα φωτισμέ-
νο.

— Αυτό είναι. Λοιπόν, σιγά-
σιγά παιδιά. Να τ' άκουψ, σαν
νύνε στ' όνειρό της... "Η νύχτα
φεινεί ολόκληρη...

Στη δεύτερη στροφή. Βγαίνει
μια νοσοκόμα.

— Αί!... Δεν πάτε άλλου να
τραγουδήσετε; "Εδώ είναι νοσο-
κομείο.

— Το έγραψε, ωραία μου νο-
σοκόμα! άπαντα ο Θανάσης.
"Αλλά μην είσαι τόσο σκληρή!
"Η καντάδα μας απευθύνεται στο
θάλαμό σας. Και ειδικώς στο
γωνιακό κρεβάτι, νούμερο 28.

— Νούμερο 28;

— Μάλιστα. Και το όνομα αυ-
της Χορητίνα! "Εκείνη που εί-
γατε την καλωσύνη να έγκλει-
στε χτες τη νύχτα, λόγω όρε-
ας προσβολής σκληροειδίτιδος!

Λοιπόν, άδικα έδουεστε τη
φωνή σας. "Η γυναίκα πέθανε
πριν από μια ώρα!

— Άκουσθηκε ο κρότος της κι-
θάρας που έξφυγε από τα χέρια
του Θανάση κι' έπεσε κατά γης.

"Εκείνος, στάθηκε για μια στι-
γμή, σαν να ταχε γαμένα. Κι'
έπειτα άρχισε να τρέχη.

— "Χρόνια πέρασαν από τότε.
"Η συντροφιά σκόρπισε, καθένας
τράβηξε χωριστό δρόμο στη ζωή
— οι άναμνηστες ξεφτίσαν με
τον καιρό...

— Ντρίνν!...
Μα δεν είναι η χορδή της κι-
θάρας τώρα. Είναι το κουδούνι.
Και είναι...

— Ο Θανάσης!...

Παχουλός, στρογγυλοπρόσω-
πος, με κοιλίτσα. Και πάντα γε-
λαστός. Άγκαλιαστήκαμε, φιλή-
θήκαμε.

— Δεν με περίμενες, αί;
— Ναι, έγινες. Βρέ Θανάση;
— Θάφτηκε στην έπαρχία.

Δηλαδή όχι και θάφτηκε έντε-
λώς. Καλά είμαι εκεί. "Εγώ ά-
νοίξει ένα μαγαζί και δουλεύω

— δόξα σοι ο Θεός.
Κύτταζε το χέρι του.

— Ξαναπαντρεύτηκε;
— Ναι. Ένω και τρία παιδιά.

"Ηοθα για δυο μέρες μονάχα.
Δηλαδή κι' άλλες φορές έγω έρ-
θει, αλλά δεν μούμεινε καιρός να
σε ιδώ. Κι' έπειτα, είπα: "Θα
με θυμάνται άρα γε οι παλιοί
φίλοι;

— Έφερα την παλιά κιθάρα από
κάτω.

— Τη θυμάσαι; τού είπα.
Την πήρε στα χέρια του. Τη
χάιδεψε. Χτύπησε δυο νότες,
στις νοδές που είχαν μείνει.

— Τώρα τη βρήκα, Θανάση.
Κατέβηκα στην αποθήκη. Την
έσπρωξα τυχαία κι' έπεσε. "Ι-
σως ήταν κάποιο μυστικό προ-
μήνυμα, ότι θάρης.

— Τί χρόνια κι' έκείνα! ψι-
θύρισε. Πιστεύεις ότι από τότε
έγω να πιάσω κιθάρα στα χέρια
μου;

— Για δοκίμασε τώρα.

"Επαιξε τις πρώτες νότες της
καντάδας εκείνης. Τα μάτια του
βούρκωσαν και την άφησε.

— "Επειτα μιλήσαμε για τη ζωή
μας. Κι' όταν ήθε να σιγμή να
φύγη, μού είπε:

— "Εσένα δεν σου χρειάζεται
πιά. Δεν μού τη δίνεις;

— Μα, δική σου είναι!

Την τύλιξα σ' ένα πανί και
τού την έδωσα. Χαίρετθήκαμε.

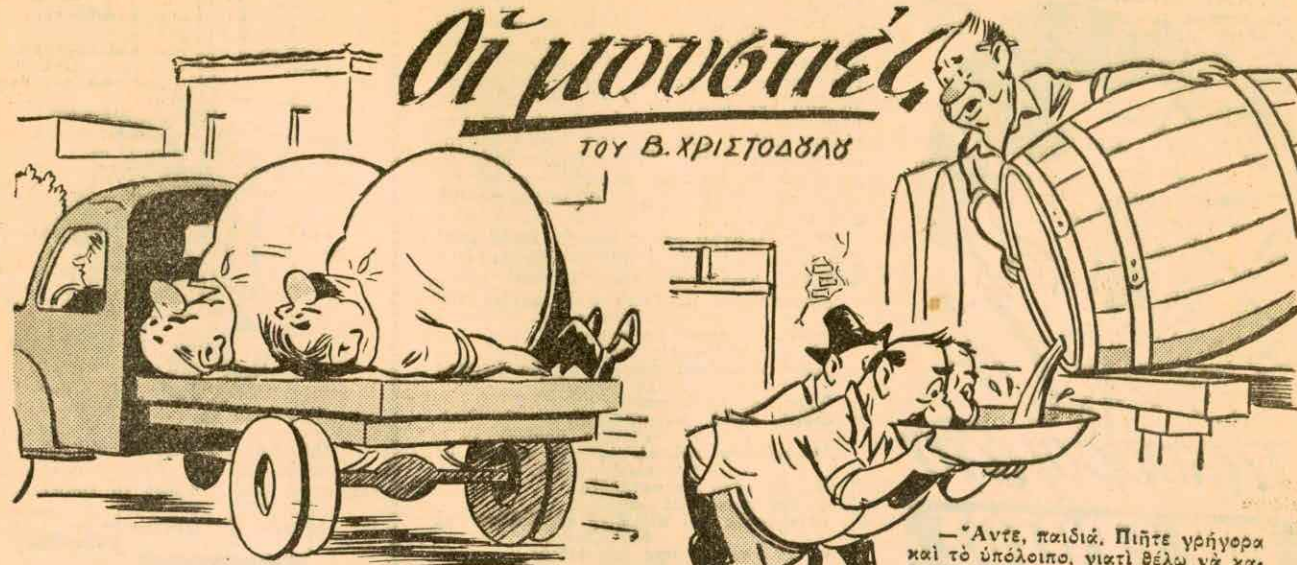
— Αν έγες όρεξη για κάνα
γλεντάκι, μού είπε φεύγοντας,
έλα και κατά την έπαρχία καμ-
μιά φορά. Το γλεντώμε καλά κι'
έκεί!...

"Εφυγε. "Απ' το παράθυρο τόν
είδα που ξεμάκραινε με την κι-
θάρα κάτω από τη μασάλη.

Και χανόταν στο βάθος του δρό-
μου, στο βάθος των άναμνησε-
ων, στο βάθος μιας ζωής που
δεν ξαναγίνεται...

— Άφου τόν ήξερες τόν άχρόνικο, βρέ Παναγιώτη,
γιατί τόν πήρες μαζί σου στο Μαρκεπούλε να σε βοηθήση;..

ΙΑΝ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

— "Η μεταφορά του μουστού!..

— Έχει και τα καλά του το μπεκρηλίκι, Σωτήρη μου.
Κύττα από πόσα μαγαζιά έχω να λαβαίνω μουστο!...

— Μουστός νίς, Νερατζούλα μου;..

— Άφου τόν ήξερες τόν άχρόνικο, βρέ Παναγιώτη,
γιατί τόν πήρες μαζί σου στο Μαρκεπούλε να σε βοηθήση;..

— Καθένας άπ' τη σκοπιά του!..

Βαλάνης

Η ρουτίνα της αγάπης

«Αγαπημένη μου, «Ανοίγοντας το γράμμα μου, θα νοιώσας, χωρίς άλλο την πιο δυνατή έκπληξη. Μ' έχεις τόσο συνθησίου φίλο σου, σχεδόν αδερφό σου, που η σημερινή αποκάλυψη του ερωτά μου θα σου προκαλέσει ένα έκτακτο κίτρινο κι' ίσως οδυνηρό βάμψωμα των ματιών... Δεν είναι δυνατό να τον είχες προβλέψει τον έρωτα αυτόν που μούχεις εμπνεύσει. Γιατί, αυτές οι έρωτες, αγαπημένη μου, δεν ήθελες σαν καταρράκτης ορμητικός να με παρασύρουν, να με σαρώσει να με πνίξει. «Ηρθε σταγόνα-σταγόνα να γεμίσει την ψυχή μου γοητεία. Τώρα, η ψυχή μου έχει ξεχειλίσει από σένα! Κυκλοφορείς σ' όλο τον οργανισμό μου σαν δυνατός διεγερτικός, με μεθάς σαν υπέροχο κρασί, και μου δίνεις την ελπίδα της πιο μεγάλης, της πιο άπιαστης ευτυχίας...»

«Ποιος να το πίστευε! Ζούμε τόσο κοντά και τόσο κοντά ο ένας στον άλλον έσύ κι' εγώ που συνθησίου στην πιο γοητευτική ρουτίνα... Θα μπορούσε να την πή κανείς «ρουτίνα της αγάπης»... Ο κόσμος συνθησίου να μάς βλέπει μαζί. Πότε με τη μη παρέα, πότε με την άλλη. Είμαστε όμως έμεις οι δυο—έσύ κι' εγώ—οι δυο μόνιμοι άδελφοι. Είμαι ο μόνιμος καθάλλειός σου και είσαι η μόνιμη ντάμα μου στο χορό... Κι' είσαι τόσο στα μέτρα της αγκαλιάς μου. Όταν σε νοιώθω μέσα στα χέρια μου να βαράινες σαν υπέροχος σάρκινος μίσχος, έπιστρατεύω, όλη μου τη λογική για να μη σε σφίξω μ' όλο μου τον έξαλλο έρωτα, να μη δώσω και να μην παύω από τα χείλια σου τα πιο θερμά φίλια που τα δισώω τόσον καιρό και. Ξεχνώντας προλήψεις και «πρέπει» να μην παραβιάσω μαζί σου την πόρτα της ευτυχίας για να μη μω' κρατώντας σε σαν υπέροχο λάφουρο στα χέρια μου μέσ' στο αλαδαστρινο ανάχτορο του άνεμπόδιστου έρωτα!

«Κι' όμως, έχω την υπεράνθρωπη δύναμη, κάθε φορά ύστερ' από κάθε χορό, να σε γυρίζω στο τραπέζι και, στη νόμιμη σχέση σου, στο κοινωνικό «πρέπει» που μάς χωρίζει βασιανιστικά... «Ως πότε όμως Θε μου θα κρατήση αυτό το ήδονικό μου μαρτύριο; Το μαρτύριο και των δυο μας, γιατί σε νοιώθω και σένα το ίδιο έρωτευμένο... Βλέπω τα ώραια σου χείλια σφραγισμένα με την ψυχρή σφραγίδα της άσκητης ευπρέπειας... Τα χείλια σου αυτά που τόσες φορές τα είδα να τρεμουλιάζουν με πνιγμένο πόθο τόσο κοντά στα δικά μου... Δέξου, αγαπημένη μου να δώσης ένας τέλος στο μαρτύριο μου, που είναι μαρτύριο και των δυο μας... «Ο έρωτας μάς έπαιξε ένα σκληρό γοητευτικό παιχνίδι: Μεταμορφώθηκε σε φίλια για να μάς παρασύρει πιο εύκο-

λα στα δίχτυα του. Τώρα όμως πέταξε την άπατηλή του μεταφίση, και πρόβαλε μπροστά μου αξιολάτρευτα άπειλητικές!... «Ακουσε τις ώριμες του προτροπές. Θα μάς δώσουν την ευτυχία, που τώρα τη στερούμαστε. Ζώντας συμβατικά τη ζωή του «πρέπει» δίπλα σε διάφορα πρόσωπα, που είναι ανίκανα να μάς χαρίσουν ακόμα την πιο μικρή αίσθηματική συγκίνηση... «Ελα, δώσου στον έρωτα το μεγάλο με την πραγματική έννοια, πουμαι έτοιμος και πρόθυμος να σου χαρίσω!...»

«Χτές, έκαστα μόνος μου ως άργα μέσ' στη νύχτα, κι' έκανα στίχους βγαλμένους από την περίπτωση μας. «Ακουσε τους:

«Συνθησίου να ζούμε στη ρουτίνα της (αγάπης...)

πουν' ο έρωτας σατράπης να μάς πνίξη τις καρδιές;... Πουν' η φοβερή φουρτούνα της αγάπης (ή μοιραία;

Τώρα, με καλή παρέα, ζούμε, αγνά συντροφευμένοι τις πιο (ήρεμες βραδιές...)

«Απογέματα και νύχτες που περνάν με (λίγη πληξη.

Κι' αν αυτό θα καταλήξη σ' ένα κέντρο με χορό, με ρυθμούς και μελωδίες τα δοξάρια με (ζαλίζουν

κι' οι καρδιές μας ξεχειλίζουν με ένα σφίξιμο έξαφρο... Κι' όμως, όσο κι' αν η αγάπη μάς πο-

πάντα θα έπιβληθούν, και μ' υπέρπεια παυερή, όταν ο χορός τελειώσει, στο τραπέζι μας (κεφατοί.

θα γυρίσουμε γεμάτοι από ευγένεια πικρή... Ζούμε δίπλα ο ένας στον άλλον, κι' όμως, (μας χωρίζουν μιλία.

Σκλαβωμένα μας τα χείλια, παγωμένες κι' οι ματιές... Κι' όμως, μέσα στις καρδιές μας, συντη-

του κατάδοικου έρωτά μας οι μισόδυστες φωτιές... Συνθησίου να ζούμε στην αγάπης τη (ρουτίνα...)

και με τούτα και με κείνα δε μπορούσαμε ποτέ, στο μεγάλο μας του πάθους την τρελλή (θεομηνία

να πνιγούμε με μανία σε θεοτρελλοί έρασται... «Ωπου, κάποτε η ζωή μας στερημένη θα (περάσει

και θλιμένη θα γεράσει μέσα σ' όνειρα θολά... και της ηλικίας τότε το αλύγιστο το (απαίτει

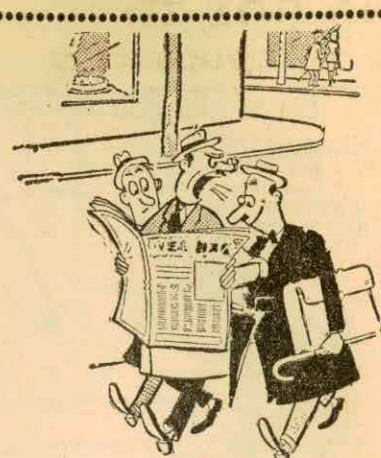
η καρδιά μας θα το βλέπει και θα κλαίει σιωπλά...»

★

«Αγαπημένη μου,

«Πήρα το γράμμα σου, διάβασα τους στίχους σου. «Εκείνα για μια στιγμή τα μάτια μου, κι' άφισα την καρδιά μου να πληνηθώ στο όνειρο μιας ολοκληρωμένης, άνεμπόδιστης ευτυχίας στις πλευρές σου... «Ανοίξα όμως άμέσως πάλι τα μάτια μου, και είδα! Είδα τον έρωτά μας περιτριγυρισμένο από έρεϊπία, από θρυμματισμένες χαρές, από κουρασμένες ευτυχίες... Είδα δυο σπίτια — το δικό σου το δικό μου — κρεμισμένα, είδα παιδιά χωρίς γονείς, είδα τον έρωτά μας πνιγμένο από την κοινή κατακραυγή κι' από τις άσφυχτικές αναθυμιάσεις τόσης γύρω μας δυστυχίας, πού, σε βεβαιώνα, τρώμαξα! Ζούμε, έγγραμες, δίπλα ο ένας στον άλλον, κι' όμως μάς χωρίζουν μιλία... Μας χωρίζουν άστρονομικές άποστάσεις, σου άπαντώ! «Έσύ κι' εγώ, είμαστε τα πιο μακρυνά ούράνια σώματα, που φτάνει, βέβαια του ενός η άχτινοβολία στο άλλο, μά που δεν είναι γραφτό να συναντηθούν ποτέ στο διάστημα! Δεν είναι γραφτό να ζήσουμε τον ολοκληρωμένο έρωτα, αγαπημένη μου, βλέπεις κι' εγώ σ' αγαπώ, και δε στο κρύβω. Μά σ' αγαπώ τόσο, που να μη θέλω μια μέρα να ρίξω άπάνω σου τις εύθυνες για την κακή πράξη που θα μ' άνάγκασε να κάνω, γλυστρώντας άπάνω στο γοητευτικό κατήφορο της έρωτικής ευτυχίας που μου ύποσχεται με τόσο σαγηνευτική πειστικότητα... «Οχι, αγαπημένη! Δεν ύπάρχει τρόπος να ένωθούμε έμεις οι δυο. Θα διαγραφούμε την τροχιά μας, μακρυνά ο ένας από τον άλλον. Κι' επί τέλους αυτό είναι το καλύτερο: «Έτσι ο έρωτάς μας θα ζήσει αιώνας».

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΛΑΘΡΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ
—Επί τέλους, βρέ παιδιά! Έ-
χουμε κατέβει πια από το τραί!...

—Και πώς το καταλάβατε, κύριε,
πώς σας στείλαμε άλλα ρούχα;...

Ο ΑΚΡΟΒΑΤΗΣ ΜΠΑΜΠΑΣ
—Τι ξέρουν οι γυναίκες από μω-
ρά; Μαζί μου δεν κλαίει ποτέ!...

«Ο μάγειρος: Συνγνώμη, κύ-
ριε! Είχα ξεχάσει ν' άλατίσω τη
σούπα...»

ΝΑ ΠΩΣ ΖΗ ή 'Αμερικανίδα

Είπε το «άφεντικό»

«Παράδεισος των γυναικών» έχουν επωνασθή οι 'Ηνωμ. Πολιτείες. Και δεν άπορεί κανείς γι' αυτή την ονομασία, βλέποντας πόσο θεοποιείται η 'Αμερικανίδα στα φίλμ, το θέατρο, το ραδιόφωνο, την τηλεόραση, τις έφημερίδες και τα περιοδικά, τις εικονογραφημένες ρεκλάμες όλων των ειδών, κλπ.

«Άσχετα όμως προς το είδωλο-λαϊκό αυτό προσκύνημα της ωμορφιάς της, η 'Αμερικανίδα — είτε ώραία είτε... όχι ώραία (δεν λέμε άσχημη) — είναι ο πραγματικός κυρίαρχος στις 'Ηνωμ. Πολιτείες. «Η δύναμή της αυξάνει όλοένα. Συγχρόνως δέ, όπως άποδεικνύουν πρόσφατες στατιστικές, για πρώτη φορά στην ιστορία αυτής της χώρας με τα 156.000.000 κατοίκους, οι γυναίκες έχουν γίνει και άριθμητικώς περισσότερες από τους άντρες.

Δεν ύπάρχει σήμερα έπάγγελμα ή σταδιοδρομία που ν' άποκλείεται για την 'Αμερικανίδα. Τα τρία τέταρτα του βιομηχανικού πλούτου της 'Αμερικής βρίσκονται στα χέρια της. Και, στο σπίτι, είναι αυτή ο άληθινός άρχηγός της οικογενείας, κι' όχι ο σύζυγος.

Ποιά είναι η ζωή της σημερινής 'Αμερικανίδας, στις γενικές γραμμές της;

Στα παιδικά τους χρόνια, τα κορίτσια πηγαίνουν στα ίδια σχολεία και παίζουν τα ίδια παιχνίδια με τ' άγόρια. Στις άγροτικές περιοχές, περί τα 2.000.000 άγόρια και κορίτσια έξασκούνται μαζί, σε ειδικές «λέσχες», στο νοικοκυριό και την πρακτική γεωπονία.

«Ακόμη κι' οι μαθήτριες έχουν τον άνεγγραμμένο «μπύθ-φρέντ» τους, που τους κουβαλάει τα βιβλία τους από το σχολείο στο σπίτι και τις πηγαίνει στον κινηματογράφο. Συνήθως όμως, δεν του επιτρέπουν πολλές... οικειότητες άπεναντί τους — μολοντί δεν τις δεσμεύουν άυστηροί περιορισμοί εκ μέρους των γονέων τους.

Μετά τις γυμνασιακές σπουδές, ή κοπέλλα έγγραφεται σ' ένα μικτό κολλέγιο ή πανεπιστήμιο (ύπαρχουν όμως και πανεπιστήμια άποκλειστικά για γυναίκες). Ο συνολικός άριθμός των φοιτητριών αύτω φθάνει τις 750.000 περίπου, στην άρχή κάθε άκαδημαϊκού έτους. Και τα 45% των διπλωμάτων των άμερικανικών κολλεγίων χορηγούνται σε γυναίκες.

«Άλλα και στον κόσμο των έεργαζομένων, οι γυναίκες άντιπροσωπεύουν ένα ποσοστό 30% περίπου. Κι' όταν άκόμη παντρεύονται — ένωρίς συνήθως — οι 'Αμερικανίδες έξακολουθούν να εργάζονται κι' έξω από το σπίτι τους. Συνεισφέροντας έτσι κι' αυτές στο οικογενειακό εισόδημα, μπορούν ν' άπολαύσουν τις άνέσεις του τηλεφώνου, του αυτοκινήτου, των ηλεκτρικών μηχανών που πλένουν τα πιάτα και τα ρούχα, του ψυγείου, της ηλεκτρικής σκούπας...

«Άλλες πάλι παντρεμένες εργάζονται για να μορφώσουν καλύτερα τα παιδιά τους, ή για νάναι περισσότερο άνεάστερες, διαθέτοντας ένα δικό τους εισόδημα.

Συγχρόνως φροντίζουν συγχρόνως και για το νοικοκυριό τους, και μάλιστα χωρίς να έχουν ύπαιτικό προσωπικό (άπό τα 43.000.000 νοικοκυριά της 'Αμερικής μόνον τα 1.700.000 διαθέτουν ύπαιτρίστρι). Διευκολύνονται όμως πολύ άπ' τα δι-

έφορα ηλεκτρικά μηχανήματα κι' άπ' τη μεγάλη κατανάλωση κονσερβών και έτοιμών φαγητών. Το μόνο μειονέκτημα αυτού του συστήματος είναι ότι... το καλό μαγειρέμα άποτελεί σχεδόν μια ξεχασμένη τέχνη για την 'Αμερικανίδα νοικοκυρά! Ένας Εύρωπαίος καλοφαναξ δεν θα ύποστούσε ν' άνευθί για πολύν καιρό μια τέτοια κατάσταση.

Δεν ύπάρχει λόγος έξ άλλου να διαθέση χρόνο και κόπο ή σύγχρονη 'Αμερικανίδα για να μπαλώση ή να μαντάρη τα ρούχα, άφού ύπαρχει να τα πετάξη, μόλις φθαρούν λίγο, και ν' άγοράση καινούργια και πάμψηνα.

Σχετικά με το ντύσιμο, η 'Αμερικανίδα παρουσιάζει μια βασική διαφορά από την Ευρωπαία: Δεν προσπαθεί να ντυθή άλλοιότικα άπο τις άλλες, με μια δική της, άτομική «νότα». Αντιθέτως, όταν γίνεται μόδας ένα φόρεμα ή ένα καπέλλο, σπεύδουν να το φορέσουν όλες οι 'Αμερικανίδες — έτσι πού, στις μεγάλες πόλεις, ο γυναικόκοσμος έμφανίζεται πάντα με τη στερεότυπη «στολή του έτους».

Δεν ύστερεί όμως και στην κοινωνική δράση ή 'Αμερικανίδα. Κάθε άλλο μάλιστα! Άνακατεύεται σε λέσχες, οργανώσεις, σωματεία, διαλέξεις, φιλανθρωπικά έργα και πολιτικές εκδηλώσεις. «Ο «Σύνδεσμος των Γυναικών Ψηφοφόρων» δίνει τώρα στα μέλη του πληροφορίες — τελείως άγρομάτιστες — για καθένα ύποψήφιο των προσεχών προεδρικών εκλογών, όπως ώστε να διαλέξουν με ώριμη σκέψη ποιόν άπ' όλους θα ψηφίσουν.

Οι σύζυγοι δεν σκέπτονται καν να διαμαστωθούν όταν ή κοινωνική και πολιτική αυτή δράση των γυναικών τους ξεσπάει εις βάρος των άνέσεων ή των διασκεδάσεών τους. Σε καμιά ίσως άλλη χώρα του κόσμου δεν ύπάρχουν τόσοι «ύπαιτονοικώες» σύζυγοι. Μήπως άλλωστε ο ίδιος ο Τρούμαν δεν συνθησίου ν' άποκαλή νιομοριστικά τη γυναίκα του «Τό άφεντικό»...

«Έτσι, οι γυναίκες παίζουν ζωτικό ρόλο στη σημερινή 'Αμερική. Και δεν ύπάρχει κανένα περιωώσιο στις φιλοδοξίες, ούτε και στις επιδιώξεις τους.

Πενήντα περίπου γυναίκες έχουν γοηπασίσει, μέλη του Κογκρέσσου, κι' άλλες 235 έχουν έκλεψη άντιπρόσωποι στα τοπικά νομοθετικά σώματα των διαφόρων πολιτειών. Επί Ρούζβελτ, ήταν ύπονονος της Ένορίας μια γυναίκα: ή κ. Φράνσις Πέοκινς. Δυο άλλες γυναίκες ύπαιξαν κυβερνήτες πολιτειών (και ή ια άπ' αυτές διευθύνει τώρα το Νομισματοκοπέιο).

«Η ύποψουγία της Έθνικής 'Αμύνης κ. Άννα Ρόζενμπεργκ, πολύτιμη βοήθος του Μάρσαλ, έμπνεί όδο και σεβασμό στους στοατηγούς και τους ναυάρχους του Πενταγώνου. Έχει αναλάβει του τομέα της έπιστρατεύσεως του έωψυγού υλικού.

Στον κόσμο των έπιχειρήσεων — όπως είπαμε και πιο πάνω — οι περισσότερες μετοχές άνήκουν σε γυναίκες. Είπε δε σωστό αυτό, γιατί οι 'Αμερικανίδες ένοάκονται σκληρά, πεθαίνουν γρήγορα και άφίνουν τις περιουσίες τους στις γνίες τους, που ζουν γενικά περισσότερα νοόνια (άπως άποδεικνύουν οι στατιστικές).

Τέλος, στη δημοσιογραφία οι γυναίκες σπυιεύουν έξαιρετική δράση. Μάλιστα, τσιέ άπο τις γνωστότερες νεοϋορκέζικες έφημερίδες άνήκουν σε γυναίκες: ο «Κήρυξ-Βήμα της Ν. 'Υόρκης», ο «Νέος Έσπερινός Ταχυδρόμος» και οι «Τάιμς της Ν. 'Υόρκης». «Ωστόσο, οι ιδιοκτησίες τους έχουν άναβείσει τη διεύθυνσή τους σε άνδρες — συγγενικά ή έμπιστά τους πρόσωπα.

Αθηναϊκά έδικαιρα

Συμφωνία

Τα κόμματα συμφώνησαν, με λίγη άδωρία και κάποια ύποχώρησι πολύ καταφανή. Κι' οι έκλογές θα γίνουν με τη «στενεοσειρά» η... εύρειστενή!

Και σ' άλλο θέμα τάφτιαξαν ως εύγενεις ίππότες. Στο αν θα ψηφίσουν, δηλαδή, κι' οι «έτεροδημόται». Λύσις εύρεθη κι' έπ' αυτού, άπλη, σοφή, χρυσή! Και θα ψηφίσουν, είπανε, μά μόνο οι μισοί!

Και άλλη λύσις, φαίνεται, εύρεθη επί πλέον, και στο εκκρεμές το ζήτημα της ψήφου των θηλέων. Και όσες δεν έπηρεαν τα βιβλιαριά τους, στις κάλπες θα προσέλθουν με την ταυτότητά τους!

Της συμφωνίας, τα κόμματα, εύρηκαν το κλειδί. Τα είπαν, τα κανόνισαν, χωρίς να τασκαθούν. Κι' άδελφικά συμφώνησαν στον τρόπο, δηλαδή, που έντός όλιγου πρόκειται... ν' άλληλοφαγωθούν!

Πρώτες έμφανίσεις

Τι προκλητικές και φίνες, ξεσπαθώσαν εν 'Αθήναις, πριν άκόμα φύγη ή ζέστη, οι χειμερινές βιτρίνες! Βγήκαν όλα, κι' είνε τρέλλα τα καινούργια εκ Παρισίων χειμानीάτικα μοντέλα. Και στις τσέπες των συζύγων, έτοιμάζονται... φουρ- (νέλλα!

Κι' οι γυναίκες μάνι-μάνι, στην όδον 'Ερμού, άρχισαν βραδυ και πρωί σερ- (γιάνι. 'Ετοιμάσου Κώστα, Μήτσο, Χρήστο, Πέτρο, Παύλο, (Γιάννη, που όλο δίνεις στην κυρία και ποτέ δεν λείει «φτά- (νει!»

Με κακό σκοπό ή κυρία τις βιτρίνες τριγυρίζει. Το φθινόπωρο άρχίζει.

«Η «σαιζόν» αυτή ή μοιραία, μια σαιζόν πρώτης (γραμμής. «Όπου ντύνονται οι γυναίκες και... γδύνονται έ- (μείς!

Το κυνήγι

Μπαμ - μπούμ, γραμμή στην 'Αττική! «Άρχισε το κυ- (νύγι.

Τ' άκούν λαγοί και πέριδες και... όπου φύγη - φύγη, Οι κυνήγοι την ύπαιθρο γυρίζουν πέρα ως πέρα, κι' ύψώνουν το τουφέκι τους και τουφεκάν... άέρα!

Και μπαμ και μπούμ σε ρεματιές — και σε κορφές (και πλάγια. Πυρά όμαδόν αδιάκοπα και... κοίμα τόσα σκάγια!

Και συγκλονίζεται ή γή. Κι' οι πληρείς μένομε κυνήγοι, σκοτώνουν την ώρα τους, σκοτώνουν τον καιρό τους, αν ίσως δεν βαρέσουν καν... συναδελφά τους!

Η ώρα

Για το χειμώνα που θάρη, μάς λενε άπο τώρα, θα ισχύση, άλλη μια φορά ή «θερινή ή ώρα». Κι' οικονομία ρεύματος ηλεκτρικού θα φέρη, που φαίνεται μάς έφυγε αυτό το καλοκαίρι!

Αί, δεν πειράζει, κύριοι. Χωρίς φωνές και λόγια, την ώρα αυτή τη «θερινή» θα δείχνουν τα ρολογία. Κι' όσο για τη «χειμερινή», για λόγους ανωτέρας, τη φέρνουμε στην έναρξη του προσεχούς τ... θε- (ρου!

Πολυθεσία

Στη Βουλή μας κατετέθη, πλήρες πρακτικής ουσίας, νομοσχέδιον σπουδαίον κατά της «πολυθεσίας», που όρίζει και προσδέπει, κάθε υπάλληλος, πως μόνο μια θέσι νάχη πρέπει.

Τα προνόμια καταργούνται, τα ποικίλα και γυνστά. Τα «συμβούλια» και τ' άλλα που αυξάνουν τα «μι- (στά!»

Κι' ή άρχή καθιερώνεται ή πολύ όδη και φίνι: Στο έξής, μια μόνο θέσις, εις μισθός και μία.. (πείνα!

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

ΤΟ... «ΠΟΛΥ ΕΞΥΠΝΟ ΠΟΥΛΙ»!

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΛΕΛΑ: Κομψή, κοκέττα, χαριτωμένη κυριούλα του αστικού κόσμου, προκλητική, γλυκύα, πιπεράτη, αεράτη και πεταλού-βίζουσα. "Όχι περισσότερο από 30 χρόνων. ΧΡΗΣΤΟΣ: Κοίλαρας, φαλακρός, βαρύνδουπος, αβριτικός, ρευματικός, ή-πατικός, γολοκυστικός, ψαμιακός, και παθολογομυσεϊακός. "Επένταρος και βάλε... Σύζυγος της Λέλας, ΝΤΕΝΤΗΣ: Νεαρός, ζωρός, ξανθογάλανος, υγιέστατος, άκμαιότατος, ήλιοκαμμένος, παιγνι-διάρας, και θεόταλλος, 28 χρόνων, ΜΑ-ΡΙΚΑ: Μιά έξυπνη και υπερβολικά νύστι-μη καμαριέρα, "Ο ΚΑΜΑΡΙΕΡΗΣ.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο «μπουντουά» της Λέλας). ΛΕΛΑ (συνεχίζει κουδέντα): Λοιπόν, δεν βλέπω καμιά λύσι, Μαρίκα! Τάχα έτοιμάσει μια χαρά να πάω στα λουτρά και να συναντηθούμε εκεί με τον κ. Ντέν-τη, αλλά ο άντρας μου μάς χάλασε όλη τη σκηνοθεσία! "Θάαθω κι' εγώ στα λου-τρά", μου είπε.

ΜΑΡΙΚΑ: "Εγώ κυρία, τὸ περίμενα! Γιατί δεν με ρωτούσατε κι' έμένα που είμαι, όπως λένε, τὸ πρόσωπο τῆς έμ-πιστοσύνης σας;

ΛΕΛΑ (ξοφνιασμένη): "Ε πὼς τὸ πε-ρίμενες;

ΜΑΡΙΚΑ: "Όλο «αχ» και «ὦχ» εἶν' αὐτὸς ὁ χριστιανὸς ὁ κύριος. Πονάει σ' ὅλο τὸ κορμί του! "Άκουσε λουτρά και σου λέει «νῶ, ευκαιρία!»! Τὸ ἀντίθετο ἔ-πρεπε νὰ κάνετε. Νὰ στείλετε αὐτὸν στὰ

λουτρά — ξέρετε και τὰ λέτε σεις: «Χρυ-σέ μου, ἂν δὲν κάνεις, μπαγάκια, θὰ ὑπο-φέρεις και θὰ μὲ ἀρρωστήσεις!» — και νὰ μείνεις μόνος σας στὴν Ἀθήνα ἐσεῖς κι' ὁ κύριος Ντέντης νὰ γλεντοκοπάτε με-χρι πρωῒα και νὰ σπάτε πλάκα στὰ «μπου-ζούκια» και στὶς ἀκρογιαλιές και τὰ λοι-πὰ και τὰ ρέστα.

ΛΕΛΑ: Τί ὥραεις ἐμπνεύσεις πὺ ἔ-χεις και πόσο καθυστερημένα μὲ τίς λές! Οὐτε καν στὸ τηλέφωνο δὲν θὰ ὑπο-ρούσε νὰ μᾶς πᾶσι τὴ νύχτα. Δὲν ὑπάρ-χει ἐπικοινωνία τηλεφωνικὴ μετὰ τίς ὀντά.

ΜΑΡΙΚΑ: Τόσο τὸ καλύτερο!

ΛΕΛΑ: Αὐτὸ λέω κι' ἐγώ! Ἀλλὰ δυ-στυχῶς δὲν μὲ τὰ εἶπες ἐγκρίτως. Τῶ-ρα πᾶει πιά! "Εκλείσει και τὸ δωμάτιο, ἔβγαλε και τὸ εἰσιτήριο...

ΜΑΡΙΚΑ: Οὐφ! Θάλασσα τὰ κάνετε, καυμένη κυρία! Τέλος πάντων, πάλι κάτι θὰ καταφέρουμε. "Ενας τρόπος ὑπάρχει τῶρα. Ἡ «τουαλέττα»...

ΛΕΛΑ: Ποιὰ «τουαλέττα»; "Εξωμη; ΜΑΡΙΚΑ: "Όχι καλὲ κυρία! Πὺ ἔχε-τε τὸ μυαλό σας; Τὸ «ουάτερ-κλώζετ» γιὰ νὰ σας τὸ πᾶ κι' ἐγγλέζικα. Μόλις ὁ κύριος θὰ πέφτι στὸ κρεβάτι, ἐσεῖς θὰ βάσετε τὴ ρόμπα σας και θὰ βγαίνετε γιὰ νὰ πάτε στὴν «τουαλέττα». Φαντάζομαι... πὼς μισὴ ὥρα θὰ σας φτάνη γιὰ νὰ «φλερτάρετε» μετὰ τὸν κύριο Ντέντη.

ΛΕΛΑ: "Ισως δὲν εἶναι ἀρκετὴ, ἀλλὰ πάντως... εἶναι κάτι. ("Αναστενάζει μ' ἄ-νακούφισι). Μ' ἔρρεσε πάλι, Μαρίκα μου!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στὸ ξενοδοχεῖο τῆς λουτροπόλεως).

Ο ΚΑΜΑΡΙΕΡΗΣ: Σὰς κρατήσαμε δωμάτιο μετὰ λουτροῦ. "Όπως τὸ ζητή-σατε

ΛΕΛΑ (ἐλαφρῶς ἀνήσυχη): «Μετὰ λου-τροῦ»; Διηλαδῇ;

Ο ΚΑΜΑΡΙΕΡΗΣ: "Όπως τηλεγράφη-σε ὁ κύριος σας. "Εχει μπάνιο ἰδιαίτερο, και τὰ λοιπά... Τὰ πάντα, μαντάμ!

ΛΕΛΑ (μπαινώντας στὸ δωμάτιο): Δὲν μ' ἐνθουσιάζει.

Ο ΚΑΜΑΡΙΕΡΗΣ: "Ισως θὰ θέλατε νὰ βλέπη στὴ θάλασσα. Ἀλλ' αὐτὰ τὰ δω-μάτια δὲν ἔχουν ἰδιαίτερο μπάνιο...

ΛΕΛΑ (Βιαστικά): "Ε, μὴ σώση κι' ἔγει! Τί με νοιάζει ἐμένα τὸ μπάνιο;

"Εγὼ θάλασσα θέλω!

Ο ΚΑΜΑΡΙΕΡΗΣ (μετὰ τὴ γνωστὴ ἐ-παγγελματικὴ θλίψι ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπο): Κρίμα! Πὺ νὰ τὸ ξέραμε, μαντάμ! Δυστυχῶς, ὅλα τὰ πόδες τῆ θά-λασσα, εἶναι πιασμένα γιὰ εἴκοσι μέρες!

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στὸ σπίτι, στὴν Ἀθήνα).

ΜΑΡΙΚΑ (διαβάει γράμμα): «...Λοι-πόν, ἡ λύσις τῆς «τουαλέττας» δὲν ὑπάρ-χει. Δυστυχῶς, ἔχουμε δωμάτιο μετὰ μπά-νιο. Εἶμαι ἀπελπισμένη! Γράψε μου τί νὰ

κάνω, Πόστ-Ρεσάντ, Λουτρά Αἰδηψοῦ»... (Ψιθυρίζει): Κάπως μπορῶ νὰ τὴ σώσω και τούτῃ τὴ φορά... (Πᾶει στὸ γραφεῖο παίρνει χαρτί και στυλό κι' ἀρχίζει νὰ γράφει: «Αγαπητὴ μου κυρία, Δὲν σας βάσω ἐκεῖνα τὰ «πρώτον ἐρχομαι νὰ ἐρω-τήσω διὰ τὴν καλὴν σας ὑγείαν» γιὰτί τῶρα πιά δὲν συνθηζονται. "Ελαδὴ τὴν ἀγαπητὴν ἐπιστολὴν σας, εἶμαι καλὰ, τὸ αὐτὸ ἐπιθυμῶ και διὰ σας. Κυρία, νὰ μά-θετε ὅτι πολὺ σας σκέφτηκα ὁλόκληρη νύ-χτα και βόηκα τὸν τρόπον νὰ ἡσυνάσετε ἀπ' αὐτὸ τὸ ζήτημα πὺ ξεύρετε. Σὲ δύο ἡμέρες τὸ πολὺ, πρῶτα ὁ Θεὸς θὰ ἔχη τελειώσει. Μὴν ἀνησυχεῖτε. Σὰς γλυκοα-σπάζομαι μετὰ σεβασμοῦ: Μαρίκα».

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στὸ δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου).

ΧΡΗΣΤΟΣ: "Ελαδὴ τηλεγράφημα ἔ-πείνον! Φεύγω αὐριο πρωῒ-πρωῒ!

ΛΕΛΑ: Μὰ θὰ διακόψης τὴ λουτροθε-ραπεία σου, ἀγάπη μου;

ΧΡΗΣΤΟΣ: Τί νὰ κάνω; "Εκεῖνο πὺ με λυπεῖ περισσότερο εἶναι πὺ σ' ἀφήνω μόνη.

ΛΕΛΑ: Ἀμ' ἐμένα;...

ΣΚΗΝΗ 5η

(Στὸ ἴδιο δωμάτιο).

ΛΕΛΑ (μόνη): Οὐφ! (Σκέπτεται): Νᾶνε ἄραγε συμπτώσεις ἢ νὰ τὸ σκάρωσε ἡ διαβόλισσα ἡ Μαρίκα; Γιὰ νὰ ψάξω τίς τσέπες του... (Βρίσκει τὸ τηλεγράφημα τὸ παίρνει και διαβάει): «Παρατήστε τα ὅλα. Ἐλάτε. Στόπ. Δέχομαι. Μὲ τοὺς ὄρους πὺ εἶχαμε συμφωνήσει. Λίρες ἑ-κατὸ προκαταβολικῶς, Μαρίκα»... ("Ιδρώ-νει): Δὲν νομίζω πὼς κάνει και μεγάλη θυσία γιὰ μένα ἡ καμαριέρα μου!... Τῶρα τί νὰ κάνω; (Βάζει τὸ τηλεγράφημα στὸ σακάκι). Αὐτὲς οἱ ἑκατὸ λίρες μ' ἐνο-χλοῦν! (Χτυπάει τὸ τηλέφωνο). Ἀλλό! Ναι, Ντέντη! Μόνη μου εἶμαι. Φεύγει αὐ-ριο τὰ βαράματα!

ΝΤΕΝΤΗΣ: Πετᾶω στὰ σύννεφα!

ΛΕΛΑ: Κάτσε στὴ γῆ και τηλεφώνησέ μου τὸ πρωῒ. Ὁρεβούας, σερί. (Κλείνει).

ΧΡΗΣΤΟΣ (μπαίνει): "Επαῖδα τὴν τελευταία μου πρεφιτὰ στὴν Αἰδηψό. Και δὲν εἶναι τυχὴ καθόλου!

ΛΕΛΑ: "Ε... ὅποιος χάνει στὰ χαρτιά κερδίζει στὴν ἀγάπη!

ΧΡΗΣΤΟΣ: Τί ἐννοεῖς; (Κυττάει μετὰ τὸν τὸ σακάκι του).

ΛΕΛΑ: "Ότι σὲ λατρεύω, ἀγάπη μου! Αὐτὸ ἐννοῶ!

ΧΡΗΣΤΟΣ (χαμόγελο): "Α! (Φ.λί).

ΣΚΗΝΗ 6η

(Τὴ νύχτα, στὸ ἴδιο πάντα δωμάτιο).

ΛΕΛΑ... Λένε πᾶς, ὅποιος ἐδεῖται πολλὰ γιὰ γυναῖκα, εἶναι ἀποδεδειγμένος ἡλίθιος!

ΧΡΗΣΤΟΣ: Ἀποδεδειγμένως, ἔ;

ΛΕΛΑ: Καὶ ἀναμφισβήτητος!

ΧΡΗΣΤΟΣ: Ποιὸ τὸ λένε;

ΛΕΛΑ: Οἱ μεγαλύτεροι συγγραφεῖς! (Μέσα τῆς). Νὰ δῆς πὺ θὰ κάνω ἐγὼ τὴ δουλειά μου περίφημα νὰ διακόσες γιλι-άδες τὸ πολὺ! (Δυνατά): Διηλαδῇ... μπο-ρεῖ ἕνας ἄντρας νὰ ἐδεῖται παραδειγμα-τος χάριν μιὰ λιρίτσα γιὰ τὴ φιλενάδα του, Ἀλλὰ τὸ παραπάνω εἶναι κοροϊδι-λίκι!

ΧΡΗΣΤΟΣ: Κοροϊδιλίκι;

ΛΕΛΑ: Μεγάλο! Γίνεται καταγελα-στος! Κι' αὐα ἐκεῖνη τοῦ ζητήσι περισ-σότερα, τὰ θέλει γιὰ νὰ τὰ φάει μετὰ τὸ «φίλο τῆς καρδιάς» εἰς ὑγείαν τοῦ κορό-ϊδου!

ΧΡΗΣΤΟΣ: Τοῦ κοροϊδίου, ἔ;

ΛΕΛΑ: Βεβαίωτατα!

(Μεγάλη παῦσι).

ΛΕΛΑ: Κοιμήσου τῶρα, γιὰτί ἔχεις νῶ σηκωθῆς πολὺ πρωῒ.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Ἀ, μπᾶ! Δὲν πρόκειται νὰ φύγω! Σκέφτηκα πὼς δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ διακόψω τὴ λουτροθεραπεία μου και νὰ σ' ἀφήσω κι' ἐμένα μόνη σου, ἀ-γαπούλα μου! Πῆρα τὴν ἀπόφασί μου! Δὲν πάω πουμενά!

ΛΕΛΑ: Μᾶ... ἡ δουλειά σου;

ΧΡΗΣΤΟΣ: Μωρὲ δὲν τὴν βράζει, Ἀραξά σου λέω!

ΛΕΛΑ:... Χρήστο... Δῶσε μου σὲ παρακαλῶ... δυῶ-τρεῖς σταγόνες «συμ-πατόλ». Δὲν αἰ-θάνονται καλὰ... (Αὐ.λαία)

Πὼς θὰ κρύψετε τίς ἀτέλειες τοῦ προσώπου σας

Εἶναι ἐλάχιστες οἱ γυναῖκες πὺ μποροῦν νὰ καυχή-θουν πὼς ἔχουν τέλειες γραμμὲς και πὼς δὲν αἰσθᾶ-νται τὴν ἀνάγκη νὰ κρύβουν ἢ νὰ διορθώσουν τίποτα. Γιὰ τὸν Πέρκ Βέστομ, ὅμως, δὲν ὑπάρχουν ἀτέλειες, ἀλλὰ μόνο γυναῖκες πὺ δὲν ξέρουν πὼς νὰ περιποιηθοῦν τὸ πρόσωπό τους.

Ο σκοπὸς στὸν ὁποῖον ἀποβλέπει ἡ δύσκολη τέχνη του εἶναι διπλός: ἀπ' τὸ ἓνα μέρος, νὰ ὑπογραμμίσῃ τὰ ὁμορφα χαρακτηριστικά τοῦ προσώ-που, γιὰ νὰ τὰ κάμῃ ὁμορφότερα κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο νὰ διορθώσῃ ἢ νὰ κρύ-ψῃ τίς ἀτέλειές του.

Ἀλλ' ἂς δοῦμε τὰ διάφορα «τρῦκ» πὺ ὑποδεικνύει γιὰ καθένα ἀπὸ τὰ μέ-ρη τοῦ προσώπου.

1. Ἡ μύτη

"Αν ἔχετε προεξέ-χουσα μύτη, ὅπως στὸ σχέδ. 1, θὰ κα-τεβάσετε ἓνα ἀνάλα-φορ μπουκλάκι στὸ μέτωπο, ὅπως δεί-χνει τὸ σχέδ. 2.

Στὴν περίπτωσι αὐτῇ, θὰ ἀποφύγετε πρὸ παντός, τὰ ἴσια και στρωτὰ μαλλιά, πὺ, ὅπως εἶναι αὐ-τονόητο, θὰ κάμουν πρὶ ἐντονὴ τὴν προε-ξοχὴ τῆς μύτης σας.

Δὲν πρέπει νὰ πουδράρετε ποτὲ μιὰ μύτη πὺ προεξέχει, γιὰτί ἔτσι ἐπαυξάνετε τὸν ὄγκο και τίς δια-στάσεις τῆς καί, μετὰ τὸν τρόπο αὐτό, προσελκύ-ετε πάνω τῆς τὰ βλέμματα ἐκείνων πὺ σας κυττάζουν, ἐνῶ ἀντίθετα, πρέπει νὰ τὰ ἀπομα-κρύνετε ἀπ' αὐτήν.

Τὸ σχέδιο 3 δείχνει ποιὰ πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἀκρίβης ἀπόστασις μετὰ τῆς μύτης και τῶν φρυδιῶν.

Σχέδ. 4. Γιὰ νὰ μικρύνετε μιὰ μύτη πὺ εἶ-ναι πολὺ μακροῦ, θὰ ξυρίσετε τὰ φρύδια σας στὶς ἐσωτερικὲς ἄκρες τους, γιὰ νὰ μεγαλώσετε τὴ μετὰ τὸν τους ἀπόστασις. Ἐτσι τὸ μέτωπό σας θὰ φαῖναι πρὶ πηλὸ και πρὶ πλατὺ. Τὸ ἀποτέλε-σμα θὰ εἶναι ὅτι ἡ μύτη σας θὰ μικρύνῃ ἀντί-στοιχα.

Σχέδ. 5. Γιὰ νὰ μακρύνετε μιὰ μύτη, πὺ εἶ-ναι πολὺ μικρῇ, θὰ προσεγγίσετε τὰ φρύδια σας, ἐπικεκκίνοντας τὴν γραμμὴ τους πρὸς τὴ μύτη. Ἡ μετὰ τὸν τους ἀπόστασις, ὅμως, δὲν πρέπει νὰ γίνῃ μικρότερη ἀπὸ τὸ πλάτος τῆς μύτης.

"Αν τὰ ρουθούνια εἶνε μεγάλα και διεσταλ-μένα, θ' ἀνεβάσετε τὰ φρύδια σας ὅσο περισ-σότερο μπορεῖτε, ξυρίζοντάς τα ἀπὸ μέσα. Ἐ-τσι θὰ ἐξοδετερώσετε αὐτὴ τὴν ἀτέλεια. Ὁ-σο τὰ φρύδια σας βοίσκονται πρὶ κοντὰ στὰ μάτια σας, τόσο μεγαλύτερα θὰ φανοῦν τὰ ρου-θούνια σας. Ἡ μετὰ τὸν φρυδιῶν ἀπόστασις θὰ πρέπη, στὴν περίπτωσι αὐτῇ, νὰ εἶναι λίγο μεγα-λύτερη ἀπὸ τὸ πλάτος τῆς μύτης.

"Αν ἡ ἄκρη τῆς μύτης σας γυρίζῃ λίγο πρὸς τὰ ἔ-πάνω, μὴν κάμετε τίποτα γιὰ νὰ διορθώσετε αὐτὴ τὴν ἀτέλεια, πὺ, ἀντὶ νὰ σας ἀσχημίσῃ, σας κάνει του-ναντίον πρὶ γοητευτικῇ.

Μάθετε, μάλιστα και κάτι ἄλλο: οἱ γυναῖκες μετὰ ἀ-νασκημένη μύτη πετυχαίνουν πάντα στὴ ζωῇ. Στὴν κατηγορία αὐτῇ ἀνήκουν μερικὲς διάσημες βενετέττες, — πράγμα πὺ δὲν σημαίνει, βέβαια, ὅτι χρωστᾶνε τὴν ἐπιτυχία τους στὴ μύτη τους και μόνο.

"Αν ἡ μύτη σας εἶναι μακροῦ, θ' ἀποφύγετε νὰ φέ-ρετε τὸ ρούζ πὺ βάζετε στὰ μάγουλα πολὺ κοντὰ σ' αὐτήν. Γιατί ἔτσι θὰ νεοστερεῦσετε τὴν κατὰστασι.

Ἡ βασικὴ κρέμα εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ κρύψῃ τοὺς διεσταλμένους πόρους τῆς μύτης. Δὲν χρειάζεται νὰ βᾶ-

λετε οὔτε ἄλλη κρέμα, οὔτε πούδρα πάνω ἀπ' αὐτήν.

2. Τὸ στόμα

Καὶ τώρα ἂς ἐρθομε στὸ στόμα.

Πὼς θὰ βάλετε τὸ ρούζ πάνω στὰ χεῖλη σας; Τὸ στόμα εἶναι τὸ μέρος τοῦ προσώπου, πὺ κινεῖ-ται περισσότερο ἀπὸ ὅ-λα τὰ ἄλλα.

Νὰ τί συνιστᾷ ὁ Πέρκ Βέστομ γιὰ τὸ βάψιμο τῶν χειλιῶν:

1) Τὸ βάψιμο πρέπει νὰ εἶναι ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο φυσικόν.

Αὐτὸ σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ φαίνεται ὅσο τὸ δυνατόν λιγώτερο. Οἱ γυναῖκες πὺ βάφουν ὑπερβολικὰ τὰ χεῖλη τους, ἀδικοῦν τὸν ἐαυτό-τους, γιὰτί φωνάζουν σ' ὅλους πὼς ἡ ἐμφάνισί τους εἶναι ψεύτικη.

2) Μὴ δίνετε στὰ χεῖλη σας ἐξεζητημένα και ἀφύσικα σχήματα.

3) Μὴ βρέχετε ποτὲ τὰ χεῖλια σας μετὰ σάλιο προτοῦ τὰ βάψετε. Τὸ ρούζ δὲν «στε-κεῖ» κατόπιν. Θὰ βάψετε πρῶτα τὸ ἐπάνω χεῖλος. Κατόπιν θὰ κλείσετε ἐλαφρὰ τὸ στό-μα, σὲ τρόπον ὥστε τὸ ἄπάνω χεῖλος νὰ πέ-σῃ πάνω στὸ κάτω και θὰ περάσετε ἀφῶδα τὸ ρούζ σας και πάνω σ' αὐτό. Στὸ τέλος, θὰ ἀφαιρέσετε τὸ ρούζ πὺ περισσεύει μ' ἓνα εἰδικὸ ἀπορροφητικὸ χαρτί.

Γιὰ τὴν ἀκρίβεια, μετὰ πολλὰ ἀ-πορροφητικὰ χαρτιά... Μὴν τὰ σιγικοννεύετε! Ὅ-σταν σταματή-σετε μόνον ὅταν δὲν θὰ ὑπάρ-χῃ οὔτε ἴχνος ρούζ πάνω σ' αὐτά. Τὰ γλοιώδη χεῖλη εἶναι ἀποκρουστικά.

4) Θ' ἀποφύγετε τὸ βάψι-μο τῶν χειλιῶν, ὅταν εἶναι ἐ-ρεθισμένα ἢ ἔχουν σκασίματα.

5) Μὴν φτιάνετε τὸ στόμα σας πολὺ λεπτὸ και μικρὸ ὅ-πως δείχνει τὸ σχ. 6, και ἀ-ποφύγετε ἐπίσης νὰ τοῦ δώσε-τε ὑπερβολικὰ τοξωτὸ σχῆμα, ὅπως στὸ σχ. 7.

6) "Αν ἔχετε πλατεῖα και σαρκώδη χεῖλη, μὴ βάζετε ρούζ σ' ὅλη τὴν ἐπιφάνειά τους.

7) Ἡ γραμμὴ τῶν χειλιῶν σας πρέπει νὰ διευθετηται πρὸς τὰ ἄπάνω και ποτὲ πρὸς τὰ κάτω. Ὁ καὶν αὐτὸς δὲν ἐπιδέχεται καμμιὰ ἐξάφρεσι.

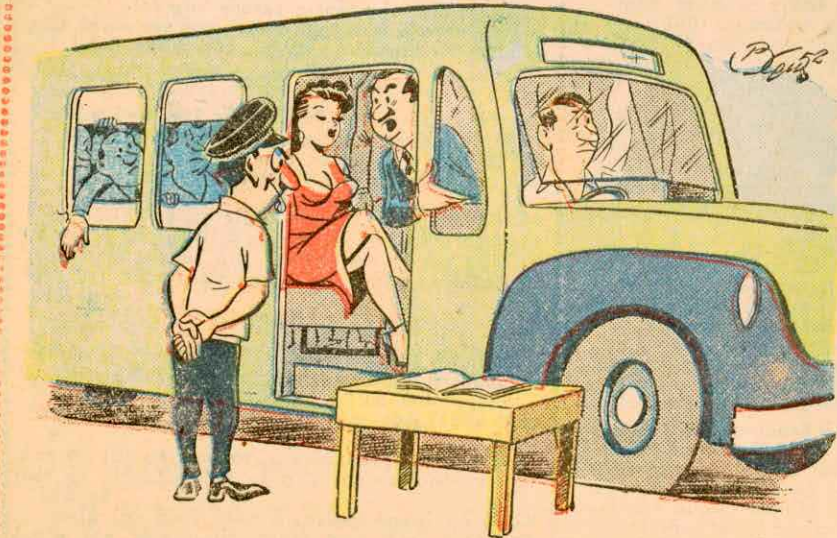
8) Μὴ χρησιμοποιεῖτε γιὰ τὰ χεῖλη σας τὸ ρούζ πὺ ἔ-χετε γιὰ τὸ πρόσωπό σας (ὅ-πως ἐπίσης δὲν πρέπει νὰ χρη-σιμοποιήτε στὸ πρόσωπό σας τὸ ρούζ πὺ ἔχετε γιὰ τὰ χεῖ-λη σας).

9) "Αν εἰσάστε ξανθὴ θὰ προτιμήσετε ρούζ ἀνοι-χτοῦ χρώματος και γυαλιστεροῦ. "Αν τουναντίον εἰσα-στε μελαγχροῦ, θὰ διαλέξετε ἓνα σκούρο ρούζ και πο-τὲ γυαλιστερό.

10) Γιὰ νὰ πιάσῃ καλύτερα τὸ ρούζ, μπορεῖτε νὰ βάλετε προηγουμένως στὰ χεῖλη σας ἓνα ἐλαφρὸ στρώ-μα πούδρας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὰ μάτια, τὰ φρύδια κτλ.

— "Αντε, κύριε Σταθμάρχα, ἀκόμα θὰ περιμένουμε;... Δὲν θὰ σφυρίξῃς νὰ φύγουμε;...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Ο λοχαγός Μπλαίρα, Χιούζ
Στάντον έσκυψε πάνω από
τον τραυματία συνδεδεμένο
του. Του άνασχηκε άπαλά το κε-
φαλί και του έβαλε στα χείλη έ-
να ποτήρι νερό που κρατούσε.

— Πιές! του είπε. Θα σου κά-
νουν καλό...

Ο Μπλαίρα ήταν καλλιτέχνης.
Άξιωματικός στην Ύπηρεσία κα-
μουφλαρίσματος, στο έκστρατευ-
τικό σώμα της Ελλάδας, είχε πια-
στή αιχμάλωτος, όταν ο αγγλικός
στρατός υποχώρησε από τον τό-
πο μας, τον Απρίλη του 1941.
Τον έκλεισαν άμέσως σ' ένα προ-
σωρινό στρατόπεδο στην Κόρινθο.

Μα οι συνθήκες εκεί μέσα ήταν φοβερές. Άρκετοι Βρετανοί είχαν
τουφεκιστεί ως τότε. Μεταξύ των Γερμανών του στρατοπέδου κυ-
κλοφορούσαν ένα σωρό άπίστευτες ιστορίες για άμώμητες που εί-
χαν διαπραχθεί είτε βάρος τους στην Κρήτη. Άρκετοι να διαψευστούν,
όμως, ήταν μία δικαιολογία γι' αντίποινα.

Ένα πρωί, λοιπόν, ο Μπλαίρα, είχε πάει πολύ κοντά στο συρ-
ματοπλέγμα για να μαζέψει ένα πορτοκάλι που του έριξε κάποιος
Έλληνας, απ' έξω. Ο φρουρός τότε τον πυροβόλησε.

Γι' αυτό βρισκόταν τώρα στο νοσοκομείο, μαζί με άλλους συν-
αδελφούς του. Η σφαίρα είχε μπη άκριβως κάτω από το αστό της
γνάθου, του τρύπησε τον ούρανο και τη μασέλλα και βγήκε από
το άλλο μάγουλο. Το πρόσωπό του και το στόμα του είχαν κακά
χαλά. Οι μασέλλες του ήταν δεμένες και δεν μπορούσε να μιλή-
σει καθαρά, ούτε να φάει. Ένα από τα συνθιμισμένα θάματα του
θαλάμου ήταν ο Μπλαίρα, που έκοβε σε μικρά κομμάτια διάφορα
φρούτα, για να μπορεί να τα περάσει ανάμεσα από τα δόντια του.

Επειδή όμως ήταν στο πόδι και κυκλοφορούσε ελεύθερα σχεδόν
μέσα στο νοσοκομείο, περιττούμενα με συγκινητική άσφαισις εκεί-
νους που δεν μπορούσαν να σηκωθούν από τα κρεβάτια τους. Άλ-
λά περισσότερο απ' όλους περιττούσαν τον αντισμήναρχο "Εν-
τουσαντ Χάουελ, που ήταν διοικητής ενός σμήνους Χαρρικαίην στην
Κρήτη και που τραυματίστηκε βαρεια σε αερομαχία και πιάστηκε
αιχμάλωτος. Οι Γερμανοί τον μετέφεραν, σε κακά χαλά στην Α-
θήνα και τον έκλεισαν στο "Άσυλο της Κοκκινιάς, που τ' είχαν
μετατρέψει σε νοσοκομείο. Περισσότερο από έξη μήνες ο Χάουελ
είχε παλεύει μεταξύ ζωής και θανάτου. Και κανείς από τους συν-
αδελφούς του δεν μπορούσε να πιστέψει ότι ήταν ποτέ δυνατόν
να γλυτώσει...

Το νοσοκομείο της Κοκκινιάς ήταν τριγυρισμένο με άγκαθωτά
συρματοπλέγματα και είχε τη συνθιμισμένη γερμανική φρουρά, μ' επί
κεφαλής ένα δεκανέα των "Ες-Ες. Ονομαστικά, ο δεκανέας αυ-
τός, ήταν υπό τις διαταγές του Γερμανού γιατρού Μπέκ που
διοικούσε τη μονάδα. Στην πραγματικότητα όμως, ο δεκανέας
διάταζε με ποιο τρόπο έπρεπε να μεταχειρίζονται τους αιχμάλω-
τους. Ο γιατρός, για να πούμε την αλήθεια, ενδιαφερόταν μόνο
για το πώς να τους μεταχειρίζεται ως τραυματίες. Μα και σ'
αυτό ακόμη έπαιρνε μέρος ο δεκανέας, επειδή τη διεξαγωγή της
υπηρεσίας του νοσοκομείου και το χειρουργείο, τα είχε αναλάβει
ένας Αυστραλός έπίσκοπος, ο Μπρούκ Μούαρ, με τη βοήθεια ενός
προσωπικού από Αυστραλούς και Βρεταννούς γιατρούς και στρα-
τιωτικούς νοσοκόμους.

Το άσυλο θα μπορούσε να έπαρκεσει λογικά για πεντακάσια
κρεβάτια περίπου. Εκεί μέσα όμως υπήρχαν πολύ περισσότεροι
τραυματίες. Οι θαλάμοι του χτηρίου και του διάδρομου ήταν γε-
μάτοι από κρεβάτια. Και το μαγειρείο δεν έπαρκεσε για τόσο
πλήθος, μία και υπήρχε εξαιρετική έλλειψη τροφής.

Με συνθήκες τόσο υπερβολικά δύσκολες, ο Μπρούκ Μούαρ και
οι συνεργάτες του έκαναν μία αξιοθαύμαστη δουλειά. Πολλοί απ'
αυτούς είχαν προσφερθεί να μείνουν στην Ελλάδα, όταν υποχα-
ρύνσε ο στρατός, προβλέποντας ότι θα έφταναν πολλοί τραυμα-
τίες απ' τα παράλια. Όλες οι νοσοκόμες και πολλοί γιατροί εί-
χαν σταλεί στην Αίγυπτο και παρέμεναν μόνο δυο νοσοκομεία με
στοιχειώδες προσωπικό. Το ένα ήταν το 5 Αυστραλιανό Γενικό
Νοσοκομείο και το άλλο το 26 Βρεταννικό Γενικό Νοσοκομείο. Τα
άνελαδαν λοιπόν οι Γερμανοί κι' έστειλαν τους Αυστραλούς στην
Κοκκινιά και τους Βρεταννούς στο χτήριο του Πολυτεχνείου. Ό-
λους δε τους αιχμάλωτους ύγειονομικούς τους έστειλαν σ' αυτά
τα νοσοκομεία κι' έτσι το προσωπικό τους αύξηθηκε. Οι τραυμα-
τίες που έφταναν από τα ελληνικά παράλια ήταν λίγοι. Το νο-
σοκομείο χρειαζόταν για τους τραυματίες που έρχονταν από
την Κρήτη.

Τη δεύτερη μέρα που ο αντισμήναρχος Χάουελ μπήκε στο νο-
σοκομείο, τον μετέφεραν στο χειρουργείο, όπου του έκανε επέμ-
βασι ένας Βρεταννός χειρουργός, ο έπίσκοπος Χάρβεϊ. Μετά την
εγχείρησι βρέθηκε πάλι στο θαλάμο με τον Μπλαίρα, έχοντας κοι-
τά τον μια καρόφα νερό. Η δίψα του ήταν άκόρεστη! Τα μπρά-
τσα του ήταν τυλιγμένα μ' επιδέσμους και ολόκληρο τ' όδεξί του
χείρι μέσα στο γύψο. Του είχαν πη πως είχε σπάσει ο άριστερός
του ώμος, με κάταγμα κοντά στην άρθρωση. Η μισή του ώληνη
έλειπε μαζί με δυο ύψους περίπου από την κερκίδα, μα ωστόσο
έπιπαιαν ότι θα απόφευγαν τον άκρωτηριασμό.

Όπως οι περισσότεροι από τους τραυματίες της Κρήτης, βρι-
σκοταν κι' αυτός σε προχωρημένο στάδιο σήψεως. Τα δυο του
τραυματία είχαν σκουληκιάσει. Ήταν πάρα πολύ εξασθενημένος
κι' ίσως ο μοναδικός εκεί μέσα σε τόσο επικίνδυνη θέση. Οι μέ-
ρες του περνούσαν σαν ένα έφιαλτικό όνειρο. Δεν είχε δύναμη να
μιλήσει ή να κυττάξει γύρω του. Το μόνο που επιθυμούσε ήταν το
νερό...

Μερικές μέρες αργότερα τον μετέφεραν σε μία άλλη πτέρυγα
του χτηρίου, ώστε να υπάρχει άρκετος χώρος για να τοποθετηθούν
το άριστερό του χέρι μέσα σε νάρθηκα. Εκεί όμως δεν ήταν εύ-
κολο για τον Μπλαίρα να τον φροντίσει. Στο διπλανό κρεβάτι
βρισκόταν ένας Γάλλος πιλότος που είχε καταρριφθεί πάνω από
την Κρήτη. Τον έλεγαν Πάλ Ζακιέ κι' αυτός ανάλαβε τώρα να
τον περιποιείται.

Όταν κατέρρευσε η Γαλλία, ο ήρωικός αυτός ύποσηναγός
υπήρετο στην Συρία. Δραπέτευσε τότε στην Αίγυπτο και κα-
τατάχτηκε έβελοντής στη Ρ.Α.Φ. Είχε διοριστή διοικητής σε μία
πατήρ ενός στολιστικού μαχητικών αεροπλάνων της Έρηνου: από
κει επέταξε πάνω από την Κρήτη, ενώ η μάχη της ηπρας βρισκό-
ταν σε όλη της την εξέλιξη και χτύπησε τα έχθρικά αεροπλάνα

Έλληνες και Ξένοι ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ένας ήρωικός Γάλλος

μως και ο Πάλ Ζακιέ. Εκείνος πηγαίνονταν αδιάκοπα μέσα στο
θαλάμο μαζί με τους νοσοκόμους, δίνοντας κουράγιο σ' όλους.
Το ποτήρι κάποιου ήταν άδειο. Ο Ζακιέ το γέμισε χωρίς να πε-
ριμένη να του το ζητήσουν. Οι μύγες καθόντουσαν πάνω στο πρό-
σωπο ενός τραυματία. Ο Ζακιέ τις έδιωχνε. Έπλενε ακόμη τους
τραυματίες, τους έβριζε και τους διατηρούσε καθαρούς. Ήταν
πραγματικά ένας θαυμαστικός άνθρωπος, ο νεαρός αυτός Γάλλος!...

Μία μέρα, ύστερα από μερικές έβδομάδες, που ο αντισμήναρχος
Χάουελ είχε φτάσει στο νοσοκομείο, μπήκε στο θαλάμο ένας Γερ-
μανός ανθυπολοχαγός, φέρνοντας την είδησι πως ο Ζακιέ έπρεπε
να φύγει αεροπορικά για τη Γερμανία. Κυκλοφόρησε ακόμη η φη-
μη ότι θα τον παρέδιδαν στην κυβέρνηση του Βισύ, για να τον
τουφεκίσουν ως προδότη. Κι' έτσι, επειδή ήταν ένας από τους πρώ-
τους μαχητικούς Γάλλους που πιάστηκαν αιχμάλωτοι, να τρομο-
κρατηθούν οι άλλοι...

Ο Ζακιέ δέχτηκε την είδησι ψύχραιμα. Η κυριώτερη φροντίδα
ήταν να βρεθεί κάποιος άλλος για να περιποιείται τον Χάουελ.
Το πρώτο πράγμα λοιπόν που έκανε το άλλο πρωί, ήταν να πάει
να εξομολογηθεί, όπως συνήθιζε πάντα. Ύστερα κάθισε κι' έγρα-
ψε ένα γράμμα στη γυναίκα του. Είχε παντρευτεί στο Κάιρο λί-
γες έβδομάδες προτού καταρριφθεί το αεροπλάνο του. Το γράμ-
μα αυτό το παρέδωσε στον αντισμήναρχο.

— Ίσως έσεις γυρίζεις κάποτε στην Αίγυπτο, του είπε συγ-
κινημένος. Προσπαθήστε να βρείτε τη Μαντέλεν τη γυναίκα μου
και να της το δώσετε. "Αν φτάσω όμως εγώ πιο γρήγορα από
σας, τότε θα είδοποίησα τους δικούς σας ότι είσαστε καλά...

Τα λόγια αυτά έκαναν έντυπωσι στον Χάουελ. Πως ήταν δυ-
νατόν να φτάσει ποτέ αυτός πρώτος στην Αίγυπτο, άφου του

Μία νοσοκόμος, πηγαίνοντας ν' ανοίξει το ντουλάπι είδε το νε-
κρό να πέφτει από μέσα...

Έπαιρναν στην Γερμανία; Δεν είπε ωστόσο τίποτε, του έσφιξε
συγκινημένος το χέρι και του εύχθηκε καλή τύχη. Άργα το από-
γευμα της ίδιας μέρας, ένας Γερμανός αξιωματικός με δυο
στρατιώτες μπήκαν στο θαλάμο και φώναξαν τον Πάλ Ζακιέ. Οι
τραυματίες γύρισαν και τους κυττάζαν περίεργα. Επειδή τους
είχε άπογοιρήσει έναν-έναν χωριστά κι' ύστερα έφυγε, νόμιζαν
ότι ο Γάλλος είχε παρουσιαστεί στη διοίκηση του νοσοκομείου.
για να τον στείλουν στον προορισμό του.

— Πάλ Ζακιέ! φώναξε ανυπόμονα ο αξιωματικός. Πού είναι
ο Πάλ Ζακιέ;

Κανείς δεν άποκρίθηκε. Ο ένας γύριζε και κύτταζε τον άλλον,
χωρίς να λένε λέξη. Δεν μπορούσαν να φανταστούν που ώφείλε-
το η άπουσία του. Ώ! δσον δεν είχε παρουσιαστεί στη διοίκηση
του νοσοκομείου. Ο Γερμανός άργισε να νευριάσει με τη σιωπή
των άσθενών και έναφάνωσε με τραχύτητα τ' όνομα του Γάλ-
λου ύποσηναγού. Επειδή όμως και πάλι κανείς δεν άπήντησε,
πλησίασε έναν τραυματία, τον ύπολοχαγό "Αντονι Νόρτον, που
ήξερε ότι μιλούσε γερμανικά και του ζήτησε έξηγήσεις.

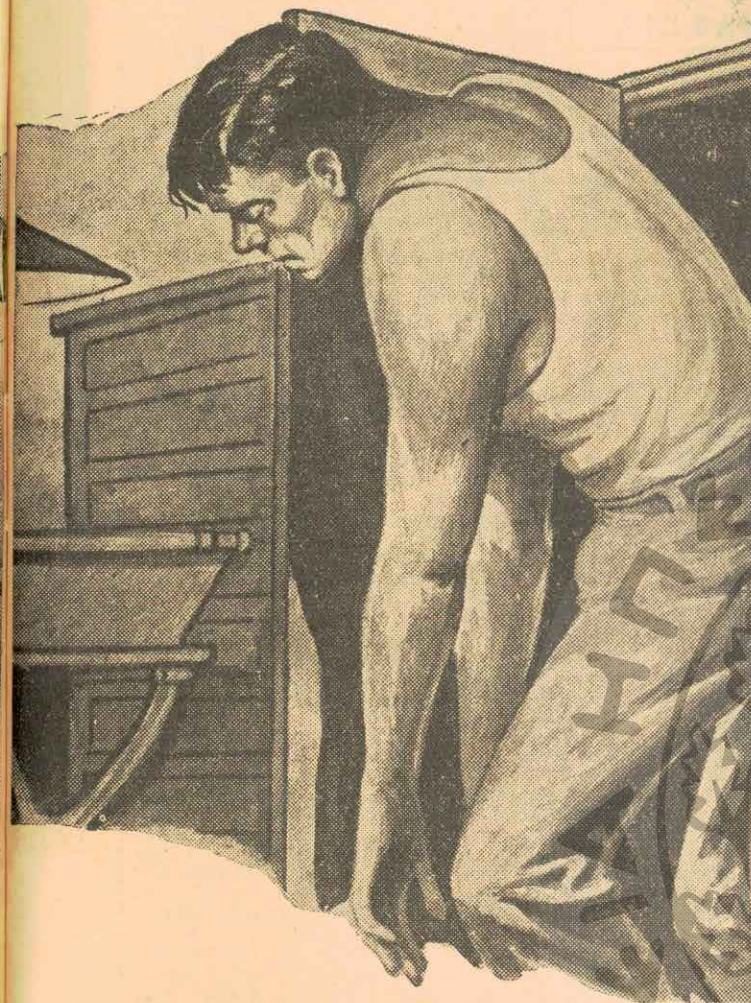
— Γιατί ρωτάτε εμάς; του είπε εκείνος με άπαθεία. Ο Ζα-
κιέ μας άποχαίρειται κι' έφυγε από το θαλάμο, για να παρου-
σιαστεί στην ύπηρεσία σας που θα τον έστελνε στη Γερμανία...

Ο αξιωματικός διάταξε τότε τους δυο στρατιώτες να κάνουν
Έρευνα. Καθισμένοι στα κρεβάτια τους οι Βρετανοί, κύτταζαν
με ειρωνεία τους στρατιώτες που έψαχναν στις πιο άπίστευτες
γωνίες και στα πιο παράξενα μέρη: κάτω από τα κλιννοσκεπα-
σματα, μέσα στις ντουλάπες και όπουδήποτε άλλο ήταν δυ-
νατόν να κρυφτεί κι' ένα μικρό αντικείμενο, εκτός από άνθρωπο.
Ο Γερμανός βλέποντας ότι δεν έβγαζε τίποτε απ' όλα αυτά,
έκανε μεταβολή κι' έτοιμάστηκε να φύγει. Τότε όμως ένας παν-
ύψηλος Αυστραλός που είχε και τα δυο πόδια του στο γύψο, του
έδειξε το άμπέχωνό του, που κρεμόταν σ' ένα καρφι στον τοίχο,
και του είπε σοδάρ:

— Δεν λένε στους άντρες σας να ψάξουν και στις τσέπες
του σακακιού μου; Ίσως ο Πάλ Ζακιέ να έχη κρυφτεί σε καμμία
απ' αυτές!...

Ο αξιωματικός κατάλαβε την ειρωνεία, έσφιξε μία στιγμή
τα δόντια του και τις γροθίες του, σαν να ήθελε να έπιτεθ
έναντίον του, μα μετάνοισε έσφινικά, γύρισε άπότομα την πλά-
τη του και βγήκε από το θαλάμο χτυπώντας με θυμό τί από-
τες του στις πλάκες. Πίσω του ακολουθούσαν, με τον ίδιο τρό-
πο σχεδόν, οι στρατιώτες του.

Όταν έμειναν μόνο οι τραυματίες, έσπασαν σε δυνατά γέ-
λια, πράγμα που έκανε να τρέσουν μέσα οι νοσοκόμες και να
τους παρακαλέσουν να ησυχάσουν. Εκτός του ότι οι Γερμανοί
ήσαν νευρισμένοι με τη μυστηριώδη έξάφνισι του Ζακιέ, έπρό-
κειτο να κηδέψουν την ίδια μέρα κι' έναν δικό τους στρατιώτη,
τον Πάουλ Ρέμμερ, που ήταν κρατούμενος με την κατηγορία ότι
είχε συνεργαστεί με μία βρεταννική όργανωσι των Άθηνων.

Στην πραγματικότητα όμως, ο Ρέμμερ είχε κλέψει μία μεγά-
λη ποσότητα φαρμάκων από το νοσοκομείο της Κοκκινιάς—άνη-
κε στο προσωπικό του— και την είχε διοχετεύσει στη μαύρη
άγορά. Προδότης όμως την τελευταία στιγμή κι' όταν επεχεί-
ρησαν να τον συλλάβουν, ο Γερμανός αντίσταθηκε. Τότε του έρ-
ριξαν οι συνάδελφοί του στο ψαχνό, τον τραυματίσαν βαρεια
στο στήθος και τον έπιασαν. Τον έκλεισαν κατόπιν στο νοσο-
κομείο για να τον γιατρέψουν και να τον στείλουν στη Γερμανία
να δικαστεί. Στο μεταξύ όμως ο Ρέμμερ πέθανε. Οι Γερμανοί,
που μισούσαν τους κλέφτες, για να δικαιολογήσουν την κατά-
στασι, δίδωσαν ότι συνεργαζόταν με συμμαχικές όργανώσεις.

Προτίμησαν, δηλαδή, να τον βγάλουν προδότη της πατρίδας τους,
παρά κλέφτη...

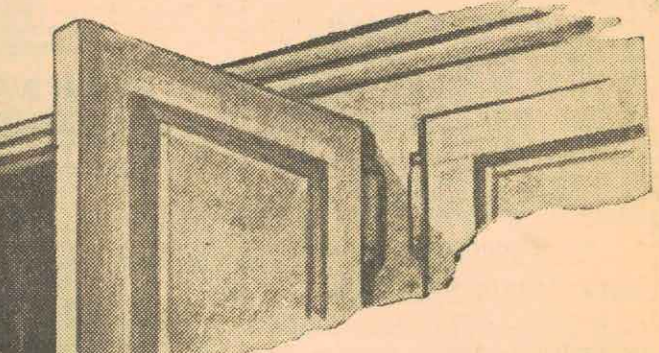
Αυτόν, λοιπόν, έπρόκειτο να κηδέψουν εκείνο το πρωί οι Γερμα-
νοί. Θα τον έπαιρνε από το νοσοκομείο ένα αυτοκίνητο—νεκροφό-
ρος του Δήμου Πειραιώς και χωρίς κανένα συνοδό. Θα τον έστελ-
ναν να τον θάψουν στο νεκροταφείο της "Αναλήψεως, στην Κοκκινιά.

Εκεί έθαβαν τους προδότες και σήμερα υπάρχουν ακόμη κάπου δι-
κάσιοι τέτοιοι τάφοι, παράμερα από τους άλλους, χωρίς τον
αγκυλωτό σταυρό ή κανένα άλλο σημάδι.
Πραγματικά, κατά τις έντεκα το μεσημέρι, έφτασε η νεκροφό-
ρος για να παραλάβει το Ρέμμερ. Μπήκε στο προαύλιο του νοσο-
κομείου και δυο "Έλληνες εργάτες σήκωσαν το φέρετρο και τ' έβα-
λαν στο αυτοκίνητο. Ούτ' ένας Γερμανός δεν άπλωσε το χέρι του
για να τους βοηθήσει. Οι Βρετανοί τραυματίες, όσοι μπορούσαν
να περπατήσουν, κύτταζαν από τα παράθυρα του θαλάμου του θα-
λάμου τους τη θλίβεη αυτή σκηνή. Η δουλειά τέλειωσε γρήγορα
και η νεκροφόρος ξεκίνησε. Βγήκε από το προαύλιο του νοσοκο-
μείου άργά, μα ο φρουρός της εισόδου έβαλε τις φωνές στον
οδόν:

— Γκρή γκορρα, φύγε! Γκρή γκορρα!...

Η νεκροφόρος χάθηκε γρήγορα στο βάθος του δρόμου και οι
συνθεμένες πόρτες της εισόδου έκλεισαν με πάταγο. Ύστερα, όλα
ήσυχασαν για μερικά λεπτά. Οι Βρετανοί τραβήχτηκαν από τα
παράθυρα και καθισαν στα κρεβάτια τους, με βαρεια καρδιά. Ο
θάνατος είναι πάντοτε πικρός, ακόμη και για τους ξένους. Μερι-
κοί έπιασαν να διαβάσουν τη Βίβλο κι' άλλοι έψαλλαν έδωσσα νε-
κρώσιμα τροπάρια. Γρήγορα όμως σταμάτησαν όλ' αυτά, γιατί οι
Γερμανοί έναυπησαν στο θαλάμο του αντισμήναρχου Χάουελ κι'
άρχισαν καινούργιες έρευνες για τον Πάλ Ζακιέ. Είχαν σκυλιάσει
με την έξαφνισι του!...

Αυτήν τη φορά δεν είπαν τίποτε στους τραυματίες, μα όλοι
κατάλαβαν πως η ύπόθεσι ήταν σοδάρη και ότι το γερμανικό προ-

σωπικό του νοσοκομείου, που ήταν ύπεύ-
θυνο για τη φύλαξι των αιχμαλώτων,
βάδρισκε τον μπελά του από την άνω-
τερη διοίκηση. Οι Βρετανοί άπορούσαν
με την έξαφνισι του Γάλλου. Σκέφτονταν πως ο αξίω-
ματικός αυτός, με την παιδική ψυχή, με την άφέλεια,
την καλωσύνη και την πραότητα που τον χαρακτήρι-
ζε, ήταν αδύνατον να είχε δραπέτευσει. Έπρεπε, λοι-
πόν, να βρίσκεται κρυμμένος κάπου μέσα στο νοσο-
κομείο. Άλλά πού! Και για ποιο σκοπό; Η δραπέ-
τευσις από κεί μέσα, ήταν δύσκολη αν όχι αδύνατη,
προς το παρόν.

Οι άρες περνούσαν όμως, χωρίς να βρίσκεται που-
θενά ο Ζακιέ. Οι Γερμανοί είχαν σταματήσει άπελπι-
σμένοι τις έρευνές τους. Ωστόσο, άργα το βράδυ,
ακούστηκαν δυνατές γυναικείες φωνές, από το θάλα-
μο που έβαλαν τους νεκρούς. Οι Βρετανοί πετάχτη-
καν από τα κρεβάτια τους και μερικοί κατάρωσαν
να φτάσουν ως εκεί, για να εξακριβώσουν τί συνέβαι-
νε. Τους είδαν όμως οι Γερμανοί και με τους ύποκο-
πανους τόν όπλων τους, τους έδιωξαν. Παρ' όλα αυ-
τά, η αλήθεια μαθεύτηκε: αντί του Πάλ Ζακιέ, βρέθη-
κε σ' ένα ντουλάπι του νεκροθαλάμου, ο Πάουλ Ρέμμερ!
Μία νοσοκόμος, πηγαίνοντας να τ' ανοίξει για να πά-
ρη κάτι από εκεί, είδε το νεκρό να πέφτει από μέσα
κι' έβγαλε τρομαγμένη τις φωνές.

Τότε μόνον κατάλαβαν τί είχε συμβεί. Ο Γάλλος ύποσηναγός,
που κατάρωσε να μπη άπαράτητος στο θαλάμο, έβγαλε το
νεκρό από την κάσσι του, τον έβαλε μέσα στο ντουλάπι και ο ίδιος
πήρε τη θέση του στο φέρετρο. Το σχέδιό του ήταν άφανταστα τολ-
μηρό και πρωτότυπο και οι Βρετανοί αιχμάλωτοι ένθουσίαστηκαν
με τον ήρωισμό του. Κανείς δεν κοιμήθηκε από τη νύκτα, μα κι'
από την άγωνία του. Γιατί ανάμεσα στις άλλες διαδόσεις που κυ-
κλοφορούσαν, μαθεύτηκε πως η διοίκηση του νοσοκομείου είδοποίη-
σε άμέσως τη Γκεστάπο, που έστειλε άνωτέρους και κατώτερους
άξιωματικούς, για να πιστοποιήσουν το γεγονός και να εξακριβώ-
σουν τον τρόπο της άποδράσεως που, εκ πρώτης όψεως, φαινό-
ταν άπίστευτος και καταπληκτικός.

Μία άλλη ομάδα Γερμανών τραβήξε για το νεκροταφείο της "Α-
ναλήψεως, για να έδαψουν το... νεκρό. Φυσικά, δεν υπήρχε καμμία
ανάγκη να γίνη αυτό για δυο λόγους: πρώτον, γιατί ο νεκρός εί-
χε κάνει φτερά και δεύτερον, επειδή η κάσα δεν είχε τσιφ άκουη.
Οι νεκροθάφτες την είχαν παρατήσει σε μία γωνία του νεκροτα-
φείου, είτε επειδή ο Πάλ Ζακιέ το είχε σκάσει στο δρόμο χωρίς
να τον πάρουν είδησι, είτε γιατί σύμφωνοι με τον νεκρό χωρίς
με τους καλούς "Έλληνες και έξαφνιστήκε. Κανείς δεν μπορούσε
να εξακριβώσει πιά τί είχε συμβεί, ούτε και οι Γερμανοί, παρ'
όλες τις άνακρίσεις και τις φοβέρες τους.

Οι νεκροθάφτες, έβελονται οι περισσότεροι σε παρόμοιες δου-
λειές, ήταν άγνωστοι στο ύπόλοιπο προσωπικό του νεκροταφείου.
Δεν ήταν καν ύπάλληλοι του Δήμου Πειραιώς, αλλά άνθρωποι που
έκαναν όλα τα επαγγέλματα της σκοτεινής εκείνης εποχής, για
να εξασφαλίσουν ένα κομμάτι ψωμί. Ωστόσο οι Γερμανοί δεν πα-
ρά... (Η συνέχεια άπισηναγ)

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέντευξη εκ της προηγούμενης σελίδας)

ορίσαν τις έρευνές τους και τις αναζητήσεις τους. Μα όσο κι' αν προσπάθησαν, δεν κατορθώσαν τίποτα. Ο Πάλ Ζακιέ είχε εξαφανιστεί! Οι Γερμανοί για να εκδικηθούν την αποτυχία τους, έφθισαν τα λουριά στους αιχμαλώτους του νοσοκομείου της Κοκκινιάς, διπλασίασαν τους φρουρούς, τοποθέτησαν όπλοπολυβόλα σε κάθε γωνία του, μαντρότοιγους και περιόρισαν τους τραυματίες στους θαλάμους τους, μη επιτρέποντας την έξοδο απ' αυτούς.

Ολ' αυτά όμως, αντί να πετύχουν το σκοπό τους, έφεραν αντίθετο αποτέλεσμα. Το παράδειγμα του Γάλλου υπομηναγού αναφέρεται το ήθικόν των αιχμαλώτων και από εκείνη τη στιγμή μοναδική τους σκέψη ήταν να βρουν κάποιο τρόπο να δραπέτευσουν από κει μέσα. Πολλοί τα κατάφεραν τότε με τη βοήθεια των Ελλήνων πατριωτών, που άρχισαν να παίρνουν συνειδητά της οργανωμένης εθνικής αντίστασης. Κι' άλλοι πάλι έμειναν κλεισμένοι εκεί ως την απελευθέρωση, είτε γιατί δεν εύρισκαν την ευκαιρία να δραπέτευσουν, είτε γιατί τα τραύματά τους ήσαν βαρέα και δεν τους επέτρεπαν να επιβιβαστούν σε μεγάλες και άδυνες περιπέτειες.

Όστόσο ο Πάλ Ζακιέ τα κατάφερε, μια χαρά. Ξαναπιάστηκε αργότερα, μα αυτό είχε άλλη ιστορία. Γεγονός πάντως είναι ότι κατορθώθηκε τελικά να λησθεί και να επιστρέψουν στην πατρίδα του και στην αγαπημένη του γυναίκα. Τον είχαν στείλει αιχμάλωτο στη Γερμανία, απ' όπου ελευθερώθηκε από τα συμμαχικά στρατεύματα. Σ' όλο δε το διάστημα της Κατοχής το κόλπο αυτό —που άνοιχτηκε κόλπο του Δανιέλ— πραγματοποιήθηκε μόνο δυο φορές, με μεγάλη επιτυχία. Μα για το πρώτο έχουμε γράψει άλλοτε.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Απαντήσεις επιστολών

1. 6 ν. Ένταθα: Δεν έχετε δίκιο. Τα λάθη μου τα καταλαβαίνω πρώτος, και κάνω την επανόρθωση. Στην περίπτωση όμως αυτή πέφτετε έξω. Περάστε από τα γραφεία μας ένα μενιέρι και θα σας το αποδείξω. Θωμά ν. Α' ν. 8 ο. 9 ο. 10 ν. Αλεξανδρόπουλιν: Το ρεπορτάζ που μου προτείνετε θ' άνοιξη στο «Θεσσαρό» μόλις τελειώσουν οι «Κατάσκοποι». Οι στίχοι σας για τους «Νεκρούς της Κατοχής», όνι καλοί. Διαβάστε «Έλληνας ποιητής» για να καταλάβετε τα μέτρα. «Άλλωστε το σονέτο είναι το δυσκολότερο είδος της ποίησης». 1 ο. 11 ν. Ένταθα: Και σε σας το ίδιο. Η ποίηση θέλει κότσια. Πρό πάντως όμως χρειάζεται ύπουνη και μελέτη. Αν φυσικά έχετε και ταλέντο. Πράγμα που το έλπίζω. Κυριακούλη ν. Δ. Κυριακούλη ν. Δ. Αυσονό: Βεβαίως και θα γράψω. Έχω μάλιστα και ωραιότερες φωτογραφίες. Δεν χρειάζονται περισσότερα στοιχεία. Ευχαριστώ. 1 ο. 12 ν. Δ. Αποστόλου. Ένταθα: Περάστε από τα γραφεία μας και φέρετε μου τα συμπληρωματικά στοιχεία. Γεώργιον Μακρονάν. Πειρά: Δεν έχετε δίκιο, όσο κι' αν τραβάτε τα μαλλιά σας όπως μου γράφετε. Δεν τον απέκαλεσα προδότη, αλλά «συνεργάτη» των Γερμανών. Έχει νομίζω κάποια μικρή διαφορά από ένα μέτ' άλλο. Γεώργ. Πανουτση ν. Α. Σ. Π. 102 Π. Κ.: Σας ευχαριστώ, για το θερμό ενδιαφέρον. Δυστυχώς δεν είναι δυνατό ν' αμείβω οι σελίδες. Λεωνίδα Αρούλογον Παρσκλην. Κάριον: Το γράμμα σας λιγάκι ακατανόητο. Τι θέλετε να πείτε με τη φράση «όταν ντυμινιάζω η ευσπλαχνία και ο σαρκασμός μέσα σ' αυτό που λέγεται ψυχή, έρεσι για ν' απαλλαγείτε από τον καυτό τους σπαράδετε τις καρδιές των ανθρώπων, όταν τους αποκαλέτε «προδότες», «φονιάδες» και «δυνάστες»; Ποιους «αυθάδους» εννοείτε; Κωνστ. Μάλλην. Οσα νίκην: Η αποστολή αυτή δεν έγινε ποτέ. Ένώ είχαν έτοιμασθ όλοι, προδότης την τελευταία στιγμή και συνελήφθη από τη Γκεστάπο. Εικοσιδυό αξιωματικοί και πολίτες έπεσαν στα νύχια της. Οι έφτά έσπεύσαν στην Καίσαρια στα 18 Οκτωβρίου 1943. Οι υπόλοιποι, ετάλθηκαν σαν δυμφοί στη Γερμανία, απ' όπου δεν επέστρεψε κανείς.

Γ. Β. Ι.

Ο Θέμος Άννινος, ο πρώτος που εισήγαγε τις πολιτικές γεωγραφίες στις ελληνικές εφημερίδες.

Εφημερίδες και ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ

Η περίοδος της άκμης της πολιτικής σατύρας

Η πολιτική σάτυρα παρηκολούθησε τους κομματικούς ανταγωνισμούς και την κυβερνητική δραστηριότητα από τα πρώτα χρόνια της εθνικής ανεξαρτησίας. Σατυρικά φυλλαράκια — χειρόγραφα κυρίως — κυκλοφορούσαν ακόμα και κατά τη διάρκεια της Έπαναστάσεως.

Τα «έπισμα» όμως σατυρικά φυλλά αυτά που παίζουν ρόλο στην πολιτική ζωή του τόπου, εμφανίζονται από το 1860. Την 1 Φεβρουαρίου 1860, ο Σοφοκλής Κασοδης, εξέδωσε το πολιτικασατυρικό «Φώς», οι στίλες του οποίου κυκλοφορούν την κατάστασι. «Η καταστασις μας — τονίζει στο πρώτο άρθρο του το «Φώς» — είναι άβυσσος, αβυσσότητα βήμα του έπικρατούς συστήματος, είναι και μία καταπάτησις των ελευθεριών μας. Η εισαγγελική ψαλίς έκοψε την γλώσσαν των τομοληροτών δημοσιογράφων και έχει οδεύσει αυτούς...».

Στο φύλλο της επομένης, θέλοντας να υπογραμμίσει τη χρεοκοπία της Κυβερνήσεως, δημοσιεύει, υπό τον γενικό τίτλο «Δημοκρασία»: «Εκτίθεται εις μειοψηφικήν δημοκρασίαν το Υπουργείον των Έσωτερικών, με τών γενικών γραμμάτων του, τους τμηματοάρχας κλπ...». Το ίδιο επαναλαμβάνει για όλα τα Υπουργεία, προσθέτοντας στο τέλος τη δήλωσι: «Μένει εις τών ιδιοκτητών».

Στο φύλλο της 9 Φεβρουαρίου 1860, το «Φώς» δημοσίευσε μία καυστική σατυρική κριτική της καταστάσεως, υπό τον τίτλο «Ενταφισμός της ελευθεροτυπίας», η οποία ώδηγησε τον Καρούδη στο κακουργόδικεο. Ο διευθυντής όμως του «Φωτός» αθώωθηκε. Η ιστορική αυτή σάτυρα έκανε πάταγο και έδωσε τεραστίαν ώθησι στην κυκλοφορία του «Φωτός». Αέριζε για την αναδιομοσίευσή του.

Χθές, μετά πολυώδυνον άθρόνειαν, προέβησαν από πολλά τραύματα, τα όποια έλαβε κατά καιρούς η προσφιλής και άδισγάπητος κόρη του Συντάγματος, η Έλευθεροτυπία, παρόδωκε το πνεύμα προς Κύριον...». «Δεκαεξέτις η μακαρίτις και εις το άθος της ηλικίας της, δεν ήδυνάτο η να άφήση απαρηγόρητον θλίψιν εις τους αναριμήτους αυτής έραστάς και φίλους και πάντα όστις την έννόμιση Φιλομειδής, εύτράπελος και ποός όλους ευπρόσitos, δεν έκαμιν άλλο τί της ζωής της η να παρηγορή τους τεθλιμμένους, να έλεη

πτωχούς, να κηρύττη την αλήθειαν. Άλλά, φεύ! χείρες στίβασι, χείρες μολύβδινοι, ούτε την λεπτήν αυτήν κρύναν, ούτε την ευγενή καταγωγήν της έσεδάσθησαν και ίδου αυτή νεκρά σήμερον πρό των όφθαλμών όλων.

Η έκφορα της ένέμετο έν πομπή και παρατάξει. Το φέρετρόν της έφερον κρατούντες ο εισαγγελεύς και ο διευθυντής της Άστυνομίας, έμπροσθεν, και οι δύο άντεισαγγελείς, όπισθεν. Έπρωτορεύοντο δε φέροντες τα εξαπτέρυγα, κλητήρες και χωροφύλακες και συνώδευσαν τών νεκρών αυτής τα δάκρυα οι στεναγμοί, οι γογγυσμοί και οι θρήνοι μέχρι του ναού της Κοιμήσεως, όπου ο ύπουργός των Οικονομικών διένειμε τα κηρία, οι δε δύο άντεισαγγελείς τών Έφετών έψαλλον δεξιόθεν και άριστερόθεν την έφελης έπιτάφιον ακολουθείαν.

Μετά πτωμάτων δικαίων διαλελυμένων το πτώμα της δούλης σου, θάνατε, άναπαυσον, φυλάττειν αυτό εις τάφον κατ'έκλειστον από πάσαν νεκρανάστασιν. Άμμοι έν Μενδρεσέ, Άλληλούϊα, Εύλογητός εί ο νεκρός! Κύτταξόν με, πλήν που τα όμμά σου; Άλληλούϊα, Έπεπόθησεν η ψυχή μου του επιθυμώσαι τών θανάτων σου πρό πολλού καιρού. Άλληλούϊα! Ένύσταξεν η ψυχή μου από άνομιαν βέβαιον τούτο εκ τών λόγων μου, Άλληλούϊα! Κλείσας την καρδίαν μου εις τα ματούδια σου, ήνέωξα τόν τάφον σου, Άλληλούϊα! Μέτοχος έγω είμι πάντων τών θελησάντων και επενεγκόντων τόν θάνατόν σου, Άλληλούϊα! Αι χείρες σου συνέλαβόν σε και έφόνευσαν σε, φοβέρισον τόν δούλον σου!...».

Η νεκρώσιμος ακολουθία της Έλευθεροτυπίας συνεχίζεται στο ίδιο ύφος, με σατυρική διασκευή όλων σχεδόν των νεκρωσίων εύχών και τροπαρίων. Αφού θάβει στον έπικήδειο «τόν όποιον εξέφωλησεν ο έπί των Έκκλησιαστικών ύπουργός, άναβάς επ' άμβωνος, προχωρεί στη διασκευή του «δεύτε τελευταίον άσπασμόν» και θάβει στην ταφή: «Μετά τόν τελευταίον άσπασμόν, μετεβέθη (η Έλευθεροτυπία) εις τό νεκροταφείον και έτάφη χωρίς πατών. Ο ύπουργός των Έσωτερικών έμοίρασε τότε τα κούλια, ο δε τών Στρατιωτικών διέταξε τόν στρατόν και έμπροσβόλησε τρίς άνωθεν τού τάφου της, δια να βεβαιώση μήπως ο θάνατός της αυτός είναι ύπνος και όχι θάνατος».

Το δημοσίευμα αυτό, ώδήγησε, όπως είπαμε, τον Καρούδη στο κακουργόδικεο, το όποιον και τόν άθώωσε, ύστερα από έξουχιστική διαδικασία. Και ο διευθυντής του «Φωτός» συνεχισε με μεγαλύτερη όρμη την καυστική πολιτική σάτυρά του, της όποιας σημειώνουμε ένα ακόμη δείγμα (φύλλον 10 Φεβρουαρίου 1860): «Ανεχώρησαν χθές ο πατριωτισμός, η όμόνοια, η οικονομία, η έλευθεροτυπία, η συνείδησις, η φουστάνελλα, ο ήρωισμός, τα ήθη, η άπλότης, η άγάπη, η ευλάβεια, η αλήθεια, η τιμιότης και η άρετή, οικογενειακώς...».

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Υ. Γ. Ο κ. Τίτος Γιαλούρης μου γράφει από την Θάσον ότι εις τα περί των ελληνικών εφημερίδων της Τουρκίας, έλησύνθη να αναφέρει την «Κωνσταντινούπολιν» του Νικολαΐδη σπουδαίου παρόντος του έκεί ελληνικού πληθυσμού και μεταφραστού στην ελληνική του «Μετ'ελέ» — του τουρκικού αστικού κώδικος. Επίσης μου υπενθυμίζει ότι παρόλεψα να αναφέρω την «Νέαν Έφημερίδα» του Καραγιαννίδη, όπου πρό 40 και πλέον έτών, δημοσίευσε μία σειρά άρθρων ύπερ της δημοτικής, ο μακαρίτης Αντώνιος Γιαλούρης, άδελφός του έπιστολογράφου μου. Πληροφορώ με την ευκαιρία τόν κ. Γιαλούρηνα και κάθε ενδιαφερόμενον ότι δεν έξήντηλα το θέμα του ελληνικού τύπου της Τουρκίας και θα επανέλθω στη συνέχεια της άσκησής μου όταν θα έλθω κατάλληλη στιγμή. Όσα έγραψα ήδη — σχετικά και γενικότερα — αναφέρονται σε ώριμμένη περίοδο. Κ. Π.

ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Αυτόκινητα και τραίνα, πλοία και αεροπλάνα, μεταφέρουν έπισκέπτες σωρηδόν στη Σαλονίκη, για να δούν και να θαυμάσουν της Έκθέσεως τα («πλάνα», στην όποιαν ώρισμένως, καθ' έγκώμιον άνήκει, έπειδη κι' αυτό το χρόνο και για δεύτερη φορά της είνε θαύμα κι' είνε...τρέλλα όλα τα περίπτερά της!

Δυστυχώς, όμως, και...τρέλλα είνε τών έπισκεπτών, τών χωρών άπαξάπαντων και τών ξένων τών κρατών, τη στιγμή, που κάθε μέρα, η περίπου κάθε ώρα, όργιάζουν οι έκθέσεις στην ώραία μας τη χώρα και μπορεί κανείς άνετως κι' άνεξόδως δηλαδή τα πολλά έκθέματα της να διαβάσει και να δη, τα όποια είναι τόσα, που ποτέ δεν θα μπορούσω, όσο χρόνο κι' όσο χώρο και γαρτί αν διαθέσω ούτε καν, έν περιλήψει στο κοινόν να τα...ε κ θ έ σ ω.

Μ'όλ'αυτά θα προσπαθώ να σας κάνω να χαρήτε, από τα έκθέματά της, πιο πολλά όσο μπορείτε και σαν «κράχτης-κολασούχος» πανηγύρεω κυρίως θα φανάω στεντορείως:

—Για περάστε, για περάστε εις τών φωτών την (κοίτιδα,

που την νύχτα την φωτίζει μόνον η... πυγολαυπίδα, και η Πάουερ, ώστόσο, στίς περιβλεπτες τις θέσεις, ακατάπαυστα μας κάνει...«φωτεινότερες έκθέσεις», για να μάς... δια φωτίσει, ότι πρό Χριστού συνηθως, με φανάρια και λυχνάρια φωτιζότανε το πλήθος κι' ότι το πενήντα δύο, (συμπληρώνομεν ήμεις), εξέλιχθη ο φωτισμός μας σε...κεράκια της δραχμής. Και έφθάσαμεν αϊσίως, για της Πάουερ τη χάρι, να κρατάμε κάθε βράδυ το κερί και τό...φανάρι!

—Για περάστε, για να δήτε και τις Ούλεν τις... (έκ θ έ σ εις

τις... γεμάτες ύποσχέσεις για την λίμνη της τήν... άδεια, πως θα φέρη την Ύλίκη, πως θ'ανοίξη και...πηγάδια πως θα κάνη, πως θα...ράνη, μα δεν ραίνει δυστυχώς και για μία σταλιά νεράκι, έπιτίπτει σαν κοράκι στον κοσμάκη συνεχώς!

Και μόνονα μέ... άέρα τους πελάτες της ταράζει κι' απ' τη δίψα την μεγάλη, ταχτικά, τους... κ ο ρ α κ ι ά ζ ει!

—Για περάστε και για ρίχτε μία ματιά σας φευ... (γαλέα,

στην ώραίαν μας την χώραν όπου βάλλει η ελαία, η ελαία, ήτις είναι πάντα σύμβολον ειρήνης, όμονοίας και γαλήνης...

και θα δήτε, μ'όλα ταύτα, να θερίζουν με...γκρά... (δες

οί κουμπάροι τις κουμπάρες, τους γαμπρούς οι... (πεθεράδες,

οί πατέρες θυγατέρες, οί κουνιάδοι συννυφάδες κι' άδερφοί τις άδερφάδες

να κορφολογούν άγρίως σαν... καλοκυθακορβάδες έπειδη, σου λέει... έκθέτουν το «καρρέ τους» και (τη γάμπα

η τών πάππων και... προπάππων την τιμή... έκ... (θέτουν τζάμπα

κι' η... τιμή κατά κανόνα, μεταφράζεται εις... χορήμα στον πεζό μας τόν (αίωνα!

—Για περάστε, για να δήτε την φορά τών καλλι... (στεϊαν,

που τρελλαίνουν τις κοπέλλες Άθηνών και προ... (στίαν,

κι' έν χορδαίς κι' όργάνοις» τρέχουν και με τυμ... (πανοκροσία

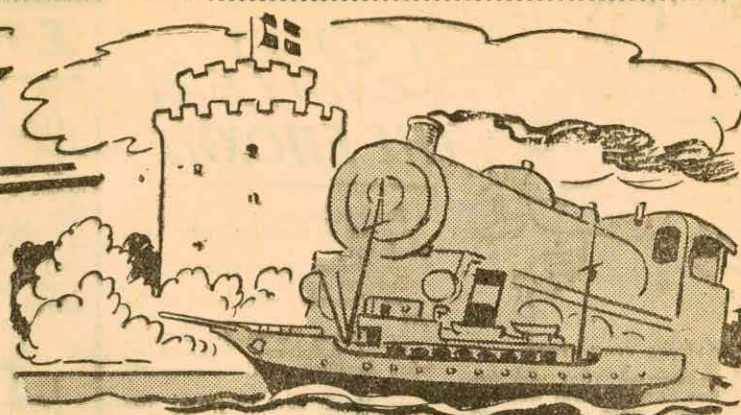
να έκθέσουν τις γραμμές τους και τα πάντα δη... (μοσία

κι' όλο βγαίνει, κάθε μία τους, τελικώς έτ... (θειμένη

κι' η πομπώδης η ρεκλάμα...διαπομπέυσαν σημαίνει. Έπί πλέον και ο σάλος και ο ντόρος γενικά

πάει αδίκως, στο φινάλε και στο... βρόντο τελικά. Κι' είναι ό... ν τ ό ο ο σ.

Λόγω τιμής: «όριζεν ό ρ ο σ / κι' έτεκεν... «μίσ»!

—Για περάστε, φίλτατοί μας, γηνεψίς κι' απ' άλλ... (λα Κράτη στην πατρίδα του μεγάλου και πανσόφου Ίππο... (κράτη

και θα δήτε, έν συντομία, ότι τα Νοσοκομεία,

έξ αιτίας ώρισμένου, φαύλου κύκλου και στενού, εις τόν κίνδυνον... έκ θ έ τ ρ ω ν την ύγεια του κοι... (νοί!

Στους... έσχάτους τους κινδύνους την έκθέτουν, έ... (πειδή,

δέν μπορεί στα ιδρύματά μας, ο καλός...καλό να δη και μοιραίως καταφεύγει, δίχως περιορισμό

στον... κομπογιαννισμό!... στην «φαιδρά... πικραγκουρέα» είτε στον... Καρα... (νικόλα

και την τσέπη του τινάζει και... τινάζει και τα (κώλα!

Ίσον, δέ, Καρανικόλας, όπως είδατε στα «φύλλα»... παλαιστής κομπογιαννίτης με διπλώματα ποι... (κίλα

και θεράπων πάσης νόσου, έλαφρός είτε βαρείας, με χυμούς γνωστών βοτάνων

η άγνώστην κι' άπίθανων και κυρίως κι' άλκανθάτως με ζουμάκι... πιπεριάς!

—Για περάστε, τέλος πάντων, θεαταί όλης της γής για να δήτε έκθέσεις πλείστες, η κοινός λογι... (λογής

Δηλαδή τους άρχοντες μας που... έκθέτουν άποφάσεις η έκθέσεις...έπα-έίπα κι'όλο φάσεις κι' αντίφάσεις

που δηλώνουν με δαύτες και τονίζουν... σφάρες πως στ' αλήθεια θα... έκθέσουν και θα φέρουνε (εις... φός

άρκετους φοροφυγάδες, έκλεκτούς προνομίους και... παγωμενοτιστούς

κι' αντίθεται βάζουν φόρους συνεχίς κι' άλλεπαλ... (λήλους

σταους έργατοπαλλήλους τους όποιους περιπαράτουν τ' ατελείωτα...τέλη και παρ' όλο πούνε νηστείς και χορεύουν... τσι... (φτετέλι

τους γυμνώνει η Έφορία και τους κάνει όλους (έν τέλει

να... έκθέτουν άκουσίως τού κορμιού όλα τα μέλη!

—Για περάστε Μακεδόνες, μα και Στερολλαδίται τις ατελείωτες έκθέσεις τών σωτήρων μας να δήτε

οί όποιοι κάθε τόσο, με πρεμούρα και με φούρια, «πεπραγμένα τους»... έκθέτουν και προγράμματα (καινούρια

κι' έκλογες επιδιώκουν κάθε ώρα και στιγμή στο κοινόν για να έκθέσουν την καινούρια τους (...γραμμή!

Συνεπώς, μ' αυτή τη φορά μερικών μας άσχηγών και με την επιμονή τους περί νέων... έκλογών, σφαλώς θα καταστήση ο ρωμής ο φουκαράς,

ναίαι θύμα της... ούρας! «Ηγουν θάνατι και στο κρού και στη ζέση... έκτε... (θειμένος

έταν λίγο κρεατάκι, η πετρέλαιο φωνίξη και μετά τό... πινόνιά του, θάνατι υπαργρωμένος,

να κρατή... ούρα στίς κάλπες και τό... «μύνησι» (νά... ψηφίζη!

—Ετσι, δίχως άντιρρήσεις και χωρίς ύπερβολή η γενναία μας φυλή

κι' η πανένδοξη μας χώρα στις έκθέσεις, τελευταίως, έχει πάρει τέτοια φόρα, ώστε άνεκαθεν και τώρα

μα κι' επ' άπειρον θα μένη στους έχθρους της και τους φίλους, δυστυχώς, (...έκτεθειμέν!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

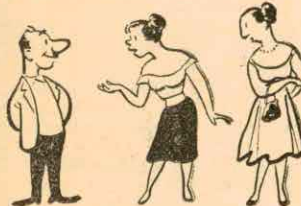

Σκίτσα της Εποχής

Ευθύμια ενσταντανέ

Η γυμναστική τάση που άρχισε φέτο έφτασε μέχρι σημείου να επιτρέψει στις γυναίκες να εμφανίζονται άνετα στους δρόμους με τα... κομπινιζόν, συνεγίζεται με τον ίδιο ρυθμό και εξακολουθεί να προσφέρει στο φιλοδέσμιον κοινόν θεάματα τεράνια.

Η σκηνή έξω απ' το ξενοδοχείο της Μεγάλης Βρετανίας. Μεσημέρι. Δύο κυρίες, καθώς προέπει: Η μία φορεί φουστάνι κομπινιζονοειδές κι' η άλλη ξανα άλλο, τολμηρότερο, που αφί-

νει ολόκληρη την πλάτη της απ' έξω, μέχρι την μέση, σαν να βρίσκεται σε πλάκ. Η δεύτερη αυτή κυρία είναι μάλλον ηλικιωμένη και μάλλον κολακεύεται που ένας άνθρωπος στάθηκε και κυττά επιμονα την πλάτη της. Άλλα δὴθεν πειραγμένη στρέφεται στον άγνωστο και τον παρατηρεί με δύσκολα κρυμμένη φιλαρέσκεια:

— Μα τί θέλετε, ἐπὶ τέλους, κυρίες; Τί στέκεστε τόση ώρα και κυττάτε την πλάτη μου;

Κι' ο άνθρωπος με όλη την αφέλεια:

— Δεν κυττά την πλάτη σας, κυρίες. Κυττάω τα... μιμιπικία της. Κυττάτε σας, Κι' επειδή ένω μία άλοιφή που θεραπεύει τα μιμιπικία...

Άλλα ο δύστυχος δεν πρόφτασε να τελειώσει:

— Κ ο σ ή ο ν ν !... ξεερράγη η κυρία.

— Είσαι και φαίνεσαι! άπάντησε ο κύριος.

Και οι διαβάτες που έτυχε να παρακολουθούσαν τη σκηνή, διασκέδασαν άρκετά.

Πολλοί άνθρωποι δεν αποφασίζουν να μπουν σε κινηματογράφο αν δεν πληροφορηθούν πρώτα τί είναι το έργο που παίζεται. Άλλα τα γούστα του κοινού είναι πάντα άνόμοια και ποτέ δεν

μπορεί να έχη κανένας σίγουρες πληροφορίες.

Η σκηνή έξω από τον συνοικιακό κινηματογράφο. Την ώρα που έχει τελειώσει η απογευματινή παράσταση. Ένας άνθρωπος ζυγώνει τους θεατές που βγαίνουν και ρωτά έναν απ' αυτούς:

— Πώς ήταν το έργο;

— Αίγιος! Κρίμα στο τεσσαρί! Μεγάλη σαχλαμάρα!...

Ζυγώνει δεύτερο:
— Με συγχωρείτε, πώς ήταν το έργο;
— Θαύμα, άριστούργημα!
Ζυγώνει τρίτον:
— Παρντόν, πώς ήταν το έργο;

— Μιμμ. "Έτσι κι' έτσι!... Κι' ο άνθρωπος, ανάμεσα σε τόσο αντίθετες γνώμες μουρμουρίζει:

Μωρέ, ούτε κριτικοί των έφημερίδων να ήσαν, δεν θα διαφωνούσαν έτσι!...

Κι' αποφασίζει να διαθέσει το τεσσαρί για να λύσει αυτόπρωσώπως το μυστήριο του έργου.

Η μόδα που σέρνει τις γυναίκες απ' τη μύτη κι' επιβάλλει όλα τα καπρίτσια της, επέβαλε στις γυναίκες φέτο και τις... παντούφλες. Είναι κάτι καινούργια παπούτσια που τα σέρνουν —σουρ, σουρ— πολλές μάλιστα, με πολύ μπρίο και καμάρι.

Μία στρουμπουλή δεσποινίς φορά τέτοια παπούτσια —σουρ, σουρ— και καθώς ετοιμάζεται ν' ανέβη στο λεωφορείο της φεύγει το ένα.

Ευγενής επιβάτης σκύβει και το πιάνει!

— Δεσποινίς, σας έφυγε η παντούφλα!... Όρίστε την, παρακαλώ.

Η δεσποινίς παίρνει το παπούτσι:

— Ευχαριστώ πολύ!... Άλλα ο ευγενής γίνεται ακόμα ευγενέστερος:

— Μήπως θέλετε να σας δώσω ένα... σπάγγο, να την δέσετε, για να μη φεύγη απ' το πόδι σας!...

Κι' οι επιβάτες ξεσπούν σε έλαφρη καζούρα προς μεγάλην αναγκησι της παντουφλοφορουσης δεσποινίδος.

Ανεκδιήγητη είναι πολλές φορές η γυναικεία άφρημάδα. Άλλα ανεκδιήγητα είναι και τα γυναικεία ψέμματα. Κυρία που κάθεται στο τραμ άναπηδά, εξαφνα, με φωνές:

— Η τσάντα μου! Η τσάντα μου! Μου κλέψανε τη τσάντα μου! Όλοκαινούργια τσάντα! Κι' είχα μέσα τα μπιζού μου, μία πουδοίερα αέρας και χρήματα, πολλά χρήματα!...

Το τραμ άναστατώνεται. Άλλα ο εισπράκτορας, που βλέπει σ' ένα άλλο καθίσμα μία έγκαταλελειμένη παλτόστανα, την παίρνει και της τη δείχνει:

— Μήπως είναι αυτή, μαντάμ;

— Αχ, ναι!

— Δεν σας την έκλεψε κανείς. Αλλάξατε θέσι τώρα δα και την ξεχάσατε εκεί. Δεν άνοιγεται να δάτε μήπως λείπουν τα μπιζού!...

Άλλα η κυρία ούτε την άνοίγει. Κι' οι επιβάτες, εν συμφωνία:

— Δεν φτάνει που ήταν παλτόστανα, είναι και άδεια!...

Και χαμογελούν χαρακτηριστικά

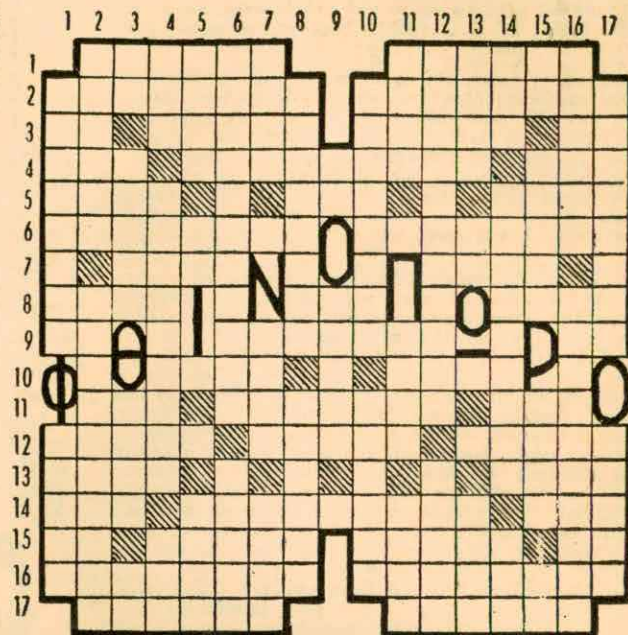
Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 400

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) Περιήφημη όπερα. — Γαϊδουρινός.
- 2) Όπαδός της αϊρέσεως που ίδρυσε ο "Άρειος. — Διαφορετικός.
- 3) Νότα. — Μαγειρικόν σκεύος. — Αρωστική. — Σύμφωνον.
- 4) "Αρνησις (ξεν.). — Λιμάνι της Κρήτης. — Θεός της μυθολογίας μας.

- 1) Ανάπτυξη.
- 2) Γεννήθηκε σε έξωτική χώρα από Ευρωπαίους γονείς (θηλ.). — Κάτοικος άρναίας πόλεως της Παλαιστίνης, που έθεωρείτο από τους "Ιουδαίους ως αϊρετικός.
- 3) Άρχικά που συναντούμε σε πολλές έπιγραφές. — Διοικητικά διαμερίσματα. — Αϊρίν... γνωστή στο. — Τα δύο-τρίτα άλλων να χαρακτηριστούν ευνοϊκές.

- 5) "Έχει κεφάλι, αλλά δεν σκέπτεται. Έχει μύτη αλλά δεν αναπνέει. — Καυσίμος ύλη. — Πότε μας δροσίζει και πότε μας ζεσταίνει.

- 6) Στα έξωκκλησία αντίκαθιστούν τους κώδωνες. — Γοήγορας (καθσ.).

- 7) Βιάια κίνησης. — Πρωτεργάτης της Γαλλικής επανάστασης.

- 8) Δεν παρουσιάζουν άνωμαλίες (αυδ.). — Μία πιέτα χωρίς άρχη και τέλος. — Γνωστό άρχαιο οήμα.

- 9) Κτητική άντωνυμία. — Μεγάλη όρροσειρά του πλανήτου μας. — Ποιότης έκλεκτή.

- 10) Έπεξηγηματικό έπίρρομα. — Την άναζητούμε το καλοκαίρι.

- 11) Το μικρό όνομα πολλών στατό του Χόλλυγουντ. — Πόλις της Εύβοίας. — Συγγραφέας και σασιτής.

- 12) Συνοδεύει κάθε γεύμα. — Σποραδικά. — Συχνά ανεβαίνουν, σπανίως κατεβαίνουν.

- 13) Κοπέλλες (καθ.). — Σύζυγος του Άβραάμ.

- 14) Νομός και ποταμός της Γαλλίας. — Δεν άποκτήθηκαν με νόμιμο τρόπο. — Όργανον αίσθησεως.

- 15) Άριθμός. — Κάτι που κάθε γυναίκα άκούει ευχάριστα. — Ουράνια σώματα. — Έπαναλαμβανόμενο σας δίνει ένα... μωρό.

- 16) Δεν νικήθηκαν ποτέ. — Νησί Β. Α. της Εύβοίας.

- 17) Κίνημα. — Ρήτωρ των Άθηνών του Δ' π.Χ. αιώνας.

ΑΓΑΘΩΝ ΚΑΡΑΝΑΣΟΣ

Η λύσις του 399 στη σελ. 62

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1) Απαντήσεις που δεν μπο-

Θωμάς "Εδίσσων (1847—1951).

Ο ΕΔΙΣΣΩΝ... έφημεριδοπώλης

Συντάκτης, στοιχειοθέτης και τυπογράφος της έφημερίδος του.

Στην άρχη του σταδίου του, ο "Εδίσσων σκεπτόταν μέρα και νύχτα πώς να οικονομήσει τα χορήματα των ύλικών για τα ηλεκτρολογικά του πειράματα.

Και το βρήκε στο τέλος.

—Θα γίνω διευθυντής μεγάλης έφημερίδας! είπε.

Και πραγματικά σε ηλικία μόλις δώδεκα χρόνων, εξέδωσε μία δική του έφημερίδα!

Για να βγάλη κανείς έφημερίδα, πρέπει βεβαίως να έχη άνάλογη μόρφωση και κοινωνική θέσι να διαθέτη ίκανούς συνεργάτες, να υποστηρίζεται από μία πολιτική μερίδα και να έχη σημαντικά κεφάλαια για ν' αντιμετωπίσει τα έξοδα της έκδόσεως.

Ο μικρός "Εδίσσων λοιπόν, βρήκε τη λύσι του προβλήματος αυτού.

Έστειλε μία έπιστολή στον πρόεδρο του Συνδέσμου τηλεγραφικών ειδήσεων, και τον παρακάλούσε να του κάνει γνωστές τις πηγές από τις οποίες θα μπορούσε να μαθαίνει όλες τις πολιτικές πληροφορίες, τις έμπορικες στατιστικές, τα έκτακτα συμβάντα και τα συνήθη γεγονότα στους διάφορους σταθμούς της σιδηροδρομικής γραμμής Νέας Υόρκης — Σικάγου.

Έτσι, θα εξασφάλιζε το μέσον να συγκεντρώνη καθημερινώς κι' από παντού ειδήσεις που προκαλούσαν ένδιαφέρον.

Σε λίγο είχε το συμφωνητικό στην τσέπη του. Παρουσιάστηκε τότε στο Γενικό Διευθυντή της σιδηροδρομικής αυτής γραμμής και ζήτησε την άδεια να εγκαταστήση σ' ένα βαγόνι ένα μικρό τυπογραφείο.

Ο διευθυντής τον ρώτησε με άπορία:

— Σε τί θα σου χρησιμεύση, αυτό;

— Δεν έχω χρήματα για να σπουδάσω, άπάντησε ο "Εδίσσων. Θέλω λοιπόν να βγάλω μία έφημερίδα. Θα την διευθύνω μό-

νος, θα την συνθέτω μόνος και θα την πουλάω μόνος! Και πιστεύω πως θα τα καταφέρω.

Ο διευθυντής του σιδηροδρόμου βρήκε έξυπνη την ιδέα, κύταξε καλά-καλά στα μάτια το μικρό και του έδωσε την άδεια που ζήτησε.

Ο μικρός όμως "Εδίσσων δεν έδειχνε διάθεσι να φύγη. Έξακολουθούσε να κάθεται στη θέσι του. Ο διευθυντής, βλέποντας τον να μένη άκίνητος στη θέσι του, τον ρώτησε, περίεργος:

— Τί άλλο θέλεις, παιδί μου;

— Σας είμαι ευγνώμων για την άδειά σας, κύριε διευθυντά, αλλά, καθώς ξέρετε, κάθε έφημερίδα έχει και τους συνδρομητάς της. Δεν μου κάνετε τη χάρι να γίνετε ο πρώτος μου συνδρομητής;

Ο διευθυντής ξέσπασε σε άκράτητα γέλια. Και, σε λίγο ο μικρός "Εδίσσων βγήκε απ' το γραφείο του με το επίσημο χαρτί στη τσέπη του και μ' ένα γενναίο δώρο του πρώτου του συνδρομητού!

Τούδινε φτερά η έλπίδα ότι, από κείνη την ήμερα, θα γινόταν ο πλουσιώτερος άνθρωπος.

Η έφημερίδα του νεαρού "Εδίσσων είχε σχήμα πολύ μικρό, και πουλιόταν γρηγορώτερα απ' όλες τις άλλες. Γιατί σε κάθε σταθμό, ο "Εδίσσων ψάρευε νέες τηλεγραφικές πληροφορίες από τον Συνδεσμο του Τύπου της Νέας Υόρκης κι' έτσι είχε την καλύτερη είδησεογραφία, κι' απ' αυτά ακόμα τα άνεγνωρισμένα όργανα του τύπου της πρωτευούσης, στις άλλεπάλλλες καθημερινές έκδόσεις της έφημερίδας του (είδος δηλ. παραρτημάτων).

Εγχαφε απ' ευθείας, με το μυαλό του. Στοιχειοθετούσε κατόπιν, έκανε σελιδοποίηση κι' έτύπωνε μόνος το φύλλο χωρίς τη βοήθεια κανενός.

Συnergάτες δεν είχε, και δεν πλήρωνε ούτε νοίκι ούτε τυπωτικά.

Άκόμα δε πουλούσε και μόνος του την έφημερίδα του, κι' έτσι κέρδιζε και τα ποσά των έφημεριδοπωλών!

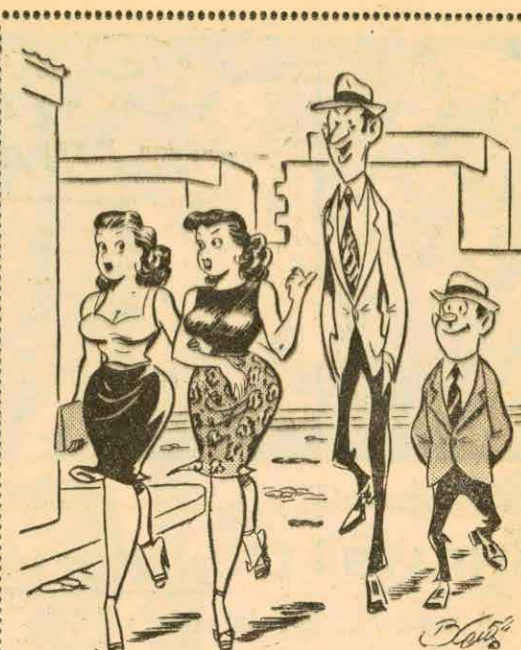
Μ' άλλα λόγια, είχε βρή το μέσον να πραγματοποιή μεγάλα κέρδη μ' ελάχιστά έξοδα. Το όνειρό του είχε γίνει πραγματικότητα.

Του δεράπνευσε το δόντι από μακριά

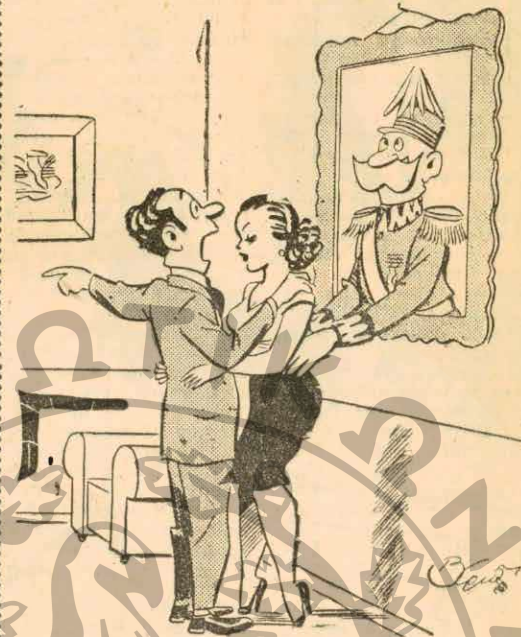
Ο "Αμερικανός οδοντίατρος Γουέλσλεϊ Βανμπαν, από το Άλμπανι, θεράπευσε ένα χαλασμένο δόντι κάποιου παλιού πελάτη του, που βρίσκεται τώρα στη Γροιλανδία — δηλαδή 3.000 χιλιόμετρα μακριά — χωρίς να κουνήθη καθόλου από το ίσχυρο του. Έπρόκειτο για ένα έρασιπνευ του ραδιόφωδου, που διέθετε πομπό και δέκτη βραχέων κυμάτων.

Χάρη σ' αυτό λοιπόν το μηχανήμα, έπικοινωνησε με τον οδοντίατρο, κι' έκείνος τούδωσε λεπτομερείς οδηγίες για τον τρόπο θεραπείας ενός άποστήματος που τον έκανε να υποφέρει τρομερά.

— Μη δίνεις σημασία, Αλίκα μου, στα πειράγματα αυτών του ψηλέα. Είναι ένας βλάκας και... μισός!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

— Παππού, μάσε καλά, γιατί αυτή τη στιγμή σε ξεκρεμάω και σε πάω στην άποθηκη!

(Του Β. Χριστοδούλου)

— Έδώ, δεσποινίς τελειώνει το μάθημα για σήμερα!...

Χαριτωμένες νέες με μαγικό γυρίζουν στην πλάξ του Σαίν Πέτερσμπουργκ πουλώντας τσιγάρα, σπιρίτα, τσιτσάρες, γλυκίσματα...

ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Ο παράδεισος των απομάχων της ζωής

Ποιό ωραιότερο δνείρο για έναν άνθρωπο που βρίσκεται στο λυκόφως της ζωής του και που δεν είναι ούτε πολύ πλούσιος, ούτε πολύ φτωχός, που έχει, μ' άλλα λόγια, μέτρια εισοδήματα από το να περάσει όσα χρόνια του μένουν ακόμη να ζήσει σ' ένα ήμερο μέσο, με υπέροχο κλίμα, όπου ο ήλιος να μη λείπει ποτέ, όπου οι άνθρωποι να είναι φιλόξενοι και πρόσχαροι κι' όπου οι τιμές των ξενοδοχείων, μ' όλο που του παρέχουν όλες τις σύγχρονες ανέσεις, να μην ξεπερνούν τις δυνατότητες που έχει το πορτοφόλι του και να μην αλλάζουν από τη μία μέρα στην άλλη, όπως, δυστυχώς, συμβαίνει στην εποχή μας!

Αλλ' υπάρχει, λοιπόν, ένα τέτοιο ιδανικό μέρος για τους απομάχους της ζωής; Και βέβαια υπάρχει. Είναι μία πόλις που λέγεται Σαίν Πέτερσμπουργκ ('Αγία Πετρούπολις) και που βρίσκεται στη Φλωρίδα, ανάμεσα στους δούλους, της Τάμπας και της Μπόκα Σιέγκα.

Στο κομμάτι αυτό της γης που βλέπει στον κόλπο του Μεξικού ή βροχή, με όλα τα άλλα δυσάρεστα, που την συνοδεύουν, είναι άγνωστη σχεδόν. Ο ήλιος λάμπει εκεί τις 300 τουλάχιστον ημέρες το χρόνο.

Αλλ' ο ήλιος δεν είναι το μόνο ποάκι που βρίσκουν οι απόμαχοι της ζωής στο Σαίν Πέτερσμπουργκ. Βρίσκουν επίσης εκεί μια φιλόξενη και πρόσχαρη υποδοχή από τους κατοίκους, που έχουν μεταβάλει σε βιοποριστικό επάγγελμα την περιποίηση των ξένων με μέτρια εισοδήματα.

Το Σαίν Πέτερσμπουργκ ήταν ως τα 1920 ένα μικρό χωριό ψαράδων. Την εποχή εκείνη, πήγε εκεί ένα ήλιοκαμένο αντρόγυνο. Ο σύζυγος ήταν συνταξιούχος κάποιος σιδηροδρομικής εταιρίας. Το μέρος αυτό του άρεσε κι' όπως είχε πάρει μια αποζημίωση φεύγοντας από τη δουλειά του, όπως φάρισε να χτίσει εκεί ένα

μικρό ξενώνα. Το πρόγραμμά του ήταν απλό και συνίστατο σε τρία πράγματα: λογικές τιμές, μεγάλη περιποίηση, επιλογή της πελατείας.

Ο Χένρυ Μάτεσον αυτό ήταν το όνειρό του — έκανε τη σκέψη πως, με τα πενήντα μέσα που διέθετε, δεν μπορούσε να συναγωνιστεί τις κοσμικές πλάξ της Φλωρίδας. Από τ' άλλο μέρος, ήθελε την ησυχία του. Και, για το λόγο αυτό, απομάκρυνε τα ζευγάρια των έρωτευμένων, από φόβο μήπως του καταστρέψουν το σχέδιο που είχε στο μυαλό του. Κι' αυτό το σχέδιο ήταν να κάμει το Σαίν Πέτερσμπουργκ τον παράδεισο των απομάχων της ζωής.

Επειτα από μερικά χρόνια, ο μικρός ξενώνας, που είχε χτίσει, έγινε μια μεγάλη πανσιόν με όλες τις σύγχρονες ανέσεις και το 1933 υπήρχαν τέσσερις παρόμοιες στο Σαίν Πέτερσμπουργκ.

Ο Χένρυ Μάτεσον δεν βρίσκεται πια στη ζωή. Αλλά το πνεύμα του παραμένει πάντοτε στη μικρή αυτή πόλη.

Στη διαθήκη που άφησε πεθαίνοντας, έγραψε στους συμπολίτες του τα εξής:

«Η ευτυχία σας συνίσταται στο να μην επιθυμείτε ποτέ να γίνετε πολύ πλούσιοι. Εκείνοι που έχουν αυτό τον πόθο, ως πάνε να δοκιμάσουν άλλοι την τύχη τους και τις ικανότητές τους κι' ως αφήσουν το Σαίν Πέτερσμπουργκ να είναι ήμερο κι' ευτυχισμένο. Η πόλις αυτή πρέπει να μείνει μοναδική στο είδος της σ' όλο τον κόσμο. Οι άνθρωποι που έρχονται εδώ δεν είναι πλούσιοι. Αλλ' ούτε και φτωχοί. Αν τους περιποιηθήτε, χωρίς να προσπαθήσετε να τους εκμεταλλευθήτε, δεν θα φύγουν ποτέ και, κοντά σ' αυτούς θα θάβουν και πολλοί άλλοι. Έτσι, από τη βούλη της μικρής μας πόλεως το νερό δεν θα λείπει ποτέ. Κι' απ' αυτό το νερό θα πίνουν όλοι οι κάτοικοι. Από σας λοιπόν εξαρτάται να μην καταστρα-

φή πατέ αυτή η βούλη, αλλά να δροσίσει πάντα και σας και τα παιδιά σας και τα παιδιά των παιδιών σας...»

Πιστοί σ' αυτές τις συμβουλές, οι κάτοικοι του Σαίν Πέτερσμπουργκ δεν παραλείπουν τίποτα για να ευχαριστήσουν τους πελάτες τους. Χαριτωμένες νέες με μαγικό γυρίζουν στην πλάξ, πουλώντας τσιγάρα, σπιρίτα, τσιτσάρες, σπιρίτα, τσιτσάρες, γλυκίσματα, παγωτά...

Αλλες νέες με την ίδια περιβολή υποδέχονται τους πελάτες στα διάφορα καταστήματα, στα εστιατόρια, στα κέντρα κτλ. «Αλλ' όπως είπαμε, οι πελάτες του Σαίν Πέτερσμπουργκ είναι μόνο γέροι. Οι νέοι αποκλείονται. Μια μεγάλη ταμπέλλα, που βρίσκεται στην είσοδο της πόλεως, λέει: «Ο δρόμος του έρωτος δεν περνάει από εδώ!»

Σαφοί οι κάτοικοι του Σαίν Πέτερσμπουργκ, έχουν χωρίσει τους γέρους πελάτες από τις γριές πελάτισσές τους. Τα αντρόγυνα ζουν, φυσικά, μαζί. Αλλ' οι δύο σύζυγοι δεν συναντώνται παρά μόνο τις ώρες του φαγητού και του ύπνου. «Όλο τον άλλον καιό, οι άντρες πηγαίνουν με τους άντρες κι' οι γυναίκες με τις γυναίκες. Έτσι, αποφεύγονται οι γκιρινιές κι' οι καυγάδες που δεν ταιριάζουν στο κλίμα του Σαίν Πέτερσμπουργκ.

Αλλά μην νομίζετε πως οι πελάτες της μικρής πόλεως της Φλωρίδας δεν κάνουν τίποτ' άλλο παρά να κάθονται στον ήλιο και να χαριεντίζονται με τις μισόγυνες νέες που περνάνε από μπροστά τους.

Επιδίδονται επίσης στα σπορ. Λειτουργεί εκεί η «Λέαν των Έβδουμηναπεντάρον», που διαθέτει διάφορα γήπεδα (κλασσικού αθλητισμού, τένις, γκολφ, ποδοσφαίρου...). Κι' οι γέροι κι' οι γριές παίζουν σ' αυτά... όσο καλύτερα τους τ' επιτρέπουν τα γέροντα πόδια τους.

Μια άλλη αξιοσημείωτη καινοτομία είναι η δωρεάν ιατρική περίθαλψη. Οι απόμαχοι δεν πληρώνουν γιατρό, ούτε φάρμακα — εκτός από τα «σπεσιαλιτέ» — κι' έχουν δικαίωμα να νοσηλευθούν δωρεάν στο νοσοκομείο της πόλεως για όλα τα νοσήματα, εκτός από τα χρόνια.

Και τώρα μία μικρή συμβουλή: «Αν περάσετε τα έξιάντα πέντε κι' αν έχετε κάποια οικονομική άνεση πηγαίνετε από τώρα στον παράδεισο... του Σαίν Πέτερσμπουργκ.

Ο Χένρυ Μάτεσον

Η «προίκα» της

Σε μία έφημερίδα της Καλιφορνίας δημοσιεύονταν τελευταίως επί σειράν ημερών η εξής αγγελία: «Η κ. Άννη Ρας, ηλικίας 39 ετών, διεξυμμένη και υπέροχα 8 παιδιών επιθυμεί να ξαναπαρευρεθεί με ένα άνδρα στοργικό και καλό νοικοκύρη. Ός προίκα θέλει να προσφέρει οκτώ βασίμους λόγους εισπραξίας του επιδόματος των πολιτικών»

ΧΙΟΥΜΟΡ

Δέν τον ξαναείδε!

Ο Λεμονοκούλης είχε καλός άνθρωπος, αλλά τρεμετά αφηρημένος. Κάνει ασυγχώρητες γκάφες και ψυχραίνεται με τους φίλους του.

Μία μέρα ανταμώνει τον γνωστό του Περιοκοπάνη, που ο πατέρας του έχει πεθάνει πρό δυο χρόνων.

— Βρε γεια σου, Περιοκοπάνη, τί κάνεις; Τι γίνεται ο πατέρας σου;

Κι' ο άλλος απερίεστατα:

— Ο πατέρας μου; Σέσω κι' εγώ; Από τον καιρό που πέθανε... δέν τον ξαναείδα!

Σ' ένα αθηναϊκό θέατρο παιζόταν ένα βράδυ ένα έργο ενός Αθηναίου λογίου.

Είχε γίνει ρεκλάμα για το δράμα αυτό κι' ο κόσμος έτρεξε να χειροκροτήσει την ντόπια παραγωγή.

Ένας κοινικός δέν υπέροσε να πάει στην προμετέρα. Τη νύχτα όμως συνάντησε στο δρόμο έναν άλλο συνάδελφό του και τον ρώτησε για το έργο.

— Να σου πω φίλε μου, το έργο είναι εκείνος, οι γνώμες για το έργο είναι χωρισμένες.

— Δηλαδή;

— Δηλαδή, νά, οι μισοί λένε ότι το έργο είναι απαίσιο, ενώ οι άλλοι μισοί το βρίσκουν φοβερό!

Η νεοπλουτίνη: Θέλω να μου κάνουν ένα ωραίο πορτραίτο, κύριε!

Ο ζωγράφος: Εύχαριστώ, κυρία μου. Θέλετε υδατογραφία ή έλαια;

Η νεοπλουτίνη: Όχι καλέ! Έμεις δέν τα λυπόμαστε τα λεφτά! Νά μου κάνετε μία... βουτυρογραφία!

Μία Παριζιάνα, μεγάλη θεατοίνα, πουλούσε τα επιπλά της στον πλειστηριασμό. Ήθελε και η σειρά του κρεβάτιού της, που είχε καλλιτεχνική, αλλά και ιστορική αξία.

— Ίδου, κύριοι, φωνάζει ο κήρυκας, το θανατάσιο κρεβάτι της κυρίας Μαντελέν. Είναι επιπλο αξίας.

Τη στιγμή εκείνη επευθαίνει η ίδια.

— Μάλιστα, κύριοι, το κρεβάτι μου αυτό είναι ιστορικής αξίας. Έχει κοιμηθ' σ' αυτό ο Ναπολέων ο Πρώτος!

Και κάποιος παρατηρών:

— Φαίνεται όμως πως δέν ήταν ούτε ο Πρώτος... ούτε ο τελευταίος!

Κάποιος πάστορ μιάς πόλεως της Σκωτίας, στο τέλος της λειτουργίας, έδωσε το καπέλλο του σ' έναν ενορίτη για να μαζέψει τις εισφορές των πιστών. Εκείνος έκαμε το γύρο της εκκλησίας και το ξανάφερε στον πάστορα... άδειαν!

Ο ιερωμένος το κτύπησε τότε κι' είπε μ' ένα στεναγμό ανακουφισέως:

— Δόξα σοι ο Θεός που πήρα πίσω το καπέλλο μου!...

— Όποτε ο άντρας σου σ' έπιασε πάλι επ' αυτοφώρω;

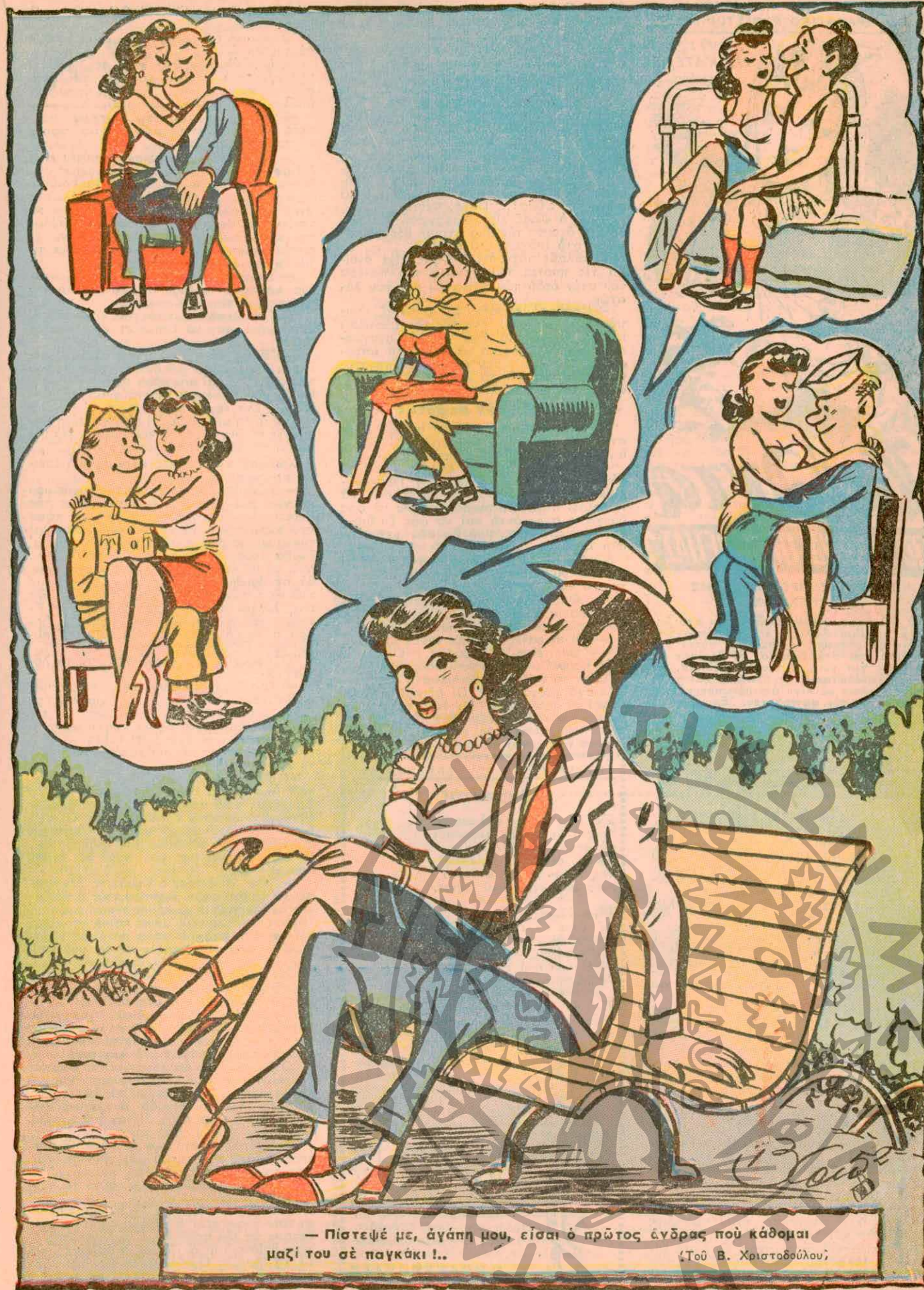
— Νά.

— Μα δέν φυλαγόνουν λιγάκι, καμένη κι' εσύ;

— Δέν φταίω εγώ καλέ, εκείνος φταίει. Κάθε βράδυ εργάταν στίς όχτες στο σπίτι. Ποιός του έλεε να στήνεις χτες εξής!...

— Πιστεφέ με, αγάπη μου, είσαι ο πρώτος άνδρας που κάθομαι μαζί του σε παγκάκι!...

— Το Β. Χριστοδούλου.

— Πιστεφέ με, αγάπη μου, είσαι ο πρώτος άνδρας που κάθομαι μαζί του σε παγκάκι!...

Το Β. Χριστοδούλου.

ΛΟΥΙΤΖΙ
ΝΤΕ ΚΑΤΕΡΣ

Τζιζάντα

ΤΟ ΛΟΓΓΑΝΙ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ
ΣΥΝΧΕΙΑΣ

Ο Φίλιππος κατάφερε να φτάσει στο δωμάτιο του Πασκουαλίγκο και του υποσχέθηκε ότι θα οδηγούσε αμέσως κι' αυτόν και την κόρη του στη Βενετία, αν δεχόταν να του δώσει για γυναικά του τη Τζιζάντα. Ο Μέγας Προδρόμπος όμως αρνήθηκε και ο Φίλιππος βρέθηκε σε λίγο αντιμέτωπος με τον Λορέντζο και τον πατέρα του. Εφ'εξ ου τότε, αφού τους συμβούλεψε να εγκαταλείψουν γρήγορα τον πυρσό, όπου δεν ήταν πια ασφαλείς. Κατόπιν ο Φίλιππος συνάντησε τον Φέντζ, που του εξήγησε ότι η τύχη της Σένια βρισκόταν στα χέρια των Τσούρκων, γιατί ο Μπαγκκό τους είχε φανερώσει πως μπορούσαν να εισχωρήσουν άφοβα στο εδάφος της...

7ον — Τον άτιμο! Βουλήθηκε ο Φίλιππος. Δεν ήξερε, λοιπόν, ότι ο Σουλτάνος δεν συγχωρεί ποτέ τους αποστάτες κι' ότι, άσπρά η νοήμονα ο δήμιος θα του κόψει το λαιμό! Ο Μπαγκκό, ακούγοντας αυτά τα λόγια, ανασήκωσε το κεφάλι του. — Είναι αλήθεια, Φέντζ, αυτά που λέει ο Φίλιππος; ρώτησε. — Αλήθεια είναι! Ο Μπαγκκό άφησε το κεφάλι του να ξαναπέσει στο πάτωμα. — Κάμετέ με, ό,τι θέλετε, είπε. Σκοτώστε με! Αυτό θα είναι το καλύτερο για μένα!...

— Καταραμένε! του φώναξε ο Φίλιππος. Σε περιμάζεψα και σου δώσα όλη την εμπιστοσύνη μου. Και συ, να με ποιά τρόπο με ανταμείβεις τώρα. Άκουσε! Η θά μου πής με ποιά τρόπο θα μπορέσω να απομακρυνώ τους συμπατριώτες σου ή θα σου φυτέψω το μαχαίρι μου στο λαιμό! Διάλεξε!

— Σκότωσέ με, αν θέλεις! απάντησε ο Μπαγκκό. Αλλά ο Ίμβραϊμ πασάς θα βιάσεται στη Σένια... Ο Θεός είναι μεγάλος!

Ο Φίλιππος κατάλαβε πως οί αππείλες του δεν χρoσιμoυσαν σε τίποτα. Ο Μπαγκκό αν κι' είχε λιποτακτήσει άλλοτε άναπούσε ωστόσο την πατρίδα του και, για να την εξυπηρετήσει, ήταν πρόθυμος να θυσιάσει και την ίδια τη ζωή του.

— Ωρoκίστηκες, ποωύτερα, είπε στο Φίλιππο ο Μπαγκκό, πως δεν θα με πειράξεις. Αλλά σε λύνω από τον όρκo σου! Υποφέρω τόσο πολύ, που προτιμώ να πε-

θάνω! Σκότωσέ με, λοιπόν! Άλλα μιά ιδέα πέρασε, ξαφνικά, από το μυαλό του νεαρού Κρούφιτε. — Όχι, απάντησε, θα ζήσεις! Θα ζήσεις, κι' ενώ ο ίδιος θα σε μεταφέρει στο μέρος όπου ένεις συμφωνήσεις με συναγερμούς με τους συμπατριώτες σου. Θα τους πής, λοιπόν, πως οι κάτοικοι της Σένια φουρούνη τα στενά του Έλσενόρ — πράγμα που, άλλωστε, θα διατάξω να γίνει αμέσως — κι' ότι θα σφάζουν τους Τούρκους ως τον τελευταίο, αν τολμήσουν να εμφανισθούν. Ναι, Μπαγκκό, ο Θεός είναι μεγάλος κι' αυτός θέλησε ώστε η προδοσία σου να μού δώσει τα μέσα για να σώσω τη Σένια!... Πάμε, Φέντζ...

Άλλ' ο Φέντζ είχε εξαφανισθή! Ο Φίλιππος άκουσε την ίδια στιγμή θόρυβο και φωνές στο ισόγειο του σπιτιού.

Κατάλαβε τότε ότι ο Φέντζ είχε ανοίξει τις πόρτες του σπιτιού του πατέρα του στην όρδη των πειρατών και των ληστών.

— Κατάρρα! φώναξε. Κι' ο Φέντζ, λοιπόν, με πρόδωσε! Μά θα τον σκοτώσω κι' ορκίζομαι στο Θεό πως θ' αναγκάσω αυτό το συρφετό να γονάτισει μπροστά στον πατέρα μου και να τον προσκυνήσει! Η, αν δεν το κατορθώσω, θα πεθάνω, υπερασπιζόμενος αυτό το σπίτι!...

Η όρδη των πειρατών

Ο Πέτρος Κρούφιτε ήταν συνηθισμένος στις εξεγέρσεις των πειρατών και δεν έδινε μεγάλη σημασία σ' αυτές.

— Θα κουρασθούν να φωνάζουν και θα φύγουν στο τέλος, είπε στον Πασκουαλίγκο. Όσο για σάς, πιστεύω πως θα μπορέσω απόψε ή το πολύ αύριο να σάς οδηγήσω στην άκρη και να σάς επιδιβάσω σ' ένα πλοίο, που θα σάς μεταφέρει στη Βενετία.

— Μά τι έγιναν οι αξιωματικοί κι' οί ναύτες που βρίσκονταν στο πλοίο μου; ρώτησε ο Μεγάλος Προδρόμπος.

— Όσοι δεν βόηκαν το θάνατο πάνω στα βράγια, υποθέτω ότι θα είναι αυτή την ώρα πολύ μακριά, απάντησε ο Κρούφιτε.

— Οί πειρατές δεν τους αϊμαλώτισαν;

— Όχι, είπε ο Κρούφιτε. Ούτε καν τους πρόσδεαν... Ρίχτηκαν πάνω σας, γιατί είδαν τα πολύτιμα κοσμήματα που στόλιζαν τα ρούχα σας... Οί αξιωματικοί κι' οί ναύτες σας, όμως, δεν τους κίνησαν το ενδιαφέρον και γι' αυτό δεν τους ένωλησαν...

— Νά γιατί σας είπα ότι όσοι δεν βόηκαν το θάνατο πάνω στα βράγια, κατά...

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Σαμποτάζ

Στο λέω νείρα και σπαθί πως ή μαμά σου προσπαθεί να στήση μιά πλεκτάνη. Φοράς, δεν έχω ρελαστή και τόχω μέρες αντιστή πως σαμποτάζ μου κάνει.

Είλε αλόπηξ πονηρά κι' έχει τη δολιοφθορά για μόνη της αβάντα. Κι' ωστόσο — αμην! — να ξεψυχή το θράσο σου το δυστυχή θα σαμποτάρε πάντα.

Κι' αν δεν αλλάξη τακτική εύθης απ' το... Μαγκοδικει- θα βοή πολλούς υπελάδες, κι' όσο κι' αν σκούζη, κι' αν θορηγή, δεν πρόκειται να σν- (κινή- τους μαγκοδικαστάδες *

Ποιν λυπηθής όμως (εξού — γιατί είναι μάνα (σου, Φοράς, το νιώθω και το ξέ- (ρω — έπευβε, σε παρακαλώ και βάλε πιά λίγο μυ- (αλό- ατή... γοαία σαμποτέ- (ρω!...

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

την ώρα που ναυαγίου. Θα βρίσκονται τώρα πολύ μακριά!...

Ο Μεγάλος Προδρόμπος είχε βυθισθή σε σκέψεις.

— Οί άνθρωποι μου, είπε σε λίγο, θα γυρίσουν στη Βενετία και θα κοινολογήσουν το πάθημά μου... Έτσι θα γάσω την υπόληψή μου και το κύρος μου...

— Μά θα υποροώσατε ίσως να γυρίσετε πριν απ' αυτούς στη Βενετία, παρατήρησε ο Κρούφιτε.

— Και τί έχω να κερδίσω μ' αυτό; είπε ο Πασκουαλίγκο. Μήπως, πηγαίνοντας στη Βενετία, πρόκειται να κρυψω τη θλιβερή περιπέτειά μου; Αυτό θα ήταν άναξιο για μένα... Κι' άλλωστε, δεν υπάρχει λόγος να τρέξω στη Βενετία... Σε λίγο, ο στόλος της θα βρίσκεται εδώ... Προτού φύγω, έδωσα διαταγή να έτοιμασθούν όλα τα πλοία και να μ' ακολουθήσουν...

— Ξενάτε ωστόσο, ότι βγνίκατε ζωντανός, καθώς κι' η κόρη σας, απ' αυτή την περιπέτεια, είπε ο Κρούφιτε.

Ο Πασκουαλίγκο τινάχτηκε από το κάθισμά του, σαν να ξυπνούσε από κάποιο όνειρο.

— Έχω άδικο να μιλάω έτσι, είπε. Πρέπει, τουναντίον, να δοράζω το Θεό, που προστάτεψε και την κόρη μου και μένα... Παιδί μου, συνέχισε, κυττάζοντας το Λορέντζο. Ελα κοντά μου, για να σ' ευχαριστήσω άλλη μια φορά. Η ευγνωμοσύνη μου θα είναι αιώνια γι' αυτό που έκαμες. Νά θυμάσαι πάντα αυτά τα λόγια μου!...

Σώπασε για μερικά στιγμιές κι' έπειτα πρόσθεσε:

— Εύχομαι από το βάθος της ψυχής μου να γίνη μια μέρα η Σένια σύμμαχος της Βενετίας! Ευνενέστατε Κρούφιτε τώρα που κατάλαβα τη μεγαλοψυχία σου και την ανωτερότητα του χαρακτήρος σου κι' έμαθα τους πραγματικούς σκοπούς σου, αντί να σε καταπολεμώ, όπως έκανα πριν, θα σε βοηθήσω μ' όλες μου τις δυνάμεις για να πετύχης εκείνο που επιδιώκεις. Θα είναι, λοιπόν, μεγάλη γαρά για μένα ν' αφήσης τον άναπνέμονο σου γιγί, το Λορέντζο, να ζή κοντά μου. Θα είναι γι' αυτόν ένας δεύτερος πατέρας!...

Ο Κρούφιτε είχε συγκινηθή από τα λόγια του.

— Άσποντα Πασκουαλίγκο, έκτιωθ βαθύτατα τα λόγια που είπες για την πατρίδα μου και την οικογένειά μου κι' εύχομαι να ήταν δυνατόν να πραγματοποιηθούν. Άλλοίμονο, όμως! Η κυδούνησί σου θα σε αναγκάση να πολεμήσης και πάλι τη δυστυγισμένη Σένια!...

— Θα πολεμήσω μόνο τους πειρατές, τους ληστές και τους δολοφόνους. Άλλ' η Δημοκρατία θα σεβαστή τη Σένια, όταν ξεγυρνώ τί ακριβώς συμβαίνει εδώ. Οί πειρατές δεν ντροπιάζουν μόνο την πατρίδα σας, αλλά και ολόκληρη την Άδριατική... Οί λογαριασμοί μας μαζί τους δεν έκλεισαν...

— Όχι, απάντησε ο Κρούφιτε, δεν πρέπει να κάμης τίποτ' εναντίον τους ή τρουάγιαστον δεν πρέπει να κάμης τίποτ' άκούμ... Αφ'εξ ου μερικούς μήνες καιρό και είμαι βέβαιος ότι, στο διάστημα αυτό, θα καταφέρω ν' απαλλάξω την πατρίδα μου από τους ληστές και να την αναδιοργανώσω... Όταν το κατορθώσω, τότε θα μπορώ, ν'ε το μέτωπο υπλά να προσφέρω τη φίλια και τη συμμαχία μου στη Βενετία!

Εκείνη τη στιγμή, ένας στασιώτης μπήκε λαχανιασμένος μέσα στην αίθουσα.

— Αφέντη, είπε οί πειρατές έσπρασαν τις πόρτες και μπήκαν στο άνακτορο!

Ο Γκόκεκ, ο Κάρλοβατς κι' οί φοροοοί άγωνίζονταν στους διαδρόμους, για να συγκρατήσουν την όρδη του πλήθους...

Μέσα τότε στο θόρυβο άκούστηκε, ξαφνικά, μια δυνατή φωνή. Ήταν ο Φίλιππος, που έλεγε στον πατέρα του:

— Προτού να φτάσουν σε σένα, θα πατήσουν πάνω στο πτώμα μου! Φύγετε όλοι, πατέρα από τη σκάλα του πυργου κι' αφήστε με να λογαριαστώ μ' αυτό το σκυλολόι!

Άλλ' ήταν πιά άσπρά. Το πλήθος ώμοούσε από έλους τους διαδρόμους και σε λίγο έφτασε ως τον προθάλαμο της αίθουσας όπου βρίσκονταν ο Πέτρος Κρούφιτε μαζί με το Μεγάλο Προδρόμπος και την κόρη του.

Άλλ' η όρδη των δαιμόνων σταμάτησε έ-

κεί. Μπροστά στην πόρτα στεκόταν ο Φίλιππος.

Ο Πέτρος Κρούφιτε θέλησε να βγν από την αίθουσα για να μιλήση στο πλήθος.

Άλλ' ο γιγός του τον πρόλαβε.

— Σταματήστε! φώναξε με βροντερή φωνή, απλώνοντας τα νεία. Εκείνοι που σάς ώδηγησαν εδώ είνε ένοχοί σας και δεν επιδιώκουν τίποτ' άλλο παρά την καταστοφή και τον άφανισμό σας. Τι ήσθατε λοιπόν να κάμετε; Ξεγάσατε μήπως τον σεβασμό που νοσώτατε στον μόνο άσποντο της Σένια που σάς άνέγεται στο έδαφος του και σάς προστατεύει με το κύρος του από τους ένοχους σας; Τί θα ήσαστε χωρίς αυτόν; Όλες οί δυνάμεις της Άδριατικής έγουν ξεγεννοθή εναντίον σας και το ότι δεν σάς έδοντοσθ άκούη το γωσώτατε στον Πέτρο Κρούφιτε! Τολμήστε, λοιπόν, άναρίστοι να σκώσετε το νείο σας πάνω στο σωτήρα και τον ευερέθιστο σας!... Αντί να έπιτεθήτε εναντίον αυτού του άνακτορου θα ήταν καλύτερο να τρέξετε να προστομασθήτε για τη μεγάλη αιτία που θα γοειάσθι να δώσατε σε λίγο, για να υπερασπισθήτε την ίδια σας τη ζωή!... Αυτή τη στιγμή ο ένοχος προχωρεί εναντίον της Σένια και σε λίγο θα βρίσκεται εδώ!... Άλλά έξω ποίος σάς παρακίνησε να όουήσατε εναντίον αυτού του άνακτορου...

Λέγοντας αυτά έδειχνε με το δάντυλο το Φέντζ που βρισκόταν στην πρώτη γοαμή μεατέξ εκείνον που είχαν υπή μέσα στον προθάλαμο.

Μάθετε, λοιπόν, συνέχισε ο Φίλιππος, ότι αυτός ο άνοθος σας πρόσδεσε κι' ότι σάς έφερε σκότνια εδώ, για να δώση τον καιρό στους ένοχους μας να μπούν άνεόγληπτοι στη Σένια και να μάς σφάζουν όλους, προτού ποσφάσωμε ν' άμυνθοόμε!... Και τώρα μάθετε ποίος είνε ο μεγάλος κίνδυνος που μάς άπειλεί όλοις: ο Ίμβραϊμ πασάς βoδιζει εναντίον της Σένια!

— Ο Ίμβραϊμ πασάς! άκούστηκαν μερικές φωνές. Δυστυχία μας!...

Οί Τούρκοι, συνέχισε ο Φίλιππος, πρόκειται να μπούν από τα στενά του Έλσενόρ. Εκείνος που τους κάλεσε εδώ είνε ο Μπαγκκό. Ο Φέντζ το ήξερε κι' όμως δεν σάς το είπα! Αυτό, λοιπόν, δεν λέγεται ποσδοσία!

Ο Φέντζ είχε γίνι κατακτινoς.

— Λές κέμματα! φώναξε.

— Άσνείσαι, λοιπόν, όσα μου είπες προτούμε: τον ρώτησε ο Φίλιππος.

— Δεν σου είπα τίποτα! έπέμεινε ο Φέντζ.

Ο Φίλιππος φώναξε τότε δυό από τους φοροοοίς του πατέρα του και τους είπα:

— Πηγαίνετε να φέρετε το Μπαγκκό!...

Ο Τούρκος έφωανίστηκε σε λίγο. Δυό φοροοοί τον βοηθώσαν να ποσπατήση.

— Μήπως! του φώναξε μ' έπιτακτικό ύφος ο Φίλιππος.

— Νά καθίσω πρώτα! απάντησε ο Τούρκος.

Οί δυό φοροοοί έσπραξαν ποός το μέσο του μιά πολυθοόνα και τον έβαλαν να καθίσω.

— Είμαι ένας άνθρωπος που παλεύει με το θάνατο και ό,τι θα βγν από το στόμα μου θα είνε μόνον ή αλήθεια, είπε ο Μπαγκκό. Ναι έγώ κάλεσα τον Ίμβραϊμ πασά!... Δεν έκαμα όμως καμιά ποσδοσία, γιατί ή πατρίδα μου είνε ή Τουσκία κι' όνι ή Σένια... Και τώρα μάθετε πως εκείνος που πήνε να βοή τον Ίμβραϊμ πασά και που μου έφερε την άπάντησή του δεν ήταν άλλος από τον Φέντζ! Άν άμφιβάλλατε γι' αυτό μάφετε πού! Θα βοήτε πάνω του το οιομάνι του πασά, που μου υπόσγεται τη συννόμη του Σουλτάνου για την άποσασσία μου.

Μερικοί από τους πειρατές ώουσαν πάνω στον Φρέντζ και βόηκαν στη ζώνη του έναν κύλινδρο από πεονακινή με τίς σφραγίδες του Ίμβραϊμ πασά.

— Θάνατος στους ποσδοτές! άκούστηκαν τότε φωνές από το πλήθος.

— Νά τους λιθοβολήσωμε και τους δυό!

— Νά τους κρεμάσωμε!

— Νά τους κάωμε ζωντανούς!

Άλλ' οί φωνές αυτές σκεπαστήκαν από μερικές άλλες, που έονόντοσαν από τη Βίγλα του άνακτορου. Ήταν οί φοροοοί που φώναζαν:

— Οί Βενετσιάνοι!... Πραγματικά, δώδεκα μεγάλα σκάφη έμπαϊναν εκείνη τη στιγμή στο λιμάνι.

— Δόξα σοι ο Θεός! είπε ο Πασκουαλίγκο. Ο στόλος της Γαληνοτάτης θα είνε ή σωτήρια για όλους μας!

Ο Πέτρος Κρούφιτε προνώσπε ένα βήμα:

— Κάτοικοι της Σένια φώναξε ή στιγμή δεν είνε κατάλληλη για ν' αναζητήσωμε ποίος είνε οί ένογοι και να τους έπιβάλωμε την τιμωρία που τους αξίζει. Μην ξεχνάτε ότι ή ώρα περνάει κι' ότι πρέπει να τρέξωμε όλοι στο Έλσενόρ. Ο Μπαγκκό θα μάς όδηγήση στο μέρος που υπόδειξε στους συμπατριώτες του για να περάσουν. Μ' αυτόν τον τρόπο θα μπορέση να εξαγοράση την ποσδοσία του. Όσο για τον Φέντζ, του δίνεται ή εύκαιρία να υπερασπισθή την πατρίδα του κι' είμαι βέβαιος πως θα το κάμη με άυταπάνησι κι' άυτοθυσία!... Ζήτω ή Σένια!... Όλοι στο Έλσενόρ!

— Ζήτω ή Σένια όλοι στο Έλσενόρ! έπανέλαβε το πλήθος.

Ο Κρούφιτε γύρισε κατόπιν ποός το μέρος του Μεγάλου Προδρόμπος.

— Ευνενέστατε Πασκουαλίγκο, του είπα. ή Σένια ήταν ως ποσθές ένοχά της Βενετίας. Τώρα σάς ποσφάει ή συμμαχία της για ν' άποκορώσωμε μαζί τον κοινό ένοχο μας, τους Τούρκους!...

Με μιά αδόουπη κίνησι, ο Πασκουαλίγκο σκώθηκε από τη θέσι του κι' έσφιξε στην άγκαλιά του τον Κρούφιτε.

— Εύχομαι αυτή ή συμμαχία να είνε αιώνια, άπάντησε. Και τώρα όλοι μαζί έναντίον του κοινού ένοχού μας!

Κρυφοί άρραβώνες

Είγαν περάσει δεκαπέντε μήνες από τα γεγονότα που άφηνηθήκαμε.

Τον πόλεμο είχε διαδεχθή τώρα ή είοήν. Ο Πασκουαλίγκο είνε νικήσι. τελικά, τους Τούρκους στην Κέρκυρα και κατά την έπιστοφή του στη Βενετία, όλοι χωρίς εξαίρεσι, οί ευνενεί κι' ο λάος τον υποδέχτηκε με έκδηλώσεις γαράς κι' ένθουσιασμού. Οί δοοοί του έμπορίου με την Άνατολή ήταν πιά άνοιγτοί. Μιά κοινούσνια περίοδος ευημερίας, πλούτου και δυνάμεις άνοιζε για τη δημοκρατία του Άγίου Μάρκου.

Τη νενική γαρά για τη μεγάλη νίκη και την έπιστοφή του πατέρα της είχε συμμετοσθή κι' ή Τζιζάντα Πασκουαλίγκο. Άλλά το πρόσωπο της νέας δεν ήταν πιά ήρεμο όπως ποίν. Κάποια κρυφή σκείνη την βασάνιζε.

Εκείνο το ποώι του Ιουνίου, ή κόρη

του Μεγάλου Προδρόμπος Εύπνησε βαρούθυμη και συλλογισμένη.

— Γύρισε ή Ροζέτα; ρώτησε σε μιά στιγμή τη Μαστίνα, την καυοείσα της που την γτένιζε, ενώ δυό άλλες ύποσότητες έτοιμάζαν τα ρούχα της για να ντυθή.

— Όχι, κυρία, απάντησε αυτή.

— Ώ. Θεέ μου! είπε ή Τζιζάντα άναστενάζοντας. Άν ήξερες με πόση άνυπομνησία την περιμένω!

Έκαμε κατόπιν νεύμα στις δυό ύποσότητες να φύγουν κι' άφού ή πόρτα κλείστηκε πίσω τους, είπα στην πιστή της καυοείσα:

— Δεν μπορώ να κρύω τίποτε από σενα, καλή μου Μαστίνα. Ποόσεξε μόνο ή φύγη λέει από το στόμα σου, γιατί κι' ή πασαιική άπερισκεψία μποοεί να ποσάληση καταστροφή.

»Σου έχω άσπνηθή την τοσμεοή περιπέτεια της Σένια και το πως σωθήκαμε απ' αυτήν... Ο Θεός μάς βοήθησε!... Άλλ' ο κίνδυνος δεν πέσασε...

— Με κάμετε να τοσμάζω κυρία, είπα ή Μαστίνα.

— Ναι, συνέχισε ή Τζιζάντα. Ο κίνδυνος δεν πέσασε... Ο Φίλιππος Κρούφιτε διώγει έκδικησι! Το είπα, άλλωστε, καθαρά στην άδελφά του και το σύστησε να φυλάγεται.

»Ως τώρα, ο Λορέντζος βoισκόταν κοντ' στον πατέρα μου κι' ο Φίλιππος δεν μποοόσε. Βέβαια, να τού κάμη κακό. Χτές όμως, καθώς πήγαίνα να πασαστώ στη νιοτή που έδινε οί όννης ποός τιμην του πατέρα μου, είδα λίγο πιά περά από το φοοόριο του Άγίου Νικολάου ένα κασάδι, του έμπαϊνε στο λιμάνι και που το πανί του μου έκαμε έντύπωσι. Είπε το ίδιο σήμα μ' εκείνο του πειρατικού πλοίου που με έτέφερε στη Σένια. Μαστίνα είμαι βέβαιη πως ο Φίλιππος βoίσεται εδώ κι' ότι αγεδιάει κάποια τοσμεοή έκδικησι!... Κι' ή Ροζέτα, που ήταν μαζί μου, άναγνώρισε έπισης αυτό το κασάδι!...

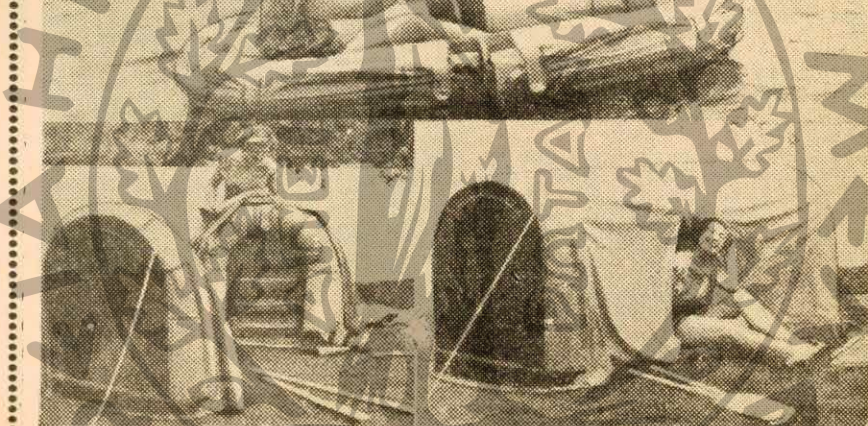
Πέρασε κάμποση ώρα γωοίς ούτε ή Τζιζάντα ούτε ή Μαστίνα να βνάλουν λεξί από το στόμα τους. Η πρώτη είχε ξαναδυσπιστή στις λιθιερές σκέψεις της. Η δεύτερη δεν ήξερε με ποιά τρόπο να δώση άσπορος στην κυρία της και γι' αυτό είχε ποσποτιμήσι τη σιωπή.

Ένα δικαιοκίτκο ντύπημα άκούστηκε ξαφνικά, στην πόρτα.

Ήταν ή Ροζέτα. Άλλά μιά Ροζέτα όλότελα διαφορετική από εκείνη που ννωοίσαμε στη Σένια.

Η Τζιζάντα, φευγοντας από εκεί την είχε πάρει μαζί της και την είχε ένκαταστήσει στο διπλανό δωμάτιο από το δικό της.

Οί δυό νέες είχαν αισθανθή μιά αόθρο-

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΤΗΣ ΥΠΑΙΘΡΟΥ

Το λαστιχένιο αυτό κανό, που κατασκευάστηκε από τον Βερολίτζο φίλαθλο "Αλμπέρτ Μέγιερ, είνε ένας πολύ πρακτικός συνδυασμός βάρκας και σκηνής που ένει κατευθυνάσει τους φίλθλους. Όπως φαίνεται στο κάτω μέρος της φωτοσφας μας, όταν το κανό βγν στην έπρά, χωρίζεται στα δυό και με την τέντα που είνε διπλωμένη στα πλάγια του σκηπάζει μιά άσκετά ευλόγηση σκηνή, που εύκολα κενός μποοεί να τη στήση.

υπη συμπαθείς από την πρώτη στιγμή που αντίκρουσαν ή υία την άλλη. Άλλα τώρα αυτή ή συμπαθεία είχε εξελιχθεί σε μιά μεγάλη και δυνατή αγάπη.

Μπαίνοντας στο δωμάτιο, ή Ροζέτα έδινε το πέπλο που σκέπαζε το πρόσωπό της. Η Τζιλντα κατάλαβε με την πρώτη ματιά πως είχε να της πη κάτι σοβαρό κι έκαμε νεύμα στη Μαρτίνα ν' απομακρυνθεί.

— Λοιπόν, ρώτησε τη Ροζέτα, όταν έμειναν μόνες.
— Δεν κάναμε λάθος, απάντησε ή νέα.
— 'Ο Φίλιππος είναι στη Βενετία;
— Ναι! Τόν είδα πούν από λίγη ώρα...
— Του μίλησες;

— Δεν ξέρω πως κατάφερα να συν- κρατηθώ και να μη του μιλήσω... Συνώρεσε με Τζιλντα... Άλλα πρέπει να ξέρεις ότι μεγαλώσαμε μαζί κι' ότι ο Φίλιππος στάθηκε πάντα καλός σε μένα... Τώρα, όμως, με μισεί, γιατί νομίζει πως τον προδω- σα!... 'Ο Φίλιππος δεν θα μού το συνα- ρέει ποτέ!... 'Εχει σκληρή καρδιά και δεν αλλάζει εύκολα γνώμη... Άλλα δεν είναι τό- σο κακός όσο φαίνεται... 'Εκείνη που τον καταστρέφει είναι ο δεσποτικός ναρκήσας του. Δεν ανέχεται άλλη γνώμη αντίθετη α- πό τη δική του και δεν ανανησίζει κα- νέναν ανώτερό του... Άλλα, όταν θέλη, γί- νεται τρυφερός κι' ευγενικός... Νομίζω, δ- νεται ότι παρασύρθηκε από τη συγκίνησή μου κι' ότι μιλώ άσκοπα τόσο ώρα... Ά- κουσε λοιπόν, τί έγινε σήμερα το πρωί... 'Όπως ξέρεις έβουνα από δω για να πά- ρω στο μεγάλο κανάλι ύπρος ανακαλύψω πουθενά το καράδι που είχαμε ιδη γτες το βοάδυ. Καθώς όμως ή νύμφολα που είχα νοικιάσει έδιναν από το Κανάλι των Ζητιάνων, είδα το Λορέντζο, που πρόβαλε από ένα στενό δρόμο και προχωρούσε στην άκρη της όθνης. "Ήμουνα έτοιμη να τον φωνάξω όταν εαφνικά, γυρίζοντας το κε- φάλι μου ποόσεξα δυο ανθρώπους που βό- ριζαν πίσω του, σε μικρή απόσταση... 'Ο ένας απ' αυτούς ήταν ο Φίλιππος...

— 'Ο Φίλιππος!
— Ναι, συνέχισε ή Ροζέτα. 'Ο Φίλιπ- πος είναι από τους ανθρώπους που δεν ξε- γνούν. Ώκοίστηκε πως θα εκδικηθώ και θα κάμω τα πάντα για να το κατορθώσω! "Αν έβουνα στη Σένια, θα με τιμωρούσε και με- να σκληρά!... Δεν ξέρω με ποιο τρόπο, δ- πως δεν ξέρω τί σκεδιάζει έναντιον του Λορέντζου...

— Άλλα πές μου τί έγινε κατόπιν; τή ρώτησε ή Τζιλντα.
— Τίποτα... Είπα στο νονδολιόη να ποονωθώ άναγ για να μπορώ να παρακα- λουθώ τους δυο αδελφούς... 'Ο Λορέντζος υπήκε σε λίγο στο σπίτι της υπέρας του και τότε οι δυο άνθρωποι που τον παρακα- λουθούσαν άπομακρύνθηκαν. Κι' ενώ γυρί- σα γρήγορα εδω!...

Οι δυο νέες έμειναν μερικές στιγμές συλ- λογισμένες.
— Τί να σκεδιάζει άραγε; είπε σε λίγο ή Τζιλντα. Μήπως ο σκοπός του είναι να πα- ρασύει τον αδελφό του σε καμιά πανίδα για να τον σκοτώσει;
— Είμαι βέβαιη πως δεν σκέφτεται να δολοφονήσει το Λορέντζο, απάντησε ή Ρο- ζέτα.

— Άλλα τότε;
— 'Ο Φίλιππος μάντewe, δίγως άμφιδο- λία, το υυστικό σας. Νομίζω, λοιπόν, ότι, για να καταστρέψει τον αδελφό του, θα προσπαθήσει να τον σκυφαντήσει στο Συμ- βούλιο των Δέκα... Γιατί ο Φίλιππος δεν θα άνοιξη βέβαια ότι ο πατέρας σου έχει μιά ισχυρή αντιπαλότητα κι' ότι πολλοί τον ένθροούνται για τον πρόσφατο θάνατο του έναντιον των Τούσκων. Αυτοί οι άνθρω- ποι λοιπόν τον κατηγορούν ότι νοιείστηκε πάνω από ένα χρόνο για να συντριψη τον τουρκικό στόλο κι' ότι δείννεται άνεκτικός απέναντι των κατοίκων της Σένια.

— Ποιος σου τα είπε όλα αυτά; ρώτησε ή Τζιλντα που είχε γάσει το γούμα της.
— 'Ο Ούνολίνος Τσιποϊάνι, ο ξάδελ- φός σου!

— "Α ο Ούνολίνος! είπε ή Τζιλντα. "Α νω μιά λάσιμη όοης πενούσε από το βλέμμα της Πότε. λοιπόν, ο πατέρας μου θα καταλάβει πως αυτός ο άνθρωπος είναι ο χειρότερος ένθρος του... Δεν συμπαθώ- σα ποτέ τον Ούνολινο, άλλα τώρα ξέρω πως είναι ποταπός και ποδοτής. "Όπως ξέ-

ρεις δεν πήγε να πολεμήσει, όπως έκαναν όλοι οι νεαροί ευγενείς και το μίος του έ- ναντιον του πατέρα μου, έπειδή δεν με ά- νγκασε να νύω γυναίκα του, δεν "χει ό- ρια!... "Όταν γυρίσαμε από τη Σένια εί- πα στον πατέρα μου τις ύπωσης που είχα έναντιον του Ούνολίνου, ότι δηλαδή, γω- οίς τη συνδρομή του οι πειραιάι δεν θα κατάφεοναν ποτέ να μ' άπανάνουν. Άλλα, ο πατέρας μου που είχε τίμωρε ως το κόκ- καλο, δεν καταλαβαίνει πως μπορεί ένας άνθρωπος που του σπλάει το γέρι και του δείννει μεγάλο σεβασμό, να κούβη μέσα στο στήθος του ύπουλη και ταπεινή ψυχή... 'Εκείνη που κάνει την όοηή του Ούνολίνου πιο μεγάλη είναι ή έκτίμησι κι' ή αγάπη που ο πατέρας μου δείννει στο Λορέντζο... Άλλα δεν σου είπα ακόμη τί έγινε προ- γής; άναπτή μου Ροζέτα. 'Ο Ούνολίνος βρισκόταν στο γραφείο του πατέρα μου και του έλεγε: "Ποόσεξ βέιε δεν πρέπει ναχης έμπιστοσύνη σ' έναν Κοούφιτε! Αυ- τός ο νέος θα είναι ή αίτια ή το πρόσχημα της καταστροφής σου!... "Εκείνη τη στιγμή, μπήκε ο Λορέντζος. Κι' ο πατέρας του, θέλοντας να δείξν στον άννηπό του, ότι δεν έδινε καμιά σημασία στα λόγια του πη- ρο, το γέρι του Λορέντζου και το έδαλε πά- νω στο δικό του. "Επειτα, μās οίλησε και τους δυο στο μέτωπο και είπε: "Είσαστε πλασμένοι ο ένας για τον άλλον!"

— Μ' άλλα λόγια σας άσραβώνισα...
— Ναι, Ροζέτα απάντησε ή Τζιλντα, άλλα δεν πρέπει ακόμη να μάθω κανείς τί- ποτα... Καταλαβαίνει πόσο είμαι ναρού- μενη γι' αυτό... Κι' ώστόσο νομίζω πως ο πατέρας μου βίαστηκε... "Επρεπε αυτό το πράγμα να μείνν ακόμη μυστικό... Γιατί ο Ούνολίνος που ξέρει πια πως δεν προ- πει να έλπιζει, είναι ίκανός να κάμν τα πάν- τα για να μās εκδικηθώ.

— Τι είπε ο Ούνολίνος όταν είδε τον πατέρα σου να ένώνν το γέρι του Λορέν- τζου με το δικό σου;

— Τίποτα!... Είπε σταυρώσει τα νείρια του στο στήθος και μās κύτταξε με είρω- νικό γαμόνγλο... "Επειτα από λίγο, βγήκε από το δωμάτιο... Είπα τότε τους λόβους μου στον πατέρα μου, άλλ' αυτός γέλασε και μού απάντησε ότι είχα άδικο να ύπο- πτεύωμαι τον Ούνολινο. Κι' έπειδή ενώ έ- πτεινα λέγοντάς του πως ο Ούνολίνος τον κατηγορούσε ότι ύποστήριζε τον Πέ- τσο Κοούφιτε, πρόσθεσε: "Προτού περά- σης ένας μήνας από σήμερα, ο Πέτος Κοούφιτε θα είναι σύμμαχος της Βενετίας. "Ετσι, θα δεις στους συμπατριώτες μου πως είμαι καλύτερος πολιτικός απ' αυτούς. Θα κάμω γνωστούς τότε τους άσ- ραβώνες της κόρης μου με το γυιό του άσ- νηγού των κατοίκων της Σένια. 'Ο Λορέντζος γεννήθηκε στη Βενετία και είναι, συνεπώς, πολίτης της Γαληνοτάτης Κατάνεταί άλ- λωστε, από τους παλινούς βασιλιάδες της Κροατίας κι' έτσι κανείς δεν θα ύπορέσει να μού πη ότι έδωσα την κόρη μου σε άν- θρωπο που δεν ήταν άξιός της.

Τη στιγμή εκείνη υπήκε μιά ύποχρέωσι κι' έδωσα στη Τζιλντα ένα νούμα.

— Είπε από το Λορέντζο, είπε ή νέα, μόλις είδε το γραφικό ναρκήσας.

"Επειτα, το άνοιξε και διάβασε γρήγο- ρα αυτά που έγραφε.

"Η Ροζέτα την κύτταξε με άγωνία. Άλλα ή Τζιλντα την καθησύχασε με το βλέμμα της.

— Μήν τρωμάζης άναπτή μου Ροζέ- τα, της είπε, Άλλα, είναι καλύτερο να σου διαβώσω αυτό το νούμα... Άκουσε:

"Αναπτή μου Τζιλντα,

"Θα συνοδεύω σήμερα το στρατηγό στην έπιθεώρησι, του στόλου. Θα λείπω, λοιπόν, όλη την ήμερα και δεν θα γυρίσω στη Βενετία πριν από το βοάδυ. 'Εκείνη που με στενοχωρεί είναι ότι θα είσαι μόνη στη σημαία, η δέξωσι. Άλλα θα συναντη- θούμε το βοάδυ... Αναπνέμνν μου, δεν πρέπει ν' άνησυής για μένα. Μού εξέφρα- σες γτες του φόβους σου ότι ο Φίλιππος βρισκόταν στη Βενετία κι' ότι σκεδιάζει κάτι έναντιον μου. Δεν το πιστεύω... Άλ- λοι είναι ίσως οι ένθροι μās κι' αυτούς προ- πει να φοβόμαστε περισσότερο.

"Ο Λορέντζος που σε λιασεύει"

"Η σεξίωσις

"Η Τζιλντα είχε γάσει από πολύ νέα τη υπέρας της. "Ετσι, ήταν ύπονομένη να παίξν το ρόλο οικοδέσποινας. Καί, εκείνο το άπνογεμα θα δινόταν από πατρικό μέ- γαρο τα συγκαλοπτήρια των πατρικών και των γυναικών τους για το θάνατο του Με- γάλου Προδρόμους έναντιον των Τούσκων.

Την ώρα που ο ήλιος έγενερε ποός τη δύσι, οι πολυτελείς γόνδολες των πατρικών της Βενετίας άνοιξαν να φθάσουν ή μιά έπειτα από την άλλη στο μέγαρο του Πα- σκουαλίνγκο.

"Η Τζιλντα ήταν συννησμένη σε πα- ρύ- μοιες σεξίωσεις κι' έπαίξε άοισταγενικά το ρόλο της Βοίσκοντας για τον καβένα από τους ποσκαλεσμένους της έναν κολακευ- τικό λόγο ή ένα έξυπνο φιλοφρόνημα.

"Απ' αυτή τη συγκέντρωσι δεν έλειπε, φυσικά ο Ούνολίνος Τσιποϊάνι.

"Η νεαρή οικοδέσποινα παρακαλουθούσε μ' άγωνία τις κινήσεις και τα λόγια του. Γιατί εκείνο που φοβόταν ήταν ήπως έκα- νε γνωστούς τους άσραβώνες της με το Λορέντζο.

"Ο Ούνολίνος μάντewe, την άνησυνία της και σε μιά στιγμή τοαδώντας την πα- ράμερα της είπε:

— Αναπτή μου ξεάδελφη, το βλέμμα σου δεν μ' άφήνει ούτε στιγμή και μέσα σ' αυτό διαβάζω την άνησυνία και το φό- βο... Γιατί μού έχεις τόσο λίγη έμπιστο- σύνη!... Φαντάζεσαι λοιπόν, ότι είμαι τό- σο άναξίος ώστε να φανερώσω τους άσρα- βώνες σου με το Λορέντζο;... "Ενώ τη γνώ- νη ότι αυτοί οι άσραβώνες θα όδνησαν τον πατέρα σου στην καταστροφή όπως και του το είπα. Άλλα το ότι ενώ δια- φορετική γνώμη δεν σημαίνει πως δεν σε- βουαι τις αποφάσεις του.

— "Η γνώμη σου για τους άσραβώνες μου είναι άνιδιολέλης Ούνολινο; τον ρώτη- σε ή νέα σπληώνοντας τα μάτια της πάνω του.

— Μήν παίζης με τον πόνο μου. Τζιλ- ντα της απάντησε. Άλλα θα σου πω κάτι για να σε ήσυχάσω. Κι' αν ακόμη ήθε- λα να σου κάμω κακό, δεν θα διαζόμουν να γνωστοποιήσω τους άσραβώνες σου κι' ο λόγος είναι ότι δεν ένασα άκόμη κάθε έλ- πίδα. Παρανοήσεις με τη σκέψη πως ίσ-ως ο πατέρας σου αλλάξει μιά μέρα γνώ- μη. Και ποίος ξέρει αν δεν αλλάξουν και τα δικά σου αίσθήματα απέναντί μου!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΣ: "Η συνέχεια.

Αυτό είναι το σημείον όπου στις 6 Αβ- γούστου 1945 έξεορήν ή πρώτη ατο- μική βόμβα, 182.000 κάτοικοι επί 400. 000 που είχε ή πόλις Χιροσίμα σκο- τώθηκαν από τη βόμβα αυτή. Από τό- τε μένοι σήμερα 70 άλλες νιλιάδες κα- τοίκων της Χιροσίμας πέθαναν ως επί το πλείστον από λευκαίμια που προκά- λεσε ή ραδιένεργεια του βλήματος. Οι λευκές στίλγες από μύοναρο στήθηκαν για τη μνήμη εκείνων που βρισκόντου- σαν στο σημείο όπου έπεσε ή βόμβα και που κυριολεκτικά εξαυλώθηκαν! Το δέντρο που κάμκε άλλα έμεινε όρθιο, άνωσάστηκε «δέντρο της ειρήνης».

Αυτό είναι το σημείον όπου στις 6 Αβ- γούστου 1945 έξεορήν ή πρώτη ατο- μική βόμβα, 182.000 κάτοικοι επί 400. 000 που είχε ή πόλις Χιροσίμα σκο- τώθηκαν από τη βόμβα αυτή. Από τό- τε μένοι σήμερα 70 άλλες νιλιάδες κα- τοίκων της Χιροσίμας πέθαναν ως επί το πλείστον από λευκαίμια που προκά- λεσε ή ραδιένεργεια του βλήματος. Οι λευκές στίλγες από μύοναρο στήθηκαν για τη μνήμη εκείνων που βρισκόντου- σαν στο σημείο όπου έπεσε ή βόμβα και που κυριολεκτικά εξαυλώθηκαν! Το δέντρο που κάμκε άλλα έμεινε όρθιο, άνωσάστηκε «δέντρο της ειρήνης».

Αυτό είναι το σημείον όπου στις 6 Αβ- γούστου 1945 έξεορήν ή πρώτη ατο- μική βόμβα, 182.000 κάτοικοι επί 400. 000 που είχε ή πόλις Χιροσίμα σκο- τώθηκαν από τη βόμβα αυτή. Από τό- τε μένοι σήμερα 70 άλλες νιλιάδες κα- τοίκων της Χιροσίμας πέθαναν ως επί το πλείστον από λευκαίμια που προκά- λεσε ή ραδιένεργεια του βλήματος. Οι λευκές στίλγες από μύοναρο στήθηκαν για τη μνήμη εκείνων που βρισκόντου- σαν στο σημείο όπου έπεσε ή βόμβα και που κυριολεκτικά εξαυλώθηκαν! Το δέντρο που κάμκε άλλα έμεινε όρθιο, άνωσάστηκε «δέντρο της ειρήνης».

Αυτό είναι το σημείον όπου στις 6 Αβ- γούστου 1945 έξεορήν ή πρώτη ατο- μική βόμβα, 182.000 κάτοικοι επί 400. 000 που είχε ή πόλις Χιροσίμα σκο- τώθηκαν από τη βόμβα αυτή. Από τό- τε μένοι σήμερα 70 άλλες νιλιάδες κα- τοίκων της Χιροσίμας πέθαναν ως επί το πλείστον από λευκαίμια που προκά- λεσε ή ραδιένεργεια του βλήματος. Οι λευκές στίλγες από μύοναρο στήθηκαν για τη μνήμη εκείνων που βρισκόντου- σαν στο σημείο όπου έπεσε ή βόμβα και που κυριολεκτικά εξαυλώθηκαν! Το δέντρο που κάμκε άλλα έμεινε όρθιο, άνωσάστηκε «δέντρο της ειρήνης».

Αυτό είναι το σημείον όπου στις 6 Αβ- γούστου 1945 έξεορήν ή πρώτη ατο- μική βόμβα, 182.000 κάτοικοι επί 400. 000 που είχε ή πόλις Χιροσίμα σκο- τώθηκαν από τη βόμβα αυτή. Από τό- τε μένοι σήμερα 70 άλλες νιλιάδες κα- τοίκων της Χιροσίμας πέθαναν ως επί το πλείστον από λευκαίμια που προκά- λεσε ή ραδιένεργεια του βλήματος. Οι λευκές στίλγες από μύοναρο στήθηκαν για τη μνήμη εκείνων που βρισκόντου- σαν στο σημείο όπου έπεσε ή βόμβα και που κυριολεκτικά εξαυλώθηκαν! Το δέντρο που κάμκε άλλα έμεινε όρθιο, άνωσάστηκε «δέντρο της ειρήνης».

Αυτό είναι το σημείον όπου στις 6 Αβ- γούστου 1945 έξεορήν ή πρώτη ατο- μική βόμβα, 182.000 κάτοικοι επί 400. 000 που είχε ή πόλις Χιροσίμα σκο- τώθηκαν από τη βόμβα αυτή. Από τό- τε μένοι σήμερα 70 άλλες νιλιάδες κα- τοίκων της Χιροσίμας πέθαναν ως επί το πλείστον από λευκαίμια που προκά- λεσε ή ραδιένεργεια του βλήματος. Οι λευκές στίλγες από μύοναρο στήθηκαν για τη μνήμη εκείνων που βρισκόντου- σαν στο σημείο όπου έπεσε ή βόμβα και που κυριολεκτικά εξαυλώθηκαν! Το δέντρο που κάμκε άλλα έμεινε όρθιο, άνωσάστηκε «δέντρο της ειρήνης».

Αυτό είναι το σημείον όπου στις 6 Αβ- γούστου 1945 έξεορήν ή πρώτη ατο- μική βόμβα, 182.000 κάτοικοι επί 400. 000 που είχε ή πόλις Χιροσίμα σκο- τώθηκαν από τη βόμβα αυτή. Από τό- τε μένοι σήμερα 70 άλλες νιλιάδες κα- τοίκων της Χιροσίμας πέθαναν ως επί το πλείστον από λευκαίμια που προκά- λεσε ή ραδιένεργεια του βλήματος. Οι λευκές στίλγες από μύοναρο στήθηκαν για τη μνήμη εκείνων που βρισκόντου- σαν στο σημείο όπου έπεσε ή βόμβα και που κυριολεκτικά εξαυλώθηκαν! Το δέντρο που κάμκε άλλα έμεινε όρθιο, άνωσάστηκε «δέντρο της ειρήνης».

ΑΤΑ το 130 μ. Χ., ο Ρωμαίος αυτοκράτωρ Άδριανός συμπλήρωσε την κατασκευή του ναού του Όλυμπίου Διός στην Αθήνα, από τον οποίο σήμερα σώζονται μόνο μερικές κολώνες που είναι περισσότερο γνωστές ως «Στήλες του Όλυμπίου Διός».

Γύρω από το μεγαλοπρε- πέστατο αυτό ναό, που έθεω- ρείτο ως ένα από τα άρχιτε- κτονικά θαύματα του άρχαίου κόσμου, δημιουργήθηκε ένα εύσυχτο πάρκο με άνδριάν- τες και αγάλματα και μιά καινούργια αθηναϊκή συνοικία στην οποία έχτιζαν τα σπί- τια τους οι πλούσιοι Αθηναίοι και οι Ρωμαίοι που έμεναν στην Αθήνα.

"Η νέα αυτή πόλι, που την όνόμαζαν μάλιστα Άδρια- νούπολις, έμεινε για πολλά χρόνια η μεγαλύτερη πόλι της Ελλάδας, μετά την άπελευθέρωσι, για να ύποδεχθώ ένα πρ- αγματικό βασιλόπουλο, που έφτασε στην Αθήνα: το νεαρό βασιλέα των Έλλήνων.

Στην έπίσκεψι που έκανε στην Αθήνα ο "Όθων, την 25 Αυγούστου του 1834, στην Πύλη του Άδριανού έγινε ή έπι- σμη δέξωσι του από τις άρχες και τον έξαλλο από ένθου- σισμό αθηναϊκό λαό. Καί ο ένθουσιασμός των Αθηναίων ήταν δικαιολογημένος και από την αγάπη τους στο νεαρό βασι- ληά και γιατί τις ήμέρες εκείνες είχε όριστή ή Αθήνα ως πρωτεύουσα της Ελλάδας.

"Ενας μεγάλος στέφανος από δάφνη είχε κρεμαστή στην Πύλη του Άδριανού και μιά έπιγραφή διαλαλούσε ότι ή Α-

θήνα δεν ήταν πια ούτε του Θησέως, ούτε του Άδριανού ή πόλις, άλλα του "Όθωνος.

"ΑΙΔ' ΕΙΣΙΝ ΑΘΗΝΑΙ ΗΤΕ ΘΗΣΕΩΣ ΚΑΙ ΑΔΡΙΑ- ΝΟΥ, ΘΘΩΝΟΣ ΝΥΝ ΠΟΛΙΣ

Κάτω από την άφιδα αυτή των αθηναϊκών άναμνήσεων, με τις δυο χαραγμένες παλαιότερες έπιγραφές και την καινούρ- για των Αθηναίων, ο Πρόεδρος της Δημογεροντίας Ι. Βλάχος προσφώνησε το νεαρό βασιληά και του πρόσφερε μιά κουκου- βέρα — σύμβολο σοφίας.

Την κουκουβάγια αυτή τη βαλαμώσε, κατόπιν ο "Όθων και την πήρε μαζί του στην έξοδό. Πρό του τελευταίου πολέμου ή κουκουβάγια βρισκόταν άκόμη στο μυσείο του Μο- νάχου, στο οποίο την είχε χάσει ο έξόριστος βασιληάς. Καί ποίος ξέρει! Ίσως το πουλί αυτό της θεάς της Σοφίας, έα- νη διασώθη από την τελευταία λαηλαπία που είχε έσπάλει- σει στον κόσμο ένας άλλος θεός: ο θεός του Πολέμου.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατάπτε το λαχείο

Μιά μικρούλα 2 ετών, κόρη ενός Σουλίου χημικού, είχε καταπιή ένα γραμματίο του κρατικού λαχείου. Οι γιατροί λοιπόν φρόντισαν μήπως πόβη καμιά πόλυσσι κι' έκαναν ό,τι μπορούσαν για να το βγάλουν απ' τα έντερά της. Τελικά, τα κατάφεραν. Επώνυμος θεί για δύο λόγους. Πρώτον γιατί ή μικρούλα άπέφυγε έτσι τον κίνδυνο. Καί δεύτερον γιατί — όπως εξακριβώθηκε κατόπιν — το λαχείο αυτό είχε κερδίσει ένα ποσό που ίσοδυναμούσε με 60 εκατου- μύρια δραχμές!

Το μνημείο αυτό κατασκευάστηκε από πεντελικό μάρμαρο σε κορινθιακό ρυθμό, για να ένσμουλίζεται με το ρυθμό του ναού του Όλυμπίου Διός, και έχει ύψος 18 μέτρα πλάτος 13½ και πάχος 2½ μέτρα.

Οι διάφοροι κατακτητάι και οι θεομηνίες σεβάστηκαν την

ΑΤΑ το 130 μ. Χ., ο Ρωμαίος αυτοκράτωρ Άδριανός συμπλήρωσε την κατασκευή του ναού του Όλυμπίου Διός στην Αθήνα, από τον οποίο σήμερα σώζονται μόνο μερικές κολώνες που είναι περισσότερο γνωστές ως «Στήλες του Όλυμπίου Διός».

Γύρω από το μεγαλοπρε- πέστατο αυτό ναό, που έθεω- ρείτο ως ένα από τα άρχιτε- κτονικά θαύματα του άρχαίου κόσμου, δημιουργήθηκε ένα εύσυχτο πάρκο με άνδριάν- τες και αγάλματα και μιά καινούργια αθηναϊκή συνοικία στην οποία έχτιζαν τα σπί- τια τους οι πλούσιοι Αθηναίοι και οι Ρωμαίοι που έμεναν στην Αθήνα.

"Η νέα αυτή πόλι, που την όνόμαζαν μάλιστα Άδρια- νούπολις, έμεινε για πολλά χρόνια η μεγαλύτερη πόλι της Ελλάδας, μετά την άπελευθέρωσι, για να ύποδεχθώ ένα πρ- αγματικό βασιλόπουλο, που έφτασε στην Αθήνα: το νεαρό βασιλέα των Έλλήνων.

Στην έπίσκεψι που έκανε στην Αθήνα ο "Όθων, την 25 Αυγούστου του 1834, στην Πύλη του Άδριανού έγινε ή έπι- σμη δέξωσι του από τις άρχες και τον έξαλλο από ένθου- σισμό αθηναϊκό λαό. Καί ο ένθουσιασμός των Αθηναίων ήταν δικαιολογημένος και από την αγάπη τους στο νεαρό βασι- ληά και γιατί τις ήμέρες εκείνες είχε όριστή ή Αθήνα ως πρωτεύουσα της Ελλάδας.

"Ενας μεγάλος στέφανος από δάφνη είχε κρεμαστή στην Πύλη του Άδριανού και μιά έπιγραφή διαλαλούσε ότι ή Α-

θήνα δεν ήταν πια ούτε του Θησέως, ούτε του Άδριανού ή πόλις, άλλα του "Όθωνος.

"ΑΙΔ' ΕΙΣΙΝ ΑΘΗΝΑΙ ΗΤΕ ΘΗΣΕΩΣ ΚΑΙ ΑΔΡΙΑ- ΝΟΥ, ΘΘΩΝΟΣ ΝΥΝ ΠΟΛΙΣ

Κάτω από την άφιδα αυτή των αθηναϊκών άναμνήσεων, με τις δυο χαραγμένες παλαιότερες έπιγραφές και την καινούρ- για των Αθηναίων, ο Πρόεδρος της Δημογεροντίας Ι. Βλάχος προσφώνησε το νεαρό βασιληά και του πρόσφερε μιά κουκου- βέρα — σύμβολο σοφίας.

Την κουκουβάγια αυτή τη βαλαμώσε, κατόπιν ο "Όθων και την πήρε μαζί του στην έξοδό. Πρό του τελευταίου πολέμου ή κουκουβάγια βρισκόταν άκόμη στο μυσείο του Μο- νάχου, στο οποίο την είχε χάσει ο έξόριστος βασιληάς. Καί ποίος ξέρει! Ίσως το πουλί αυτό της θεάς της Σοφίας, έα- νη διασώθη από την τελευταία λαηλαπία που είχε έσπάλει- σει στον κόσμο ένας άλλος θεός: ο θεός του Πολέμου.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατάπτε το λαχείο

Μιά μικρούλα 2 ετών, κόρη ενός Σουλίου χημικού, είχε καταπιή ένα γραμματίο του κρατικού λαχείου. Οι γιατροί λοιπόν φρόντισαν μήπως πόβη καμιά πόλυσσι κι' έκαναν ό,τι μπορούσαν για να το βγάλουν απ' τα έντερά της. Τελικά, τα κατάφεραν. Επώνυμος θεί για δύο λόγους. Πρώτον γιατί ή μικρούλα άπέφυγε έτσι τον κίνδυνο. Καί δεύτερον γιατί — όπως εξακριβώθηκε κατόπιν — το λαχείο αυτό είχε κερδίσει ένα ποσό που ίσοδυναμούσε με 60 εκατου- μύρια δραχμές!

Το μνημείο αυτό κατασκευάστηκε από πεντελικό μάρμαρο σε κορινθιακό ρυθμό, για να ένσμουλίζεται με το ρυθμό του ναού του Όλυμπίου Διός, και έχει ύψος 18 μέτρα πλάτος 13½ και πάχος 2½ μέτρα.

Οι διάφοροι κατακτητάι και οι θεομηνίες σεβάστηκαν την

ΑΤΑ το 130 μ. Χ., ο Ρωμαίος αυτοκράτωρ Άδριανός συμπλήρωσε την κατασκευή του ναού του Όλυμπίου Διός στην Αθήνα, από τον οποίο σήμερα σώζονται μόνο μερικές κολώνες που είναι περισσότερο γνωστές ως «Στήλες του Όλυμπίου Διός».

Γύρω από το μεγαλοπρε- πέστατο αυτό ναό, που έθεω- ρείτο ως ένα από τα άρχιτε- κτονικά θαύματα του άρχαίου κόσμου, δημιουργήθηκε ένα εύσυχτο πάρκο με άνδριάν- τες και αγάλματα και μιά καινούργια αθηναϊκή συνοικία στην οποία έχτιζαν τα σπί- τια τους οι πλούσιοι Αθηναίοι και οι Ρωμαίοι που έμεναν στην Αθήνα.

"Η νέα αυτή πόλι, που την όνόμαζαν μάλιστα Άδρια- νούπολις, έμεινε για πολλά χρόνια η μεγαλύτερη πόλι της Ελλάδας, μετά την άπελευθέρωσι, για να ύποδεχθώ ένα πρ- αγματικό βασιλόπουλο, που έφτασε στην Αθήνα: το νεαρό βασιλέα των Έλλήνων.

Στην έπίσκεψι που έκανε στην Αθήνα ο "Όθων, την 25 Αυγούστου του 1834, στην Πύλη του Άδριανού έγινε ή έπι- σμη δέξωσι του από τις άρχες και τον έξαλλο από ένθου- σισμό αθηναϊκό λαό. Καί ο ένθουσιασμός των Αθηναίων ήταν δικαιολογημένος και από την αγάπη τους στο νεαρό βασι- ληά και γιατί τις ήμέρες εκείνες είχε όριστή ή Αθήνα ως πρωτεύουσα της Ελλάδας.

"Ενας μεγάλος στέφανος από δάφνη είχε κρεμαστή στην Πύλη του Άδριανού και μιά έπιγραφή διαλαλούσε ότι ή Α-

θήνα δεν ήταν πια ούτε του Θησέως, ούτε του Άδριανού ή πόλις, άλλα του "Όθωνος.

"ΑΙΔ' ΕΙΣΙΝ ΑΘΗΝΑΙ ΗΤΕ ΘΗΣΕΩΣ ΚΑΙ ΑΔΡΙΑ- ΝΟΥ, ΘΘΩΝΟΣ ΝΥΝ ΠΟΛΙΣ

Κάτω από την άφιδα αυτή των αθηναϊκών άναμνήσεων, με τις δυο χαραγμένες παλαιότερες έπιγραφές και την καινούρ- για των Αθηναίων, ο Πρόεδρος της Δημογεροντίας Ι. Βλάχος προσφώνησε το νεαρό βασιληά και του πρόσφερε μιά κουκου- βέρα — σύμβολο σοφίας.

Την κουκουβάγια αυτή τη βαλαμώσε, κατόπιν ο "Όθων και την πήρε μαζί του στην έξοδό. Πρό του τελευταίου πολέμου ή κουκουβάγια βρισκόταν άκόμη στο μυσείο του Μο- νάχου, στο οποίο την είχε χάσει ο έξόριστος βασιληάς. Καί ποίος ξέρει! Ίσως το πουλί αυτό της θεάς της Σοφίας, έα- νη διασώθη από την τελευταία λαηλαπία που είχε έσπάλει- σει στον κόσμο ένας άλλος θεός: ο θεός του Πολέμου.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατάπτε το λαχείο

Μιά μικρούλα 2 ετών, κόρη ενός Σουλίου χημικού, είχε καταπιή ένα γραμματίο του κρατικού λαχείου. Οι γιατροί λοιπόν φρόντισαν μήπως πόβη καμιά πόλυσσι κι' έκαναν ό,τι μπορούσαν για να το βγάλουν απ' τα έντερά της. Τελικά, τα κατάφεραν. Επώνυμος θεί για δύο λόγους. Πρώτον γιατί ή μικρούλα άπέφυγε έτσι τον κίνδυνο. Καί δεύτερον γιατί — όπως εξακριβώθηκε κατόπιν — το λαχείο αυτό είχε κερδίσει ένα ποσό που ίσοδυναμούσε με 60 εκατου- μύρια δραχμές!

Το μνημείο αυτό κατασκευάστηκε από πεντελικό μάρμαρο σε κορινθιακό ρυθμό, για να ένσμουλίζεται με το ρυθμό του ναού του Όλυμπίου Διός, και έχει ύψος 18 μέτρα πλάτος 13½ και πάχος 2½ μέτρα.

Οι διάφοροι κατακτητάι και οι θεομηνίες σεβάστηκαν την

ΑΤΑ το 130 μ. Χ., ο Ρωμαίος αυτοκράτωρ Άδριανός συμπλήρωσε την κατασκευή του ναού του Όλυμπίου Διός στην Αθήνα, από τον οποίο σήμερα σώζονται μόνο μερικές κολώνες που είναι περισσότερο γνωστές ως «Στήλες του Όλυμπίου Διός».

Γύρω από το μεγαλοπρε- πέστατο αυτό ναό, που έθεω- ρείτο ως ένα από τα άρχιτε- κτονικά θαύματα του άρχαίου κόσμου, δημιουργήθηκε ένα εύσυχτο πάρκο με άνδριάν- τες και αγάλματα και μιά καινούργια αθηναϊκή συνοικία στην οποία έχτιζαν τα σπί- τια τους οι πλούσιοι Αθηναίοι και οι Ρωμαίοι που έμεναν στην Αθήνα.

"Η νέα αυτή πόλι, που την όνόμαζαν μάλιστα Άδρια- νούπολις, έμεινε για πολλά χρόνια η μεγαλύτερη πόλι της Ελλάδας, μετά την άπελευθέρωσι, για να ύποδεχθώ ένα πρ- αγματικό βασιλόπουλο, που έφτασε στην Αθήνα: το νεαρό βασιλέα των Έλλήνων.

Στην έπίσκεψι που έκανε στην Αθήνα ο "Όθων, την 25 Αυγούστου του 1834, στην Πύλη του Άδριανού έγινε ή έπι- σμη δέξωσι του από τις άρχες και τον έξαλλο από ένθου- σισμό αθηναϊκό λαό. Καί ο ένθουσιασμός των Αθηναίων ήταν δικαιολογημένος και από την αγάπη τους στο νεαρό βασι- ληά και γιατί τις ήμέρες εκείνες είχε όριστή ή Αθήνα ως πρωτεύουσα της Ελλάδας.

"Ενας μεγάλος στέφανος από δάφνη είχε κρεμαστή στην Πύλη του Άδριανού και μιά έπιγραφή διαλαλούσε ότι ή Α-

θήνα δεν ήταν πια ούτε του Θησέως, ούτε του Άδριανού ή πόλις, άλλα του "Όθωνος.

"ΑΙΔ' ΕΙΣΙΝ ΑΘΗΝΑΙ ΗΤΕ ΘΗΣΕΩΣ ΚΑΙ ΑΔΡΙΑ- ΝΟΥ, ΘΘΩΝΟΣ ΝΥΝ ΠΟΛΙΣ

Κάτω από την άφιδα αυτή των αθηναϊκών άναμνήσεων, με τις δυο χαραγμένες παλαιότερες έπιγραφές και την καινούρ- για των Αθηναίων, ο Πρόεδρος της Δημογεροντίας Ι. Βλάχος προσφώνησε το νεαρό βασιληά και του πρόσφερε μιά κουκου- βέρα — σύμβολο σοφίας.

Την κουκουβάγια αυτή τη βαλα

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΟΛΟΓΕΣ

Οί πόνοι της κοιλιάς των παιδιών

Πότε πρέπει να ειδοποιηθεί ο γιατρός

Δεν υπάρχει τρομερότερη δοκιμασία για τους νεαρούς άκομη γονείς από το να ξυπνήσουν μία νύχτα απ' τις φωνές και τα κλάματα του παιδιού τους, που παραπονείται για δυσνατόν πόνους στην κοιλιά. Τους έρχεται άμεσως στο νου η λέξη «σκληροκοιλίτις» και θυμούνται τις άνησυχαστικές ιστορίες που άκουσαν για τέτοιες νυκτερινές κρίσεις...

Πρέπει να μεταφερθεί το παιδί στο νοσοκομείο; Κινδυνεύει η ζωή του; Χρειάζεται έγχυση; Πρέπει να καλέσουν αμέσως το γιατρό, ή μήπως θυμωμένη διαπιστώνοντας πως δεν ήταν τίποτε το σοβαρό;

Για την περίπτωση λοιπόν αυτή — καθώς και για άλλες ανάλογες — είναι απαραίτητο να έχη οι οικογένειες τον τακτικό της γιατρού, που θα ξέρη τον οργανισμό όλων των μελών της. Η καθοδήγηση που είναι βέβαια πολύ σπουδαιότερη απ' τις ανεύθυνες συμβουλές φίλων και γειτόνων. Έξ' άλλου, ο οικογενειακός γιατρός θα τρέξει άμέσως όταν τον καλέσουν τη νύχτα, ενώ ο ξένος θα διατάσσει, με τη σκέψη πως ενδέχεται να τον άνησυχούν για το τίποτα...

Στην περίπτωση λοιπόν των πόνων της κοιλιάς του παιδιού, είναι ανάγκη να ειδοποιηθεί ο γιατρός έφ' όσον συνεχίζονται οι πόνοι επί αρκετές ώρες με άμειωτη ένταση, ή εμφανίζονται άλλα σοβαρά συμπτώματα.

Πράγματι, οι περισσότεροι πόνοι της κοιλιάς που οφείλονται σε παροδικά και ασήμαντα αίτια — ιδίως δε σε απλό γαστρικό φόρτο — υποχωρούν μέσα σε λίγες ώρες.

Μπορείτε να δώσετε στο παιδί λίγες γουλιές ζεστό νερό, γάλα ή τσάι. Αυτό συντελεί συχνά στην ανακούφισή του. Αν είναι δυνατός ο πόνος, δώστε του ασπιρίνη (υπάρχουν τώρα ειδικά δισκία για τα μικρά παιδιά, άγευστα ή αρωματισμένα).

Ποτέ μ'η δώσετε καθ' όσον ο πόνος στο παιδί που νοιεί ή κοιλιά του. Ένώ άφ' ένος δεν ελαττώνει καθόλου τον πόνο άφ' έτερου μπορεί να προκαλέσει μεγάλο κακό, αν τυχόν πρόκειται για σκληροκοιλίτιδα.

Όταν ο πόνος της κοιλιάς συνεχίζεται έντονος επί 3—4 ώρες, κι' ή κοιλιά είναι σκληρή κι' όδυση στο άγγιγμα, γεννάται ύπονοια σκληροκοιλίτιδος. Τό ίδιο ισχύει, όταν υπάρχουν επίμονοι πόνοι, συνοδευόμενοι από σφοδρό έμετό. Τηλεφωνήστε άμέσως στο γιατρό, σε τέτοια περίπτωση, και αναφέρετέ του λεπτομερώς τά συμπτώματα.

Ο γιατρός άφού εξέταση το παιδί θα σας συστήσει ίσως τη μεταφορά του στο νοσοκομείο. Δεν πρέπει να πανικοβληθήτε γι' αυτό. Ο κύριος λόγος είναι να ελεγχθεί εκεί ή πρώτη διάγνωση με μία μέτρηση των λευ-

κών αίμοσφαιρίων (αν υπάρχουν σε μεγάλο αριθμό, είναι σχεδόν βέβαιο ότι πρόκειται περί σκληροκοιλίτιδος). Πολλές φορές όμως, ή άρχική διάγνωση αποδεικνύεται έτσι λανθασμένη. Άλλοτε πάλι, τά συμπτώματα υποχωρούν ως το πρωί, αν είναι δε ή πρώτη κρίσις αυτού του είδους, ο γιατρός άποφασίζει συχνά να μη προβή σε έγχυση ή προτού εμφανισθή ύποτροπή.

Άλλά, κι' αν άκόμη θεωρηθεί άναγκαία ή έγχυση, δεν υπάρχει κανείς λόγος άνησυχίας. Με τις τελευταίες μεθόδους άναισθητικής και χειρουργικής και με τη χρήση των αντιβιοτικών, ή έγχυση της σκληροκοιλίτιδος είναι σήμερα παιχνιδάκι — άκόμη κι' αν έχη διασπαγή ή σκληροκοιλίτις άποφους. Μία βδομάδα μετά την έγχυση, το παιδί γυρίζει σπίτι του. Καί, μετά 1—2 βδομάδες άκόμη, πηγαίνει στο σχολείο και μπορεί να παίζη έλευθερά.

Δεν οφείλονται ώστόσο όλοι οι πόνοι της κοιλιάς σε άπλη δυσπεψία ή σε σκληροκοιλίτιδα. Υπάρχουν κι' άλλα πιθανά αίτια, συχνά στα παιδιά, όπως ή γαστροεντερίτις (φλόγωση του στομάχου και των έντέρων, από μόλυνση συνήθως), ή ή κωλίτις (πάθση του παχέος έντέρου, με πόνους διαλείποντες και με έπίμονη διάρροια). Σε τέτοιες περιπτώσεις χρειάζεται μεγάλη προσοχή για τη διάγνωση, και κατόπιν φαρμακευτική και διαιτητική θεραπεία έπι μακρό χρονικό διάστημα.

Άλλο αίτιο ξαφνικών και δυνατών πόνων στην κοιλιά και έμετου — ιδίως σε βρέφη — είναι ή αναδιπλώσις του έντέρου, στην οποία ένα τμήμα του παχέος έντέρου διπλώνεται ή κάνει πτυχές, περίπου σαν φασαρμόνικα! Έμφανίζεται δε συχνά δίχως προειδοποίηση σε βρέφη, που φαίνονται υγιέστατα. Τό μέρος εκείνο του έντέρου σφίγγεται τότε και παύει να δέχεται αίμα, μπορεί δε να επέλθη ο θάνατος μέσα σε μία βδομάδα έφόσον δεν ανακαλυφθή έγκαιρώς ή πάθση και δεν γίνη ή έπιβαλλόμενη έγχυση.

Τέλος, ο κοιλόπόνος στα παιδιά μπορεί να οφείλεται σε δυσκοιλιότητα, ακατάλληλη διαίτα ή άλλες συνθήκες προερχόμενες από άνεταρή επίδραση των συνθηκών του παιδιού. Αν π. χ. ένα παιδί δεν έχη ένεργηθή επί αρκετές ημέρες, δεν χρειάζεται ν' αναζητήσουμε άλλου την πρόελευσι των πόνων της κοιλιάς του. Ο γιατρός θα σας συστήσει την κατάλληλη υγιεινή διαίτα που θ' άποκαταστήσει την κανονική λειτουργία του παχέος έντέρου.

Και τώρα, να τό συμπέρασμα όσων γράφουμε πιο πάνω: Πρέπει να τηλεφωνήσετε άμέσως στο γιατρό, αν:

1) Υπάρχουν σφοδροί πό-

νοι, μαζί με έμετους ή διάρροια.

2) Η κοιλιά είναι σκληρή και πονεί με τό άγγιγμα.

3) Ο πόνος συνεχίζεται άμειώτως επί 3—4 ώρες, άκόμη και χωρίς τά προηγούμενα συμπτώματα.

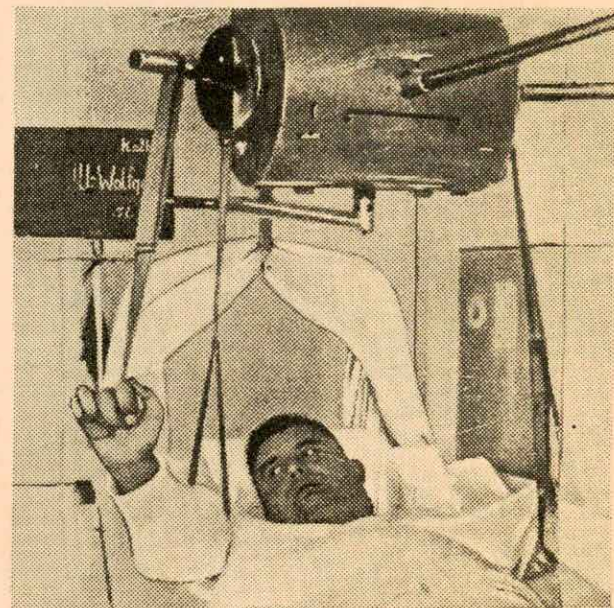
4) Έμφανίζεται πυρετός. Αν δεν παρατηρήσετε όλα αυτά τά συμπτώματα μπορείτε να περιμένετε ως το πρωί. Υστερα θα πάτε όπωσδήποτε στο γιατρό κι' αν άκόμη το παιδί φαίνεται πως έγινε έντελώς καλά.

Κατά της δυσμηνόρροιας

Μία άκόμη έφαρμογή της κορτιζόνης αναφέρεται σε μία νέα άμερικανική έπιστημονική άνακίνωση. Η όρμηση αυτή χορηγήθηκε σε 50 φοιτήτριες, που υπέφεραν από δυσμηνόρροια και πόνους, άλλα ήσαν υγιέστατες καθ' όλα τ' άλλα. Στην άρχή δοκιμάστηκαν μικρές δόσεις της, δεν έφεραν όμως άποτέλεσμα. Όταν αύξηθηκαν οι δόσεις (4 δισκία την πρώτη μέρα, κι' ύστερα επί 2 μέρες ανά 2—3 δισκία κάθε 2—6 ώρες), τά άποτέσματα ύπερξαν ίκανοποιητικά. Πρέπει ώστόσο ν' άσχη ή χορήγηση της κορτιζόνης όχι ένωρίτερα από 2 ώρες πριν από τότε που πρόκειται να έκδηλωθούν οι πόνοι.

Δίαιτα για τους στείρους

Όρισμένες περιπτώσεις στειρότητας μπορεί να οφείλονται σε κακή διατροφή. Αυτό διαπίστωσαν δύο Άμερικανοί γιατροί του Λος Άντζελες, όταν χορήγησαν συμπληρωμένες θρεπτικές ουσίες σε 17 στείρους που παρουσίαζαν άνεπάρκεια σπερματοζωαρίων. Στους 12 απ' αυτούς αύξηθηκαν κατόπιν σημαντικά τά γεννητικά κύτταρα. Η ειδική αυτή διαίτα συνίστατο σε άφθονες πρωτεΐνες, βιταμίνες Β με μορφή ζυθοζύμης (μαγιάς της μύρας) και ήπαρ.

ΟΤΑΝ ΥΠΑΡΧΗ ΘΕΛΗΣΙΣ

Ο Αυστριακός δημοσ.ογράφος Βόλφγκανγκ Κνόνλ προσεβλήθη, έδώ κι' ένα χρόνο, από πολιοιμελίτιδα. Δεν έχασε όμως τό ήθικό του και στο κρεβάτι του πόνου του σκέφτηκε να έφοδιστή μ' ένα υγνάμμα που θα του επέτρεπε να έξασκή τους παράλυτους μύς του και να διευκολύνη τό δυνάμωμά τους. Στη φωτογραφία μας τό άρρωστος με την συσκευή νάσις στην όποια ή κατάσταση του σημείωσε αισθητή βελτίωση.

Η ΜΑΧΗ ΚΑΤΑ της παχυσαρκίας

Η λογική άνάπαυσις ύποδοι-θεί τό αδυνάτισμα

Η παχυσαρκία είναι άρρώστεια ή άπλη ιδιοτροπία του οργανισμού; Με ποιές μορφές παρουσιάζεται και με ποιο τρόπο μπορούμε να την αντιμετώπισουμε άποτελεσματικά; Ποιά είναι ή βαθύτερη αίτια, που την προκαλεί; Πρέπει να περιορίσουμε τό φαγητό μας για να την κάνουμε να έξαφανισθή; Η μήπως ώφελούν περισσότερο οι άσκήσεις, τά σπορ και ή διαρκής κίνηση; Νά μερικά από τά άγωνιώδη έρωτήματα που άπασχολούν κάθε παχύσαρκο, άνδρα ή γυναίκα.

Τις σωστές λοιπόν άπαντήσεις σ' αυτά δίνει κατωτέρω ο Γάλλος γιατρός Ώντι.

1) Υπάρχουν μορφές παχυσαρκίας, που δεν επιδέχονται καμμία καλυτέρευσις;

Όχι. Οι παχύσαρκοι, που ύποβάλλονται σε ειδική θρεπτική άγωγή σε κλινικές άδυνατίζουν όλοι άνεξαιρέτως. Άλλά, μόλις άπομακρυνθούν απ' αυτή την άγωγή, ξαναπαχύνουν. Η ύποτροπή δεν είναι, λοιπόν, χωρίς αίτια, άλλ' οφείλεται στην άπομάκρυνσι από τις ειδικές συνθήκες που επιβάλλει ή κατάσταση της παχυσαρκίας.

2) Υπάρχουν παχύσαρκοι που είναι υγιείς κι' άλλοι που είναι άρρωστοι;

Όχι. Ο παχύσαρκος είναι πάντα άρρωστος, γιατί ή παχυσαρκία προκαλεί σοβαρώτατες οργανικές διαταραχές. Οι στατιστικές των άσφαλιστικών εταιρειών άλλωστε, τό έπιβεβαιώνουν. Οι παχύσαρκοι δεν φτάνουν συνήθως σε μεγάλη ηλικία.

3) Η παχυσαρκία οφείλεται σε κατάχρησι της τροφής ή τουναντίον σε περιορισμό των καύσεων του οργανισμού; Όλοι ξέρουμε ότι υπάρχουν άνθρωποι που παραμένουν ισχυροί, μ' όλο που υπερστίζονται και περνούν καθιστική ζωή και άνθρωποι παχείς, μ' όλο που τρώνε λίγο και ύποβάλλονται σε μεγάλους κόπους. Τό γεγονός αυτό άποκλείει τις έξωγενείς αίτιες.

Ένας άνθρωπος δεν γίνεται παχύσαρκος, όσο πολύ κι' άν τρώη, αν δεν ύπάρχη κάποια έσωτερική αίτια που να προκαλέσει την παχυσαρκία. Άλλ' ο άποκλεισμός των έξωτερικών παραγόντων δεν είναι άπόλυτος. Η υπερβολική τροφή κι' ή καθιστική ζωή όδγουν πολλές φορές στην παχυσαρκία.

4) Η συγκράτησις νερού από τον οργανισμό μπορεί να προκαλέσει παχυσαρκία; Ναι, μέχρις ενός σημείου. Άλλά μην νομίζετε πως όλο τό πάχος οφείλεται στη συγκέντρωσι νερού. Μία τόσο μεγάλη συγκέντρωσι νερού θα προκαλούσε οίδημα. Έκτός από τό νερό ύπάρχει, λοιπόν, και συγκέντρωσι λίπους, και σ' αυτό κυρίως οφείλεται τό πάχος.

Προκειμένου για τό νερό, πρέπει να ξέρουμε ότι συγκέντρώνεται στο λιπώδη ίστό κι' ότι δεν μπορεί να έξαφανισθή παρά μόνο μαζί με τά λίπη που τό συγκροτούν. Για τό

λόγο αυτό, τά βίαια μέσα άφουδάσσεως, όπως είναι ο περιορισμός στο έλάχιστο του νερού που πίνουμε, τά ισχυρά διουρητικά, οι μέθοδοι τεχνητής εφιδρώσεως κτλ. δημιουργούν μία νοθο κατάσταση, «Στεγνώσουν», δηλαδή, Βαθμιαία τον οργανισμό μας. Άλλ' άρκεί να πούμε λίγο νερό παραπάνω για να παχύνουμε άμέσως. Η τακτική αυτή δεν είναι, λοιπόν, άξιοσύστατη. Τά άποτέσματα που επιφέρει είναι προσωρινά και άνάξια λόγου. Αντί να προσπαθούμε να διώξουμε προσωρινά τό νερό, θάπρεπε να διώξουμε όριστικά τό λίπος.

5) Τα σπορ, οι άσκήσεις και τά μασσάζ ώφελούν; Ναι, αλλά μόνον όταν γίνονται με μέτρο. Κατά κανόνα ο παχύσαρκος δεν πρέπει να κορράζεται.

6) Η παχυσαρκία οφείλεται σε διαταραχή της λειτουργίας των ένδοκρινών αδένων;

Ναι. Προκαλείται δε από την υπερλειτουργία ώρισμένων αδένων. Γι' αυτό δεν πρέπει να γίνεται χρήση διεγερτικών όρμονων, άλλα μόνον ώρισμένων περιστατικών στοιχείων, που βoίσκονται μέσα σε ειδικά έκχυλίσματα αδένων.

7) Η παχυσαρκία μπορεί να προκληθή από διαταραχή του νευρικού συστήματος; Ναι, σε πολλές περιπτώσεις, Γι' αυτό επιβάλλεται ή άνάπαυσι, τόσο ή σωματική, όσο κι' ή ψυχική.

Πολλές αίτιες μπορούν να προκαλέσουν διαταραχή των νευρικών κέντρων; δηλητηριάσεις, μολυσματικές ασθένειες, έγκυμοσύνη, συγκινήσεις ύπερκόπως, τρώματα κτλ. Όλες αυτές οι αίτιες διεγείρουν την ύπόφωσι που επηρεάζει κατόπιν και τους άλλους αδένες και προκαλεί αύξησι των έκκρίσεων τους.

8) Οι παχύσαρκοι γυναίκες πάσχουν από ώθηκική άνεπάρκεια;

Όχι πάντα. Η ώθηκική άνεπάρκεια δεν έχει σχέση με τό πάχος. Διαφορετικά, οι παχύσαρκες γυναίκες δεν θάπρεπε να μένουν έγκυες. Άλλ' αυτό δεν συμβαίνει.

9) Οι όρμονες των επινεφριδίων αδένων παχύνουν; Ναι. Η παρατεταμένη χρήση κορτιζόνης π. χ. παχύνει. Τά επινεφρίδια έκκρινουν μία όρμηση που προκαλεί τό πάχος. Η έκκρίσι της γίνεται άφθονώτερη με την άσκησι, ενώ, τουναντίον, ή άνάπαυσι την περιορίζει.

Τά επινεφρίδια διεγείρονται έξ άλλου, με άλάτι. Ο περιορισμός του άλατιού περιορίζει, λοιπόν, αντίστοιχα και τις έκκρίσεις τους.

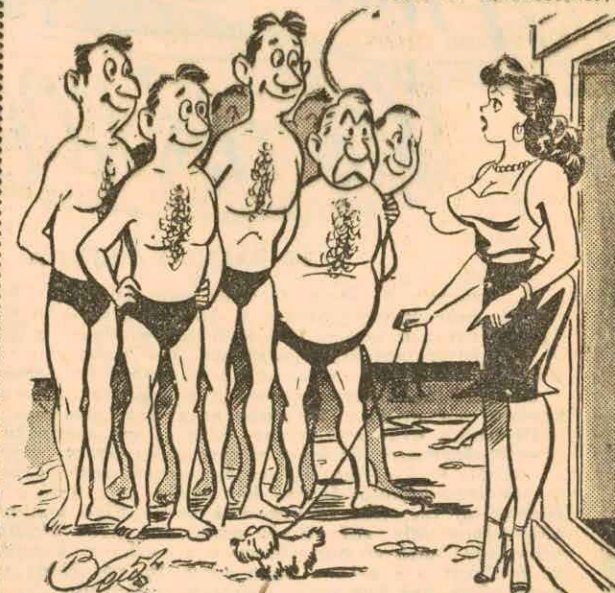
10) Η άνάπαυσι ύποδοι-θεί τό αδυνάτισμα; Αυτό φαίνεται παράξενο κι' όμως είναι σωστό. Ένωούμε βέβαια, τη λογική άνάπαυσι, που συνδυάζεται και με αντίστοιχη ελάττωσι της τροφής.

Τεχνητό ήλιακό φώς

Ένα έργοστάσιο της Ουτρέχτης κατασκεύασε μία λυχνία που τό φώς της έχει πολύ μεγάλη όμοιότητα με τό φώς του ήλιου. Η λυχνία αυτή παράγει υπέρυθρες και υπεριώδεις ακτίνες. Οι υπέρυθρες ακτίνες έχουν, ως γνωστόν, θερμαντικές ιδιότητες, ενώ οι υπεριώδεις τονωτικές.

Τελωτοθεραπεία

(Του Β. Χριστοδούλου)

Και μην τολμήση κανείς σας να πλησιάση στην καμπίνα την ώρα που θα φραώ το μαγιώ μου, γιατί θα βάλω τον Μπούμπη να τόν κάνει κομμάτια!...

Η σύζυγος: 'Ακόμα να βρής τον αναπληρωτή σου Μενέλαε!...

Η τελευταία της θέλησις...

Η κοπέλα με τις κορδέλλες

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ Δ'ΗΓΗΜΑ

Ανάμεσα σ' όλους εκείνους που πουλούσαν διάφορα αντικείμενα στην μεγάλη πλατεία, η Λιλιάνα ήταν αυτή που προτιμούσαν. Ήταν μια χαριτωμένη κοπέλλα, πρόθυμη, ευχάριστη με τους πελάτες, και ήξερε, πίσω απ' τον πάγκο της, να σκελεμάσει με ευπρόσδεκτο τις ώρες, πολύχρονες κορδέλλες που πουλούσε.

«Θα μου φέρη τύχη σκέφτηκε θαυμάζοντας με πόση τέχνη ήξερε να τραβάει τους πελάτες. Θα μάθω κι' εγώ να πουλάω».

Πλησίασε στον πάγκο της, άρνα ποιος το βράδυ.

—'Η δεσποινίς επιθυμεί τίποτα; με ρώτησε ναυαγελώντας.

—Θέλω ν' αγοράσω όλο το εμπόρευσμά σας! της απάντησε.

Δεν ήταν καμιά άνοητη ιδιοτροπία του, αλλά ο πάθος να μάθω το επάγγελμά της. Και να γιά ποιο λόγο! Είχε ντεμπουτάρει στο σινεμά, δύο χρόνια πριν και με τον καιρό του είχαν αναβεί ολόκληρο πιο σημαντικούς. Αυτή τη φορά όμως ο σκηνοθέτης ο Λωράν Μπαρόν του είχε αναβεί στο φίλμ «Έως κάτω απ' τον ήλιο» τον κύριο ρόλο που αναφερόταν στη ζωή μιας πλανόδιας πωλήτριας. Γι' αυτό το λόγο ήθελε να ζήσει για λίγες μέρες τη ζωή της, ώστε να μπορώ να παίξω καλά το ρόλο μου. Πρότεινα λοιπόν στη Λιλιάνα να την αντικαταστήσω εξηγώντας της όσο μπορούσα καλύτερο το σκοπό μου. Στο τέλος δέχτηκε. Της έδωσε μάλιστα ένα ποσό γι' αποζημίωση, πράγμα που θα της επέτρεπε να πάει να περάσει μερικές μέρες στην ξενιτιά, κοντά στη θάλασσα.

—Ετσι, δύο μέρες ανώτερα, πήρα τη θέση της στον πάγκο κι' άρχισα να διαλαλώ το εμπόρευσμά μου. Οι γυναίκες στέκονταν κι' αγοράζαν.

—Τώρα πιά η ζωή αυτή της πωλήτριας μ' ενθουσίαζε. Την πέμπτη μέρα, είδα έν' αυτοκίνητο να σταματάει λίγο πιο πέρα απ' τον πάγκο μου. Κατέβηκε απ' αυτό ένας νέος πάρα πολύ κομψός, με πλησίασε και με ρώτησε:

—Πώς πάνε οι δουλειές; Τι κερδίζετε περίπου την ημέρα;

—Πάνω από νήλιν φράγκα απάντησα.

—Θα θέλατε να κερδίζετε τα διπλά;

—Μά...

—Μόλις κλείση η αγορά έλατε μαζί μου. Υποσνέθηκα πως θα μ' ακολουθήσετε όπουδήποτε.

—Υποσνέθηκατε; Σε ποιόν; ρώτησα μ' άπορία.

—Ένας φίλος μου ζωγράφος σας είδε προχθές καθώς περνούσα, και σκέφτηκε απ' τη στιγμή εκείνη να κάνει ένα ταμπλώ με τον τίτλο: «Η κοπέλλα που πουλάει κορδέλλες».

—Θέλει να πουλάτε έσεις γι' αυτό...

—Και ποιος είν' αυτός ο ζωγράφος;

—Ίσως να μην τον έχετε άκουστά; είναι ο Κάρολος Βάλτερ.

—Ο Κάρολος Βάλτερ ήταν απ' τους πιο γνωστούς ζωγράφους και οι επιτυχίες του ήταν μεγάλες.

Στην άρνη δίστασα να δειντώ με στο τέλος είπα το ναί.

Μια ώρα ανώτερα, ο Ζαν Ρονί, ο νεαρός με τ' αυτοκίνητο, με συνόδευε στο ατελιέ του Καρόλου Βάλτερ σε μια άποψη Βίλλα. Όταν μπήκαμε μέσα ο Ζαν φώναξε:

—Νά το μοντέλο σου, Κάρολε.

—Ο Κάρολος ζωγράφιζε. Άσπρε το πινέλο του και με κύτταξε:

—Μά δεν είν' αυτή που είχα δει στην αγορά; είπα.

—'Η εαδέλφη μου είν' άρρωστη και την αντικαθιστώ εγώ. Απάντησα κοκκινίζοντας.

—Μπα! Έκανε ο Κάρολος. Δεν πειράζει. Εσύ είσαι πολύ πιο όμορφη. Μπορείς ναρθής στις δύο.

—Μάλιστα κύριε. Θα είμαι ακριβώς στην ώρα, απάντησα με προσποιητή δειλία.

Το ίδιο απόγευμα ο Κάρολος άρχισε το ταμπλώ του. Δούλεψε τρεις ώρες συνέχεια χωρίς να μιλήσει.

—Ούφ! είπε στο τέλος. Το πιο πολύ έγινε. Δεν κουράστηκες; ρώτησε με.

—Όχι, κύριε. Απάντησα.

Την άλλη μέρα τ' απόγευμα πάλι, καθώς παύοιζα, κρατώντας τις πολύχρονες κορδέλλες, μπήκε μια γυναίκα μέσα στο ατελιέ. Ήταν η σύζυγος του 'Η-εσσα πώς ο Κάρολος Βάλτερ ζούσε λούσε λούσε απ' τη γυναίκα του.

Αυτή έκοιξε μια ματιά στο ταμπλώ και μια ματιά σε μένα.

—Μά αυτή είναι η Βιδιάνα Γκλόρια! φώναξε. Μούσθε να την σκοτώσω! 'Αν μ' αναγνώριζε, ήμουν χαμένη. Εύτυχώς, ο Κάρολος είπε:

—Μά όνειρεύεσαι!

—'Αφού σου λέω πως είν' αυτή! επέμεινε η σύζυγος.

—Εσύ δεν μπορείς να την ξεπεις; δεν πας ποτέ σου στο σινεμά;

—Ποιά είν' αυτή η Βιδιάνα Γκλόρια; ρώτησα με υποκοισία. Δεν την ξέρω. Τ' όνομά μου είναι Ρόζα Μπαρόν.

—'Η γυναίκα του ζωγράφου δεν απάντησε μόνο εξακολουθούσε να με κυττάζει. Σε λίγο, έφυγε.

Πρόπει να όμολογήσω πως ο Βάλτερ μ' άρεσε πολύ. 'Αλλά, καθώς κατάλαβα, του άρεσα κι' εγώ. Και το ποζάρισμα συνεχιζόταν κάθε απόγευμα.

Με κύτταζε τώρα, όχι σαν καλλιτέχνης, αλλά σαν άντρα που ανακαλύπτει την όμορφιά μιας γυναίκας. 'Εγώ είχα ξεχάσει εντελώς πως ύστερ' απόνα μ'ήνα, έπρεπε ν' άρχισω να γυρίζω το φίλμ. Γιατί γεννιόταν μέσα μου ένα παρμένο πάθος για τον Κάρολο.

Το τελευταίο βράδυ, ο Κάρολος με πλησίασε και ξαφνικά με πήρε στην αγκαλιά του:

—Μικρή μου, φιθύρισε γλυκά, σε θέλω μονάχα γιά τον έαυτό μου. Θα σε περιμένω αύριο, στις πέντε.

—Ναί, άγάπη μου. είπα συγκινημένη θάσθω!

Όταν βοήθηκα στο διαμέρισμά μου, κυττάχτηκα στον καθοφίτη και είπα στον έαυτό μου: «Βλέπεις, κι' όταν έ-κόμα είσαι μιά απλή πωλήτρια και λέγεται Ρόζα, μπορείς να βοήθης την ευτυχία που δε βοήθη ποτέ η Βιδιάνα Γκλόρια!»

Γδυνομουν, όταν ντύπυσε το κουδούνι.

—Δεν είμαι δώ γιά κανένα, φώναξα στην ύπρετότεια.

—'Ηθελα να μείνω μονάχη. Μά ξαφνικά μπήκε στην κίμαρά μου κάτι, σά σίφουνας. Ήταν η Αιμιλία, η γυναίκα του Καρόλου Βάλτερ!

—Με ποιά δικαίωμα... φώναξα.

—'Α! το ήξερα! με διέκοψε. 'Εσεις είστε η Βιδιάνα Γκλόρια!

—Τί σημασία έχει αυτό; 'Ο άντρας σας είχε ανάγκη απόνα μοντέλο και δέχτηκε να ποζάρω γι' αυτόν.

—Είσαι μιά κλέφτρα, μιά υποκοιτία! φώναξε αυτή.

Κι' άρχισε να κλαίει με λυγμούς:

—Δεν μπορείς να καταλάβεις, άρχισε να λήν μέσ' στα δάκρυά της. Φοβάμαι! Είναι δέκα χρόνια που ζω με τον Κάρολο. Τού θυσιάσα τα νιάτα μου, τη ζωή μου. Τώρα δεν έχω πιά τίποτα. Πότε-πότε με παρτάει γιά λίγο, μά ξαναγυρίζει κοντά μου. Λέει πως είμαι το καταφύγιό του, όπου βρίσκει τη γαλήνη. Μά μαζί σου είναι διαφορετικό.

—Εσύ 'σαι νέα, ωραία. 'Αν ο Κάρολος μείνη μαζί σου, θα με παρτάει γιά πάντα. Μη μού κλέβης τον Κάρολο! Δεν είμαστε παντρεμένοι μαζί. 'Ο Κάρολος είν' ελεύθερος. Μά σκέψου τί θα κάνει! 'Αν πας στο παντεβού σας...

Πώς το ήξερε; 'Ο Κάρολος της τάλενε όλα:

Σκέφτηκε την αγκαλιά του αναπνέοντός μου. Θάβηλα να της φωνάξω: «Θα τα διακινδυνεύσω όλα, μά θέλω τον Κάρολο! Τον θέλω δικό μου!»

Κι' όμως άκουσα τη φωνή μου να λήν:

—Θα πάω στο παντεβού, μά σού υπόσχομαι, ότι θα είμαι η τελευταία φορά που θα δω τον Κάρολο, και δεν θα γνη τίποτα να με, κατηγορηθεί!

—Σε πιστεύω, και σ' εύχαριστώ!

—'Η Αιμιλία έφυγε. Είνα αποφασίσει πιά ν' άπαρνηθώ τον έρωτά μου, την ευτυχία μου.

Με τον θάνατο στην ψυχή, πήγα και τον βοήκα. 'Αλλά δεν ήμουν πιά η κοπέλλα που πουλούσε κορδέλλες, ήμουν η άρρωστη, του σινεμά, η Βιδιάνα Γκλόρια! Φορούσα την πιο καλή τραπέζια μου.

Μόλις με είδε έμεινε άρρωστος!

—Τί σημαίνει αυτή η κωμωδία; με ρώτησε σε λίγο ψάχνοντας να βώ κάποιο ταμπλώ του.

—Τάνασε; Περιμένε, μιά Σταντοπούτα και θρήνησε...

—Μπαρ, σε μιά άρρωστη βαμμένη, σά μιά βιταίν...

—Μη θυμώνεις, Βάλτερ...

—'Ανόητη! 'Ανόητη! γυναίκα, άκαρδη! Κι' εγώ που σ' αγαπούσα γιά τη δασσία σου, την άσέλειά σου. 'Ημουν έτοιμος να παρτάσω γιά πάντα την Αιμιλία που μού στάθηκε πιστή δέκα χρόνια! Δεν άείσεις ούτε το νυγάκι της!

Είμαι μιά άνοητη κοκέτα!

—'Απαμείνα μόνη στο ατελιέ. Κι' άρχισα να κλαίω. Μά δεν έκλαιγε η Βιδιάνα Γκλόρια, αλλά η Ρόζα Μπαρόν, η μικρή έρωτευμένη κοπέλλα που πουλούσε κορδέλλες...

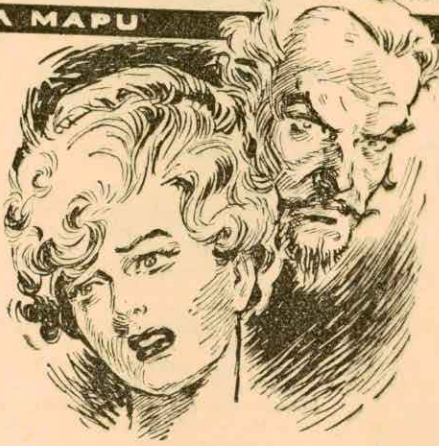
Πέρασαν χρόνια από τότε. 'Η ζωή άπάλυνε την όδύνη μου. 'Ο μόνος μαστιγής της άτυχης έρωτικής μου περιπέτειας είναι το ταμπλώ του Καρόλου Βάλτερ, που τ' αγοράσε ένας φίλος μου γιά λαγκασιό μου και που κομείται στο σαλόνι μου.

—'Η ζωή μού τάδωσε όλα: επιτυχία, δόξα, θαυμάσιος, γοήττα. Μά το μοναδικό έρωτά της ζωής μου—αλλοίμονο—δεν τον έχω πιά!

ΖΥΛ ΦΟΡΕΣΤΙΕ

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΡΟΣΚΩΦ

ΖΥΛ ΜΑΡΥ

7ον

«Ετσι εξακολουθούσε το παρό-
δεινο, εκείνο μυθιστόρημα, ως την
ήμερα που η Μαργαρίτα είχε υπή
στο γραφείο του Ζύλ, για να υ-
ποστηρίξει την αίτησή γάμου του Ζωζ ντέ
Τεβάν.

Να τί είχε γράψει ο Ζύλ, την ημέρα ε-
κείνη:
«Ήθελαν να μου ζητήσουν το χέρι της!
Αγαπάει, λένε. Είν' αλήθεια: Πιθανόν να
κάνουν λάθος... Ίσως να μην καταλαβαί-
νι ούτε κι' η ίδια τί συμβαίνει στην ψυ-
χή της...»

«Τί θα κάνω, Θεέ μου;... Δυο χρόνια
τώρα, η ζωή μου κυλάει μ' αυτό το αι-
ώσιο ερώτημα... Άρνηθηκα, χωρίς να εξη-
γήσω το λόγο. Μα δεν θα μπορώ ν' αρ-
νούμαι αιώνια. Λοιπόν θα παντρευτώ τό-
τε; Ποτέ!...»

Εδώ τελειώναν οι σημειώσεις. «Ο Ζύλ
πληρε την πένα του και πρόσθεσε:

«Την είδα πριν από λίγο. Αγαπάει—
μου είπε—τόν ντέ Τεβάν. Έκλαψε. «Ο
μυθιστόρητος με συγκίνησε, και της υποσχέ-
θηκα σχεδόν να της δώσω αυτόν που ά-
γαπάει... Τί μου είπε τότε; Τά αγνά
της χείλια πρόσφεραν αβρότητα μια τερα-
τώδη αποκάλυψη! «Ο Πιέρ Μοργκάν την
αγαπάει, με έρωτα! Έγώ φταίω, Θεέ
μου, εγώ!...»

Αφίσε τον κοντυλοφόρο κι' άρχισε να
δνειροπολή. Το μυαλό του είχε αποναρ-
κωθεί απ' τη μεγάλη λύπη. Τα μάτια του
έκλεισαν κι' αποκοιμήθηκε, χωρίς να θυ-
μηθί να κρύψει πάλι τα χειρόγραφα που
έκλειναν το θλιβερό μυστικό της καρδι-
άς του.

Απ' το ανοιχτό παράθυρο, φαίνονταν
τα πανώληκα δέντρα του πάρκου, που τα
σάλεε ο άνεμος, δυνατώτερος ολοένα. Οι
υπνότες είχαν κλείσει τ' άλλα παράθυ-
ρα, για να μη χτυπήσουν και σπάσουν
τα τζάμια. Έμενε ανοιχτό μόνον ένα:
του γραφείου του Ζύλ.

Ο κόμης εξακολουθούσε να κοιμάται.
Ο Καραντέκ πήγε και χτύπησε την πόρ-
τα του, κι' έπειδή δεν του απάντησε κα-
νείς, την άνοιξε.

Σχηματίστηκε τότε ένα δυνατό ρεύμα
αέρος, που ανακάτεψε τα χειρόγραφα και
παρέσυρε πέντε, ή έξι απ' αυτά έξω απ'
το παράθυρο. Συγχρόνως, χτύπησαν δυ-
νατά τα παραθυρόφυλλα κι' έσπασε ένα
τζάμι.

Ο Ζύλ ζύγνησε απ' τον κρότο. Είδε
τόν Καραντέκ. Μάεψε άμέσως: τὰ υπό-
λοιπα χειρόγραφα και τὰ κλείσε στο συ-
τάρι του.

Ο Καραντέκ είχε δὴ πού έπεσαν μερι-
κά στον κήπο. Μά, από φόβο μή τὸν μα-
λώσει ο κόμης, έπιφύλαχθηκε να τὰ μα-
ζέψι, χωρίς να τὸ πὴ τίποτε, και να τὰ
ξαναβάλι πάνω στο γραφείο του.

Πραγματικά, κατέθηκε άμέσως στον
κήπο.

Τη στιγμή που ο άνεμος παρέσυρε τὰ
φύλλα εκείνα του ναοτιού, ένας άντρας
προχώρουσε στη δεινροστομία του πάρ-
κου, μελαγχολικός και με το κεφάλι σκυ-
φό. Ήταν ο Πιέρ Μοργκάν.

Είχε άφίσει τὸν Τεβάν, κι' έφευγε τώ-
ρα, περίλυπος με τὴν καρδιά ταραγμένη,
μη ξέροντας κι' ο ίδιος τί συνέβαινε με-
σα στην ψυχή του.

Στην αρχή, η ζήλεια του τὸν είχε σπρώ-
ξει να ορμήσει πάνω στο μαρκήσιο. Μα η
Λευκή, με τὴ γλυκειά φωνή της, τὸν είχε
καταπραύνει, σάν νάχε κάποια μαγική
δύναμι.

Όταν πέρασε η πρώτη του έξαψη, πα-
ρατήρησε με έκπληξη ὅτι δεν εὗρισκε στο
βάθος της καρδιάς του τὴν αποστροφή ἑ-
κείνη που έμπνέει συνήθως ὁ αντίζηλος.
Δεν μισούσε τὸν Τεβάν. Απεναντίας, τὸν
συμπαθούσε, για τὴν καλωσύνη και τὴ
μεγαλοψυχία του.

Αὐτὰ λοιπὸν σκεπτόταν, ὅταν σκορπί-
στηκαν γύρω του τὰ χειρόγραφα τοῦ Ζύλ.
Τὰ εἶδε. Άκούσε ἐπίσης τὸν κρότο τοῦ
τζαμιού που έσπασε. Κατάλαβε πὼς τὰ
χαρτιά εκείνα είχαν πέσει απ' τὸ γραφείο
τοῦ κόμητος, κι' άρχισε να τὰ μαζεύει.

Ένω όμως ετοιμαζόταν να τὰ στείλῃ
μ' ένα υπηρέτη στο Ζύλ, η ματιά του ἑ-
πέσε τυχαίως σ' ένα απ' αὐτά, και διά-
δασε τ' ὄνομα της Λευκής, στή μέση μι-
...

ΕΞΩΦΡΕΝΙΣΜΟΙ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Για τὸ φθινόπωρο λανθάνουνι στο Πα-
ρίσι τὰ παρόδενα αὐτὰ καπέλλα που τὰ
μύθο τους καλύπτονται από κομμάτια
εφημερίδων! Νά ένας νέος τρόπος για
να δείχνουν τίς πολιτικές τους προτι-
μήσεις οι κομψές κυρίες. Μη παραξενευ-
θίτε αν ακούσετε πὼς το καπέλλο αὐ-
τό από... εφημερίδες, κοστίζει πανάκρι-
βα για τὴν προστασία του!

ἀς παρόφθοις ἐσωτικῆς φρά-
σεως νοσημένης απ' τὸν
πατέρα της!

Ανατρίνασε, γλώμιασε
λίγο και ψιθύρισε:
— 'Αδύνατον! Λάθος θά
κάνω... Με ξενέλασε ἡ φαν-
τασία μου...

Άου δίστασε λίγο, ἀπο-
φάσισε να διαβάσῃ τὰ χειρόγραφα. Κι' ἔ-
τσι έμπεσε τὸν ἀποτροπαιο—ὅπως τοῦ φαί-
νόταν—έσωτα τοῦ πατέρα πρὸς τὴν κόρη!
Μιλούσαν ὁλοκλήρως αὐτὲς οἱ σελίδες.
Απέκλειαν κάθε ἀμφιβολία.

«Όλοι γύρω μου — έγραφε ὁ Ζύλ —
νομίζουν πὼς τὴν μισῶ και πὼς αγαπῶ
μόνο τὸ Μωρίς. Ὡ, αν ἤξεραν!... Κατῶ-
θωσα λοιπὸν να ξεγελάσω τὸν κόσμο, κα-
τῶθωσα να ξεγελάσω και σένα ακόμα,
αγαπητή μου Λευκή. Γιατί, τὸ βλέπω, με
φοβάσαι, κάποτε σάν ἐχθρό, έμένα που
θα με φέρῃ στον τάφο ὁ έρωτάς μου για
σένα! Ναί, ἐνὼ σ' αγαπῶ, πρέπει να δει-
χῶμαι ἀδιάφορος σ' ὅλους τοὺς πόθους
σου, σκληρὸς σὲ κάθε ἐπιθυμία σου! Μπο-
ρεῖ να ὑπάρξῃ μαρτύριο μεγαλύτερο απ'
τὸ δικό μου;»

Μά και σὰ ὑπόλοιπα φύλλα ξεχυνόταν
τὸ ἴδιο αἶσθημα. Δεν χωρούσε ἀμφιβολία!
Άκούσε να διαδῶν κανείς τίς φλογε-
ρές και περιπαθεῖς εκείνες φράσεις, για
να καταλάβῃ πὼς ὁ Ζύλ ἦταν έρωτευμένος
με τὴ Λευκή.

Φοβερό μυστικό!

Παρ' ὅλη τὴν κατάπληξί του, ὁ Πιέρ
είχε τὸ θάρρος να τὰ διαβάσῃ ως τὴν
τελευταία λέξη. Ὅταν τελείωσε, κίτταξε
γύρω του, σάν ν' ἀπορούσε πὼς δεν ἑ-
πέφτε κεραυνός, πὼς δεν γκρεμιζόταν ὁ
πύργος, πὼς δεν έρχόταν ένας κατακλυ-
σμός ν' ἀλλάξῃ τὴν ὄψι τοῦ κόσμου...

Ήταν λοιπὸν δυνατόν να μένῃ γαλα-
νός ὁ οὐρανός, να λάμπῃ ὁ ἥλιος, να κε-
λαῖδουν ακόμη τὰ πουλιά, ν' αὐθοῦν τὰ
λουλούδια και να ζοῦν οἱ ἄνθρωποι, ἐνὼ
ὑπῆρχε ανάμεσά τους ένας τέτοιος τερα-
τώδης έρωας;...

Ο Πιέρ Μοργκάν φοβήθηκε για τὴ Λευ-
κή. Σίγουρα, τὰ άγνοούσε ὅλα αὐτά τώρα.
Μά θα μπορούσε ὁ κόμης να συγκρατηθῇ
μέχρι τέλους;... Ὅλα μπορούσε να τὰ
περιμένῃ κανείς απ' τὸν ἄνθρωπο που συ-
νέλαβε ένα τέτοιο αἶσθημα!

Πρὶν από μιά ὥρα, ὁ Πιέρ εὗρισκε ὅτι
μιά μόνον ἀπόφασι έπρεπε να πάρῃ: να
φύγῃ εἰς φανίκα, να χωριστῇ απ' τὴ Λευκή,
γιατί αὐτὸ μόνον θα τὸν θεράπτευε απ' τὸ
μαρτύριο του.

Μά τώρα είχαν ἀλλάξῃ ὅλα. «Αν έφευ-
γε, θα ἐγκατέλειπε τὴ Λευκή στον κίν-
δυνο.

Έπρεπε λοιπὸν να μείνῃ!
Πῆρε γρήγορα τὴν ἀπόφασί του; Ναί,
θάμενε.

Μά τί έπρεπε να κάμῃ τὰ χαρτιά ἑ-
κείνα, που περιείχαν τὸ ἐρωτικό μυστικό
τοῦ κόμητος;

Να τὸ τὰ στείλῃ; Ἀδύνατον! Γιατί
θάταν σάν να τούλεγε πὼς ἤξερε τὸ μυσ-
τικό του.

Να τὰ φυλάξῃ; Μά μπορούσε να παρα-
πέσουν... να φτάσουν σ' ἄλλα χέρια, ὅ-
πως είχαν έρθῃ ἤδη σὰ δικὰ του... Καί
κείνοι που θα μάθαιναν τὸ μυστικό, δεν
θαχαν συμφέρον να τὸ κρύψουν, ὅπως αὐ-
τός.

Να τὰ καταστρέψῃ; Τότε όμως θα στε-
ρούσε τὸν εαυτό του από ένα ὄπλο φοβε-
ρό κατὰ τοῦ Ζύλ, για τὴν περίπτωσι που
θα γινόταν ἐπικίνδυνος ὁ έρωας τοῦ κόμη-
τος.

Τί να κάμῃ λοιπὸν; Έπειτα από πολ-
λοὺς δισταγμούς, ἀποφάσισε να τὰ κρύψῃ.
«Κανείς δεν θα μπορέσῃ να μὸ τὰ πά-
ρῃ, πρὶν πῇ τὸ αἷμα μου! Ὑποσχέθηκε
στον εαυτό του. Θα τὰ φυλάξω, ἔστω και
με κίνδυνο τῆς ζωῆς μου!...»

Όπως εἴπαμε και πῶς πάνω, ὁ Καρα-
ντέκ είχε κατέβῃ βιαστικά στον κήπο, για
να μαζεύῃ τὰ σκορπισμένα χειρόγραφα.
Είχε περάσει απ' τὴ σκάλα τῆς ὑπηρεσί-
ας, κι' ἔτσι δεν είχε συναντηθῇ με τὸν Πι-
έρ Μοργκάν που είχε ἀπομακρυνθῇ στο με-
ταξύ.

Έψαξε λοιπὸν παντού για τὰ χαρτιά

κι' ἀπόρησε γιατί δεν εὗρισκε κανένα.
—Τί έγιναν που να πάρῃ ὁ διάβολος;
μυρμουδίζει.

Γυρίζει από δέντρο σὲ δέντρο, από θά-
μνο σὲ θάμνο, ἀνασκήνωε τὰ κλαριά, πα-
ραμείριζε τὰ φύλλα. Τίποτε όμως... Στὸ
τέλος, έξυσε τὸ κεφάλι του και συλλογι-
στηκε, βλέποντας από μακριὰ τὸν Πιέρ:

«Ίσως να τὰ μάζεψε ὁ Μοργκάν».

Πῆγε κοντά του και τὸν ρώτησε:

—Με τὸ συμπάθειο, μήπως βρήκατε ἑ-
κεῖ δὴ κατ' ἑκατὶ χαρτιά που πέταξαν απ' τὸ
γραφείο τοῦ ἀφεντικού;

—Όχι, ἀπάντησε ξερά ὁ Πιέρ, κι' ἀ-
πομακρύνθηκε.

Ο Καραντέκ εἰς ἀνάκριξίς τίς έρευνές του,
σ' ὁλόκληρο τὸν κήπο. Έβρεχε τώρα ραγ-
δαία. Άστρατέες αὐλάκιζαν τὰ μαῦρα σύν-
νεφα, που σκέπαζαν τὸν οὐρανόν. Μα ὁ Κα-
ραντέκ δεν νοιαζόταν για τέτοια μικρο-
πράγματα.

—Με ξέρει έμένα, ἡ βροχή... μυρμου-
ρίζει.

Ξαφνικά έσκυψε, με μιά φωνή χαράς,
και πήρε από γάμψο ένα μουσκεμένο φύλ-
λο χαρτί, στο ὅποιο είχε ἀπλώσει τὸ με-
λανι και σχημάτιζε ξεθωρούς λεκέδες.

—Νὰ τὸ ἐνὰ! έπῃε. Δεν θάναί μακριὰ
και τ' ἄλλα. Φαίνεται, τὰ πῆρε ὁ άνεμος.

Μά, ὅσο κι' αν έψαξε για πολὺ ἀκόμη,
δεν βρήκε ἄλλο χειρόγραφο. Είχε ἀποφα-
σίσει πῶς να γυρίσῃ στον πύργο, ὅταν
τοῦ ἤρθε ἡ ἰδέα να ρίξῃ μιά ματιά σ' αὐ-
τὸ που κρατούσε. Με τὸ βρέξιμο, τὰ γράμ-
ματα είχαν γίνει δυσανήγνωστα. Μά αὐ-
τὸ δεν είχε σημασία για τὸν Καραντέκ,
γιατί... δεν ἤξερε καθόλου να διαβάσῃ!

Συλλογιζόταν μόνον με λύπη πὼς ὁ κόμης
θα τὸν μάλωνε αὐστηρά, γιατί τὸ νερό εἶ-
χε σχεδόν καταστρέψει τὸ χειρόγραφο.
—Αν τοῦ τὸ δώσω σὲ τέτοια χάλια —
εἴπε με τὸ νοῦ του — θάναί σάν να κρε-
μιέμαι μοναχός μου! Μοῦ φαίνεται πὼς
κοιμότανε, ὅταν μπῆκα στο δωμάτιο, και
δεν κατάλαβε ὅτι πήρε ὁ αέρας τὰ χαρ-
τιά του. Γιατί λοιπὸν να τοῦ τὸ πῶ ἐγώ;
Μπορεῖ να μὴν τὸ πάρῃ εἰδήσι...

Κι' ὁ Καραντέκ τῖναξε τὸ χαρτί, για
να πῇσῃ ἡ βροχή από πάνω του, τὸ δι-
πλώσε με προσηνῇ, τὸ τῦλιξε με τὸ μαν-
τήλι του και τὸ βάλε στην τσέπη του. Έ-
πειτα γύρισε στον πύργο.

Πραγματικά, ὁ κόμης δεν είχε παρατη-
ρήσει τὴν ἐξαφάνισι μερικῶν φύλλων τοῦ
ἡμερολογίου του.

Τὸ βράδυ, ὁ Πιέρ Μοργκάν εἰς ἀναγύρι-
ση στον πύργο και συναντήθηκε μαζί του. Ὁ
Ζύλ τοῦ ἀπλώσε ἐγκάρδια τὸ χέρι. Ὁ νέ-
ος τὸν κίτταξε με φρίκη, νοιώθοντας ένα
εἶδος ἀποστροφῆς.

Βρισκόταν σὲ ἀμηχανία. Μά, αν δεν
έσφιγγε τὸ χέρι που τούδιε ὁ κόμης ῥα-
κα με ἀπερίσκεψι, που θα πρόδινε πὼς
τάξερε ὅλα, δέχθηκε λοιπὸν τὴ χειραγία
του, ἀποφειδύγοντας όμως να τὸν κίτταξῃ
στο πρόσωπο.

Κι' ἔκανε καλά, γιατί ἐκείνος είχε καρ-
φώσει πάνω του μιά ματιά γεμάτη οἶκτο.
«Αγαπάει τὴν ἀδελφῇ του! συλλογιζό-
ταν. Πόση θάναί ἡ ἀπελπίσις του, αν μά-
θῃ ποτὲ τὸ μυστικό τῆς γεννήσεώς της!...»

Ήταν ἀληθινὰ τραγική ἡ θέσι αὐτῶν
τῶν δυο ἀνδρῶν. Καθένας τους ἤξερε τὸ
μυστικό τοῦ ἀδυνάτου έρωτός του ἄλλου.
Κι' ἐκείνος απ' τοὺς δυο που αἰσθανόταν
φρίκη κι' ἀποστροφή για τὸν ἄλλον, ἦταν
αὐτός ἀκριβῶς που θάπρεπε, κατὰ τοὺς
νόμους τῆς φύσεως να νοιώθῃ μόνον ἀδελ-
φική στοργή για τὴ Λευκή!

«Τὴν αγαπάει! — συλλογιζόταν φεύ-
γοντας ὁ Ζύλ. Τὴν αγαπάει! Δεν είναι
καθῆκον μου άραγε να τοῦ πῶ τὴν ἀλή-
θεια; Δεν είναι ἐγκλημα να τὸν ἀφίσω ν'
ἀγνοῇ τοῖς δεσμός τὸν συνδέει με τὴ Λευ-
κή;... Δεν μὸ ἐπιβάλλει ἡ τιμὴ να τοῦ
φανερῶσω πὼς γεννήθηκαν κι' οἱ δυο απ'
τὴν ἴδια μητέρα;»

Έμενε συλλογισμένος κι' ἀναποφάσι-
στος μὴ τολμῶντας ν' ἀπαντήσῃ σὰ τό-
σο σοβαρὰ αὐτὰ ἐρωτήματα.

Ο Πιέρ ἔξ ἄλλου, ἀκίνητος στή θέσι
ὅπου τὸν είχε βρῇ ὁ κόμης, έλεγε με τὸ
νοῦ του:

«Θά εἰσαδῇ τὴ Λευκή, θα θαυμάσῃ τὴν
ὡμορφιά της... και κανείς ἄλλος από μέ-
να δεν θα καταλάβῃ πόσο τερατώδεις θά-
ναί αὐτὲς οἱ ματιές, τὰ χαμόγελα κι' οἱ

τουφερότητες τοῦ πατέρα πρὸς τὴν κόρη!
Εἶναι φρικτὸ φρικτό!...»

Τὴν ἴδια σχεδόν ὥρα, μιά ἄλλη σκη-
νὴ ἐπίσης παράξενη, συνέβαινε στή σάλλα.
Θέλοντας να μὴν παρουσιαστῇ στή μη-
τέρα της, ἡ Λευκή είχε σκεφθῇ στήν ἀρ-
χή να τὴν εἰδοποιήσῃ πὼς ἦταν ἀδύθετη
και πὼς θάμενε στο δωμάτιό της. Έτρε-
με στή σκέψι ὅτι θ' ἀντίκρυζε τὴ Μαργα-
ρίτα και τὸ συννερόχ της.

Ποῖα στάσι θα κρατούσε ἀπέναντί τους;
Δεν θα προδίδονταν άραγε;

Ἡ ντροπὴ κι' ἡ λύπη της δεν θα ζω-
γραφίζονταν στο πρόσωπό της, που δεν
ἤξερε να κρύβῃ τίς ἐντυπώσεις τῆς ψυχῆς
της;

Υστερα σκέφθηκε όμως πὼς ἡ πρόφα-
σις τῆς κακοδιαθέσεως θα τῆς χρησίμευ-
εῖ μιά μέρα μόνον. Τὴν ἐπομένη θ' ἀναγ-
γίζονταν να δεχτῇ τὴν παρουσία τοῦ Ρο-
σκῶφ και τῆς μητέρας της. Δεν είχε λοι-
πὸν να κερδίσῃ τίποτε...

Μπήκε στή σάλλα, ὅπου βρισκόνταν ἡ-
δὴ ὁ Τεβάν, ὁ Ροσκῶφ, ἡ Μαργαρίτα κι'
ὁ κόμης. Περιμεναν και τὸν Πιέρ. Ἐκεί-
νος όμως είχε φύγει, σάν τρελλός...

Ἡ Λευκή ἐνοιώθη να λυγίζουν τὰ γό-
νατά της. Έπεσε σ' ένα καθίσμα. Ὅλοι
πρόσεξαν τὴν ὠρότητα και τὴ συγκίνη-
σί της. Ἀκόμη κι' ὁ μικρὸς Μωρίς, και-
τοι παιδὶ ἀκόμη, πήγε κοντά της, ἀνήσυ-
χος, τὴν ἀγκάλιασε απ' τὸ λαιμό και τὴ
φίλησε πολλές φορές σὰ μάτια — γιατί
τὴν αγαπούσε μέχρι λατρείας. Συγχρόνως
τὴ ρωτοῦσε σιγανά:

—Τί έχεις ἀδελφούλα μου; Τὰ μάτια
σου φαίνονται σάν φουσκωμένα και μό-
λις κρατᾶς τὰ δάκρυά σου.

Τὰ λόγια του αὐτὰ τὴν ἔκαναν προσε-
κτική. Ἀνακάθισε, σήκωσε τὸ κεφάλι τῆς
και προσπάθησε να χαμογέλασῃ. Εἶδε τό-
τε πὼς τὴν κίτταξαν ὅλοι με προσοχή.

Ἡ μητέρα της πήγε κοντά της και τῆς
ἔπιασε τὸ χέρι.

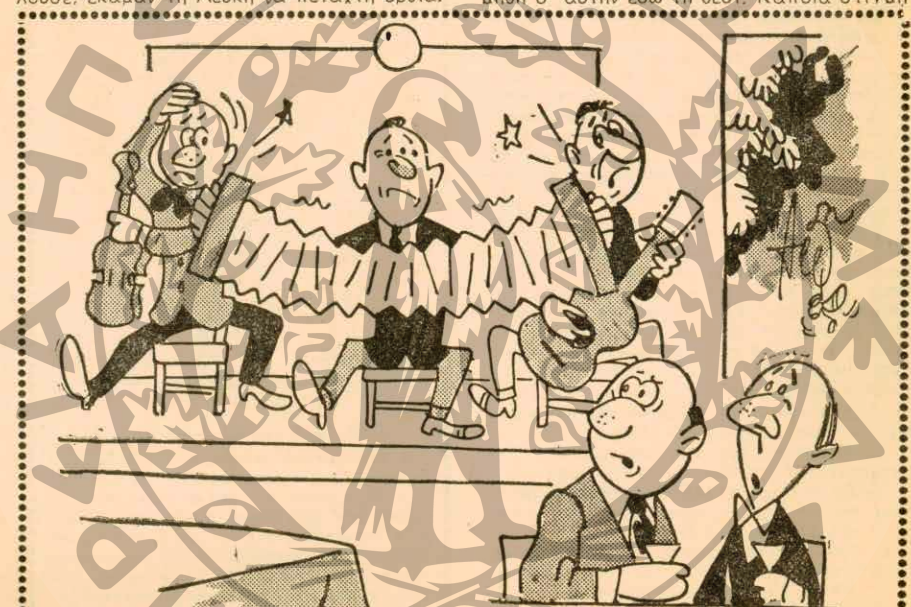
—Εἶσαι κακοδιάθετη; τὴ ρώτησε μ' ἄ-
νησυχία.

Ἡ κοπέλλα δεν ἀπάντησε άμέσως. Γι-
ατί δίπλα στο πρόσωπο τῆς μητέρας της,
εἶδε κι' ένα ἄλλο πούσκυβε πάνω της: τὸ
πρόσωπο τοῦ Ροσκῶφ. Ἦσαν τόσο κον-
τὰ τὸ ἐνὰ με τ' ἄλλο, ὥστε φαίνονταν σάν
ν' ἀκουμπούσαν.

Ἡ Λευκή θυμήθηκε εἰς φανίκα τὴ φριχτὴ
σκηνὴ τοῦ πάρκου, τὰ χείλι τῆς μητέρας
της ἐνωμένα με τὸ Ροσκῶφ! Ἐκείσε τὰ
μάτια της, ἀναστενάζοντας και χλωμιά-
ζοντας ακόμη πῶς πολὺ.

—Δεν είναι καλά, γιατρέ! εἴπε ἡ Μα-
ργαρίτα. Κιττάχτε!

Ο φόβος μήπως τὴν ἀγγίξῃ ὁ Ροσκῶφ,
ἡ ἀποστροφή κι' ἡ φρίκη που τῆς προκα-
λοῦσε, ἔκαμαν τὴ Λευκή να πεταχτῇ ὀρθία.

— Ὡστε εἶνε ἀλήθεια ὅτι τὸ... «Τοῖο Ἀρμονία», δεν τὰ παίει τόσο καλά!...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

λοιπόν, ξύπνησα κι' άκούσα όμιλίες κοντά μου. 'Αφουγκράστηκα... Δέν άκούνα καλά... μά είμαι βέβαιος πως μιλούσαν για τον πύργο για τή Μωρίς ντε Μιούν και δέν έξω για τί άλλο άκού... 'Ανασκήνωσα τή κεφάλι μου κι' άναγνώρισα τή Ροσκώφ και τή Ζάν Μώο.

— Δέν υού φαίνεται παρόξενο αυτό τή παύση.

— 'Ισως νάχης δική. 'Εμένα όμως, τή έπαγγελία μου μ' ένει κάμει φιλοπόνη... Τή στιγμή εκείνη τή καλαμί τού Φλανκάρ γωρίστηκε σέ δυό κομμάτια και τή ένα άπ' αυτά έπεσε στό ποτάμι.

— 'Ημουν βέβαιος πως θά τή πάβαινα... ψιθύρισε ό έρασιτέγγης ψαράς. Δέν σφηνώνουν πιά καλά τή καλαμιά τόνά μέσα στ' άλλο, γιατί έχουν άνοίξει πολύ οι τρύπες τους... Μήπως έχεις κανένα χαρτί στην τσέπη σου;

— Δέν έξω... έπτε ό Καραντέκ ψάχνοντας στις τσέπες του. 'Α νά ένα.

— Ο Φλανκάρ ήταν έτοιμος να σκίση τή γαστή πού τού έινε ρίζει ό ύπνερπτης για νά διορθώση μ' αυτό τή καλαμί του. Ξαφνικά όμως σταμάτησε έκπληκτος.

— Μπα! Τι έίν' αυτό; έπτε.

— Ποιό;

— Αυτό τή γαστή.

— Ο Καραντέκ τή κτύπησε άναγνώρισε τή χειρόνομα πού έινε βοή τήν προηγούμενη μέρα και διηγήθηκε στό Φλανκάρ ό τι είχε συμβή.

— Και γιατί δέν μούπες τίποτε; φώναξε έκείνος με θυμό.

— Έινε σπουδαίο λοιπόν;

— Μά δέν τή διάβασες;

— Μήπως έξω νά διαβάζω... Τι λέει αυτό τή γαστή;

— Μερικές λέξεις έινε σδυμένες άπ' τή βοογή. Εύτυχως όμως, οι πιά πολλές διαβάζονται άκούη... Μου φαίνεται λοιπόν πως έινε φλογερο έρωτικό νόημα πότε τή δεσποινίδα Λευκή τίτε Μιούν.

— Ξαναδιάβασε τή γαστή προσεκτικότερα λέγοντας συνγρόνως:

— Όχι δέν έινε νόημα... Φαίνονται μάλλον σημειώσεις σάν σκέψεις γραμμένες κάθε μέρα.

«Τρίτη 8 'Απριλίου. Πήνε σήμερα με τή υπέρα της στό Παρίσι. 'Ολόκληρη μέρα γωρίς νά τή δώ! 'Ω πόσο σέ λατοεύω Λευκή, και πόσο άτελείωτες υού φαίνονται οι ώρες πού περνάω μακριά σου! Θέλουν νά μάς γωρίσουν νά σέ δώσουν σ' άλλον! Σκέπτονται νά σέ παντρώσουν. Κί' ένώ τί θ' άπογίνω Λευκή άγάπη μου. Θά πεθάνω τότε...»

«Όμοια έινε και τ' άλλα, αλλά μισοσδυμένα άπ' τή βοογή... Ποιός έινε λοιπόν ό φιλασάκος τής μικής σου κυρίας Καραντέκ;

— Ο Καραντέκ ευδοότηος δέν άπάντησε, ένώ ό Φλανκάρ συνέχιζε:

— Σίγουρα ένει φίλο! 'Αλλοίως σέ ποιόν θά έπέτοπε νά τής γράψη με τέτοια γλώσσα; «Λατρεύτ ή μου Λευκή τή δροσερά νείλη σου με καίνε όταν άκουπώνται στό πόσωπό μου. Μη με φιλάς πιά!...»

«Όταν τή τουφερό γεράκι σου άγγίζει τή δική μου, υού προδενει τέτοιο πόνο σάν νάταν υαγροί τή κάθε δάντυλό σου. Σ' άναπώ!...»

«'Ας σκεφθώμε ψύχραμιά και λογικά φίλε υού Καραντέκ. Τεός άντρες μόνο ύπάγουν στόν πύργο πού υπάρει ν' άναπών τόσο πολύ τή μική σου κυρία; ό μαρκήσιος ντε Τεβάν ό γλύπτης Πιό Μογκάν κι' ό νιατόρος Ροσκώφ... Αυτός ό Ροσκώφ δέν μ' άρέσει καθόλου! 'Από πότε άνακάλυψες πως ένει έρωτικές σκέψεις με τήν κόμηση;

— Δυό- τρεις μέρες μετά τήν έπιστροφή τήν στόν πύργο.

— Ο Φλανκάρ έβρινε συλλογισμένος 'Υστερα έπτε:

— 'Α δέν κάνω λάθος αυτός περίποιήθηκε τήν κόμηση όταν νένυψε τήν κόση της πού 20 έτών.

— Ναι. 'Υστερα έφουε για τή Ρωσία κι' έξοοόστηκε στή Σιβηρία.

— Μετά 20 νόνια έαναγύρισε Κί' έπειτα άπό δυό- τρεις μέρες μόνο είδες πράγματα πού σ' έπεισαν πως έινε έραστής τής κόμησης ντε Μιούν... Ξέρεις τί άποδεικνύει αυτό; 'Ότι έιναν σκέψεις άπό τήν πύργον. Κί' αυτό υού φαίνεται άξιοσημείωτο.

— Ο Φλανκάρ έινε έπισκευάσει τ' άγκιστρο του τόνε δολώσει και τόνε ρέει πάλι στό νερό. Μά ήταν τόσο άπονημένος ώστε άφισε τή ψαρία νά τού φάνε τή δολώμα μ' όλη τους τήν ήσυχία.

— 'Ας έαναγύρισουμε στό ζήτημά μας, έπτε. 'Αφού άποκλείσουμε τή Ροσκώφ μάς μένουν ό Τεβάν κι' ό Πιό Μογκάν. Έιν' εύκολο νά μάθουμε ποιός άπ' τούς δυό έγραψε τίς ώραίες αυτές έρωτικές φράσεις. Θά τή καταλάβουμε άπ' τή γοηφικό νασκήτση. Μά, για στόσου! Πώς βρέθηκε αυτό τή γαστή στα νεία τού κόπητος;

— Δέν έξω. 'Όταν υπήκα στό δωμάτιό του είδα πως έινε πολλά τέτοια πάνω στό γραφείο του, και τή κάκωση άμείωσε στό συτάρι του.

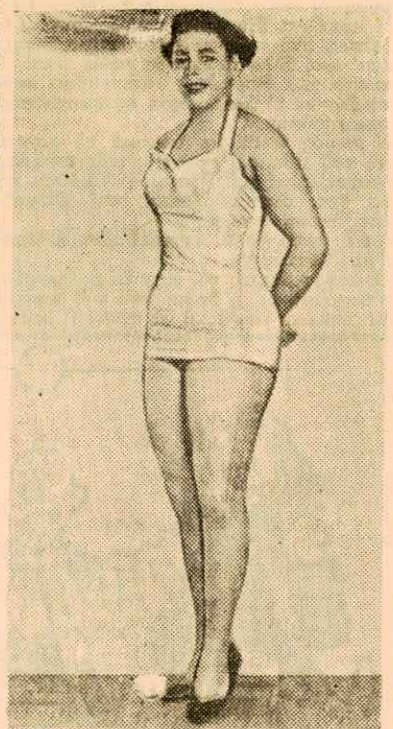
— Ο άστυνόμος σώπασε λίγο, κι' ύστερα έπτε ζωπαά:

— Θάδινά δυό νόνια τής ζωής μού για ν' άποκτήσω αυτό τή γαστή! Είμαι βέβαιος πως έχουν σέγει με τή φωνή τού Κρέγκε. 'Όποιος καταλάβη τή ένα μυστήριο θά καταλάβη και τ' άλλο.

«'Ακούσέ με καλά Καραντέκ. Θά φροντίσω για τιά πράγματα: Πρώτον, θά υού φέσω όπως υποέστης ένα δέινμα τού γραφικού νασκήτσης τού Ζωζά ντε Τεβάν. Δεύτερον, έν' άλλο τού Πιό Μογκάν. Τρίτον, θά βοής τόν τρόπο νά υού δώσης έστω και για ένα υόνό, τή γαστή πού κρυψε ό κόμης στό συτάρι του άμα σέ είδε.

— 'Ασπνες δουλειές αυτές πού υού γυαεύετε! υουοιούσε ό ύπνερπτης.

— Ο σκοπός εξαγιάζει τή μέρα, άναπτε υού. Θά δικαιολογούσα αυτή τήν έξεγερση τής συνειδήσής σου άν σκοπεύαμε νά βλάψουμε κανένα. 'Εφόσον όμως πρόκειται για τήν συμπεριφορά τής Δικαιοσύνης και τήν τιμωρία τού δολοφόνου τού δυστυχημένου κυρίου σου δέν πρέπει νά διστάσας.

ΕΝΑ ΠΟΛΥΜΟΡΦΟ ΤΑΛΕΝΤΟ

— Η Κάθλιν Γουέμπλε, άπό τή Κολόμπια τής πολιτείας 'Οχάιο, πού έινε μόλις 19 χρόνων, γαροκροήστηκε πού ήμερών «'Η φοιτήτρια με τίς περισσόττες Ικανότητες». Έινε μιά παλαιότατη πού μένει σήμερα δέν νύοισε καμιά ήτα παιζέ θαυμάσια κλαρινέτο και ένει έξοοετικό τάλεντο άόπτους. Τή τελευταία τή άποδεικνύουν οι κομψές και πολυάριθμες τουαλέτες της, πού τίς φτιάχνει πάντοτε ή ίδια, γωρίς καμιά ξένη βοήθεια.

της καθόλου... Θά κάμης λοιπόν ό τι σου ζήτώ.

— Θά προσπαθήσω.

— Είμαι βέβαιος πως θά πετύνης... Θά φυλάξω τή γαστή πού μούδωσες. Θά μάς γωρίαστ ή νά νά παραβάλω τή γωρίωμο με τή δέινματα πού θά υού φέσω.

— Ο Καραντέκ άπομακρύνθηκε, σκεπτικός, μη έξοντας άκούη πως θά έξεπλήρωνε τή δύσκολο έργο πού είχε αναλάβει.

Μόλις έκαμε λίγα βήματα, συνάντησε τή Μωρίς, πού πήγαινε στό ποτάμι για νά ψαρέψη. Και τού συνέστησε ν' άποταθή στόν «κύριο με τή ψάθινο καπέλλο», για νά τού δείξη ένα καλό μέρος με πολλή ψαρία.

— Ο μικρός έκαμε όπως τού έπτε ό Καραντέκ. Κί' ό Φλανκάρ τού υπέδειξε ένα σημείο όπου τή νερά γίνονταν πιά βαθεία, στην είσοδο τού δάσους, διακόσια μέτρα ψηλότερα άπ' τή δική του μέρος.

— Ο Μωρίς κάθισε κάτω άπόνα δέντρο, έτοιμος τή σύνογα του, δώλωσε τ' άγκιστρί τού κι' έπιδόθηκε στό ψάρεμα.

Είχε περάσει ως μισή ώρα, όταν ό μικρός άκούσε ξαφνικά θόρυβο μέσα στους θαμνούς, πίσω του. Γύρισε κι' είδε έναν άνδρωπο, πού είχε άνασκηώη και τόν κτύπησε, με τή πρόσωπο άλλοιωμένο, τή μάτια κατακόκκινα και τή χείλη μισανύχια και κορμασμένα.

— 'Α, έσείς είσθε, κυρ-Ζάν; τού έπτε με καμόνγλο. Πώς τή πάτε; Είσαστε καλύτερα τώρα;

— Ο Ζάν Μώο δέν άπάντησε. Σίγουρα, δέν είχε καταλάβει...

— Ένε άκίνητος λίγα βήματα μακριά άπ' τή παιδί, μη τολμώντας νά προχωρήση. Τά γέλια και τή πρόσωπο τή ήσαν ματωμένα άπ' τούς βάτους όπου είχε συρτή.

— Ο Μωρίς έψαψε πιά νά τόν προσένη κι' ένδιαφέρθηκε πάλι για τ' άγκιστρί του. Εκείνος όμως τόν κτύπησε με μιά φοβερή ματιά, ματιά άνθρώπου μανιακού, πού τόν κυνηγάει με έμνηση σκέψη.

— 'Αν δέν ήταν τόσο μικρός στό χρόνιο ό Μωρίς, θά καταλάβαινε ίσως, άπ' τήν έκφραση τού αυτή, τή φοικτό κίνδυνο πού τόν άπειλούσε.

Για λίγα λεπτά άκούη τίποτε δέν τάρεζε τή σιωπή.

Ξαφνικά ό Ζάν Μώο συμμαζεύτηκε, πήγε σάν θορίο και βρέθηκε πίσω άπ' τήν παιδί. Τά δυό χέρια του έπεσαν πάνω τούς ώμους τού Μωρίς. Τόν έπρωξε δυγία. Τή παιδί έχασε τήν ίσοροπία του, έπεσε μέσ' στό ποτάμι, με τή κεφαλή ρος τή έμφορ.

— Η φωνή πούγαλε πέφτοντας, πνίγηκε σ' στό νερό. Ο Φλανκάρ άκούσε μόνο ήτι σάν στεναγμό. 'Αισθήσεως μηχανικά τή κεφαλή του, δέν είδε τίποτε και συνέχισε τή ψάρευσ.

— 'Αφού βούλιαξε στην άοχή στό ποτάμι, ό Μωρίς έαναγύρισε στην έπιφάνεια μισολιποθύμιας και καθόρεσεν νά συγκρατηθή άπό ένα κλαδί. Είδη τότε νά σκύδη άπό πάνω του ή άπαίσια ή άποτρόπια μορφή τού τρέλλου.

— Βοήθεια! ούλγισσε. Βοήθεια!

Συγγρόνως προσπαθούσε μ' άπελπισία ν' άνασκηώη, νά φτάση σ' ένα άλλο κλαδί, γερότερο και ψηλότερο για νά σκαρφαλώση με τή βοήθειά του στην δνθή.

— Ο Ζάν Μώο ώουρησε τότε, μέσα στό διπλοό δάσος, άγι για νά φύγη αλλά για νά πάρη μιά άξινή πειραγμένη έκεί κοντά. Ξαναγύρισε ύστερα στην δνθή τού ποταμού, χτύπησε δυό- τρεις φορές με τή εργαλείο τή κλαδί άπ' όπου κρατιόταν ό Μωρίς, και τώσπασε.

— Τή παιδί βούλιαξε παρασυρθηκε άπ' τή ρεύμα. Πού τή σκεπάζει όμως τή νερό, πρόλαβε νά έαναφωανάη:

— Βοήθεια! Μ' έπτι...

— Ο Φλανκάρ έντρομος, άφισε τή καλαμί του.

— Καλά έιν' άκούσει! μουρμούρισε. Κάποιος φώναξε βοήθεια... 'Ηταν ή φωνή τού μικρού ντε Μιούν... 'Ω, Θεέ υού!

— Έτρεξε ως τή μέρος, όπου νόμισε πως θά βοή τή Μωρίς.

— Κανείς!

— Τή καλαμί όμως τού παιδιού πού έπέπλεε, τή ταραγμένα νερό, τή σπασμένο κλαδί, όλα έδειχναν πως είχε συμβή δυσ-

τύχημα... 'Ενα δυστύχημα φοβερό, τρανικό!

— Δίχως νά διστάση, ό Φλανκάρ πέταξε τή ρούνη του και βούτηξε νοήνορα στό ποτάμι.

— Δέν δυσκολεύτηκε νά βοή τή παιδί, άναίσθητο, ύπνεντο στό ψηλά νότια τού βουθού. Τή πήρε στην άγκαλιά του και τ' άνέβασε στην έπιφάνεια.

— Βλέποντας πως δέν έδινε σημεία ζωής, γλώμισε και ψιθύρισε άνατοινίζοντας σύνκομος:

— Φαίνεται σάν πεθαμένο!... Δέν άναπνέει πιά!

— Σήκωσε στό χέρια τή Μωρίς, κι' έτσι όπως ήταν, μουςκεμένος και μισόγυμνος, έτρεξε πός τόν πύργο για ν' άναγγείλη τήν τρανική είδηση.

ΙΑ'

— Συνάντησε πρώτα στό δρόμο του τόν Καραντέκ. Μόλις τόν είδε άπό μακριά, ό ύπνερπτης άνησνησε κι' έτρεξε κοντά του, φωνάζοντας:

— Τί τρέχει;... Θεέ υού! 'Ο κ. Μωρίς...

— 'Ένε κακά γάλια, όπως βλέπεις, έπτε ό Φλανκάρ προσπαθώντας νά κρύψη τή συγκίνησή του κάτω άπό μιά φαινομενική τραχύτητα.

— Τί συνέβη; Κανένα δυστύχημα;...

— Δυστύχημα; Πές καλύτερα ένα δεύτερο ένγκλημα!...

— Ο Μωρίς φαινόταν νεκρός, με τή μάτια του μισανύχια και άπληνη. Καθώς οι δυό άντρες έτρεχαν πός τόν πύργο, ό Φλανκάρ ρώτησε λαχανιασμένος τόν Καραντέκ:

— Πού έίν' ό κόμης; Ποέπει νά τόν είδοποιήση;

— Βγήκε έξω άπ' τή παωί, μαζί με τή δεσποινίδα Λευκή.

— Νά παρ' ή δογή! 'Η κόμηση σ' έίν' έδώ;

— Ναι.

— Νά πās νά τήν είδοποιήσης. Θά τήν θανάτωνε ένα τέτοιο θέαμα, άν τόβλεπε άπροσετοίμαστη... Προσπάθησε νά τής τή πς με τόπο...

— Μά πως νά τής άναγγείλω τέτοια φοινητή είδηση; Δυό θάνατοι μέσα σέ λίγους μήνες... δυό ένγκλήματα! Είμαι κατασμένος αυτός ό πύργος! Βάσθηκε δυό φορές με μίση!

— Ο Καραντέκ άνέθηκε τήν έξωτερική μαρκάρινη σκάλα, ένώ ό Φλανκάρ, λαχανιασμένος, κάθισε στό τελευταίο σκαλοπάτι, με τή Μωρίς πάνω στό γόνατά του. Οι ύπνερπτες τόν είδαν άπό μακριά. Πήγαν κοντά, κι' άναγνώρισαν τή Μωρίς. Κί' ή είδηση διαδόθηκε σάν άστοαπή, άπό στόμα σέ στόμα:

— Τί δυστύχημα! Τί φοινητό δυστύχημα! Έλέγαν όλοι.

— Η έξωπόρια τού πύργου άνοιξε ξαφνικά, κι' έμφανίσθηκε ή κόμηση. 'Ηταν σκεδόν άγνωριστή, με τή στοιγνομία της γερασμένη άπότομα, με μιά έκφραση τρέλας ζωγραφισμένη στό πρόσωπό της. Κατέθηκε με λίγα πηδήματα τή σκαλοπατία κι' έπεσε πάνω στό άψυχο σώμα τού παιδιού της.

— Μωρίς! Μωρίς! φώναξε, άρπάζοντάς τή στην άγκαλιά της. 'Αναπνέμε υού άνοσι!

— Κί' άρχισε νά φιλά με μανία τή μάγουλα τή μαλλιά τή μάτια τή νείλη τή μέτωπό του.

— Τό ναυούριζε, σάν νά κοιόταν άπλως, και μολογούσε με σπαρακτικό τόνο:

— 'Όχι, δέν πέθανες, άγοράκι μου...

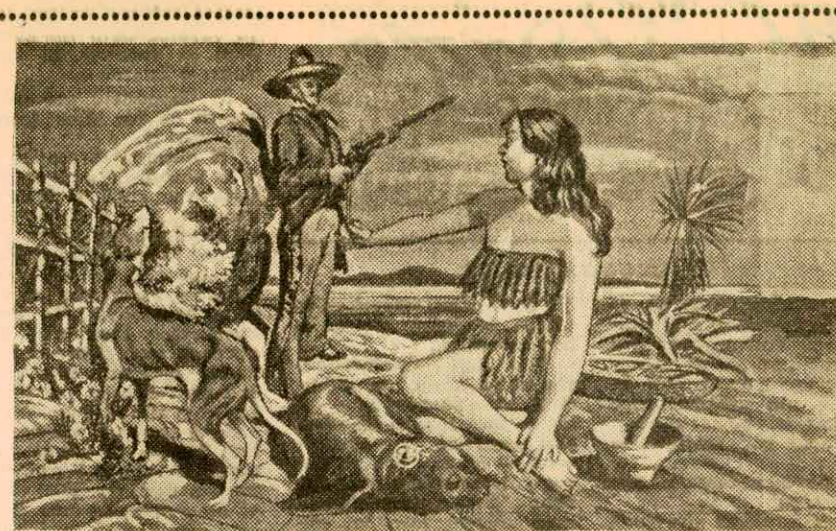
— Δέν είσαι δυνατόν Θεέ υού, δέν είσαι δυνατόν νά θέλπες νά υού πάρη τή παιδί μου!... Ξύπνα μικρούλη μου Μωρίς!... 'Αν ήξερεις πόσο υός φοβίζεις! 'Ελα λοιπόν κτύπαέ με γέλασε!...

— Μά ό Μωρίς δέν τήν άκούε πιά γέν υπορούσε νά τήν άκούση.

— Καταλαβαίνοντας έπί τέλους πως δέν ύπνιχε καμιά έλπίδα, ή τρανική μέρα σωρίαστηκε λιποθύμη.

— Καλύτερα έτσι! ψιθύρισε ό άστυνόμος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

— Ο Ντίτμαν βοήκε τήν 'Ινδιάνα νά γδέρνη μιά φώκια...

ΕΙΚΟΣΙ ΧΡΟΝΙΑ Σ' ΕΝΑ ΕΡΗΜΟΝΗΣΙ

— Η δόσσαία ένός θηλυκού Ροδινσώνος

Οι περιπέτειες τής Χουάνας-Μαρίας ήσαν άνώτερες κατά πολύ άπ' τού Ροδινσώνος Κρούσου. 'Αν έμειναν άγνωστες στον πολύ κόσμο, αυτό έγινε γιατί δέν βρέθηκε ένας δεύτερος Ντανιέλ Ντεφές για νά τίς εξιστορήση...

— Πράγματι, ένώ ό Ροδινσών έμεινε 5 χρόνια μόνο μακριά άπ' τόν πολιτισμό, κι' είχε κοντά του τόν πιστό Παρασκευά για νά τόν παρηγορή, ή Χουάνα-Μαρία έζησε ολόμοναχη έπί 20 χρόνια στό έρημο νησί Σάν Νικόλας, αντίκρου άπ' τίς άκτές τής Καλιφορνίας. Αντίθετα με τή ώραιο νησί τού Ροδινσώνος, αυτό ήταν γυμνό, μόνο μ' έλάχιστες βελανιδιές και με λίγα άγριόχορτα τώδερνε δέ συχνά ένας μανιασμένος άνεμος.

Τό 1830, τή νησί αυτό άνήκε στό Μεξικό. Για κάποιον άγνωστο λοιπόν λόγο, ή Μεξικανική Κυβέρνηση διάταξε νά μεταφερθούν άλλου οι λίγοι κάτοικοι του. 'Η σκόνα «Καλύτερα άπ' τή Τίποτε», με κυβερνήτη τόν πλοίαρχο Σπάρκς, έφτασε στό Σάν Νικόλας για νά παραλάβη τούς μετανάστες. Μερικοί στρατιώτες τούς μάζωσαν και τούς φόρτωσαν όλους στό πλοίο. 'Ενώ όμως ή σκόνα ήταν έτοιμη νά ξεκινήση, μιά 'Ινδιάνα, άρχισε νά φωνάζει πως είχε ξεχάσει τή μορφή της. 'Ο πλοίαρχος τήν άφισε νά βγή στην έρσα και τής ύποσχέθηκε πως θά τήν περιέμενε νά έαναγυρίση. Μιά ώρα άργότερα, βλέποντας πως άργούσε, έστειλε στρατιώτες για νά τή βουή. Αυτοί όμως γύρισαν άπρακτοι.

Πέρασε άλλη μιά ώρα. Κί' έπειδή ό καιρός χαλούσε όλάντα, ό πλοίαρχος άναγκάστηκε νά διατάξη νά φύγουν. 'Ο σκοπός του ήταν νά έαναγυρίση στό Σάν Νικόλας, στό έπομενο ταξίδι του. Τό πλοίο του όμως συνάντησε μιά τρικυμία και ναυάγησε. Όλοι δέ οι έπιβάτες και τή πλήρωμα πνίγηκαν, έκτος άπό δυό ναύτες.

Πέρασαν χρόνια άπό τότε. 'Η «χαμένη γυναικά τού Σάν Νικόλας» είχε γίνει πιά θρύλος. Διάφοροι κυνηγοί και περαστικοί ναυτικοί τήν άναζητήσαν στό έρημο νησί, αλλά δέν τή βρήκαν. Τό 1850 όμως, κάποιος κυνηγός άνακάλυψε τή «σπίτη» της, φτιαγμένο άπό κόκκινα φάλαινες μνηγμένα στην άμμο και σκεπασμένα με ξερά χόρτα. Μέσα σ' αυτά ύπνιχαν μερικά τρόφιμα και δέρματα ζώων. 'Η 'Ινδιάνα όμως είχε γίνει άφαντη.

— Όταν ό κυνηγός διηγήθηκε τήν ιστορία αυτή, δέν τόν πιστέψανε κανείς, έκτος άπό ένα ιεραπόστολο, πού άποφάσισε νά διοργανώση μιά άποστολή για τή συστηματική έξερεύνηση τού Σάν Νικόλας. Πράγματι, συγκέντρωσε ένα ποσόν με έρανο κι' έστειλε στό έρημο νησί ένα πλοίο, με τόν πλοίαρχο Νιντεβάρ.

Και στή νέα έξερεύνηση βρέθηκε μόνο τή καλυδύσπιτο τής 'Ινδιάνας. 'Ο Νιντεβάρ κι' ό ιεραπόστολος είχαν πιά άπογοητευθή. 'Ενας φίλος όμως τού πρώτου, όνοματι Καρλ Ντίτμαν, τούς έπεισε νά επειρησθούν άκόμη ένα ταξίδι.

Αυτή τή φορά πήγε κι' ό ίδιος μαζί κι' άνέλαβε νά διευθύνη τήν έξερεύνηση. 'Εβαλε λοιπόν όλους τούς ναύτες τού πλοίου νά προχωρούν σέ μιά γραμμή, σέ κάποια άπόσταση ό ένας άπ' τόν άλλον, έτσι ώστε νά μή μπορή νά τούς ξεφύγη τίποτε.

Τήν πρώτη μέρα είχαν έξερευνησει τή μισή νησί, χωρίς νά βρούν τίποτε.

Τήν άλλη μέρα, ξαναρχισαν όλοι τήν έρευνα. 'Ανεβαίνοντας σ' ένα λόφο, είδαν έπιτέλους τήν 'Ινδιάνα νά κατεβαίνη άπ' τήν άλλη πλαγιά.

— Ο Ντίτμαν τήν παρακολούθησε ως τή σπιτή της. 'Όταν έφτασε εκεί, τή βρήκε νά γδέρνη μιά φώκια. 'Εκείνη θέλησε στην άρχή νά φύγη, μά ύστερα φάνηκε πως μετανόησε. 'Ο Ντίτμαν κι' οι σύντροφοί του τής μίλησαν ίσπανικά και ινδιάνικα. 'Αλλά δέν έδειξε πως τους καταλάβαινε, ούτε και πρόφερε λέξι. Είχε ξεχάσει νά μιλή!

— Ο Νιντεβάρ κι' ό Ντίτμαν έμειναν ένα μήνα στό νησί και μπόρεσαν ν' άναπαράστησουν τή ζωή πού είχε περάσει εκεί ή 'Ινδιάνα.

— Τρεφόνταν κυρίως με ρίζες, ψάρια και θαλασσινά. 'Επλεκε πανέρια κι' άλλα σκεύη από ίνες χόρτων. Είχε για συντροφιά της ένα σκύλο.

— Σκότωνε φώκες με πέτρες τή νύχτα. 'Επιανε ψάρια με πρωτόγονα άγκιστρία, φτιαγμένα άπό όστρακα θαλασσινών. Κατάφερε επίσης νά πιάνη πούλια και νά σκεπάξη τή γυμνια της με τή φτερά τους.

— Όταν ή σκόνα έφτασε στό λιμάνι της Σάντα Μπάρμπαρα, πηλός κόσμος μαζεύτηκε για νά δή τή γυναικά τού έρημου νησιού. Εκείνη τρώσε στην άρχή, όταν όμως βεβαιώθηκε πως δέν ήθελαν τή κακή της, τούς χαμαγέλασε.

— Σί' όλη τήν περιφέρειά, δέν μιλούσαν παρά γι' αυτή μόνον. 'Η φήμη της έφτασε ως τή Λος Άντζελες. Και κάποιος επειρηματίας πρόσφερε ένα μεγάλο ποσόν στο Νιντεβάρ, νά τήν παρουσιάξη σάν «άξιοπερίεργο θέαμα». Μά ό γέρος καπετάνιος άρνήθηκε, γιατί ό μόνος σκοπός του ήταν νά τήν καμή εύτυχισμένη στην ύπόλοιπη ζωή της.

— Ο ιεραπόστολος τή βοήτησε, με τή όνομα Χουάνα — Μαρία. Για έπίθετο τής έδωσαν τήν όνομασία τού πλοίου πού τήν είχε έγκαταλείψει — στό Σάν Νικόλας: Καλύτερα — άπ' τή — Τίποτε.

— Φαίνεται όμως ότι οι άνέσεις τού πολιτισμού έκαναν κακό στή γυναικά αυτή, τή συνθησισμένη έπί 20 χρόνια σέ μιά πρωτόγονη ζωή. 'Ετσι, ή Χουάνα — Μαρία άρρώσθησε και πέθανε, λίγους μήνες μετά τή διάσωσή της.

Η ΕΞΥΛΙΧΙΑ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΣΤΟ ΓΑΜΟ

Ο μεσσαλινισμός

Οι γυναίκες, όταν τις εξετάσουμε κάτω από το πρίσμα του έρωτος, μπορούν να υποδιαιρεθούν σε ανारीθμητες κατηγορίες. Μία από τις πιο ενδιαφέρουσες ανάμεσα σ' αυτές είναι η κατηγορία της «Μεσσαλινισμός».

Τι εννοούμε όμως μ' αυτή τη λέξη;

Οι Μεσσαλίνες είναι για το γυναικείο φύλο, ότι οι Δόν Ζουάν για το ανδρικό. Εκείνο δε που τις χαρακτηρίζει είναι ότι, μ' όλο που ζητούν παντού και πάντοτε τον έρωτα, βρίσκουν σ' αυτόν πολύ μικρή ικανοποίηση ή δε βρίσκουν καθόλου.

Όλη λοιπόν η στάση τους δείχνει αυτή την έλλειψη ικανοποίησης. Όταν είναι νεαρές κοπέλλες, δυσκολεύονται πολύ στην έκλογη του φίλου τους και με τα καπρίτσια, τις παλινωδίες και την αστάθεια τους ματαιώνουν τα συναισθήματα που τους παρουσιάζονται, αδιαφορώντας αν οφείλονται σε αίσθημα, σε απλό θαυμασμό προς την ομορφιά τους ή σε υπολογισμό.

Θάλεγε κανείς ότι οι γυναίκες αυτές, δεν μπορούν να βρουν το ιδανικό τους. Μιλούν συχνά για τον άντρα που ονειρεύονται, αλλά είναι ανίκανες να πουν πώς τον επιθυμούν, τόσο στο σώμα, όσο και στη ψυχή.

Ειδικότερα στο ζήτημα του έρωτος, εκείνο που τις κάνει να μην ικανοποιούνται είναι ότι η έρωτική συγκίνηση που δοκιμάζουν δεν ανταποκρίνεται σ' εκείνην που είχαν φαντασθεί. Είναι κατώτερη ή διαφορετική σε ποιότητα. Πολλές φορές, μάλιστα, οι γυναίκες αυτές

δεν δοκιμάζουν καμιά συγκίνηση κι' αυτό τις κάνει δυστυχισμένες.

Αλλά αντί ν' αναζητήσουν την αιτία αυτής της έλλειψης στον εαυτό τους — ή αιτία αυτή μπορεί να είναι είτε σωματική, είτε ψυχολογική — ρίχνουν όλο το βάρος και την ευθύνη στον άνδρα. «Ετσι, τον αδικούν στις κρίσεις τους γι' αυτόν».

Οι Μεσσαλίνες είναι οι αιώνιες ζητιάνες της αγάπης. Περιπλανώνται ακάταπαστα μέσα στη ζωή, αναζητώντας μια συγκίνηση που δεν μπορούν να τη βρουν.

Η έπιστήμη της κατατάσσει σήμερα στην κατηγορία των παθολογικών τύπων και αποδίδει την περιεργή στάση τους στον έρωτα σε διάφορες νευρώσεις. Οι κυριότερες απ' αυτές είναι οι εξής:

1) Νευρώσεις ύστερικής προελεύσεως.

Οι γυναίκες αυτού του τύπου παρουσιάζουν μια ακόρεστη έρωτική δίψα. Στην πραγματικότητα, είναι ανίκανες να βρουν την ικανοποίηση που ποθούν κι' η απογοήτευσή τους δημιουργεί συνεχώς κρίσεις, που παίρνουν κάποτε δραματική μορφή.

2) Νευρώσεις που συνδυάζονται από ιδέες ανταρσίας και ανταγωνισμού προς τον άνδρα.

Η Μεσσαλίνα, ενώ ρίχνεται ασυγκράτητη από τη μια περιπέτεια στην άλλη, κατηγορεί τους άνδρες που γνώρισε και, μάλιστα, δολοκλήρο το ανδροικό φύλο. Στις σχέσεις της, άλλωστε, μαζί τους, παίρνει τη

θέση αντιπάλου, που είναι έτοιμος για την επίθεσή και το γεγονός αυτό την εμποδίζει να γνωρίσει τον πραγματικό έρωτα.

3) Νευρώσεις που οφείλονται σε ένα είδος ερωτικής μανίας.

Η Μεσσαλίνα νομίζει ότι ο μοναδικός σκοπός της ζωής της είναι η έρωτική περιπέτεια κι' η σκέψις αυτή την βασανίζει ημέρας και νύχτα. Η έμμονη αυτή ιδέα της προκαλεί με τον καιρό διάφορες σωματικές και ψυχικές διαταραχές. Το δραματικότερο, όμως, στην περίπτωση της είναι ότι, έπειδη ρίχνεται ασυλλόγιστα σε διάφορες περιπέτειες, χάνει την αίσθησή του αληθινού έρωτικού πάθους κι' έτσι βρίσκει τις περιπέτειες αυτές τη μια πιο απογοητευτική από την άλλη. Στο τέλος σχηματίζει την εντύπωση ότι είναι ένας ανώμαλος τύπος, που δεν μπορεί ούτε να εμπνεύσει τον έρωτα ούτε να τον αισθανθεί. Στο στάδιο αυτό κυριεύεται συχνά από μαύρες σκέψεις και βλέπει την αυτοκτονία ως άπολύτως.

Οι κυριότερες αιτίες του μεσσαλινισμού — όπως έχει αποκλειστεί αυτή η ιδιότητα έρωτική κατάσταση — είναι οι εξής:

1) Η πνευματική αστάθεια, που συνοδεύεται από έλλειψη κρίσεως, παιδισμό και άγνοια της πραγματικότητας.

Οι γυναίκες αυτού του τύπου βρίσκονται πολλές φορές στο σκοτάδι ως προς τα έρωτικά ζητήματα ή έχουν τελείως σφαλερές αντιλήψεις γι' αυτά. Οι γνώσεις τους είναι... αποκομμάτια της φαντασίας τους!

Τον έρωτα τον βλέπουν σαν κάτι το απόλυτο και, φυσικά, απογοητεύονται από την πρώτη τους σχέση με τον άνδρα. Αλλά δεν απελτίζονται.

Συνδυάζονται κατόπιν με δεύτερο έπειτα με τρίτο και συνεχίζουν ακούραστα αυτά τα έρωτικά πειράματα, όταν δεν συμβεί να κυριευθούν από μελαγχολία κι' απογοήτευση.

2) Διάφορα συμπλέγματα.

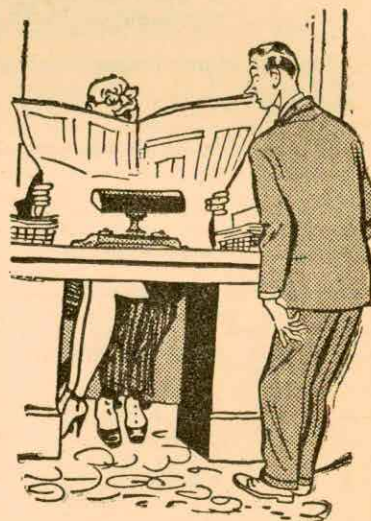
Εκείνο που κάνει πολλές γυναίκες Μεσσαλίνες είναι ένα αίσθημα κατωτέρας απέναντι του άνδρος. Αυτό το αίσθημα τις εξηγεί και τον ναντίον του και τις κάνει να ζητούν να τον υποτάξουν. Καταλήγουν, όμως, στο αντίθετο αποτέλεσμα: Οι άνδρες αγανακτούν για τη βιαιότητα και την προκλητικότητα των γυναικών αυτού του τύπου και τις παραμερίζουν από το δρόμο τους.

Ο μεσσαλινισμός εμφανίζεται κάποτε από πολύ έωρίς, άλλοτε, όμως, είναι αποτέλεσμα μιας δυσάρεστης και απογοητευτικής έρωτικής πείρας. Και, στη μια και στην άλλη περίπτωση, οι Μεσσαλίνες δεν είναι κατάλληλες ούτε για σύζυγοι, ούτε για μητέρες. Οι γυναίκες αυτές υιά προκαλούν συχνά την αγανάκτηση. Κι' ωστόσο, αξίζουν περισσότερο τη συμπόνοια μας.

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

—Κύριε δοκιμάζετε, το περάσαμε πια το ποταμάκι!...

—Μα δεν βλέπεις, λοιπόν, πώς είμαι απησχολημένος;...

—Αχ καυμένη, τον φόβισες τον Μπουμπι μου!

Το ειδύλλιο του Στάλιν ΜΕ ΤΗ ΜΑΡΙΝΑ ΡΟΣΚΟΒΑ

Μια πιστή και αφοσιωμένη σύζυγος

Η απόφαση του Στάλιν ν' αποχωρήσει από την αρχή, παραχωρώντας τη θέση του στο Μαλένκοφ, θα πραγματοποιηθεί ίσως, σύμφωνα μ' όλες τις ενδείξεις, πριν από το τέλος του τρέχοντος έτους. Στην απόφαση δε αυτή, τον κυριότερο ρόλο φαίνεται ότι έπαιξε η σύζυγος του Μαρίνα Ροσκόβα.

Κι' ο λόγος που την παρακίνησε σ' αυτό δεν είναι άλλος από τη μεγάλη αγάπη, που αισθάνεται για τον άντρα της κι' ο φόβος της μήπως οι κόποι της έρευνας συντομεύσουν τη ζωή του.

Όταν πρωτοσυναντήθηκαν, ο Στάλιν ήταν πενήντα τεσσάρων χρόνων κι' η Μαρίνα μόνον είκοσι τεσσάρων.

Την εποχή εκείνη (1933), η μέλυσσα κυρία Στάλιν υπηρετούσε στην αεροπορία κι' ο ανώτερός της την είχαν επιφορτίσει να παρουσιάσει στον αρχοντα του Κρεμλίνου μια ομάδα αεροπόρων, που είχαν ειδικευθεί, όπως κι' αυτή, στις πολιτικές πτήσεις.

Στην καρδιά του Στάλιν τότε βασιλευσε η έξυπνη και φιλόδοξη Ρόζα Καγκάνοβιτς, που ήταν αδελφή του υπουργού και μέλους του «Πολιτμπυρό» Λαζάρου Καγκάνοβιτς.

Ο Στάλιν όμως είχε αρχίσει να κουράζεται μαζί της και σ' αυτό έφταιγε η ίδια, που αναμιγνύοντας διαρκώς στις κρατικές υποθέσεις κι' έννοιασε να έχη γνώμη για όλα, πρόσωπα και πράγματα.

Την εποχή εκείνη, έξ' άλλου, ο αρχηγός της Ρωσίας, για να περιορίσει την ανηθικότητα που είχε απλώσει σ' όλα τα κοινωνικά στρώματα και να καμή άνδρες και γυναίκες να σκέπτονται τις συνέπειες των πράξεών τους, είχε κηρύξει μια σταυροφορία υπέρ του γάμου και της οικογενείας. Η Ρόζα Καγκάνοβιτς λοιπόν δεν ήταν νομίμη σύζυγός του κι' ο Στάλιν δεν αντιμετώπιζε καθόλου την περίπτωση να συνδέσει τη ζωή του με μια γυναίκα, που έννοιασε να παίξει ρόλο «Κυρίας Πομπαντούρ» κοντά του και που του δημιουργούσε ένα σωρό δυσκολίες με τις αδιάκοπες μηχανορραφίες της.

Την ημέρα που η Μαρίνα Ροσκόβα εμφανίστηκε στο Κρεμλίνο, ο Στάλιν είχε μια βίαιη σκηνή με τη Ρόζα. Κι' η ξανθή ομορφιά της νεαρής αεροπόρου, καθώς και οι απλοί τρόποι της, τον εγώθησαν.

Η Μαρίνα καταγόταν από τη μεσηδρινή Ρωσία (είχε γεννηθεί στο Μπερντιάνσκ, κοντά στην Άζοφική θάλασσα) και, μ' όλο που είχε έπιδωθ σ' ένα επάγγελμα κατ' έραχην ανδρικό, διατηρούσε στην ψυχή της την περιπάθεια και την τρυφερότητα των γυναικών αυτής της περιοχής.

Ο Στάλιν, που καταγόταν επίσης από τη νότιο Ρωσία, αισθάνθηκε από την πρώτη στιγμή ένα παράφορο αίσθημα γι' αυτήν και φρόντισε ώστε να έχη, το ίδιο βράδυ, μια ιδιαίτερη συνάντηση μαζί της.

Αλλά κι' η Μαρίνα είχε αισθανθεί επίσης μια ακατανίκητη έλξη για το μεγάλο αρχηγό, που κρατούσε στα χείρα του τις τύχες εκατοντάδων εκατομμυρίων ανθρώπων. «Ηταν, όμως, κατά βάθος πολύ ρωμαντική κι' όταν άκουσε το Στάλιν να της προτείνει να γίνει φίλη του, παίρνοντας τη θέση της Ρόζας Καγκάνοβιτς, ανήλθε κατηγορηματικά.

Εκείνος τότε παρακάλεσε τον παλιό του φίλο στρατάρχη Κλίμ Βαρσιλβφ να χρησιμοποιήσει την επιρροή του για να καμή τη Μαρίνα ν' αλλάξει γνώμη.

Μπορώ ν' αφιερώσω στον άρχηγό όλη μου τη ζωή και θάμουν η ευτυχέστερη γυναίκα του κόσμου, αν μου δινόναν η ευκαιρία να το αποδεχτώ, απάντησε η νέα. Αλλά δεν θα δεχθώ ποτέ να γίνω φίλη του, γιατί τον αγαπώ! Το έβρω πώς θα γελάση μαζί μου, αν το μάθω. Αλλά αυτή είναι η αλήθεια!

Ο Στάλιν ωστόσο δεν γέλασε. Απομάκρυνε αμέσως τη Ρόζα Καγκάνοβιτς κι' έπειτα από λίγο έκαμε τη Ροσκόβα γυναίκα του.

Η Μαρίνα έτσι ήταν η τρίτη σύζυγός του.

Ο Στάλιν είχε άλλες δυο νομίμους συζύγους πριν απ' αυτήν. Η πρώτη ήταν μια άφορη και καλόκαρδη χωρική, η Αικατερίνη Σβαρντζέ. Απ' αυτήν γεννήθηκε ο Ιακώβ Στάλιν, που συνελέθη αιχμάλωτος από τους Γερμανούς κατά το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο και που τα ίχνη του εξαφανίστηκαν από τότε με τρόπο μυστηριώδη. Η δεύτερη σύζυγός του ήταν η Ναντζέντα Αλουλούγιεβα, που τεματίισε μόνη της τη ζωή της, υπό συνθήκες, που δεν είναι ακριβώς γνωστές. Από το γάμο αυτό γεννήθηκαν ο Βασίλης Στάλιν και μια κόρη, η Σβετλάνα.

Από το γάμο του όμως με τη Μαρίνα, ο Στάλιν δεν απέκτησε παιδιά.

Η γυναίκα αυτή δεν ενδιαφέρθηκε ποτέ για την πολιτική, ούτε είχε εύνοιες για ώριμένα πρόσωπα. Έλάτρευσε πάντα τον άντρα της κι' ο μοναδικός της πόθος ήταν να μπορεί να του δείχνει την αφοσίωσή της. Αλλά, τον είχε τόσο λίγο κοντά της! Ο Στάλιν ως προχτές ακόμη, έφευγε από το σπίτι του το μεσημέρι και δεν ξαναγύριζε παρά κατά τις δύο το πρωί, συχνά δε έφεριε μαζί του κάποιον από τους συνεργάτες του, για να αποτελειώσουν τη μελέτη ενός ζητήματος, να επεξεργασθούν ένα νομοσχέδιο, να προπαρασκευάσουν ένα λόγο κτλ. Έτσι, καταντάσε να πέφτη στο κρεβάτι του κατά τα ξημερώματα και, κατάκοπος όπως ήταν, μόλις μπορούσε ν' αφιερώσει μερικά λεπτά τη γυναίκα του.

Ο Στάλιν είναι σήμερα 73 χρόνων και δεν εργάζεται πια με τον ίδιο ρυθμό όπως άλλοτε, γιατί η καρδιά του έχει εξασθενήσει σε μεγάλο βαθμό. Για τον ίδιο λόγο καπνίζει πίπες... που δεν τις ανάβει, όπως και ο Τσώρτσιλ δεν ανάβει τα πούρα που κρατάει στο στόμα του.

Αν ο Στάλιν απομακρυνθεί από την αρχή, θα πάη πιθανάτα μαζί με τη γυναίκα του στην έπαυλή που έχει στο Σόκι, την «Κυανή Ακτή» της Κριμαίας. Η Μαρίνα θα έχη τότε την ευχарίαση ν' αφοσιωθεί ολοκληρωτικά στο μόνο άνθρωπο που αγάπησε στη ζωή της.

Τους πρόσφερε το αυγό του

Όταν άρχισαν οι Ολυμπιακοί Αγώνες του Έλσινκι, απόλυσαν από το στάδιο της φινλανδικής πρωτεύουσας μερικά περιστέρια. Ένα απ' αυτά, λοιπόν, έφτασε ως τη Στοκχόλμη. Μπήκε από το ανοιχτό παράθυρο σ' ένα σπίτι αυτής της πόλεως, κάθισε σ' ένα ντιβάνι και... γέννησε έν' αυγό! Υστερα τσίμπησε με δρεξί, τους σπέρους που του έωριζαν οι έννοιες του σπιτιού, ξαναδόθηκε έτσι τις δυνάμεις του και συνέχισε την πτήση του προς το νότο.

ΣΚΥΛΟΣ ΜΕ ΓΥΑΛΙΑ

Ο σκύλος αυτός που είχε σήμερα έντεκα χρόνων άνήκει στην Άγγλιδα κ. Λουίζα Κήν. Η κυρία του Λόιντον πρόσξε τελευταία, πώς η όραση του αγαπημένου της «Πλούτο» είχε άνοιξει να εξασθενήσει κι' αυτό τον πήγε σ' έναν οφθαλμίατρο, που τον έφοβισε με ένα ζευγάρι γυαλιά. «Αν κρίνη κανείς από την φωτογραφία μας, ο «Πλούτο» φαίνεται πως τά βοήκε το γούστου του!...

ΜΙΑ ΝΕΑ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΗ

Η μικρή αυτή ραπτομηχανή, που όπως βλέπετε είναι λίγο μεγαλύτερη από το κεφάλι της κοπέλλας, που την κρατάει, κινείται με ηλεκτρισμό, μεταφέρεται μέσα σε βαλιτσάκι και όχι μόνο ράβει, αλλά μπορεί ακόμη να μαντάει και να κεντάει!... Πρόκειται για ένα νεώτατο αυστηρό τύπο ραπτομηχανής, που κατασκευάζεται σε μεγάλη κλίμακα και που θα προσφέρεται στο εμπόριο σ' εξαιρετικά προσιτή τιμή.

ΓΙΑ ΤΑ ΜΟΡΑ

Στο πλοίο, στο τραίνο ή στην έξοχη, όπου και να πάη η οικογένεια, θα μπορεί να πάρη το μωρό μαζί της μέσα σ' αυτό το... καλόθι, που του εξασφαλίζει αρκετές ανέσεις. Στερεωμένο, όπως βλέπετε, σ' ένα εύλογο μετατόπιση εύκολα σε κούνια και ξεκουράζει την μητέρα, που διαφορετικά θα ήταν υπογκωμένη να το κρατά διαρκώς στην αγκαλιά της. Την ιδέα για την απλή και πρωτότυπη αυτή κούνια είχε ένας Αμερικανός μηχανικός, όταν απέκτησε το πρώτο του παιδί κι' έβλεπε τη γυναίκα του να κουράζεται κρατώντας το πάντα στην αγκαλιά της, κατά τις Κυριακάτικες εκδρομές τους.

Για τη γυναίκα και τον έρωτα

★ Πρέπει να είμαστε ευγνώμονες σε μια γυναίκα που πάσχαμε ν' αγαπούμε για τις υπέροχες στιγμές που μας χάρισε. Η έρωτική άχαριστία είναι η χειρότερη από όλες.

Μωρίς Ντοναϊ

★ Εκείνο που αγαπούμε περισσότερο σε μια γυναίκα είναι η ψυχή της. Αλλά καμιά γυναίκα δεν το κατάλαβε ποτέ.

Βωβενάογκ

★ Οι άνδρες δυστυχούν στον έρωτα, γιατί βλέπουν τη γυναίκα που αγαπούν με τα μάτια της φαντασίας τους κι' όχι όπως είναι.

Ζεραλντ

★ Η γυναίκα, μ' όλες τις κακίες, τη μικρότητα και τις επιπολαιότητες της, είναι ο πιο αστείος ύπαρξης στον κόσμο. Μα όπως όλα τα άσχημα πράγματα, είναι καλύτερο να την βλέπουμε από κάποια απόσταση.

Φελισιέν Σαμουρ

★ Απαλλάξτε τον άντρα από τις ευθύνες και τις υποχρεώσεις του και θα γίνει αμέσως πιο άστατος κι' από την πιο άστατη γυναίκα.

Ματθίλδη Σεράο

★ Πολλοί άνθρωποι είναι διεστραμμένοι ψυχικά σε τέτοιο βαθμό, που δεν μπορούν να αισθανθούν στον έρωτα τίποτε άλλο από πόνο.

Αύρ. Σόλ

Ιστορικό διήγημα

Ο Σαμπιέρο κύτταζε περίλυπος τους γυνικούς τοίχους και τα άδεια δωμάτια. — Τί έγιναν τα έπιπλά μας, κυρία; ρώτησε τη γυναίκα του, που έκλαιγε σιγά, πλάι του. Τί το κόματε το σπίτι

Ο θάνατος THE BANANA

Ο Σαμπιέρο της ζήτησε να τον συγχωρέσει κι' ύστερα έβγαλε από την τσέπη του ένα μαντήλι.

μας... "Ηυαστε τόσο ευτυχισμένοι άλλοτε εδώ!

Η Βανίνα του ωολόγησε τότε, ανάμεσα στους λυγμούς της πώς τα είχε στείλει όλα στη Γένοβα, με την ιδέα να πάν να εγκατασταθή κι' αυτή εκεί, μαζί με τα δύο παιδιά τους.

— Η δημοκρατία, είπε, μου υποσχέθηκε υποστήριξη και προστασία...

Ο Σαμπιέρο, ακούγοντας αυτά τα λόγια, έγινε κατακόκκινος από το θυμό του.

— Τί ντροπή! είπε. Ατιμάσατε το όνομά σας και το δικό μου, πηγαίνοντας με τους έχθρους μου, που είναι επίσης και έχθροι της πατρίδας μας...

Μια τέτοια κηλίδα μόνο με το θάνατο μπορεί να σβύση!

Έβγαλε άμέσως το καπέλλο του, με το μεγάλο φτερό κι' έκαμε μια βαθεία υπόκλιση υποστά στη γυναίκα του.

— Έπειτα της είπε με παγερή φωνή: — Κυρία, ετοιμασθήτε να πεθάνετε!...

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

κάτω από την εξουσία της δημοκρατίας της Γένοβας. Μα οι κάτοικοι του ιστορικού νησιού δεν είχαν πάψει ποτέ ν' αγωνίζονται για την ελευθερία τους. Στις συγκρούσεις, λοιπόν, με τους κατακτητές, είχε διακριθεί ένας νεαρός αξιωματικός ο Σαμπιέρο. Τα κατορθώματά του ήταν άμετρητα γιατί ο άνθρωπος αυτός δεν ήξερε τί έσήμαινε φόδος.

Η Βανίνα άγαπησε αυτό τον ήρωα, προτού ακόμη τον ιδή.

Μια τυχαία ευκαιρία τους έκαμε να συναντηθούν άργότερα στη Μπάστια.

Ήταν το έτος 1521.

Η δημοκρατία της Γένοβας είχε δώσει τότε γενική άμνηστία σ' εκείνους που είχαν σπικώσει τα όπλα εναντίον

ζος ναύαρχος Άνδρέας Ντόρια, έδιωξε τους Γάλλους και κατέλαβε τη νήσο.

Οι Γενοβέζοι, με την πολιτικότητα που χαρακτηρίζει όλες τις πράξεις τους, δεν έφάρμοσαν, στην περίπτωση αυτή, αίμα-πνοά αντίποινα. Περιορίσθηκαν μόνο να έξορίσουν εκείνους που είχαν πολυέμησι στο πλευρό των Γάλλων και να διμεύσουν τις περιουσίες τους.

Ο Σαμπιέρο πήρε τότε την οικογένειά του και πήγε να εγκατασταθή στη Μασσαλία. Από εκεί, όμως, δεν έπαψε να φροντίζει για την απελευθέρωση της πατρίδας του. Άλλ' ούτε οι Γάλλοι, ούτε ο Πάπας, ούτε ο δούκας της Φλωρεντίας, Κόσμος Μέδικος φάνηκαν πρόθυμοι να τον βοηθήσουν. Στην απελπισία του, ο Κορσικανός πατριώτης αποφάσισε τότε να ζητήσει τη συνδρομή των Τούρκων.

Δεν μπορούσε βέβαια, να γίνει πιά ό-λέθρια σκέψη. Κι' όλοι τον κατέκριναν γι' αυτήν. Από τ' άλλο μέρος, οι Γενοβέ-ζοι Βοήκαν την ευκαιρία να τον διαδάλουν στη γυναίκα του. Ο Σαμπιέρο, της εί-παν, πηγαίνοντας με τους Τούρκους, εί-χε καταδικάσει ο ίδιος τον εαυτό του και το πιθανώτερο ήταν πως δεν θα ξαναγύ-ριζε ποτέ. Αυτή, λοιπόν, που στις φλέβες της κυλούσε το έμδοχο αίμα των Όρνάνο, είχε υποχρέωση να συνενοασθή μαζί τους.

Και να τί της πρότειναν: Θά πήγαινε στη Γένοβα, μαζί με τα παιδιά της, ως «προστατευμένη» της Δημοκρατίας. Γι' αντάλλαγμα θα της επιστρέφονταν άμέσως όλα τα νημάτά της.

Η Βανίνα πείσθηκε στα λόγια τους, χωρίς να προσέξει πως αυτό που της πρότειναν να κάνει, ίσοδυναμούσε με ά-ποκήρυξη του συζύγου της. Άδειασε, λοι-πόν, το σπίτι της κι' έστειλε όλα τα έ-πιπλά της στη Γένοβα. Έπειτα, έφυγε κι' η ίδια, μαζί με τα δύο παιδιά της.

Άλλ' ένας από τους φίλους του Σαμπιέρο, ο Άντονιο ντε Σίν-Φλορέντζο, ά-ποφάσισε να επέμβη. Και κατάφερε, έ-πειτα, από μια περιπετειώδη καταδίωξη στη θάλασσα, να αιχμαλωτίσει το πλοίο όπου είχε επιβιβασθή η Βανίνα με τα παιδιά της.

Την ώδηγησε κατόπιν στην Άντιμπ και την παρέδωσε στους άρχοντες της πόλε-ως, κατηγορώντας την ότι είχε εγκατα-λείψει τη συζυγική έστια, πράγμα που, άλλωστε ήταν σωστό.

Ο Σαμπιέρο γύρισε έπειτα από έναν περίπου χρόνο, κι' έτρεξε άμέσως στην Άντιμπ.

Οι άρχοντες της πόλεως άονήθηκαν, στην άρχή, να του παραδώσουν τη γυ-ναίκα του, από φόβο μήπως θελήσει να την εκδικηθή. Άλλ' η ίδια η Βανίνα ζή-τησε να την άφίσουν ελεύθερη, για να πάη κοντά στον άντρα της.

Έτσι, οι δύο σύζυγοι έφυγαν για τη Μασσαλία. Κι' εκεί, μέσα στο σπίτι, όπου είχαν ζήσει άλλοτε ευτυχισμένοι, ξετυλί-χτηκε μια άνηκουστη τραγωδία.

Η Βανίνα, ακούγοντας τον άντρα της να της λήν να ετοιμασθή για να πεθά-νη, δεν έδειξε ούτε συγκίνηση, ούτε τα-ραχή. Τού είπε μόνο:

— Φαντάζεστε, λοιπόν, πως μια Όρ-νάνο φοβάται το θάνατο;... Άν πιστεύε-τε πως αξίζει αυτή την τιμωρία, σας παρακαλώ να μη μ' έξετελίσετε, παρα-δίδοντάς με στους υπηρέτες σας για να με θανατώσουν. Έχω το δικαίωμα και ά-παιτώ να πεθάνω από τα χέρια του μόνου ανθρώπου που άγάπησα στη ζωή μου!

Ο Σαμπιέρο συγκινηθηκε για μια στι-γμή. Άλλ' άμέσως έπειτα, είπε στη γυ-ναίκα του:

— Θα γίνει όπως επιθυμείς. Βανίνα. Κάμε την ποροσευχή σου!...

Η νεαρή γυναίκα άόχισε να λήν με σταθερή φωνή το «Είς χείρας σου, Κύ-ριε...».

— Είμαι έτοιμη! είπε, όταν τελείωσε. Ο Σαμπιέρο της ζήτησε τότε να τον συγχωρέσει για εκείνο που ήταν υπηρχο-μένος να κάνει. Ύστερα έβγαλε από την τσέπη του ένα μαντήλι, το πέρας στο λαιμό της γυναίκας του και το έσφισε με δύναμη.

Όταν χαλάρωσε το σφίξιμό του, η Βανίνα δεν ζούσε πιά!...

Άλλά, τον έπόμενο χρόνο ο Γενοβέ-

ΡΑΟΥΛ ΝΤΕ ΛΑ ΓΚΡΑΒ

Τα νεφρά είναι, ως γνωστόν, ένα είδος διύλιστηρίου, που ά-παλλάσσει το αίμα από τις τοξικές ουσίες που συγκεν-τρώνονται μέσα σ' αυτό. Είναι εύκολο, λοιπόν, να καταλάβουμε ότι ένα παιδάκι, που γεννιέται χωρίς νεφρά, δεν μπορεί να επιζήσει περισσότερο ά-πό μερικές ώρες. Η περίπτωση αυτή, όμως, είναι σπανιστάτη. Όχι, ωστό-σο και η περίπτωση ανθρώπων μ' ένα μόνο νεφρό. Η άνω-

Οι ανωμαλίες

Ποιές άπ' αυτές είναι επικίνδυνες

μαλία αυτή είναι άκορετά σοδαοή, αλλά δεν έμποδίζει τον άνθρωπο να ζήσει.

Οι νεφρικές άσθενείες, όταν προσβάλλουν έναν άνθρωπο μ' ένα μοναδικό νεφρό, παίρνουν από την πρώτη στιγμή δραματικό να-ρακτήρα. Γιατί αποκλείουν την έ-φαρμογή των συνήθων θεραπευτι-κών μεθόδων, όπως είναι η νεφρεκ-τομή. Σε περιπτώσεις π.χ. νε-φρικής φυματώσεως, μπορεί ν' άφαιρεθώ το άσφωστο νεφρό, ό-ποτε ο άσθενής ζή με εκείνο που του άπόμεινε. Άλλ' αυτό δεν μπορεί να γίνει, όταν το μοναδικό νεφρό του άσθενούς προσβληθή από αυτή την άσθένεια.

Άλλά και οι μικρότερες βλά-βες του μοναδικού νεφρού μπο-ρούν να προκαλέσουν άνουρία, δηλαδή σταμάτημα της ούρησε-ως. Στην περίπτωση αυτή, η υοι-ραία έκδαση της άσθενείας είναι ο θάνατος.

Το μοναδικό νεφρό έχει συνή-θως μεγαλύτερο μέγεθος από το κανονικό διατηρεί, όμως, τη φυ-σική του θέση. Άπό το αντίθετο μέρος ο ούρητης (άγωγος που μεταφέρει τα ούρα στην ούροδό-γο κύστη) λείπει. Άλλά κι' όταν ύπάρχει το στόμιό του είναι κλει-στό.

Ενώ όμως το ένα νεφρό λείπει σέ μερικά άτομα άλλα έχουν ένν-νεφρό πλάι πλάι. Αυτή η άνω-μαλία ωστόσο δεν δημιουργεί, εύ-τυχώς δυσάρεστες συνέπειες.

Ές άλλοι, σε άλλα άτομα το ένα νεφρό είναι πολύ μικρότερο ά-πό το κανονικό. Η άνωμαλία δε αυτή ύπάρχει στο παιδί από τη στιγμή που ένοηται στον κόσμο. Δεν δημιουργείται, δηλαδή, μετα-γενεστέρως.

Αυτό το νεφρό - νάνος, που ο όγκος του είναι κάποτε το δέκατο του κανονικού δεν μπορεί να έκ-πληρώσει τη φυσιολογική λειτουρ-γία του και είναι σαν να μην ύ-πάρχει. Για το λόγο αυτό, σε πε-ρίπτωση βλάβης του άλλου, δεν μπορεί να γίνει νεφρεκτομή όπως και στα άτομα που έχουν ένα μοναδικό νεφρό.

Άλλά δεν λείπουν και οι περιπτώσεις ανθρώπων με δύο νεφρά - νάνους. Η νεφρική λειτουργία είναι τότε ύποτυπώδης κι' η παραμικρή βλάβη μπορεί να προκαλέσει το θάνατο.

Το νεφρό μοιάζει κατά το σήμα μ' ένα μεγάλο φασόλι. Άλλ' αυτό δεν συμβαίνει πάντα. Υπάρχουν άτομα με νεφρά τοιχωρικά, πεπλατυσμένα κλπ. χωρίς αυτή η άνωμαλία να έπηρεάζει την κανονική λειτουργία τους.

Σε μερικά άτομα, το ένα νεφρό είναι διπλό ενώ στο άν-τίθετο μέρος βρίσκεται ένα κανονικό νεφρό.

Το διπλό νεφρό αποτελείται από δύο τμήματα που είναι ένωμένα μεταξύ τους. Καθένα δε άπ' αυτά έχει ιδιαίτερο ού-ρητηρα. Η διαδρομή που ακολουθούν αυτοί οι ούρητηρες κολλάει κατά τά άτομα. Σε μερικά οι δύο ούρητηρες ά-κολουθούν το δικό τους δρόμο ο καθένας και καταλήνουν στην κύστη από δύο διαφορετικά στόμια. Άλλοτε πάλι ένώνονται σ' ένα σημείο της διαδρομής και άποτελούν ένα μο-ναδικό σωλήνα. Άλλοτε τέλος συμ-πύκνεται μεταξύ τους σε διάφορα σημεία. Είναι δυνατόν τότε να προκληθούν δυσά-

ρεστες έμφυάσεις, που παρεμποδίζουν την έξοδο των ούρων. Είναι άδυσχεπείωτο ότι το καθένα από τα δύο τμήματα ένός διπλού νεφρού παθαίνει τις δικές του άσθενείες, χωρίς να έπηρεάζει το άλλο. Κι' αυτό είναι ένα σοβαρό πλεονέκτημα. Γιατί σε περίπτωση άσθενείας, μπορούμε ν' άφαιρέσουμε το άσθενές τμήμα και ν' άφήσουμε το υγιές. Έτσι, ο άσθενής θα εξακολουθήσει να έχη δύο νεφρά.

Σε μερικές περιπτώσεις, όμως, τα δύο τμήματα συμπί-νεται κι' ο άσθενής αισθάνεται τότε σοβαρούς πόνους. Ο μόνος τρόπος θεραπείας, στην περίπτωση αυτή, είναι η ά-φαιρέσεις του πάσχοντος τμήματος του νεφρού.

Άλλά και τα δύο νεφρά, μ' όλο που έχουν κανονικό μέ-γεθος, μπορούν να είναι ένωμένα το ένα με τ' άλλο. Αυτές οι συμψύσεις των νεφρών είναι διαφόρων τύπων. Τα δύο ένωμένα νεφρά έχουν συνήθεστα σχήμα πετάλου.

Τα νεφρά αυτού του τύπου προσβάλλονται από άσθενείες συχνότερα από τα άλλα. Άλλά και χωρίς να είναι άσφωστα, προ-καλούν πόνους, ιδίως όταν προσ-παθούμε ν' άνασκηθούμε. Η νεφρολογική έπείμβασις είναι σε μερικές περιπτώσεις άπαραίτητη και συνίσταται στο διαχωρισμό των δύο νεφρών.

Μια άλλη άνωμαλία παρουσιά-ζουν τα νεφρά, που συνδέονται σ' όλο το μήκος τους και σηματοί-ζουν ένα είδος ναλέττας. Σε με-ρικά άτομα, έξ' άλλου, το ένα νε-φρό βρίσκεται πάνω από το άλ-λο. Η βάση δε του ενός συνδέε-ται τότε με την κορυφή του άλ-λου.

Σε μερικά άτομα, τέλος, τα νεφρά δεν βρίσκονται στην κανο-νική τους θέση. Είναι δυνατόν τό-τε να γίνουν σοβαρώτατα λάθη. Ο γιατρός π.χ. νομίζοντας ότι ένει να κάνει με όγκο, υποβάλ-λει τον άσθενή στην λαπαροσκό-πια ένεγείση, για να του τον άφαιρέσει αντί γι' αυτόν, ό-μως βρίσκει ένα κανονικότατο νεφρό.

Η έγγεισησις αυτή, ωστόσο, δεν είναι άσφοπη. Γιατί το νεφρό που δεν βρίσκεται στη θέση του «κυλάει» πολλές φορές εδώ κι' έ-κεί και στενώνει διάφορα όρ-νανα. Είναι δυνατόν επίσης ο ού-ρητης του να υπη καταλήν στην κύστη, όποτε τ' ούρα συγκεν-τρώνονται στο κάτω μέρος της λεκάνης ή δημιουργούν ένα είδος θύλακος που μετακινείται μαζί με το νεφρό. Κι' έτσι η έγγεισησις αυτή έχει ευγενετικά αποτελέ-σματα με την άποκατάστασι του νεφρού στην κανονική του θέση και την άπαλλαγή του άτόμου που είχε την άνωμαλία αυτή από διάφορες ένοχλήσεις.

Τα νεφρά έπιβεβαιώνουν την παλιά αντίληψη ότι η φύσις άρέ-σκεται σε ιδιοτροπίες. Μόνον ό-τι οι ιδιοτροπίες των νεφρών δη-μιουργούν σε πλείστες περιπτώ-σεις, σοβαρώτατους κινδύνους για την ύγεια και τη ζωή του άν-θρώπου. Και για το λόγο αυτό δεν πρέπει να τις άγνοούμε, να ν' φροντίζουμε ένγκαία για την άποφύγευμε τις συνέπειες της άνεπαρκείας των.

Δόκτωρ ΠΩΛ ΣΙΦΡ

Νέο φάρμακο εναντίον των ρευματισμών

Στις Ηνωμένες Πολιτείες, ανακαλύφθηκε ένα καινούργιο φάρμακο εναντίον των χρόνιων ρευματισμών, η «φαινυλπου-ταζόνη».

Η ευγενετική έπίδρασις του φαρμάκου αυτού, όπως συμβαίνει και με την κορτιζόνη, πάμει άμέσως υοίσι διακό-πτεται η χορηγία του. Παρουσιάζει, όμως, το πλεονέκτημα ότι δεν προκαλεί καμιά βλάβη στον οργανισμό - αντίθετα με την κορτιζόνη - κι' ότι η τιμή του είναι σχετικά ναυπη- (υπολογίζεται ότι οι ήμερήσιες δόσεις του δεν θα στοιχί-ζουν περισσότερο από 1 δολλάριο).

Η «φαινυλπουταζόνη» δεν είναι δημόνη αλλά νημικό προ-ϊόν που έξάγεται από τον άσκητο άνθρωπο, ανακαλύφθηκε δε τυχαίως από έναν Έλβετό νημικό.

Αστυνομικό δήγημα

Η ύποθεσι λοιπόν συνοψίζεται ως εξής, είπε ο ντετεκτίβ Λέον Μαρνός. Σε μία περιήγησή σας, στο Άνναμ... κακομεταχειρισθήκατε κάπως μία νεαρά Ιθαγενή.

—Καί σκότωσα ένα-δυό απ' τους δικούς της που με κυνήγησαν, συμπλήρωσε ο Ντελμέ. Ήμουν νέος τότε, και δεν έδωσα σημασία. Δεν φανταζόμουν πως είχα κάνει έγκλημα. Μια οί Άνναμίτες φρόντισαν να μου την υπενθυμίσουν κάθε χρόνο, μ' ένα απειλητικό γράμμα... Δέκα χρόνια τώρα, δηλητηριάζουν τη ζωή μου! Δεν μπορεί πια να ξεακολουθήσει αυτό! Πρέπει να δοθώ ένα τέλος στο βασανιστήριό μου!

—Πόσα πληρώσατε ως τώρα σ' αυτή την άναμντική δογάνωσι;

—Μά... πως τ'όξετε ότι τους πληρώσα;

—Δεν θάσαστε ζωντανός ακόμη, αν δεν πληρώνατε το φόρο σας κάθε χρόνο, ταχτικά κι' ανέλλιτως.

—Ναί, τους έχω δώσει 2 εκατομμύρια. Είμαι όμως άποφασισμένος να σταματήσω πια. Τελευταίως έλλωστε, έχουν κλονισθεί πάλλ τα οικονομικά μου, Δεν αντέχω να πληρώσω κι' άλλα.

—Δεν πληρώσατε λοιπόν εφέτος, και ώσισμένη μέρα, την λά-

νά συνοδεύεσθε από σκύλο. Συμπεραίνω λοιπόν πως οι ένοχοι φοβούνται μην τους αναγνωρίσει αυτό το ζώο, με την όσφρησή του... Όπωςδήποτε, άποψε τη νύχτα θα σας φυλάει ο βοηθός μου Μπόμπ Λεμουάν. Θα φτάσει σε λίγο, θα πάθει δὴθεν αυτοκινητιστικό δυστύχημα εδώ κοντά στη Βίλλα σας

και κλείδωσε την πόρτα, ψιθυρίζοντας:

—Λίγο υπερβολικός και φοβιτσιάρης μου φαίνεται. αυτός ο κ Μαρνός.

...Μέσα στη νυκτερινή σιω-

Το νυάλινο στιλέτο

πή, άκούστηκε μία φωνή σπαρακτική. 'Ο Λεμουάν, που άγρυπνούσε πετάχτηκε στο διάδρομο. Χτύπησε την πόρτα του γραφείου, αλλά δεν πήρε απάντησι. 'Εβαλε τότε τις φωνές. 'Εφτασαν ή καμαριέρα κι' ο σωφέρ, κι' ενώοντας όλοι μαζί τις δυνάμεις τους έσπασαν την πόρτα.

Μία κραυγή φρίκης βγήκε τότε απ' τα χείλη τους: 'Ο Ντελμέ, καθισμένος στη καρέκλα του, ήταν πεσμένος προς τα έμπρός, πάνω στο τραπέζι. Κανείς άλλος δεν βρισκόταν μέσ' στο δωμάτιο.

Ο Ντελμέ ήταν νεκρός. Κι' όμως δεν φαινόταν πονεμένα χυμένο αίμα γύρω του ή στα ρούχα του.

—Μην άγγίζετε τίποτε!

—Είμαι βέβαιος πως αυτός ο Κινέζος δεν θα βρεθί στο δωμάτιό του!

Πέρασαν λίγα λεπτά. 'Υστερα άκούστηκε ξαφνικά ένας πυροβολισμός, μία κραυγή πόνου, ένας δυνατός κρότος κι' ή φωνή του Μαρνός που έλεγε μ' ικανοποίηση:

—Ευτυχώς, έφτασα έγκαιρώς!

Ο Λεμουάν γύρισε και είδε τον Γιάνγκ-Σού, που σπάζε στο πάτωμα, ανάμεσα στα συντρίμια ενός μεγάλου βάζου που βρισκόταν πριν στημένο δίπλα στο τραπέζι του Ντελμέ. Ο άνθρωπος αυτός κρατούσε ακόμη ένα μικρό νυάλινο στιλέτο. 'Επειτα από μερικούς σπασμούς άγωνίας, έμεινε άκίνητος.

—Ένα δευτερόλεπτο ακόμη και θα τάχες τινάξει! είπε ο Μαρνός στο βοηθό του. 'Ο δολοφόνος του Ντελμέ, ο Γιάνγκ-Σού, είχε κρυφτή σ' αυτό το βάζο. Οί μικρές σωματικές διαστάσεις του του επέτρεψαν να μείνει ώρες πολλές εκεί μέσα, περιμένοντας την κατάλληλη στιγμή για να χτυπήσει! Είχε άκούσει, φαίνεται, ή συνουιλία μου με το Ντελμέ κι' ήθελε να τον τιμωρήσει γιατί κατέφυγε στην άστυνομία. Μετά το έγκλημά του, ξαναχώθηκε στην ίδια κρύπτη... 'Όταν είδε πως είχες μείνει μόνος στο γραφείο, έπικείρησε να σε δολοφονήσει, για να φύγει έλεύθερα. Ευτυχώς όμως, έφτασα ή στιγμή εκείνη. Κι' έτσι δεν πρόλαβε να χρησιμοποιήσει το δεύτερο νυάλινο στιλέτο που κρατούσε.

»Είπε τρομερό αυτό το όπλο! Μικρό, αλλά γερό και μυτερό σαν άσπαλένιο μαχαίρι! Αφού ο δολοφόνος τό χώσε στο σώμα του θύματός του, τραντάζει άπότομα τη λαβή του. 'Η λεπίδα σπάζει τότε, μένει στην πληγή και προκαλεί έσωτερική αίμορραγία, που

φέρει το θάνατο σε λίγες στιγμές!

Α. ΠΙΚΑΡ

Λωποδυτική θρασύτης

Όταν κάποιος Άρμάντο Ρουίξ, κάτοικος της Μαδέρας, διαπίστωσε πως είχαν μπει λωποδύτες στο σπίτι του και του είχαν κλέψει είδη ρουχισμού αξίας 750.000 δραχμών περίπου, έσπευσε άμέσως στην άστυνομία, για να καταγγείλει την κλοπή. Φαντασθήτε όμως την κατάπληξη και ή μανία του, όταν, γυρίζοντας στο σπίτι του, είδε πως το είχαν ξαναεισπεφθή οί λωποδύτες κατά την άπουσία του... και του είχαν κλέψει και το κρεβάτι!

—'Επειτα άπ' το δεύτερο αυτό κρούσμα, προτίμησε να μην πάει να υποβάλει κι' άλλη καταγγελία ίσως από φόβο μην...του κλέψουν και το σπίτι!

—Πηγαίνετε να τον φέρετε άμέσως, διέκοψε ο άστυνομικός.

Κι' όταν έμεινε μόνος, ψιθύρισε:

—'Εστέλε ύστερα την καμαριέρα να είδοποιήσει το ντετεκτίβ Μαρνός, που περίμενε κρυμμένος έξω άπ' το πάρκο. Βλέποντας ύστερα το σωφέρ να πλησιάζει στην πόρτα και να κυττάζει έξω μ' έπιμονή, τον οώτισε:

—Τί συμβαίνει; Περιμένετε κανένα;

—'Απορώ πως δεν φάνηκε ακόμη ο Γιάνγκ-Σού, ο καμαριέρης που είχε φέρει μαζί του ο κύριος άπ' την Κίνα πρό 10 έτών. Του είναι τόσο άφωσιωμένος! Θα λυπηθώ πολύ όταν μάθω...

—Πηγαίνετε να τον φέρετε άμέσως, διέκοψε ο άστυνομικός.

Κι' όταν έμεινε μόνος, ψιθύρισε:

—'Εστέλε ύστερα την καμαριέρα να είδοποιήσει το ντετεκτίβ Μαρνός, που περίμενε κρυμμένος έξω άπ' το πάρκο. Βλέποντας ύστερα το σωφέρ να πλησιάζει στην πόρτα και να κυττάζει έξω μ' έπιμονή, τον οώτισε:

—Τί συμβαίνει; Περιμένετε κανένα;

—'Απορώ πως δεν φάνηκε ακόμη ο Γιάνγκ-Σού, ο καμαριέρης που είχε φέρει μαζί του ο κύριος άπ' την Κίνα πρό 10 έτών. Του είναι τόσο άφωσιωμένος! Θα λυπηθώ πολύ όταν μάθω...

—Πηγαίνετε να τον φέρετε άμέσως, διέκοψε ο άστυνομικός.

Κι' όταν έμεινε μόνος, ψιθύρισε:

—'Εστέλε ύστερα την καμαριέρα να είδοποιήσει το ντετεκτίβ Μαρνός, που περίμενε κρυμμένος έξω άπ' το πάρκο. Βλέποντας ύστερα το σωφέρ να πλησιάζει στην πόρτα και να κυττάζει έξω μ' έπιμονή, τον οώτισε:

—Τί συμβαίνει; Περιμένετε κανένα;

—'Απορώ πως δεν φάνηκε ακόμη ο Γιάνγκ-Σού, ο καμαριέρης που είχε φέρει μαζί του ο κύριος άπ' την Κίνα πρό 10 έτών. Του είναι τόσο άφωσιωμένος! Θα λυπηθώ πολύ όταν μάθω...

—Πηγαίνετε να τον φέρετε άμέσως, διέκοψε ο άστυνομικός.

Κι' όταν έμεινε μόνος, ψιθύρισε:

—'Εστέλε ύστερα την καμαριέρα να είδοποιήσει το ντετεκτίβ Μαρνός, που περίμενε κρυμμένος έξω άπ' το πάρκο. Βλέποντας ύστερα το σωφέρ να πλησιάζει στην πόρτα και να κυττάζει έξω μ' έπιμονή, τον οώτισε:

—Τί συμβαίνει; Περιμένετε κανένα;

Σπουδαίοι φαρσέρ γίνονται όσοι προσπαθούν να γλυτώσουν τη ζωή τους ή ν' ανακτήσουν την έλευθερία τους. Σας παραθέτουμε τρεις άποδράσεις γυναικών από τις φυλακές. Και οί τρεις όφειλονται σε φάρσες που έπενόησαν οί γυναίκες αυτές και οί συνένοχοί τους.

—'Η Άμερικανίδα Άλεις Μπέρντ ήταν μία ώραιότατη ξανθή και γοητευτική νέα 25 χρόνων κι' είχε μεγάλη ικανότητα να

Δέκα λεπτά άργότερα ή Άλεις Μπέρντ έφευγε όλοταχώς προς την εύτυχία...

Οί μεγαλύτερες ΦΑΡΣΕΣ ΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ ΜΑΣ

Τρεις έξυπνες άποδράσεις

προσλαμβάνεται ως δακτυλογράφος σε μεγάλα γραφεία της Νέας Υόρκης. Μόλις όμως της δινόταν ή εύκαιρία έξαφανιζόταν με το περιεχόμενο του ταμείου!

Μία μέρα ή όμορφη Άλεις συνελήφθη έπ' αυτοφώω και καταδικάστηκε σε τέσσερα χρόνια φυλάκιση προς μεγάλη άπελπισία μερικών κακοποιών της άμερικανικής μεγαλοπόλεως.

Όλοι αυτοί οί γκάνγκστερς ώστόσο φρόντιζαν να βρίσκονται σ' έπαφή με ή φυλακισμένη και να μαθαίνουν κάθε έπιθυμία της. Έτσι, όταν ή Άλεις Μπέρντ τούς παράγγειλε πως είχε κουραστή να βρίσκεται στη φυλακή, συσσωγιόστηκαν ποίος να βρη τον καλύτερο τρόπο για την ταχύτερη άπελευθέρωσή της. Δυό από αυτούς μάλιστα — οί κακοποιοί Ντράμ-μοντ και Στήβε — κατέβαλαν όδες τους τίς προσπάθειες.

Ο πρώτος, παλιός φίλος της Άλεις, έλπιζε να κερδίσει ξανά την άγάπη της, αν κατορθώνε να την άπελευθερώσει. Ο δεύτερος, έρωτευμένος κι' αυτός μαζί της, είχε την ίδια έλπίδα. 'Υστερα λοιπόν από λίγο καιρό ή Άλεις είδοποιήθηκε μία μέρα να είναι έτοιμη... Πέρασε όμως όλο το πρωί κι' ένα μέρος του άπογεύματος χωρίς να συμβη τίποτα.

Ξαφνικά, ή διευθύντρια των φυλακών έλαβε ένα έπείγον τηλεφώνημα από ή Γενική Διεύθυνση της Άστυνομίας. Την πληροφορούσαν ότι ή Άλεις Μπέρντ, με ή συνοχή μερικών φίλων της, θα έπικειρούσε να δραπέτευση κι' ότι προετοίμαζε μία έξεγερσι των άλλων φυλακισμένων γυναικών. 'Επρεπε, λοιπόν, χωρίς άργοπορία να ή μεταφέρουν σε άλλη φυλακή.

Πραγματικά, είκοσι λεπτά άργότερα, έφτασε ένα αυτοκίνητο που το συνοδεύαν πολλοί άστυνομικοί με μοτοσικλέτες. Κατέβηκαν άμέσως άπ' αυτό μία ήλικωμένη κυρία κι' ένας υπάλληλος φυλακών, έπιφοτισμένοι να παραλάβουν την Άλεις Μπέρντ.

Η διευθύντρια τους δέχτηκε την ίδια στιγμή κι' εξέτασε τα έγγραφα που της παρουσίασαν. Στο μεταξύ έφτασε και δεύτερο τηλεφώνημα άπ' την Άστυνομική Διεύθυνση, που διάτασε να γίνη γρήγορα ή μεταφορά της φυλακισμένης, γιατί ύπρχε ή είδησις ότι οί γκάνγκστερς θα προσπαθούσαν να την άρπάξουν μέσα από το αυτοκίνητο.

Το τηλεφώνημα αυτό προκάλεσε μεγαλύτερη νευρικήτητα.

Το αυτοκίνητο άναχώρησε με ταχύτητα.

Το αυτοκίνητο άναχώρησε με ταχύτητα.

Το αυτοκίνητο άναχώρησε με ταχύτητα.

Το αυτοκίνητο άναχώρησε με ταχύτητα.

Το αυτοκίνητο άναχώρησε με ταχύτητα.

Το αυτοκίνητο άναχώρησε με ταχύτητα.

Το αυτοκίνητο άναχώρησε με ταχύτητα.

Το αυτοκίνητο άναχώρησε με ταχύτητα.

Το αυτοκίνητο άναχώρησε με ταχύτητα.

Το αυτοκίνητο άναχώρησε με ταχύτητα.

Το αυτοκίνητο άναχώρησε με ταχύτητα.

Το αυτοκίνητο άναχώρησε με ταχύτητα.

Το αυτοκίνητο άναχώρησε με ταχύτητα.

Το αυτοκίνητο άναχώρησε με ταχύτητα.

Η διευθύντρια δεν έχασε περισσότερο καιρό για τον έλεγχο των χαρτίων. Δέκα λεπτά άργότερα ή Άλεις Μπέρντ έφευγε όλοταχώς... προς την εύτυχία και τον έρωτα!

Γιατί, όλα αυτά ήταν μία φάρσα, που είχε σκηνοθετηθή μ' έπιτηδειότητα. Όλα ήταν ψεύτικα: τα τηλεφώνηματα, οί άστυνομικοί, κι' οί υπάλληλοι των φυλακών.

Το μόνο αληθινό ήταν ο φόβος της όμορφης Άλεις που άνέδινε στο αυτοκίνητο βέβαιη ότι μετακινόνταν ή άπόδρασή της. Κατέβηκε όμως άπ' αυτό εύτυχισμένη, για να ήσιστο στο εξής μαζί με το σωτήρα της, τον Στήβε, που έγκατέλειψε τους κακοποιούς κι' έζησε μαζί της μία ήσυχη ζωή.

★

ΠΙΟ περίφημη ήταν ή άπόδρασι της Λόνεβ Σμιθ, μίας Νε-οορκέζας, που είχε καταδικασθή σε θάνατο από δικαστική πλάνη. Τρεις μέρες πριν από την εκτέλεσή της, ή Σμιθ δέχτηκε την έπίσκεψη του μοναδικού συγγενούς της: του αδελφού της Τζών. 'Επειδή δε ήταν ή τελευταία συνάντησή τους, οί δεσμοφύλακες τους άφησαν μόνους.

Δυό ώρες άργότερα ο νέος ξαναδούηκε. 'Αν όμως εκείνη ή στιγμή έμπαινε κάποιος στο κελλί της καταδίκης, θα την έβλεπε να κάνει μία ένεσι...

Προς το βράδυ, οί δεσμοφύλακες ή βρήκαν ξαπλωμένη στο κρεβάτι της, χλωμή και άψυχη. 'Ο γιατρός που έφτασε άμέσως της έρριξε ένα βλέμμα και υπέγραψε με ήσυχη συνειδησι μία πιστοποιήσι ότι είχε πεθάνει από καρδιακή παράλυσι.

Το πτώμα της λοιπόν μετεφέρθη στο νεκροταφείο για την νεκροψία. Τη νύκτα όμως έξηφανίσθη νεκροτηριώδώς από κεί μέσα.

Λίγες ώρες άργότερα, σε μία έξοχική έπαυλη συνέβαινε μία παράξενη σκηνή: Ένας γιατρός μπροστά στην άπειλή τεσσάρων περιστροφών βοηθούσε στην άνάστασι της Σμιθ που δεν είχε πεθάνει...

Ο γιατρός των φυλακών είχε βιαστή να βεβαιώσει το θάνατό της από παράλυσι. 'Επρόκειτο απλώς για μία περιπτώσι «καταληψίας» που την είχε προκαλέσει μία ειδική ένεσι, που έδωσε στη Σμιθ ο αδελφός της. Άργότερα όμως με το κατάλληλο αντίφάρμακο ή Σμιθ άναστήθηκε και πέτυχε την άναθεώρησι της δίκης της και την άθώωσή της.

Ίδου τέλος, και μία τολμηρή όσο και απλή δραπέτευσις που συνέβη εδώ και λίγο καιρό.

Η Ζανέτ Γκλόβερ, μία νέα 18 χρόνων που είχε καταδικασθή σε πέντε χρόνια φυλάκιση και ήταν κλεισμένη στις φυλακές της Νέας Υερσής, σκόρπασε μία άπλουστατή φάρσα για να δραπέτευση.

Σ' ένα πάτωμα του κτιρίου των φυλακών έκρινε τις ήμέρες μερικοί χτίστες έκαναν διάφορες εργασίες, που χρησιμοποίησαν οί χτίστες και έλρωσε τα χέρια της και το πρόσωπό της με άσβέστη και τσιμέντο.

Όποτε, τραβήξε ήσυχα-ήσυχα προς την έξοδο. Ο θυρωρός της άνέισε ο ίδιος την καγκελόπορτα και μάλιστα της έδωσε και λεπτά, παρακαλώντας την να του φέρη στο γυρισμό της ένα πακέτο καπνό...

★

Από τον κατάλογο των φαρσέρ δεν μπορεί, φυσικά, ν' άπουσιάζει ο άσος των Άμερικανών χιουμοριστών: ο περίφημος συγγραφέας Μάρκ Τουαίν.

Κάποτε που ο Μάρκ Τουαίν βρισκόταν στην Άγγλία συνάντησε στις ήπιόδρομεις έναν φίλο του που είχε γασί σε στοιχήματα όλα τα λεπτά του. Κι' όπως ήταν άπέναντος παρακάλεσε το Μάρκ Τουαίν να του αγοράσει ένα εισιτήριο έπιστροφής για το Λονδίνο.

—Καλά, του έπτε ο Τουαίν. Και με μίας πέρασε από το μυαλό του ή φάρσα που θα σκόρανε.

—Μόνο που κι' εγώ είμαι άψυλος, πρόσθεσε ύστερα. Έχω όμως μία ιδέα. Να κρυφθώ κάτω από τη θεί μου κι' εγώ θα σε κρύψω με τα πόδια μου.

Ο Τουαίν πήγε στο σταθμό κι' αγοράσε δυό εισιτήρια. Το τραίνο ξεκίνησε και σε λίγο παρουσιάστηκε ο έλεγκτής. Ο Τουαίν του έδωσε και τα δυό εισιτήρια.

—Ποιανού είναι το άλλο; ρώτησε.

—Είμαι ενός φίλου μου, του έπτε. Είναι όμως λίγο έκκεντρικός και του άρέσει να ταξιδεύη κάτω άπ' το κάθισμά!...

Ο έλεγκτής έβλεπε και ήθελε να πει κάτι, αλλά δεν τόλμησε.

Το τραίνο άναχώρησε με ταχύτητα.

Το τραίνο άναχώρησε με ταχύτητα.

Το τραίνο άναχώρησε με ταχύτητα.

Το τραίνο άναχώρησε με ταχύτητα.

Το τραίνο άναχώρησε με ταχύτητα.

Το τραίνο άναχώρησε με ταχύτητα.

Το τραίνο άναχώρησε με ταχύτητα.

Το τραίνο άναχώρησε με ταχύτητα.

Το τραίνο άναχώρησε με ταχύτητα.

Το τραίνο άναχώρησε με ταχύτητα.

δάτε δεύτερη άπειλητική έπιστολή.

—Ακριβώς. Δεν μπορεί να σας κρύψει κανείς τίποτε... Μά δεν σας μίλησα γι' αυτό το χρηματικό ζήτημα, γιατί θεωρώ πως γελοιοποιείται το θυμα ενός έκβιασμού.

—Αυτός ακριβώς ο έκβιασμός θα μου έπιτρέψει να πιάσω τους ένόχους. Θα δεχθήτε να τους πληρώσετε. Μά εγώ θα παραμονεύω και θα έπέμψω στην κατάλληλη στιγμή... Πού και πότε πρέπει να γίνη ή πληρωμή;

—Αύριο, τα μεσάνυχτα. Με δίαταξαν να πλησιάσω μόνος στην καγκελόπορτα του πάρκου, που θα πρέπει να είναι κλεισμένη, και να δώσω τα χρήματα στον άνθρωπο που θα παρουσιάσθ άπ' έξω. Προειδοποιήθηκε ότι, αν ύπόρην γύρω μου ή παραμικρή έπίβλεψη, αν είμαι ώπλισμένος ή αν συνοδεύομαι από σκύλο, θα τ'ό πληρώσω με τη ζωή μου!

—Έχετε έμπιστοσύνη στους ύπηρέτες σας;

—'Απόλυτη. Τους έχω από 10 χρόνια στην ύπηρεσία μου. Γιατί όμως μου κάνετε αυτή την έρώτησι;

— Γιατί σας άπαγορεύουν

—Ευτυχώς, έφτασα έγκαιρώς! φώναξε ο Μαρνός.

και θα σας ζητήση φιλοξενία που δεν θα του την άρνηθήτε...

Ο ντετεκτίβ σηκώθηκε κι' εξέτασε προσεκτικά πόρτες και παράθυρα του γραφείου, που γινόταν αυτή ή μυστική συνομιλία.

—Είστε άσφαλής εδώ μέσα, δήλωσε ύστερα. Άρκεί όμως να κλείστε καλά τα παράθυρα και τις πόρτες... ακόμα κι' αυτήν άπ' όπου μπήκαμε! Όπως βλέπω άπ' τη θέσι της πολυθρόνας σας, της γυρίζετε την πλάτη όταν εργάζεσθε. Ξέρω δε πόσο άποροφράται ένας συλλέκτης, όταν εξετάζει κάποιο αρχαιολογικό εύρημά του. Πιστεύω πως οί έγχροί σας δεν θα έπικειρήσουν τίποτε έναντιόν σας, πριν πάρουν τα χρήματα. Καλύτερα όμως να λάβετε τα μέτρα σας... Δεν έρει κανείς τί μπορεί να συμβή...

★

Τρεις ώρες άργότερα, ο Ντελμέ καληνύχτισε τον άστυνομικό Λεμουάν που φιλοξενούσε, πέρασε στο γραφείο του

και κλείδωσε την πόρτα, ψιθυρίζοντας:

—Λίγο υπερβολικός και φοβιτσιάρης μου φαίνεται. αυτός ο κ Μαρνός.

...Μέσα στη νυκτερινή σιω-

πή, άκούστηκε μία φωνή σπαρακτική. 'Ο Λεμουάν, που άγρυπνούσε πετάχτηκε στο διάδρομο. Χτύπησε την πόρτα του γραφείου, αλλά δεν πήρε απάντησι. 'Εβαλε τότε τις φωνές. 'Εφτασαν ή καμαριέρα κι' ο σωφέρ, κι' ενώοντας όλοι μαζί τις δυνάμεις τους έσπασαν την πόρτα.

Μία κραυγή φρίκης βγήκε τότε απ' τα χείλη τους: 'Ο Ντελμέ, καθισμένος στη καρέκλα του, ήταν πεσμένος προς τα έμπρός, πάνω στο τραπέζι. Κανείς άλλος δεν βρισκόταν μέσ' στο δωμάτιο.

Ο Ντελμέ ήταν νεκρός. Κι' όμως δεν φαινόταν πονεμένα χυμένο αίμα γύρω του ή στα ρούχα του.

—Μην άγγίζετε τίποτε!

—Είμαι βέβαιος πως αυτός ο Κινέζος δεν θα βρεθί στο δωμάτιό του!

Πέρασαν λίγα λεπτά. 'Υστερα άκούστηκε ξαφνικά ένας πυροβολισμός, μία κραυγή πόνου, ένας δυνατός κρότος κι' ή φωνή του Μαρνός που έλεγε μ' ικανοποίηση:

—Ευτυχώς, έφτασα έγκαιρώς!

Ο Λεμουάν γύρισε και είδε τον Γιάνγκ-Σού, που σπάζε στο πάτωμα, ανάμεσα στα συντρίμια ενός μεγάλου βάζου που βρισκόταν πριν στημένο δίπλα στο τραπέζι του Ντελμέ. Ο άνθρωπος αυτός κρατούσε ακόμη ένα μικρό νυάλινο στιλέτο. 'Επειτα από μερικούς σπασμούς άγωνίας, έμεινε άκίνητος.

—Ένα δευτερόλεπτο ακόμη και θα τάχες τινάξει! είπε ο Μαρνός στο βοηθό του. 'Ο δολοφόνος του Ντελμέ, ο Γιάνγκ-Σού, είχε κρυφτή σ' αυτό το βάζο. Οί μικρές σωματικές διαστάσεις του του επέτρεψαν να μείνει ώρες πολλές εκεί μέσα, περιμένοντας την κατάλληλη στιγμή για να χτυπήσει! Είχε άκούσει, φαίνεται, ή συνουιλία μου με το Ντελμέ κι' ήθελε να τον τιμωρήσει γιατί κατέφυγε στην άστυνομία. Μετά το έγκλημά του, ξαναχώθηκε στην ίδια κρύπτη... 'Όταν είδε πως είχες μείνει μόνος στο γραφείο, έπικείρησε να σε δολοφονήσει, για να φύγει έλεύθερα. Ευτυχώς όμως, έφτασα ή στιγμή εκείνη. Κι' έτσι δεν πρόλαβε να χρησιμοποιήσει το δεύτερο νυάλινο στιλέτο που κρατούσε.

»Είπε τρομερό αυτό το όπλο! Μικρό, αλλά γερό και μυτερό σαν άσπαλένιο μαχαίρι! Αφού ο δολοφόνος τό χώσε στο σώμα του θύματός του, τραντάζει άπότομα τη λαβή του. 'Η λεπίδα σπάζει τότε, μένει στην πληγή και προκαλεί έσωτερική αίμορραγία, που

φέρει το θάνατο σε λίγες στιγμές!

Α. ΠΙΚΑΡ

Λωποδυτική θρασύτης

Όταν κάποιος Άρμάντο Ρουίξ, κάτοικος της Μαδέρας, διαπίστωσε πως είχαν μπει λωποδύτες στο σπίτι του και του είχαν κλέψει είδη ρουχισμού αξίας 750.000 δραχμών περίπου, έσπευσε άμέσως στην άστυνομία, για να καταγγείλει την κλοπή. Φαντασθήτε όμως την κατάπληξη και ή μανία του, όταν, γυρίζοντας στο σπίτι του, είδε πως το είχαν ξαναεισπεφθή οί λωποδύτες κατά την άπουσία του... και του είχαν κλέψει και το κρεβάτι!

—'Επειτα άπ' το δεύτερο αυτό κρούσμα, προτίμησε να μην πάει να υποβάλει κι' άλλη καταγγελία ίσως από φόβο μην...του κλέψουν και το σπίτι!

—Πηγαίνετε να τον φέρετε άμέσως, διέκοψε ο άστυνομικός.

Κι' όταν έμεινε μόνος, ψιθύρισε:

—'Εστέλε ύστερα την καμαριέρα να είδοποιήσει το ντετεκτίβ Μαρνός, που περίμενε κρυμμένος έξω άπ' το πάρκο. Βλέποντας ύστερα το σωφέρ να πλησιάζει στην πόρτα και να κυττάζει έξω μ' έπιμονή, τον οώτισε:

—Τί συμβαίνει; Περιμένετε κανένα;

—'Απορώ πως δεν φάνηκε ακόμη ο Γιάνγκ-Σού, ο καμαριέρης που είχε φέρει μαζί του ο κύριος άπ' την Κίνα πρό 10 έτών. Του είναι τόσο άφωσιωμένος! Θα λυπηθώ πολύ όταν μάθω...

—Πηγαίνετε να τον φέρετε άμέσως, διέκοψε ο άστυνομικός.

Κι' όταν έμεινε μόνος, ψιθύρισε:

—'Εστέλε ύστερα την καμαριέρα να είδοποιήσει το ντετεκτίβ Μαρνός, που περίμενε κρυμμένος έξω άπ' το πάρκο. Βλέποντας ύστερα το σωφέρ να πλησιάζει στην πόρτα και να κυττάζει έξω μ' έπιμονή, τον οώτισε:

—Τί συμβαίνει; Περιμένετε κανένα;

—'Απορώ πως δεν φάνηκε ακόμη ο Γιάνγκ-Σού, ο καμαριέρης που είχε φέρει μαζί του ο κύριος άπ' την Κίνα πρό 10 έτών. Του είναι τόσο άφωσιωμένος! Θα λυπηθώ πολύ όταν μάθω...

—Πηγαίνετε να τον φέρετε άμέσως, διέκοψε ο άστυνομικός.

Κι' όταν έμεινε μόνος, ψιθύρισε:

—'Εστέλε ύστερα την καμαριέρα να είδοποιήσει το ντετε

Ο ΔΡΑΚΟΥ

ΓΑΡΟ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Εγκληματικοί γονείς

Υπάρχουν μερικοί γονείς, που δείχνουν εγκληματική αδιαφορία για τα παιδιά τους. Οι άνθρωποι αυτοί έχουν μια εκτεταμένη αίσθηση. Νομίζουν, ότι μπορούν να έχουν εμπιστοσύνη στο παιδί και να το αφήνουν ολομόναχο να κάνει ό,τι θέλει. Ένα πλήθος επίσης γονέων, για να τα φέρουν βόλτα και να αντιμετωπίσουν τις ανάγκες της ζωής, εμπιστεύονται στα μικρά παιδιά τους το να κοιμηθούν. Αυτά να καθαρίσουν το σπίτι, αυτά να ψωνίσουν, αυτά να μαγειρεύουν κι' αυτά τέλος να περιποιηθούν τους γονείς που εργάζονται. Αποτέλεσμα: Πολύ συχνά, τους καλούν να διακόψουν την εργασία τους και να τρέξουν στο σπίτι, γιατί συνέβη εκεί κάποιο δυστύχημα, κάποιο δράμα!...

Οι γονείς αυτοί, που συχνά παρασιάζονται στο Δικαστήριο Ανηλίκων, βρίσκουν πάντα μία στερεωμένη δικαιολογία:

— Δεν έχω σε κανέναν να εμπιστευτώ το παιδί μου τις ώρες που δουλεύω, λέει μία υπτέρα. Αναγκάζομαι να το κλείσω στο σπίτι, για να είμαι ήσυχη... Τι θέλετε να κάνω;...

Μά, όταν αποφασίσει κανείς να παντρευτεί και να δημιουργήσει οικογένεια, πρέπει και να σκεφθεί πως θα μεγαλώσει τα παιδιά, που θα φέρει στον κόσμο... Γιατί αυτός θα είναι υπεύθυνος, αν θα πάρουν τον κακό δρόμο.

Ένας μικρός πέρασε εδώ και λίγο καιρό από το Δικαστήριο των Ανηλίκων, με την κατηγορία του εμπρησμού εξ αμελείας. Ο μικρός αυτός δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί ήταν ένοχος και πως το άθω παιδί του μετεβλήθη σε αληθινή καταστροφή. Και να τί ακριβώς είχε συμβεί:

Ο πατέρας του ήταν μαραγκός. Για να τα φέρει βόλτα καλύτερα, έπαινε δουλειά και στα σπίτι του και δούλεψε ακόμη και τις Κυριακές. Ένα δωμάτιο του σπιτιού το είχε μεταβάλει σε εργαστήριο. Ο μικρός λοιπόν, βρίσκονταν διαρκώς ανάμεσα στα πόδια του, χωρίς κανείς να τον προσέχει. Η υπτέρα του δούλευε κι' εκείνη κι' ελάχιστα ώρες έβρισκε στο σπίτι, όσο για να τους μαγειρέψει. Ο μικρός είχε συνηθίσει να πηγαίνει μόνος του στο σχολείο, να καθεύει να διαβάσει και να παίξει κατόπιν στο δρόμο... Οι γονείς του τον είχαν συνηθίσει να φροντίζει μόνος του για όλα!... Δεν μπορούσαν να βάλουν κακό στο νου τους... Σαφηνικά, μία μέρα, συνέβη το φοβερό δράμα. Ο μικρός, ο Ένα λούπινος ντύθηκε έναν σπουδαίο και θέλησε να τον... ψήση. Κατέβηκε στο εργαστήριο του πατέρα του, μάζεψε σε μία γωνία λίγα ροκανίδια και τα άναψε. Το πουλί ψηθήκε κι' ο μικρός ίκνυται υγιώς. Βγήκε να το φάει στην αυλή,

ξεχνώντας τα ροκανίδια της φωτιάς, που άναβαν ακόμη.

Πέρασε έτσι αρκετή ώρα. Όταν, από το εργαστήριο του πατέρα του, άρχισε να βγαίνει πυκνός καπνός. Λίγο αργότερα, μεγάλες φλόγες ξεπηδήσαν από το ανοιχτό παράθυρο... Τα ροκανίδια είχαν μεταβάλει τη φωτιά σε μερικά μικρά ξύλα κι' από εκεί στον πάγκο του ξυλουργού και στην ξυλεία, που βρίσκονταν μέσα στο εργαστήριο. Ύστερ από μία ώρα, όλα το σπίτι και γύρω του γρήγορα ή φωτιά άρτισε να απειληθεί και τα γειτονικά παλιά σπίτια της λεικής συνοικίας. Μέχρι να ειδοποιηθεί η Πυροσβεστική Υπηρεσία, το σπίτι είχε καταστραφεί και είχαν υποστεί μεγάλες ζημιές οι γειτονικές κατοικίες. Οι ιδιοκτήτες τους μνησκαν τότε τον πιστωτικό, γιατί αυτός ήταν η αφορμή της καταστροφής τους. Ο μικρός όμως, στο δικαστήριο, διαμαρτυρόταν:

— Δεν έβαλα εγώ τη φωτιά... Θυμάμαι καλά, ότι, όταν έψησα το σπουδαίο, έσβυσα καλά τα ροκανίδια που είχα ανάψει...

Μάταια αγωνίσθηκαν να του δώσουν να καταλάβει το λάθος του. Μά, όπως πολύ σωστά είπαν οι συνηγόροι του, στο εδωλίο του κατηγορουμένου έπρεπε να καθόντουσαν οι γονείς του, γιατί ποτέ δεν του είχαν μάθει τι φοβερός κίνδυνος είναι η φωτιά κι' ότι δεν πρέπει να παίζει κανείς μαζί της...

Μά πιά εγκληματική είναι η αδιαφορία που είχαν δείξει κάποιοι άλλοι γονείς. Δούλευαν κι' αυτοί κι' οι δύο τους κι' άφησαν ολομόναχο τα παιδιά τους να περιποιούνται το σπίτι. Το αγόρι έκανε τις εξωτερικές δουλειές. Η μικρούλα άδελφή του, που ήταν δώδεκα ετών, μαγειρεύει και τα φροντίζει όλα σαν καλή νοικοκυρά. Μία μέρα όμως, ο μικρός την παρακάλεσε:

— Δεν μου βάζεις λίγο πετρέλαιο σ' ένα τενεκέ, για να καθαρίσω λίγο το ποδηλάτο μου;...

Η μικρή πήγε στην κουζίνα, πήρε τη μεγάλη υποτίλια και την έγειρε πάνω από ένα μικρό τενεκέδακι, για να βάλει το πετρέλαιο. Μά, στην προσπάθειά της αυτή, μούσκεψε το φορέμα της.

Ο αδελφός της βγήκε στην αυλή για να καθαρίσει το ποδηλάτο του κι' εκείνη σκέφτηκε, ότι έπρεπε να στεγνώσει το φορέμα της από το πετρέλαιο, για να μη το ιδρώ και την ξυλοφορτώσει η υπτέρα της. Άναψε, λοιπόν, τη μηχανή του πετρελαίου, την έβαλε κατά γης κι' όπως φορούσε το φορτωτάκι της, το τέντωσε πάνω από την αναμμένη καμινάδα!... Την ίδια στιγμή, το μουσκεμένο από το πετρέλαιο φορέμα της, άσπαξε φωτιά. Μέσα σε λίγα λεπτά, είχαν φοντωθεί τα ρούχα της και τα μαλλιά της. Τελικά από τους φοβερούς πόνους και με άγρια εφάντασμα, βγήκε στο δρόμο, ζητώντας βοήθεια. Όπου να αντιληφθούν όμως οι γειτονιστές τι είχε συμβεί και να βρουν μία κουβέρτα να την τυλίξουν για να σβύσουν τις φλόγες, η μικρούλα είχε κυριολεκτικώς ψηθεί! Είχε καί σαν λουπάδα!...

Παίρουν φταίει για το θάνατό της; Οι ίδιοι οι γονείς της! Γιατί είχαν αφήσει ολομόναχο αυτό το παιδί, χωρίς ποτέ να τους υποδείξουν τους κινδύνους που διατρέχουν...

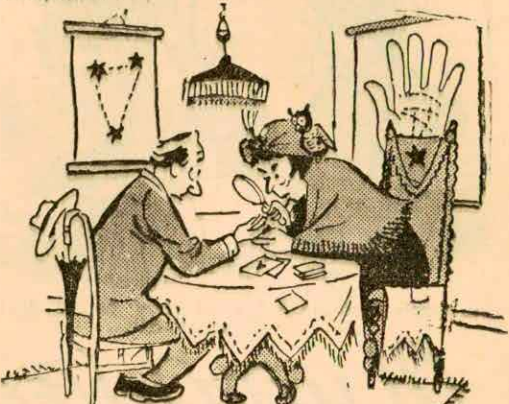
Πιά εγκληματική όμως είναι η αδιαφορία πολλών γονέων που φέρνουν διάφορα φάρμακα, ακόμη και δραστικά δηλητήρια πάνω σε τραπέζια και σε μέρη που μπορούν να τα φτάσουν τα μικρά παιδιά. Πολλά δε είναι έτσι τα θύματα των φαρμακευτικών δηλητηριάσεων. Χαρακτηριστική περίπτωση είναι η περίπτωση ενός παιδιού, που πήρε τα νάπια του πατέρα του και τα μούσκεψε σε μερικούς φίλους του, νομίζοντας ότι είναι καραμέλλες! Αποτέλεσμα φυσικά ήταν να πάθουν όλα τα παιδιά σοβαρή φαρμακευτική δηλητηρίαση κι' ένα από αυτά να πεθάνει!...

Γι' αυτό, οι γονείς πρέπει να προσέχουν τα παιδιά τους. Να μη τ' αφήνουν να μεγαλώνουν, δίχως να τα επιβλέπουν, γιατί τα παιδιά έτσι, ενώ έχουν οικογένεια, στην πραγματικότητα αφευγουν ολομόναχοι, είναι σαν να μην έχουν. Είναι παιδιά χωρίς οικογένεια.

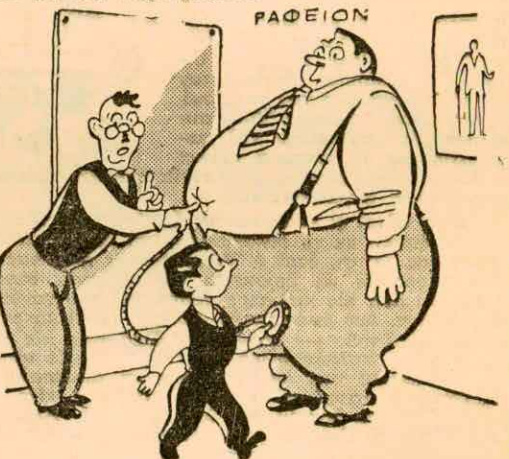
Ο. ΔΡΑΚΟΣ

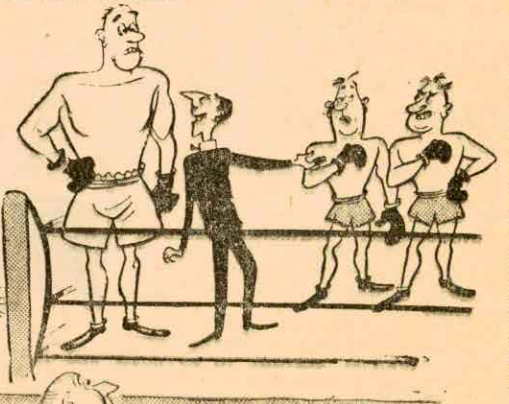
— Είπε αυτός, φίλε μου, που δικάστηκε για πολυγαμία!...

— Η χαρτορίτσα: Χμ!... Πρώτα πληρώστε με, σάς παρακαλώ!...

— 'Εγώ θα βαστάω εδω και συ θα κάνης τον γύρο του κυρίου...

ΣΤΟ ΡΙΝΓΚ

— 'Ο αντίπαλός σας των βαρέων βαρών άρρώστης και σάς φέρωμε δυο τών ημιβαρέων βαρών!

Τί πρέπει να περιέχει Η ΓΚΑΡΝΤΑΡΟΜΠΑ ΣΑΣ

Ανάλογα με τὰ οικονομικά σας μέσα

Η καλή και κομψή εμφάνιση μιας γυναίκας δεν εξαστάται από το χρήμα. Αυτό μπορεί να δώσει μόνο την πολυτέλεια. Αλλά δεν θα κάνει ποτέ μία γυναίκα κομψή, αν η γυναίκα αυτή δεν έχει γούστο. Κι' ίσως, μάλιστα, την κάνει μόνο γελοία, παρακινώντας την σε ακαλαίσθητες και προκλητικές επιδείξεις.

Κι' αλήθεια, τίποτα δεν είναι πιο αντίαισθητικό από το να φορώνεται κανείς την περυσία του. Το μόνο πλεονέκτημα της πλούσιας γυναίκας είναι ότι μπορεί να έχει το κατάλληλο φορέμα για την κάθε περίπτωση. 'Ενώ η γυναίκα που δεν είναι πλούσια, πρέπει να κάνει διάφορους συνδυασμούς για να το επιτύχει.

Αλλά ποιά είναι τα φορέματα που πρέπει να έχει μια γυναίκα για να μπορεί να ανταποκρίνεται στις κοινωνικές υποχρεώσεις της;

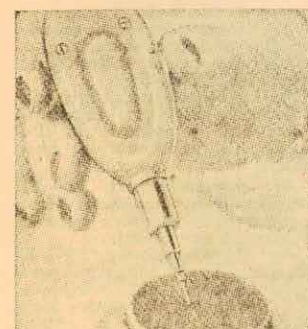
Τα φορέματα αυτά θα είναι, φυσικά, ανάλογα με τα χρηματικά μέσα που διαθέτει. Να, λοιπόν, τι συμβουλεύει πάνω σ' αυτό το ζήτημα ο γνωστός Γάλλος ράπτης Ζαν Ντεσσε.

1. "Αν είσαστε πλούσια.

Δεν σάς ενδιαφέρει. Βέβαια, το πόσο θα ξεδωδέτε. Για να είναι, λοιπόν, η γκαρνταρόμπα σας πλήρης και για να μη σάς απασχολή κάθε τόσο το ερώτημα «τί θα φορέσω;» πρέπει να έχετε:

- Ένα πρωινό ταγιέρ.
- Ένα χρωματιστό μάλλινο φορέμα, πολύ απλό.
- Ένα κροτούμι σπόρ για ταξίδια, εκδρομές κτλ.
- Ένα πρωινό μαντώ.
- Μία φούστα.
- Ένα μάλλινο πουλλόδερο.
- Ένα μαύρο ταγιέρ.
- Ένα γούνινο παλτό.
- Ένα μαύρο μάλλινο φορέμα.

ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΒΕΛΟΝΗ ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΣΕΩΣ ΚΑΛΥΣΩΝ «REMA»

Επισκεφθήτε μας ή ζητήστε να σας αποστείλουμε περιγραφήν και τιμάς. ΤΕΧΝΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ «VELOX». Όδός Νίκης 46 (πλησίον Συντάγματος) Αθήνα.

Ένα μεταξωτό φόρεμα για το απόγευμα.

Ένα μαντώ τρουά-κάρο. Δύο φορέματα κοκταίλη.

Δύο κοντά φορέματα για επίσημα γεύματα ή χορούς.

Ένα βραδυνό φόρεμα απλό.

Ένα μακρύ βραδυνό φόρεμα επίσημο.

Ένα βραδυνό μαντώ.

Μία ή περισσότερες γούνες.

2) "Αν είσαστε εύπορη.

Η γυναίκα της μεσαίας τάξεως μπορεί με λίγη εξυπνάδα να έχει πλήρη γκαρνταρόμπα. Θα χρειαστεί, φυσικά, να μεταποιήσει μερικά περυσινά της φορέματα, αφού δεν είναι σε θέση να τα φτιάξει όλα καινούρια.

Η γκαρνταρόμπα της πρέπει, όπως ούδεποτε, να περιέχει τα εξής:

• Ένα ταγιέρ ουδέτερου χρώματος για πρωί και απόγευμα.

• Ένα μάλλινο φορέμα, που να μπορεί να της χρησιμεύσει για επίσκεψεις αλλά και για τον περίπατο επίσης.

• Ένα μαντώ, που να πηγαίνει με το παραπάνω φορέμα.

• Ένα μάλλινο μαύρο φορέμα.

• Ένα απογευματινό μεταξωτό φορέμα.

• Ένα φόρεμα κοκταίλη.

• Ένα φόρεμα ιτεκλατέ με κοντή φούστα και υπολερό, που να μπορεί να χρησιμοποιηθεί κι' ως απογευματινό ή ως βραδυνό.

• Ένα απλό βραδυνό φόρεμα.

3) "Αν δεν είσαστε εύπορη.

Το πράγμα είναι λιγάκι δύσκολο, αλλά μία γυναίκα εξυπνη και με γούστο μπορεί να τα καταφέρει θαυμάσια.

Είναι αυτόντοτο ότι πρέπει να προσέξετε πολύ τόσο στην εκλογή των υφασμάτων, όσο και στο ράψιμο. Γιατί δεν έχετε την ευχέρεια ν' αντικαθιστάτε συχνά τα φορέματά σας. Το ίδιο θα κάμετε και για τα συμπληρώματά τους. (τσαντες, γάντια κτλ.). Προκειμένου για τα τελευταία, η στοιχειώδης λογική λέει πως πρέπει να διαλέξετε «άεσους» που να μην πηγαίνουν μ' ένα φορέμα αποκλειστικά, αλλά που να μπορούν να φορεθούν με περισσότερα. Η μεγάλη φροντίδα σας πρέπει να είναι τα πως θα κάμετε τις έλλειψεις σας να μην φαίνονται και το πως θα είσαστε σε θέση ν' ανταποκριθείτε με αξιοπρέπεια στις κοινωνικές υποχρεώσεις σας.

Νά, λοιπόν, ποιά πρέπει να είναι η γκαρνταρόμπα σας, σύμφωνα πάντα με τον Ζαν Ντεσσε:

• Ένα καλοραμμένο ταγιέρ, που να μπορεί να φορεθεί πρωί και απόγευμα, ακόμη και το βράδυ.

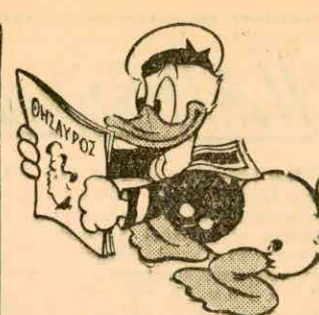
• Ένα μάλλινο φορέμα.

• Ένα μαντώ.

• Ένα απλό μαύρο φορέμα με υπολερό, που να μπορεί να φορεθεί τόσο σε απογευματινές όσο και σε βραδυνές συγκεντρώσεις.

• Ένα μακρύ φόρεμα για επίσημα γεύματα ή χορούς.

Και τώρα άναμετρήστε τις δυνατότες σας και δτε ποιά από τις τρεις γκαρνταρόμπες, που σας υποδείξαμε, ανταποκρίνεται σ' αυτές.

Μικροζημιές

Όταν κανείς διαθέτει δύο στέγες — μία στην πόλη και μία στην εξοχή — δεν δοκιμάει μόνο μεγάλες χαρές, αλλά και δυνατές λύπες. 'Εγώ όμως, έπαθα χειρότερα, γιατί παρασύρθηκα και το σπιτάκι μου της έξοχης στον Πότιγκ — μου το διέθεσε στον φίλο μου 'Εντγκαρ. Φιλική εκδούλευσις, βλέπετε...

Ο 'Εντγκαρ βρήκε δουλειά στο Πότιγκ και έπειδή ήξερε ότι εκείνο το καλοκαίρι δεν θα πηγαίνα εκεί, μου ζήτησε το έξοχικό σπιτάκι μου για να μείνει προσωρινά, ώπου να βρή στέγη και να τακτοποιηθεί μόνιμα.

«Είπε ευκαιρία, συλλογίστηκα, για να μου το φυλάει κιόλας ο 'Εντγκαρ και να μη μου το ρημάξουν οι τριγύρω παραθεριστές...»

Από τότε είχε περάσει ένας μήνας. Ένα βράδυ λοιπόν πήγα στο Πότιγκ και να δω τί γίνεται το σπίτι μου.

Είχα ειδοποιήσει τον 'Εντγκαρ, που με περίμενε με το σαράβαλό του στο σταθμό. Φαίνονταν ανήσυχος και πρίν με πάη σπiti μου, σταθήκαμε κάπου να πιούμε κάτι.

Θυμάσαι εκείνο το μεγάλο μπλέ βάζο στο χλώ; άρχισε.

Ναί...

Ένα βράδυ πήγα άργά σπiti. Ήμουν στο κέφι και τώσπασα...Τι νύχτα. Θεέ μου! Είχα πάσει μαζί μου και την παρέα μου...

Ποιά παρέα; Μην ρώτας! Ένας από την παρέα, λοιπόν, ανέθηκε στο τραπέζι να βγάλει λόγο και... λουπούμαι πολύ για το τραπέζι.

Ναί, αλλά δεν σου ανέφερα για το άλλο νερό...

Ποιό άλλο; ρώτησα με βραχνή φωνή.

Ομολογώ πως αυτή η πλημμύρα στο σπιτι έγινε από βλακεία μου. Έρχασα τις βρυ...

Τον ΑΦΗΣΕ ΜΠΟΥΚΑΛΑ!...

— Άγαπη μου, να μη με περιμένεις. Μούτυχε κάποια δουλίτσα!...

(Τού Β. Χριστοδούλου)

Σύθυμη Ιστορία

— Ποιό τραπέζι; — Αυτό με τα όμορφα σκαλίσματα. Προσπάθησα να το επισκεύασω, αλλά ο μαραγκός μου συνέστησε να το ρίξω στη φωτιά...

— Καμιά άλλη καλή είδησι; τον ρώτησα, σφίγγοντας τα δόντια μου.

— Πρέπει να σταματήσω το κάπνισμα στο κρεβάτι, μου είπε σε λίγο κι' αφού ήπιαμε το δεύτερο κονιάκ.

— Γιατί; ρώτησα με τρεμουλιαστή φωνή.

— Καίω τα σεντόνια...

— Απασθή τα... σεντόνια μου!

— Τί νύχτα, Θεέ μου! Εύτυχως προλάβαινε τη μετάδοσή της φωτιάς...

— Ποιό;

— Οί... πυροσβέστες! Φυσικά αναστάτωσαν το σπιτι. Τό έκαναν... κολυμπήτριο!

— Τί μου λές! φώναξα.

— Χρειάστηκε να βγάλουμε τα χαλιά έξω για να στεγνώσουν, αλλά πέρασε κάποιος και τα σούφρωσε...

«Έφερα με τρεμουλιά το νερό μου στο μέτωπο. Μ' είχε κόψει κρύος ιδρώτας.

— Τρελλάθηκες;... φώναξα.

— Άφησες και μούκλεψαν τα νομιά!

— Μην ανησυχείς... Τό ένα χάθηκε. Τ' άλλα όμως, τα πήρα πίσω, εύτυχώς!

— Εύτυχώς, έ...

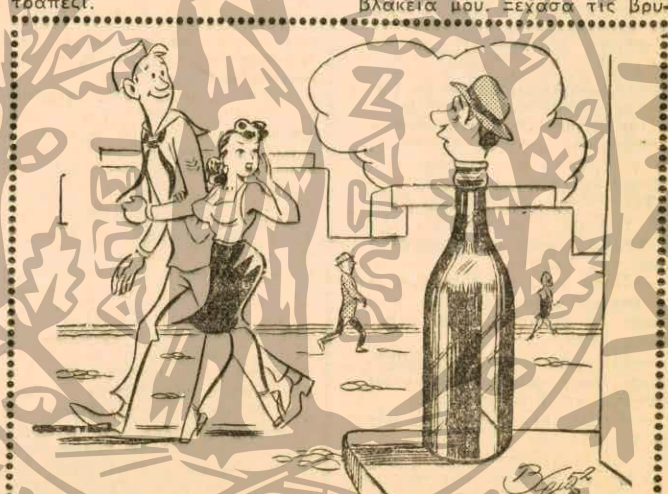
— Βέβαια, γιατί θα μπορούσαν κάλλιστα να καταστραφούν από το νερό!

— Απώ το νερό; Δεν σε καταλαβαίνω... Οσορρώ πως είχα μούσκεψει από το νερό, πρίν τα βγάλω να στεγνώσουν.

— Ναί, αλλά δεν σου ανέφερα για το άλλο νερό...

— Ποιό άλλο; ρώτησα με βραχνή φωνή.

Ομολογώ πως αυτή η πλημμύρα στο σπιτι έγινε από βλακεία μου. Έρχασα τις βρυ...

ΤΟΝ ΑΦΗΣΕ ΜΠΟΥΚΑΛΑ!...

— Άγαπη μου, να μη με περιμένεις. Μούτυχε κάποια δουλίτσα!...

(Τού Β. Χριστοδούλου)

σες του μπάνιου άνοιχτές. "Ε-
τρεχαν όλη μέρα και τὸ νερό
πλημμύρισε τὸ σπίτι!

Ζάρωσα στὸ κάθισμά μου
καὶ κύτταξα ἀσπρημένος τὸν
"Εντγκαρ.

—Δὲν μὴν λές, τοῦ εἶπα, τὸ
σπίτι μου εἶναι κατοικήσιμο:
"Ο "Εντγκαρ ξεροκατάπιε.

—Προσπάθησα νὰ τὸ φέρω
στὴν κατάστασι πὺν μὴν τὸ
παρέδωδες ἀλλὰ... Τὸν ξέρεις
τοὺς σημερινούς ἐργάτες... Θέ-
λω νὰ πῶ ὅτι τὸ σπίτι σου δὲν
εἶναι ἀκόμα τελείως κατοική-
σιμο. Καὶ θὰ προτιμούσα νὰ
μὴν πῆγαίνω ἀκόμα νὰ ἐγκα-
τασταθῇ ἐκεῖ...

—Καὶ πὺν νὰ πάω;

—Θὰ σὲ βολέψω στὸ δικό
μου μιά-δύο μέρες.

—Χαίρω πὺν τακτοποιήθη-
κες ἀλλοῦ!

—Εὐχαριστῶ... "Επειτα ἀπ'
ὅτι συνέβη, ἔπρεπε νὰ ἐπι-
σπεύσω πῆν ἐγκαταστά-
σῃ μου σ' ἄλλο σπίτι... Μόνο
πὺν θὰ μείνεις μόνος σου ἐκεῖ,
γιατὶ ἐγὼ ἔχω κάποια ἐπεί-
γουσα δουλειὰ μὲ τὸ συνετά-
ρο μου τὸν Μπαρόν καὶ θὰ
κατέβω μαζὶ τὸν στὸ Λονδίνο...

"Ενα παράξενο συναίσθημα
χαράς με πλημμύρισε. Δὲν
τολμούσα ὅμως νὰ τὸ ἐκφράσω
στὸν "Εντγκαρ.

—Ναί, ἔτσι εἶναι καλύτερα,
εἶπα. Θὰ περάσω ὥραια!

Καὶ δὲν ἀστεϊεύουν καθό-
λου. Πράγματι στὸ διαμέρισμα
τοῦ "Εντγκαρ πέρασα τίς πῶ
εὐτυχισμένες ὥρες τῆς ζωῆς
μου. "Όλο τὸ χρονικὸ διάστη-
μα πὺν ἔμεινα ἐκεῖ, θὰ μπο-
ρούσε νὰ περιγραφῇ ὡς μιά
σειρά ἀπὸ ἀτυχῆ γεγονότα.

"Υπῆρχε ἐκεῖ μιά μεγάλη
μπουκάλια γεμάτη μελάνη. Τὴν
ἀδειασα στὰ χαλῆα. "Εσπασα
δύο-τρεις καρέκλες καὶ κατέ-
στρεψα τὸ λούστρο τοῦ τραπέ-
ζιου μὲ τὰ ζεστά φλυτζάνια
τοῦ τσαγιού. "Ασπρημένος πῶ-
λι ἔβγαλα μετὸ μαχαίρι δόλ-
κληρες φλούδες ἀπὸ τὴν ντου-
λάπα καὶ ἔσπασα σὰν μωρὸ
παιδὶ τὰ περισσότερα τζαμιά!

"Η... ἀπερίσκεπτα μὴν ἐπέ-
ξετάθῃ καὶ στὴν ἡλεκτρικὴ κου-
ζίνα. Δημιούργησα βραχυκυ-
κλώματα κ' ἔκαψα τίς ἀσφά-
λεις. Τὰ μαγειρικά σκεῦη ὑ-
πέφεραν περισσότερο. "Αλλὰ
τρυππσαν κ' ἄλλα ἄλλαξαν
σχῆμα καὶ ἐμφάνισι.

Μιά μεγάλη κουρτίνα ἔγινε
στάχτη ἀπὸ τὴ μικρὴ φλόγα
τοῦ σπότην μου κ' ὅπου ἀ-
κούμπησα τὸ κεφάλι μου μὲ
τὰ μαλλιά μου βουτηγμένα
στὴν μπριγιαντίνη, ἄφισα με-
γάλους λεκέδες, ἰδίως στὶς
μαξιλαροθήκες καὶ στὴν ταπε-
ταρία τῶν τοίχων. Παραλεί-
πω τ' ἄθονα σπασίματα τῶν
πιάνων καὶ τῶν ποτηριῶν.

Τέλος πρὶν πάω στὸ στα-
θμὸ γιὰ νὰ προϋπαντήσω τὸν
"Εντγκαρ... ἔξωσας ἀνοιχτές
ὅλες τίς βούξες!

—Πᾶμε πρῶτα νὰ πιούμε ἔ-
να κονιάκ, τοῦ πρότεινα στὸ
δρόμο μετὰ σάδιμο. "Ας μιλή-
σουμε λίγο.

—Νὰ μὴν καθυστερήσουμε,
ὅμως, πολὺ, γιατί πρέπει νὰ
κυττάξω νὰ βρῶ σπίτι...

—Καλὰ, κ' αὐτὸ πὺν μέ-
νω τώρα:

—Εἶναι τοῦ συνεταίρου μου
τοῦ Μπαρόν. Βιάζεται νὰ τοῦ
τὸ παραδώσω. "Ελπίζω νὰ τὸ
ἔχης κούκλα, ἔ;

"Ηπια γλῶσσα τὸ κονιάκ,
γιατὶ μ' ἔπιασε σκοτοδίνη καὶ
καταλάβαινα πὺν θάνατα τίς
αἰσθήσεις μου...

ΑΝΤΡΙΟΥ ΜΑΘΙΟΥΣ

Ἡ ἀλληλογραφία μας

"Ι σὶ δωρον Παλλέν: "Αν ἔλειπαν οἱ λέ-
ξεις ΝΕΦΡ, ΝΑΚ, ΙΑΡ καὶ μερικὲς ἄλλες τῶν δὺ-
γραμμάτων τὸ σταυρόλεξό σας θὰ ἦταν τέλειο. Θὰ τὸ δημοσι-
εύσωμε με μερικὲς διορθώσεις. "Ι ὠ ἄ ν ν η ν Π ο υ μ π ἄ ρ
η ν. Θεσ/νίκην: Στείλτε μας μιά φωτογραφία. "Αν παρουσιά-
ζῃ πράγματι ἐνδιαφέρον θὰ τὴν δημοσιεύσωμε. Γ ἱ ἄ ν ν η ν
Μ α κ ρ ἦ ν. Πάτρας: "Εχομε πολλὰ, καλύτερα ἀπὸ τὸ δικό σας,
σταυρόλεξα, πὺν περιμένουν μῆνες τώρα τὴ σειρά τους γιὰ νὰ
δημοσιευθοῦν. Σ τ ἔ λ ι ο ν Μ α γ ο υ λ ἄ ν: "Η προηγουμέ-
νη ἀπάντησις ἰσχύει καὶ γιὰ σᾶς. "Όσο γιὰ τὴν "σπαζοκεφαλί-
α" εἶνε πολὺ γνωστὴ. Δ. Ι. Χ α τ ζ ἦ ν. Ν. Κόσμον: Οἱ ἀνο-
ρηγοασίες μαυροῦν ὅτι δὲ συμβουλευθήκατε κανένα λεξικὸ γιὰ
νὰ φτιάξετε τὸ σταυρόλεξό σας. "Ελάβετε ἐπίσης δὺ ἀ ν ὡ ν υ
α κα σταυρόλεξα κ' αὐτὰ ὅμως δὲν πρόκειται νὰ δημοσιευθοῦν.
γιατὶ ἡ ποιότης τους δὲν εἶνε ἱκανοποιητικὴ. "Ο "Α ν τ ὡ ν ι ο ς
Δ η μ η τ ρ ῖ ο υ, πὺν ἐνῶζεται σ' ἕνα ἀγγλικὸ πλοῖο ὡς μη-
χανικός, ζητεῖ ἀλληλογραφία μετ' Ἑλληνίδες. "Η διεθυσνὶς του
εἶνε: Antonios Demetrios R.A.S.C. "Snowden-Smiths 98 Co) y (Wa-
ter-Transport), M.E.L.F. 9, Port Said, Egypt. "Α λ λ η λ ο γ ρ α φ ἱ α
μετ' Ἑλληνίδες ζητοῦν ἐπίσης ὁ Nick Masson, 224 E. 69 Street,
New York 21, N. Y. καὶ ὁ Janis, P.O. Box 43, Port Tewfik, Egy-
pte. "Η Α. Τ σ ἄ μ π ο υ θὰ ἤθελε ν' ἀλληλογραφήσῃ με νέους καὶ
νέες τῆς "Αμερικῆς καὶ τῆς "Αυστραλίας. "Η διεθυσνὶς της εἶνε:
L. Tsambou, Poste Restante, Halandri - Athens, Greece. Γ. Α. Κ α ρ
α χ ἄ λ ι ο ν: "Η διεθυσνὶς εἶνε ἡ ἐξῆς: Prince Ali Khan, Cha-
teau "L' Horizon, Cannes - France. Ο ἱ κ ἄ τ ὡ θ ι σ τ ρ α τ ι ὡ τ ε ς
μ α ς ζητοῦν ἀλληλογραφία μετ' Ἑλληνίδες: Κων/τίνος Γιωργά-
πουλος καὶ "Ιωάννης Γυαλέτος, 1041 Μ.Ε. ("Ι λ η Δ) σ ω ς Β.Σ.Τ. 904.
Τάκης Παπαδημητρίου καὶ Σάκης "Αντωνόπουλος, 960 Α.
Ε.Σ.Α. Σ.Τ.Γ. 917. "Ιάσον Λαμπρόπουλος καὶ "Ορέστης Δημη-
τριάδης ΧΧ Μερ. Σ.Τ.Γ. 917. Δημόσιος, Δρακούλης 415 Σ.Ν.
Β.Σ.Τ. 902. Χρ. Τσελεπής καὶ Κ. Ξεοφώντας, 583 Τ.Π. Σ.Τ.Γ.
918 Β. "Ιωάν. Ζέρβας καὶ Παντ. Φεστέλης 233 Τ. Προκ. 2ος Λό-
χος Β.Σ.Τ. 900. Μιχ. Νικολακάκος, 552 Τ.Π. Σ.Τ.Γ. 915 Α. Νικ.
Βλάσης καὶ Γιώργος Γιακουμίνης, ΧΧ Μερ. Σ.Τ.Γ. 917. Νικ.
Κοτσανάς, Σεραφεὶμ Δημάκης καὶ Μάρκος Μουτσούδης 222 Τ.
Προκ. Σ.Τ.Γ. 927. Τάκης Γεωργιάδης, Μάκης Ζαδὲς καὶ Γιώ-
ργος Τερζάκης, 514 Τ.Π. Σ.Τ.Γ. 914Β. Χρυσάνθος Μυτιληνάκης,
Α.Υ.Β. ΧΧ Μερ. Σ.Τ.Γ. 917. Μιλτιάδης Βασιλείου καὶ Χρῆστος
"Αλεξάνδρου, 502 Τ.Π. Σ.Τ.Γ. 912Α. Μενέλαος Τσορμανός, "Α-
θαν. Σούτης καὶ Δημ. Μπαλῆς 603 Τ. Εὐδώνων Σ.Τ.Γ. 919.
Στέφ. Πολυδούλης καὶ "Αχιλλεὺς Κέφας, ΙΙΙ Μοῖρα Α)Τ Πυρ/κού
Σ.Τ.Γ. 918. Τάσος Κανάκης, Σάκης Μπαλῆς, Νικ. Πετροπού-
λος καὶ "Αντ. Πανόπουλος, Τ.Δ.Α.Υ. Β' Σ.Σ. Β.Σ.Τ. 901. Ρού-
λης Κοράκης καὶ "Αλκης Παπαδόπουλος 596 Τ.Π. Σ.Τ.Γ. 919Β.
"Ιωάννης Νίκου 392 Σ. "Αρμάτων Β.Σ.Τ. 905. Κων/τίνος Νίκου
Κ. ΕΒΟΠ. 7ος Λόχος Β.Σ.Τ. 902. Κων/τίνος Κοτῆς 615 Τ.Π.
Σ.Τ.Γ. 919Α. "Αντώνιος Βέροιοις, Τ.Υ.Σ., Σ.Τ.Γ. 912. "Ανδρέ-
ας Βουτινῆς, 812 Μ.Α.Μ., Σ.Τ.Γ. 920. "Ιωάννης Μιχαηλίδης
καὶ Γεώργιος Μαρτίνος 603 Τ. Εὐδώνων, Σ.Τ.Γ. 919Γ. Κυριά-
κος Τερζόπουλος Κ. Δ. ΙΧ Μερ. Σ.Τ.Γ. 913. Παν. Παπανικολάου,
"Αναστ. Παπαδόπουλος, "Ιωάννης Τζιόρας καὶ Κων/τίνος Γαλά-
ζιος, 710 Τ. Μηχ. Σ.Τ.Γ. 916. Θεόδ. Δουδέκας, Παναγ. Λια-
νός, "Αργ. Τύπου, "Ιωάν. Στίθος καὶ Γεράσιμος Φιλίππας 502
Τ.Π. Σ.Τ.Γ. 912Α. "Ιάσον Φλόγας καὶ Δημ. Μαρτέλης Τ.Υ.Σ.
Σ.Τ.Γ. 917. Χρῆστος Μπίζας 787 Α.Γ.Μ. Β.Σ.Τ. 900. Γεώργ.
Χαΐδας, Κ.Ε.Ν.Τ. 11ος Λόχος Σ.Τ.Γ. 924. Γεώργιος Βουβαλού-
δης 415 Σ.Σ. Β.Σ.Τ. 902. Τέλης Παπάς, Σωκρ. Σαμουηλίδης
καὶ Τάκης Κωνσταντινίδης Μ.Δ. Β.Σ.Τ. 904. Α.Β.Α. Σ π υ ρ.
Ο ἱ κ ο ν ο μ ὄ π ο υ λ ο ν, Πάτρας: "Ο Ζάκαρου Σκῶτ γεννήθηκε
στὸ "Όστιν τοῦ Τέξας στὶς 24 Φεβρουαρίου τοῦ 1914. Εἶνε παν-
τρεμὸς καὶ πατέρας ἐνὸς παιδιοῦ. Τὰ περὶ Σκωτίας καὶ ἑλ-
ληνικῆς καταγωγῆς του εἶνε μάλλον φανταστικά... "Η διεθυσνὶς
του εἶνε: Zachary Scott, 11400 Airshire Road, Beverly Hills, Los An-
geles, Calif. U. S. A. Τ ο ὕ λ α Κ α λ α ἰ ζ ἦ, Ν. Φάληρον: "Η δι-
εθυσνὶς τοῦ Προέδρου τῆς "Αργεντινῆς εἶνε: S. E. el Senor Ge-
neral Juan Domingo Peron, Presidente de la Republica Argentina,
Residencia Presidencial, "Casa Rosada, Buenos Aires, Republica Ar-
gentina. "Α ν ὠ ν υ μ ο ν, Πάτρας: "Η διεθυσνὶς τῆς Σχολῆς εἶ-
νε: "Αριστοτέλους 37. "Αθήναι, Ζητήστε λοιπὸν ἀπὸ τὴν διεθ-
υσνὶς αὐτὴ ὁποιαδήποτε πληροφορία σᾶς ἐνδιαφέρει. Ν ἱ κ ο ν
Μ α κ ρ ἦ ν, Στουπὶ - Κατερίνης: "Αντὶ νὰ μᾶς στείλετε διπλές
ἐξηγήσεις, προσέχετε περισσότερο τίς λέξεις πὺν τοποθετεῖτε μέ-
σα στὸ σταυρόλεξο. Οἱ λέξεις NOE, ANAM, ΜΕΡ. καὶ μερικὲς
ἄλλες παρόμοιες πρέπει ν' ἀντικατασταθοῦν. Μᾶς ἔχετε στείλει
στὸ παρελθὸν πολὺ καλύτερα. Κ ω ν / τ ῖ ν ο ς Σ α γ ι ἄ ν. Β.Σ.Τ.
900: Τὸ σταυρόλεξό σας θὰ δημοσιευθῇ με μερικὲς διορθώσεις.
Γ ε ὡ ρ γ ι ο ν Φ ρ α γ κ ε δ ἄ κ η ν, Πειραιᾶ: Τὸ σταυρόλεξο τῆς
"Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου δὲν ἦταν ἐπιτυχημένο. Τὸ δεύτερο ὅ-
μως θὰ μπορούσε νὰ δημοσιευθῇ ἂν δὲν ἔφερε τὴν "ἀκομωπή" ἐ-
πιγραφή. Στείλτε μας σταυρόλεξα χωρὶς ἐπιγραφές. "Αν εἶνε
περιποιημένα θὰ τὰ δημοσιεύσωμε. Σ. "Α ν δ ρ ε α δ ἄ κ η ν: Ἀη-
σμονήσατε νὰ μᾶς στείλετε τὴ λύσι τοῦ σταυρολέξου σας. "Η ἀ-
ναγνώστριά μας Κ λ ἄ ρ α Ν τ ἔ ρ ε κ, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μετ'
"Ελληνες καὶ "Ελληνίδες τῆς "Αμερικῆς, ἡλικίας 20—25 ἐτῶν.
"Η διεθυσνὶς της εἶνε: Clara Derek, Poste Restante, Dire - Dawa,
Ethiopie. Σ ὄ λ ω ν α Ν ι κ ο λ ἄ ο υ, Ξερὸν - Κύπρου: "Ότε ἡ γε-
λοιογραφία σας, οὔτε τὸ διηγηματάκι σας μᾶς ἐνθουσίασαν. Σᾶς
εὐχαριστοῦμε πάντως.

"Εχετε προσωπικότητα;

Πῶς μπορείτε νὰ τὸ ἐξακρι-
ώσετε

"Εχετε προσωπικότητα;
"Η προσωπικότης, προϋποθέ-
τει σταθερότητα χαρακτήρος,
ἐντονὸ ἀτομικισμὸ (χωρὶς, ὅ-
μως, στεῖρα ἐγωπάθεια), εὐθυ-
κρισία, παντελὴ ἑλλειψη μιμητι-
σμοῦ, σαφὴ καὶ πείσμονα ἐπιδι-
ωξὶ ἐνὸς σκοποῦ καὶ μερικὰ ἄλ-
λα ἀπροσδιόριστα προσόντα, πὺν
μᾶς κάνουν νὰ λέμε ἐγκωμιστι-
κὰ γιὰ ἕνα ἄνθρωπο ὅτι ἔχει
προσωπικότητα, ἡ ἀντίθετα, ὅ-
ταν δὲν τὰ διακρίνουμε σ' ἕνα
ἄλλον, νὰ παρατηροῦμε, μετὸν
μειοτικό γι' αὐτόν, ὅτι "δὲν ἔ-
χει προσωπικότητα".

Πᾶς, ὅμως, θὰ ἐξακριβώσετε
ἂν ἔχετε ἢ ὄχι προσωπικότητα;
Νὰ ἕνα ἐρωτηματολόγιον πὺν
υποδεικνύει ὅτι "Αγγλος καθηγη-
τῆς τῆς ψυχολογίας "Αστυρ
Βέσλταν.

1) Διαβάσετε μόνο τὰ ἄρθρα
τῶν ἐφημερίδων, πὺν τὸ θέμα
τους εἶναι ἰδιαιτέρως ἐνδιαφέρον
γιὰ σᾶς;

Πάντα: Βαθμοὶ 10, Κάποτε:

Βαθμοὶ 5, ποτέ: Βαθμὸς 0.

2) Στὴν ἐκλογὴ τῶν φίλων
σας ἔχει πρωταρχικὴ σημασία
γιὰ σᾶς τὸ νὰ κατέχουν μιά
φανταστικὴ θέσι στὴν κοινωνία;
Ναί: 0, Λίγο: 5, "Όχι: 10.

3) "Εχετε τὴν ἀξίωσι νὰ ἐπι-
βάλλετε πάντα τίς γνώμες σας;
Ναί: 0, "Όχι 7.

4) "Όταν ἔχετε νὰ κάμετε μιά
συστηματικὴ ἐργασία, ἔχοντε
τίς ὥρες τοῦ φαγητοῦ;
Πάντα: 5, Κάποτε: 10, Πο-
τέ: 0.

5) Σᾶς βασανίζει ἡ σκέψις
ὅτι ἡ ἀπόφασις ἐνὸς δικαστηρί-
ου, σ' αὐτὴν ἡ ἐκείνη τὴν περί-
πτωσι, ἦταν ἀδικη;
Πάντα: 5, Κάποτε: 10, Πο-
τέ: 1.

6) Θυμώσατε μετὸ τρόπο σαφὴ
καὶ ἀνεπίδεκτο ἀμφιβολίας τὰ
πρόσωπα πὺν γνωρίζετε;
Ναί: 7, Περιπτώσι: 4, "Όχι: 0.

7) Σᾶς βασανίζει ἡ σκέψις ὅ-
τι θὰ μπορούσατε νὰ πετύχετε
καλύτερα σ' ἕνα ἐπάγγελμα δια-
φορετικὸ ἀπὸ ἐκεῖνο πὺν ἔχετε;
Ναί: 0, Κάποτε: 5, "Όχι: 10.

8) Προκειμένου νὰ ἔχετε μιά
σημαντικὴ συνομιλία, σχεδιά-
ζετε καὶ ἁνασχεδιάζετε τί πρό-
κειται νὰ πῆτε καὶ κάνετε πρό-
δες μπροστὰ στὸν καθρέφτη σας;
Ναί: 0, "Όχι: 10.

9) "Εχετε τὴ γνώμη ὅτι ὅλα
πηγαινὺν ἀσχημα σ' αὐτὸ τὸν
κόσμο κ' ὅτι μόνον οἱ κλέφτες
κ' οἱ ἀπατεῶνες πλουτίζουν;
Ναί: 0, "Όχι: 7.

10) "Αν ἕνας ἄνθρωπος ἔρχε-
ται κλαίγοντας σὲ σᾶς, εἰσάγετε
σὲ θέσι νὰ τοῦ πῆτε τὰ κατάλ-
ηλα λόγια γιὰ νὰ τὸν παρηγο-
ρήσετε;
Ναί: 7, "Όχι 0.

11) "Όταν γράφετε μιά ἐπι-
στολή, ὑπογραμμίζετε συχνὰ διά-
φορες φράσεις;
Ναί: 0, "Όχι: 5.

12) Εἰσάγετε σὲ θέσι νὰ κά-
νετε προγράμματα διαρκείας 6
ἢ 12 μηνῶν καὶ νὰ τὰ ἐκτελεῖτε;
Ναί: 10, "Όχι: 5.

"Αν συγκεντρώσατε κάτω τῶν
30 βαθμῶν: Δὲν ἔχετε προσωπι-
κότητα καὶ τὸ πιθανώτερον εἶνε
ὅτι δὲν θὰ μπορέσετε ν' ἀπο-
κτήσετε ποτὲ.

"Αν συγκεντρώσατε 31—55
βαθμοὺς: "Η προσωπικότητά σας
διαγράφεται μετὸν ἔμφαν, ὅ-
δὲν εἶνε, ὅμως, δυνατὸ.

"Αν συγκεντρώσατε 55—90
βαθμοὺς: "Εχετε ἀναμφισβήτη-
τὰ προσωπικότητα. Ἀλλ' ἡ κοινο-
ικὴ ἡ ἐπαγγελματικὴ θέσι σας
εἶνε δύσκολη. Γιατὶ, ἐνῶ ἀδια-
φορεῖτε γιὰ τὸ τί σκέπτονται οἱ
ἄλλοι γιὰ σᾶς δὲν ἔχετε, ὅμως,
τὴν ἀπαιτημένη ἡμεροεργασία, ὡ-
στε νὰ μὴν ἐπηρεάζεστε ἀπὸ τίς
γνώμες καὶ τίς κρίσεις τους.

"Αν συγκεντρώσατε πάνω ἀπὸ
90 βαθμοὺς: "Η προσωπικότης
σας βρίσκεται πάνω ἀπὸ ὅλους
καὶ ὅλα. Μπορεῖτε νὰ συνεχίσετε
ἀφοδὰ τὸ δρόμο σας.

Α ν θέλῃ κανεὶς νὰ βεβαιωθῇ ὅτι τὰ σύγγρονα ἐπιστημονι-
κὰ ἐργαστήρια κάνουν θαύματα γιὰ τὴ διασώτισι τῶν
ἐγκλημάτων, δὲν εἶνε παρὰ νὰ διαβάσῃ τὴν παρακάτω
παραστατικὴ ἱστορία, πὺν συνέβη πρὸ 9 ἐτῶν στὴν "Αμερικὴ.
"Ο δόκτωρ Τόμας Γκονζάλες, διεθυσνὴς τοῦ ἱατροδικαστικοῦ
ἐργαστηρίου τῆς Ν. "Υόρκης, τὴν ἀναφέρει σὰν ὑποδειγματικὴ
στὸ εἶδος τῆς.

Μιά νύκτα τοῦ "Οκτωβρίου τοῦ 1943 κατὰ τίς 2½, ὁ νυ-
κτοφύλακας "Εντβιν Φίνερτυ κάπνιζε
τὸ τσιγάρο του στὴν πόρτα μιᾶς πο-
λυκατοικίας τῆς Ν. "Υόρκης καὶ γαι-
ρόταν τὴ νυκτερινὴ δροσιά. "Ο δρό-
μος ἦταν μισσκοτεινὸς κ' ἔσπρος,
τὴν ὥρα αὐτή.

Κάποια στιγμὴ λοιπὸν, ὁ Φίνερτυ
ἄκουσε ἕνα ἑλαφρὸ κρότο ἀπὸ ἕνα
ἀντικρινὸν σπῆτι πὺν νοίκιαζε ἐπι-
πλωμένα δωμάτια. Καὶ διάκρινε ἕ-
ναν ἄντρα ν' ἀνοίγῃ τὴν ἐξώπορτα,
νὰ τραβᾷ ἔξω κατὶ σὰν βαρὺ τσουβά-
λι καὶ νὰ τὸ κατεβάξῃ σέρνοντας
ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴ σκάλα. "Επειτα
τὸ ἄφισε στὸ πεζοδρόμιο κ' ἀπομα-
κρύνθηκε.

Πέσσα λίγη ὥρα, γωρὶς νὰ ἑανα-
γυοίσῃ γιὰ νὰ τὸ πάρῃ. "Ο νυκτοφύλακας πλησίασε τότε, ἄ-
πὸς περιέργεια, καὶ εἶδε ὅτι τὸ "τσουβάλι" ἦταν τὸ πτώμα
μιᾶς ὡμορφῆς μελανοχρῆνης γυναίκας! "Η ἀνγνωστὴ αὐτὴ εἶνε
στοαγγαλισθῇ. "Ηταν ντυμένη σὰν γιὰ νὰ βγῇ ἔξω, ἔλειπαν
ὅμως τὸ καπέλλο της καὶ τὸ ἕνα παπούτσι της.

"Ακούγοντας νὰ πλησιάζουν βήματα ἀπ' τὴν ἀντίθετη δι-
εύθυνσι, ὁ σαστισμένος ἀκόμη νυκτοφύλακας ἔσπευσε νὰ ἑα-
ναγυοίσῃ στὴν πόρτα του. Εἶδε ἕνα ἄντρα νὰ περναῖ διπλά
στὸ πτώμα, δίχως καν νὰ τὸ κυττάξῃ, ν' ἀνεβαίνει τὴν ἐξωτε-
ρικὴ σκάλα καὶ νὰ μπαίνει στὸ σπίτι.

"Ενῶ ὁ Φίνερτυ δίσταζε τί ἔπρεπε νὰ κάνη, ἑαναβγῆκε ὁ
ἴδιος ἄνθρωπος, κρατώντας τῶσα ἕνα μικρὸ δέμα κάτω ἀπ'
τὴ μασχάλη του. "Ο νυκτοφύλακας τὸν παρακολούθησε τότε,
ὡς ὅτου συνάντησε ἕνα πόλισμαν καὶ τοῦ ὑπέδειξε νὰ τὸν συλ-
λάβῃ.

"Εξακριβώθηκε κατόπιν ὅτι τὸ θῦμα ἦταν κάποια "Αλις
Πέτερσον, πὺν εἶνε γωρὶς ἀπ' τὸν ἄντρα της καὶ κατοικοῦσε
μαζὶ μετὸν ἀδελφὸ της στὸ ἀντικρινὸν σπῆτι. "Ο ὑπόπτος
πὺν εἶνε συλληφθῇ, ὅτι ἄνοιγανέιοις Τζῶν Μάνος, ἑλλη-
νικῆς καταγωγῆς. "Εμενε κ' αὐτὸς στὸ ἴδιο σπῆτι. Τὸ δέμα
τοῦ κρατοῦσε, περιείχε μιά ἀδειανὴ υποτίλια τοῦ κρασιοῦ.

Δήλωσε στὴν ἀστυνομία ὅτι εἶχε βγῇ δὺο φορὲς ἀπ' τὸ

σπῆτι τοῦ: τὴ μιά γιὰ ν' ἀνοοοσῇ μιά ἐφημερίδα καὶ τὴν
ἄλλη γιὰ νὰ πετάξῃ τὴν ἀδειανὴ μπουκάλια σ' ἕνα κοντινὸ
δοχεῖο σκουπιδιῶν.

"Εἶνε, φυσικὰ, ἔρευνα στὸ δωμάτιό του, ἀλλὰ δὲν βοήθη-
καν ἱνὴν πάλιν. Κ' οἱ γείτονές του βεβαίωσαν πῶς δὲν εἶ-
χαν ἀκούσει καθόλου διηλίες ἢ ἄλλο τίποτε.

"Ο ἴδιος κατέβηκε πῶς δὲν εἶνε δευθῇ ποτὲ κανένα ἐπι-
σκέπτη, ἀφ' ὅτου κατοικοῦσε ἐκεῖ. Στὸ μουςαμά του πατώ-
ματος τῆς κάμαρας βοήθηκε ἕνας μικρὸς λεκές, στρηνυλῶς
καὶ νυαλιστερός. Οἱ τεχνικὲς ὅμως τῆς ἀστυνομίας πὺν τὸν
ἐξέτασαν, ἀποφάνθηκαν ὅτι δὲν ἦταν αἷμα.

Τὸ καπέλλο καὶ τὸ παπούτσι πὺν ἔλειπαν. Βοήθηκαν ἀ-
κετὰ τετράγωνα μακροῦτερα μέσα σ' ἕνα δέμα πὺν περιείχε
ἐπίσης ἕνα καινοῦργιο ἀνδρικό ἐσώροουνο καὶ δὺο μαντήλια
δεμένα μαζὶ, πὺν εἶχαν γορησιμποιηθῇ γιὰ τὸ στοαγγαλισμὸ.
Καμιά μάσκα ἢ ἄλλη ἐνδείξις δὲν ὑπῆρχε πάνω σ' αὐτὰ.

τὴν ἐξωτερικὴ σκάλα κατὶ σὰν βαρὺ τσουβάλι...
δὲν τὸν εἶχε ἐπισκεφθῇ ἀπὸ πολὺν καιὸ κανεὶς στὸ διαμέρι-
σμά του...

"Εμπρὸς στὰ παράξενα αὐτὰ στοιχεῖα πὺν εἶχαν συγκεν-
τρωθῇ ἐναντίον του, ὁ Μάνος πείσθηκε πῶς δὲν εἶχε καμὶ
τὸ "τέλειο ἐγκλημα", πὺν ὑπολόγισε. Λύσις ἐπιτέλους καὶ τὰ
συμλόγησε ὅλα:

Αὐτὸς εἶνε στοαγγαλίσῃ τὴν "Αλις—δὲν ἀπεκάλυψε ὅμως
γιὰ ποῖό λόγο. "Υστερα εἶνε σκουπισε λίγο τὸ μετώπὸ του
μετὸ καθαρὸ ἐσώροουνο του, γωρὶς νὰ σκεφθῇ πῶς ὁ ἐλάνι-
στος ἰδρώτης πὺν θάμενε πάνω σ' αὐτὸ, θὰ τὸν πρόδιδε καὶ
θὰ ὑπέγραφε τὴν καταδίκη του.

Τὸ δικαστήριο ὥστόσο, ἴσως γιὰτὶ διατηρούσε μερικὲς ἀμ-
φιβολίες γιὰ τὴν ἐνοχὴ του, τὸν καταδίκασε μόνον σὲ 20 ἐτῶν
δεσμὰ. Κ' ἔτσι τελείωσε αὐτὴ ἡ ἐγκληματικὴ ὑπόθεσις, πὺν
θυμίζει τὰ ἀστυνομικὰ μυθιστορήματα τῶν πρὶν εὐφάνταστων
συγγραφέων.

"Η νεκροψία ἀπέδειξε ὅτι τὸ θῦμα εἶνε πῆν κρασί. Λίγο
πρὶν δολοφονηθῇ.

Κ' ὁ Μάνος κρατοῦσε—ὅπως εἶπαμε—μιά ἀδειανὴ υπο-
τίλια τοῦ κρασιοῦ. Αὐτὸ ὅμως τὸ στοιχεῖο δὲν ἀπεδείκνυε τί-
ποτε.

—Τόσος καὶ τόσος κόσμος πίνει κρασί! εἶπε ὁ Μάνος
στὴν ἀστυνομία.

Μολοντοῖ οἱ ἀστυνομικοὶ ἦσαν βέβαιοι πῶς αὐτὸς ἦταν ὁ
δολοφόνος, δὲν εἶχαν κανένα θετικό
στοιχεῖο ἐναντίον του. Σκέφθηκαν
λοιπὸν ν' ἀποταθοῦν στὸ «Ντέτε-
κτιβ τοῦ αἵματος», δηλαδὴ στὸ δό-
κτωρ "Αλεξάντερ Βίνερ, εἰδικὸ στὴν
δορολογία. "Ο Μάνος γέλασε καὶ
δενήθηκε πρόθυμα, ὅταν ὁ δόκτωρ Βί-
νερ θέλησε νὰ πῶσῃ ἕνα δείγμα το

Η ΣΕΛΙΣ της Γυναίκας

Κουδεντούλες

Μία Μητέρα: 'Αργά η γρήγορα σ' όλες τις μητέρες συμβαίνουν αυτά. Έρχεται μία στιγμή που ανακαλύπτουν ότι τα παιδιά τους δεν είναι πια παιδιά... Χειραφετούνται και είναι φυσικό να αποκτούν κάποια ανεξαρτησία. Αυτή είναι και η δικιά σας περίπτωση: Σαφνικά είδατε ότι η κορούλα σας έχει άλλη λαμπρότητα με ένα συμμαθητή της και η ανάκαμψή αυτή σας άνησκει. Δεν ξέρετε τι πρέπει

«Ντε-πιές» είναι επίσης η φούστα που έχει για συμπλήρωμα μία ριχτή ζακέττα μακρού ως τους γοφούς.

«Ντε-πιές» λέγεται επίσης το σύνολο που αποτελείται από ένα ολόκληρο φόρεμα με συμπλήρωμα μία ομοιόμορφη ζακέττα ριχτή ή σφικτή στη μέση και με μπασκα. «Ντε-πιές» τέλος, λέγεται και η φούστα που έχει ως συνέχεια μία καζάκα σφικτή κι αυτή στη μέση και που καταλήγει σε μπασκα.

ΟΜΟΡΦΑ «ΝΤΕ-ΠΙΕΣ» ΑΠΟ ΛΑΙΝΑΖ

Αυτά τα δυο ποτά φιγουρίνια μας είναι το ένα σκωτσέζικο και τ' άλλο «Π.Π.» με μπλουζόν κορσάκι ή αμπεσιμάν. Τα δεύτερα είναι το ένα με μπασκα και τ' άλλο μονοκόμματο.

να κάμετε, ώστε, χωρίς να την προσβάλετε, να την καταστήσετε προσεκτική.

Συμφωνώ μαζί σας. Πρέπει να μιλήσετε στην κόρη σας, αλλά θα το κάμετε με τρόπο πολύ φιλικό, προσπαθώντας να κερδίσετε την εμπιστοσύνη της. 'Εκείνο που κυρίως πρέπει να επιδιώξετε είναι να την κάμετε να καταλάβει ότι κινδύνους διατρέχει ένα κορίτσι και πως πρέπει να φυλάγεται. Ο μόνος τρόπος να επιτύχετε αυτό που θέλετε είναι να γίνετε με την κόρη σας δυο καλές φίλες.

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΕΣ ΠΡΟΒΛΕΨΕΙΣ

«Ας αρχίσουμε από τα καθημερινά φορεματάκια, αυτά που αποκαλούν οι Γάλλοι «ντε-πιές». Θα φορεθούν λοιπόν πιο πολύ από κάθε τι άλλο, γιατί είναι το πρακτικότερο ντύσιμο γι' αυτή την εποχή, την κάπως μεταβατική, που ο καιρός δεν έχει ακόμη σταθεροποιηθεί.

Τι ακριβώς όμως εννοούμε λέγοντας «ντε-πιές»; Είναι το κοστούμι που αποτελείται από φούστα και ζακέττα, με κονή μπασκα, που συχνά καμουφλάρεται και δίνει στο σύνολο την εντύπωση μονοκόμματου φορέματος.

Αριστέρα: Δυο φιγουρίνια με κορσάκι που καταλήγουν σε φαντάζες. Δεξιά: Δυο φιγουρίνια σουέτερ, με ζώνη και χωρίς ζώνη.

Τα ύφασματα

Για τα «ντε-πιές» θα χρησιμοποιηθούν πολλά σκωτσέζικα, καντριγιέ, σινέ, πολλά ζερσέ και μονόχρωμα λαινά.

Το καθένα απ' αυτά τα ύφασματα χρησιμοποιείται μόνο του για το κάθε κοστούμι ή σε συνδυασμό με ένα ακριβώς αντίθετο ύφασμα. 'Ετσι θα ιδούμε ολόκληρα φορέματα σκωτσέζικα ή καντριγιέ ή μονόχρωμα, αλλά και πολλούς συνδυασμούς σκωτσέζικου και μονόχρωμου ή μονόχρωμου και καντριγιέ.

Μία άλλη ιδιότητα της μόδας είναι και η πλεχτή μπασκα, που συνδυάζεται με πλεχτά πουανιέ, στο γνωστό πλέξιμο λάστιχο, και συμπληρώνουν ένα σκωτσέζικο σύνολο.

Η γραμμή της σιλουέτας

Η γραμμή της σιλουέτας παρουσιάζεται μάλλον ευθύγραμμη. Θα ιδούμε πολλές στενές φούστες ή και άλλες που δίνουν την εντύπωση του στενού, αφήνοντας ελευθερία στο περπάτημα με κάποια φασαρία πιέττα ή μεγάλο σταύρωμα στο κλείσιμο. 'Η τάση αυτή γίνεται άφορη ύστε να χρησιμοποιηθούν διάφορα είδη πιετιών: πλατιές κουφώτες, βαθύς ασιδέρωτες και «ντεπλινσάμπ». Μην νομίζετε όμως ότι δεν θα χρησιμοποιηθούν και τα κλός. Αυτά άλλως τε θα επικρατήσουν το γυμνά γιατί όλες οι συλλογές των μεγάλων Παρισινών Οίκων έδειξαν πολλά κλός.

Κορσάκι - μανίκια

Το ζαπονάι ολο κερδίζει θέσι, παρουσιάζεται δε με διάφορους τρόπους. Άλλοτε βλέπουμε ζαπονάι με ραφή κατά μήκος του βραχίονος, άλλοτε το ζαπονάι συνεχίζεται από ένα «αμπεσιμάν», άλλοτε συνεχίζεται σε μανίκι με την έννοια πολύ χαμηλότερα από τον ώμο. Το καθαυτό μανίκι θα κάνει αραίσιατες εμφανίσεις. Όσο για το κάτω μέρος του μανικιού θα είναι άλλοτε ελεύθερο με μέτριο πλάτος και άλλοτε πολύ φαρδύ, σφίγγοντας με σούρες τη μέση του κάτω βραχίονος ή με ένα πουανιέ στον καρπό του νερού.

Τα περισσότερα μανίκια θα είναι τρουά κάο.

Ο λαιμός

Ο λαιμός θα είναι κλειστός ή με γιακαδάκι όρθιο ή τέλος με μια ελάσα που σχηματίζει γιακαδάκι και καταλήγει σ' ένα δεσίομο εμπρός.

Άλλοτε το κουμπωμα σταματά στο χαμηλό αμπεσιμάν, ενώ ο γιακάς ανοίγει με κάποια διακρισία, αφήνοντας να φανεί ή ελάσα που φοριέται εσωτερικώς.

Η λεπτομέρεια αυτή έχει μεγάλη σημασία, γιατί δίνει στο σύνολο μία πολύ κοкетτική εμφάνιση.

Είναι και το έντελως κλειστό τελείωμα του λαιμού με κουμπωμα, με τη βοήθεια μιας πιάτ, που φτάνει ως τη μέση ή κατεβαίνει ως το τέλος της μπασκας όταν πρόκειται για ζακέττα, καζάκα ή μπλερό.

Εξαρτήματα

Οι φαρδύς ζώνες λαστέξ θα εξακολουθήσουν να φοριούνται, το τονίζουμε. 'Ας τις αποφεύγουμε όμως οι εύσκιμες, γιατί γίνουν όλη την ώρα τους εμφανισί, όταν κάτω από το κοкетτικό σφίξιμο τους ξεχειλίζουν οι σάρκες.

Οι πιο εύσκιμες, σε προτιμούν στενές ζώνες συνεντ μαύρες σε χρωματιστά φορέματα.

Μία νέα πρωτοτυπία είναι η φαντάζα, που γαρνίρει άλλοτε το κλείσιμο ενός μπλερό, άλλοτε το κάτω μέρος μιας καζάκας κι άλλοτε τις άκρες ενός δεσίοματος στον λαιμό.

Τα γάντια θα είναι σουέτ μαύρα συνδυαζόμενα με τη ζώνη και το κατελάκι.

Επανωφόρια

Άλλο απαραίτητο εξάρτημα της γυναικείας τουαλέτας είναι το επανωφόρι.

Η κουπ ραγκλάν θα έχει την πρώτη θέση, με διάφορες όμως παραλλαγές, χωρίς γι' αυτό να αποκλείεται και το κλασσικό επανωφόρι με το μανίκι.

Για το επανωφόρι σπορ ενδεδειγμένο ύφασμα είναι το φανταζί, το σκωτσέζικο, το σινέ, το καντριγιέ, σε χρώματα μετέ ή γκρι σάπιλ.

Οι γιακαδες είναι έντελως κλειστοί, άλλοτε μεγάλοι και άλλοτε μικροί.

Τα μανίκια με ρεβέρ ή με πιάτ, που κουμπώνουν με ένα μεγάλο κουμπί.

Το κάτω μέρος των επανωφοριών είναι πολύ πλατύ, σχηματίζοντας γκονταί.

Άλλα είναι ευθύγραμμα με σχετική αμπλέ.

Το κουμπωμα είναι με μία σειρά κουμπιά ή με δύο σταυρωτά ή κουμπωμα τρουά κάο ή με ένα μόνο κουμπί.

Για τα σπορτίφ επανωφόρια απαραίτητο είναι το υπέρ με διάφορες βαριάς ή κλασσικής φορεμένης πιάσ με κανόνε μπρό και μαλακό τεπέ.

Η αλληλογραφία μου

Ανυπόμονη 13: Βάζετε στις ρίξες λίγο ρετινόλαδο με τα δακτύλα σας κινώντας μασσάκι και να λουζέστε με κρόκο αούρο.

Ερωτευμένο: 'Αεροπόρο: Αυτό που μου λέτε είναι ζήτημα απειρίας. Με την ηλικία θα διαβρωθώ χωρίς ιατρικές επεμβάσεις.

Αννα-Μαρία 14: Μία κρέμα αμειρικανική και να την χρησιμοποιήσετε πριν να εκτίθεστε στον ήλιο. Όταν γυρίζετε στο σπίτι, πονάτε στο πρόσωπό σας αυτό το μίγμα: Ροδόκερο 250 γρ. Βάμμα Βενζόης 2 γρ.

Βίκα Σ.: Όλα τα βενίγια πεύγουν στις άκρες, όταν δεν προσέχουμε. Δεν υπάρχει θεραπεία γι' αυτό. Προτιμάτε το χρώμα φούξια.

Δεν ξέρω τί να κάμω. Να κάμετε άσπρη φούστα, για να πηγαίνει με τις δυο μπλουζές. Προτιμάστε κουκουλάκι.

Μικροή: 'Επαρχιωτούλα: 'Ο σταφυλοκοκκίασος δεν γιατρεύεται με κόμρες, αλλά με φάρμακα που θα σας προσδιορίσει ο γιατρός. 'Αν θέλετε καλλονική κρέμα, διαλέξτε μία 'Αμερικανική κρέμα ηύρας.

Ελπίδα παντοτεινή: Δε' έχετε άδικο. Με την ύπνου και την έπινοση, όλα γίνονται. Πρέπει, όμως, πρωτίστως να συμπληρώσετε τη μόρφωσή σας.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Πικάντικο διήγημα

Ο διευθυντής της εφημερίδας που ήταν ένας απ' τους άναπτοους μου φίλους, μου εξήγησε πως συνέβη μία «περιπέτεια» που μου φαίνονταν άκορετα πασάξην. Λοιπόν, βρισκόταν στο γραφείο του, όταν γτύπησε το τηλέφωνο... Μά ας ακούσουμε τον ίδιο.

— 'Εμπορός: 'Εδώ ή Εύα Γκάλαμπ απ' το «Ούγγρικό Θέατρο».

— Τι θέλετε; ήταν η απάντησή μου στο τηλέφωνο. Προσωπικά δεν τη γνώριζα αυτή την Εύα Γκάλαμπ και γι' αυτό φάνηκα μαζί της επιφυλακτικός, γιατί δεν υποδείξε να έξερε τι παραξενιές έχουν κάποτε οι νυναικές του θεάτρου.

— Θάθελα να σας ζητήσω μία μεγάλη

λη γάοι... — Δηλαδή: απάντηση με τον ίδιο ουδέτερο τόνο. — Νά, θα ήθελα ναρθήτε άπόψε να μ' ακούσετε στον καινούριο μου οόλο. — Και πως το έξερετε ότι δεν σας άκουσα; — Το έξερω. Πιστεύετε με πως σεις είστε ο μόνος που ή γνώμη του μ' ενδιαφέρει πραγματικά!

Δεν παρασύροθηκα απ' τα κουμπλιμέντα της. Έξερω τις καλλιτέχνιδες και τα νάξια τους δεν με τυλίγουν. 'Η εφημερίδα μου έχει μεγάλη κυκλοφορία και φυσικά είμαι πασίγνωστος. Μά ή Εύα το παράκανε. 'Εξ άλλου ο θεατοκός κοιτικός της εφημερίδας μου είχε γράψει γι' αυτή τα πιο ένθουσιαστικά λόγια. Είγανε βάλε και τη φωτογραφία της στο φύλλο.

— Καλά της απάντησα θάρω εν' απ' αυτά τα βράδια. — 'Οχι, δινι διαμαρτυρήθηκε με πάθος θέλω να ξέρω ποτέ θα είστε στην πλατεία... για να υποδέσω να παίξω για σας... για να μαι καλύτερη από κάθε άλλη φορά!

Αυτό ξεπενοούσε τα όρια. Τί ήθελε να με κάνει να πιστέψω: Κι' όμως στη φωνή της ύπνονε ο τόπος της ελικοίνειας.

— Μά δεν έξερω... 'Εγω πολλές ασυολίες. 'Ισως την προσενή έδωκα.

— Τέλος πάντων... γι' αύριο το βράδυ είπα για ν' απαλλαγώ απ' την έπινοή της.

— Εύνοιστώ... την άκουσα να λέν εύνοιστώ πολύ!... 'Υστερα μετά την παράσταση θαρθήτε στο καμαρίνι μου. Συμφωνώ!

Της το ύποσνεθήκα κι' αυτό. Και την άλλη μέρα το μεσημέρι βρήκα στο γραφείο μου το εισιτήριο φυσικά πρώτη σειρά, μία πολυθρόνα στο κέντρο.

Κατά τις πέντε όταν πήνα στην εφημερίδα μου με ζήτησαν στο τηλέφωνο. 'Ηταν ο φίλος μου ο Γιόαννης Τέδης, ο διευθυντής του «Ούγγρικού θεάτρου».

— Τι θέλετε; — Μία νάοι... 'Ακούσε με: παρότα γι' άπόψε την Εύα Γκάλαμπ...

Τάνασα και κόμπιασα.

— Τόξερα πως θα θυμωες να κάνε μου αυτή τη νάοι.

— Να παρατήσω την Εύα Γκάλαμπ; φώναξε.

— Συνάμα με, σε παροκαλώ. Πες πως δεν σου είπα τίποτα. Το έξερω πως την λατρεύεις.

— Τη λατρεύω; Μά ενώ ούτε την έξεω αυτή την Εύα... — 'Εκείνη δεν το έξεοι πως σου τηλεφώνησε. 'Ηταν δική μου ιδέα. Μά έξεοι ύστερ' απ' την παράστασι ενώ γεύα σε κάποιους έξενους και θάθελα να τους την παρουσιάσω...

— Είσαι ένα ζω! Την Εύα Γκάλαμπ δεν την είδα ποτέ μου! Φαίνεται πως τα τελευταία λόγια μου δεν τ' άκουσε, γιατί είναι κλεισεί το τηλέφωνο. Πως πίστευε ο διευθυντής του θεάτρου ότι ύπνονε μετ'αυ'ε μ' ένα είδυλλιο:

Πρέπει να διαλογίσω ότι το μυστήριο αυτό κέντρισε το ενδιαφέρον μου για την ήθοποιό. 'Ετσι χρησιμοποίησα το εί-

λιτήριο και πήνα το ίδιο βράδυ, στην παράστασι. 'Η Εύα πρωταγωνιστούσε, αν θυμάμαι καλά, στη «Νόρα» του 'Ιβεν. Στην πρώτη πράξι δεν ένθουσιάσθηκα τόσο. 'Αλλά στη δεύτερη και την τρίτη ή Εύα ήταν για μένα μία πραγματική αποκάλυψη: ήταν άξιοθαύμαστη. Κι' τα νεοκοσμήματα του κοινού, σαν έκλεισε στο τέλος ή αύλαία με ακολούθησαν ως το καμαρίνι της. Με δέντηκε με ναυμόνελο.

— Σας συγγνώμ' ελικοίνά της είπα. Πάνε νούνια που δεν είδα μία ήθοποιό να παίξη όπως σεις.

— Σας εύνοιστώ που ήρθατε, μου απάντησε άπλά.

— 'Ηθα να σας άκούσω και να σας γνωρίσω άπό κοντά. Γιατί έσεις, αν κοίνω απ' όσα διαδίδονται, με γνωρίζετε κα-

λά. Λένε μάλιστα πως οι σέσεις μας είναι περισσότερο από φιλικές. Την είδα που τούμαξε. Την είδα όπως και στη σκηνή: να ύποφέρει, να επαναστατή. 'Αλλά σώπαινε.

— Ποιος το λέει αυτό; φώναξε.

— Μά... ο διευθυντής σας, είπα για ν' αναφέρω ένα.

Τότε ή Εύα άλλαξε με μιάς. 'Απ' την ήθοποιό ξεπετάγτηκε ή γυναίκα, έτοιμη να ύπερασπιστή γενναία την τιμή της.

— Λοιπόν, άφού θέλετε να το κάθετε, άρσιτε να λην ή Εύα, έγω φταίω για όλα!

— Λοιπόν, άφού θέλετε να το κάθετε, άρσιτε να λην, έγω φταίω για όλα!

— Λοιπόν, άφού θέλετε να το κάθετε, άρσιτε να λην, έγω φταίω για όλα!

— Λοιπόν, άφού θέλετε να το κάθετε, άρσιτε να λην, έγω φταίω για όλα!

— Λοιπόν, άφού θέλετε να το κάθετε, άρσιτε να λην, έγω φταίω για όλα!

— Λοιπόν, άφού θέλετε να το κάθετε, άρσιτε να λην, έγω φταίω για όλα!

— Λοιπόν, άφού θέλετε να το κάθετε, άρσιτε να λην, έγω φταίω για όλα!

— Λοιπόν, άφού θέλετε να το κάθετε, άρσιτε να λην, έγω φταίω για όλα!

— Λοιπόν, άφού θέλετε να το κάθετε, άρσιτε να λην, έγω φταίω για όλα!

— Λοιπόν, άφού θέλετε να το κάθετε, άρσιτε να λην, έγω φταίω για όλα!

— Λοιπόν, άφού θέλετε να το κάθετε, άρσιτε να λην, έγω φταίω για όλα!

— Λοιπόν, άφού θέλετε να το κάθετε, άρσιτε να λην, έγω φταίω για όλα!

— Λοιπόν, άφού θέλετε να το κάθετε, άρσιτε να λην, έγω φταίω για όλα!

— Λοιπόν, άφού θέλετε να το κάθετε, άρσιτε να λην, έγω φταίω για όλα!

— Λοιπόν, άφού θέλετε να το κάθετε, άρσιτε να λην, έγω φταίω για όλα!

— Λοιπόν, άφού θέλετε να το κάθετε, άρσιτε να λην, έγω φταίω για όλα!

— Λοιπόν, άφού θέλετε να το κάθετε, άρσιτε να λην, έγω φταίω για όλα!

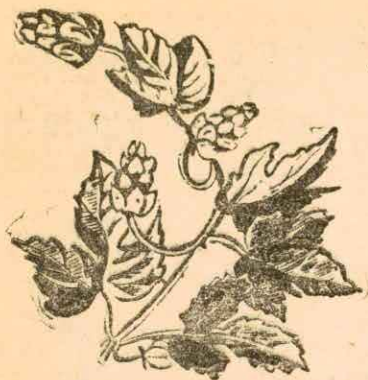
— Λοιπόν, άφού θέλετε να το κάθετε, άρσιτε να λην, έγω φταίω για όλα!

— Λοιπόν, άφού θέλετε να το κάθετε, άρσιτε να λην, έγω φταίω για όλα!

— Λοιπόν, άφού θέλετε να το κάθετε, άρσιτε να λην, έγω φταίω για όλα!

— Λοιπόν, άφού θέλετε να το κάθετε, άρσιτε να λην, έγω φταίω για όλα!

ΓΙΟΧΑΝ ΜΠΟΚΑΥ

Ο λυκίσκος

Τα ιαματικά βότανα

Πώς θα τα μαζέψετε και θα τα παρασκευάσετε

Σε παλαιότερα χρόνια, έπειτα από τις πρώτες βροχές του Σεπτεμβρίου, οι κοπέλλες και νοικοκυρές έτρεχαν στην έσοχη για να μαζέψουν διάφορα βότανα, που τα έβαζαν κατόπιν σε κουτάκια ή σακουλάκια, για να τα έχουν το χειμώνα.

Σήμερα τα βότανα έχουν αντικατασταθεί με τα «σπασιαλίτε», που πωλούν τα φαρμακεία. Αλλά τα περισσότερα από αυτά τα «σπασιαλίτε», είναι βγαλμένα από βότανα, έπειτα από μακρά και πολύπλοκη επεξεργασία, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι τα πρώτα είναι καλύτερα από τα δεύτερα. Έκτος αυτού, δεν θα βρήτε στα φαρμακεία «σπασιαλίτε» από μολόχα π. χ. ή μυρτιά. Κι' όμως, αυτά τα δυο φυτά έχουν πολύτιμες ιδιότητες και δεν θα πρέπει να λείπουν από κανένα σπίτι.

Θα είναι, άλλωστε, πολύ ευχάριστο για σας να κόψετε ένα μικρό περιπάτο στην έσοχη για να τα μαζέψετε με τα ίδια σας τα χέρια.

Και τώρα, προτού σας μιλήσουμε για μερικά βότανα, που είναι εύκολο να τα προμηθευθείτε, ας πούμε δυο λόγια για την παρασκευή τους. Όταν μιλούμε για σπασιαλίτε, εννοούμε το ξύλο. Θα βάλετε το νερό στη φωτιά και, μόλις πάρη βράση, θα ρίξετε μέσα σ' αυτό το νερό το βότανο και θα κατεβάσετε αμέσως την κατσαρόλα σας. Θ' αφήσετε να περάσουν μερικά λεπτά κι' ύστερα θα το σουρώσετε.

Στο έγχυμα, αντίθετα, ρίχνουμε το βότανο μέσα στο νερό και το αφήνουμε να βράσει επί 10 ή 20 λεπτά. «Ας δούμε, λοιπόν, τα βότανα που πρέπει να σας ενδιαφέρουν:

1. Βούγγαλασσον ή άγχορυσον. Θάμνος ύψους 30—70 εκατοστών. Άνθη λευκά και γαλάζια. Θα μαζέψετε τα φύλλα και τα άνθη και θα τα αφήσετε να ξεραθούν. Παρασκευάζεται ως έγχυμα. 10 γραμ. φύλλα και άνθη μέσα σε 200 γραμ. νερό. Διουρητικό και καθαριστικό του αίματος. Ένδεικνυται σ' όλες τις δερματώσεις: ακμή, λειχήνες κλπ.

2. Μολόχα. Θάμνος ύψους 0,50—1,50 μ. Τα φύλλα του είναι παχειά και χονδρά. Θα την βρήτε παντού στους αγρούς και στις άκρες των δρόμων. Θα κόψετε τις ρίζες της, θα βγάλετε το φλοιό και θα τις κρεμάσετε σ' ένα ξηρό μέρος. Παρασκευάζεται ως αφέψημα: 50 γραμ. μέσα σ' ένα κιλό νερό. Άριστο μαλακτικό. Θα το χρησιμοποιήσετε σε πλύσεις και γαργαρισμούς. Ένδεικνυται στο συνάχι, στους πόνους του λαιμού, στα άσπαραγματα των δοντιών, στις ρινίτιδες κλπ.

3. Κουφοξυλιά. Δένδρο ύψους 2—4 μέτρων. Βγάζει μικρούς καρπούς που είναι μαύροι και γιαλιστεροί και περιέχουν τρία κουκούτσια ο καθένας. Θα βγάλετε τον πρώτο φλοιό και θα πάρετε το δεύτερο. Αφού τον κόψετε σε λουρίδες, θα τις αφήσετε να ξεραθούν. Έγχυμα. Θα βάλετε δυο πράξεις από τον αποξηραμένο φλοιό που θα έχει μεταβληθεί σε μικρούς σβώλους να βράσουν μέσα σ' ένα κιλό νερό, ως που να μείνει το μισό. Η 150 γραμμάρια μέσα σ' ένα κιλό βραστό κρασί. Θα το αφήσετε εκεί επί 48 ώρες και κατόπιν

θα σουρώσετε το κρασί. Ένα ποτήρι του κρασιού 20 λεπτά πριν από κάθε γεύμα. Έξαιρετο διουρητικό.

4. Άγριο δά. Θάμνος ισχνός, ύψους 70 εκατ. Έως 1 μ. Φύλλα λογχοειδή, ελαφρώς τριχωτά. Βρίσκεται στα ακαλλιέργητα χωράφια, στους φράχτες κτλ. Θα πάρετε τις ρίζες ή καλύτερα το ρίζωμα. Αφού το απαλλάξετε από τις τρίχες που το περιβάλλουν, θα το αφήσετε να ξεραθεί και κατόπιν θα το κόψετε σε μικρά κομμάτια. 30 γραμμάρια από αυτά μέσα σ' ένα κιλό νερό και θα προσθέσετε ζαχαρι και γλυκό λεμονιού. Μαλακτικό, διουρητικό και διωρητικό. Ένδεικνυται ιδίως στη χολολιθίαση και στον ίκτερο.

5. Λυκίσκος (κ. χούμηλη). Είναι το φυτό που χρησιμοποιείται στην παρασκευή της μπύρας. Ανήκει στην κατηγορία των αναριχητικών. Θα κόψετε τους μικρούς κόνους που βγαίνουν από αυτό και θα τους ξερανετε στο φούρνο. Κατόπιν θα τους τρίψετε και θα τους μεταβάλετε σε σκόνη. Έγχυμα: 15—40 γραμ. μέσα σ' ένα κιλό νερό. Θα πίνετε από αυτό ένα φλυτζάνι πριν από κάθε γεύμα. Τονωτικό και ευστόμαχο. Καταπολεμά την οδύνητα του στομάχου. Ένδεικνυται επίσης εναντίον των δερματώσεων.

6. Άγριο τριαντάφυλλο. Βγάζει το φθινόπωρο μικρούς καρπούς σε σχήμα έληας, που έχουν χρώμα κόκκινο και κιτρινό. Θα μαζέψετε αυτούς τους καρπούς, θα τους ξερανετε στο φούρνο και κατόπιν θα τους τρίψετε για να τους μεταβάλετε σε σκόνη. Αφέψημα. 3—5 γραμ. για κάθε φλυτζάνι. 3—5 φλυτζάνια την ημέρα. Έναντίον των σκαλίων των εντέρων και της διαρροίας.

7. Μυρτιά. Θάμνος. Θα κόψετε τους μικρούς καρπούς που βγάζει και θα τους ξερανετε στον αέρα ή στον φούρνο. Θα βάλετε 30 γραμμάρια από αυτούς μέσα σ' ένα κιλό νερό και θα τους αφήσετε να βράσουν επί 10 λεπτά. Έναντίον της διαρροίας και της όξινης εντερίτιδος.

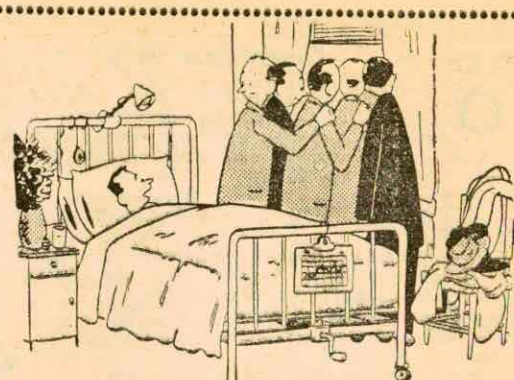
8. Βαλεριάννα. Μικρός θάμνος. Θα πάρετε τις ρίζες κι' αφού τις καθαρίσετε και τις πλύνετε, θα τις αφήσετε στο φούρνο για να ξεραθούν. Θα βάλετε 70 γραμμάρια από αυτές να μουσκεύουν μέσα σ' ένα κιλό νερό επί 12 ώρες. Ένα φλυτζάνι του καφέ 2—3 φορές την ημέρα. 20 λεπτά πριν από τα γεύματα. Αντισπασμωδικό, καταπραυντικό, τονωτικό του νευρικού συστήματος.

9. Μαύρος σ. Φυτό των κήπων. Θα πάρετε τις ρίζες και τους μικρούς σκαλίσκους καρπούς του. Θα βάλετε τη ρίζα να ξεραθεί στον ήλιο. Παρασκευή: 1) Καρποί: 2—5 γραμμάρια για κάθε φλυτζάνι. Θα τους ρίξετε μέσα στο νερό που βράζει, θα το αφήσετε να πάρη 2—3 κοχλάσματα. Θα το κατεβάσετε κι' έπειτα από 4—5 λεπτά θα το σουρώσετε. Ένα φλυτζάνι έπειτα από κάθε γεύμα. 2) Ρίζες. Βάλετε 20—30 γραμμάρια να μουσκεύουν επί 48 ώρες μέσα σ' ένα κιλό κρασί. 2—3 ποτήρια την ημέρα, έπειτα από τα γεύματα. Διευεργάζει τις λειτουργίες του στομάχου και των εντέρων.

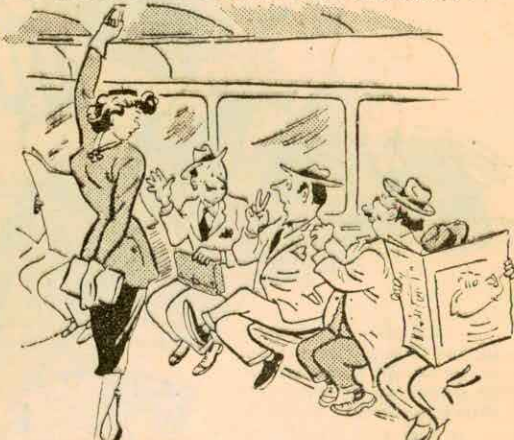
10. Άγριο ραδίκι. Θα πάρετε τις ρίζες και θα τις βάλετε να ξεραθούν στον ήλιο. Έγχυμα. 3—5 γραμμάρια για κάθε φλυτζάνι νερού. Πριν από τα γεύματα. Καθαριστικό του αίματος, όρεκτικό τονωτικό. Ένδεικνυται εναντίον των αρθρικών καταστάσεων και των ηπατικών παθήσεων.

11. Άρκουδοβότανο. Θάμνος ύψους 1—2 μ. Θα βγάλετε τη ρίζα και θα την κόψετε σε μικρές φέτες, που θα βάλετε να ξεραθούν στον ήλιο ή στο φούρνο. Έγχυμα: 40—60 γραμ. μέσα σ' ένα κιλό νερό. Θα το πίνετε σε τρεις ημέρες. Καθαριστικό του αίματος, διουρητικό, τονωτικό. Ένδεικνυται εναντίον των ρευματισμών, του εκέματος και των δονιγμών. Μπορείτε επίσης να φτιάξετε μία λοσιόν για τα μαλλιά σας. Θα βάλετε 100 γραμμάρια να μουσκεύουν επί 48 ώρες μέσα σε 500 γραμμάρια νερό.

12. Λυκίο δ. Θάμνος ύψους 60—80 εκατοστών. Σχηματίζει ογκώδεις στάχεις. Θα τους τινάξετε για να πέσουν οι σπόροι που περιέχουν. Αυτούς τους σπόρους, αφού ξεραθούν, θα τους τρίψετε και θα τους μεταβάλετε σε λεπτή σκόνη, που θα την χρησιμοποιήσετε για να πονδράσετε τα εύαισθητα μέρη του σώματος. Προλαμβάνει τους έρεθισμούς.

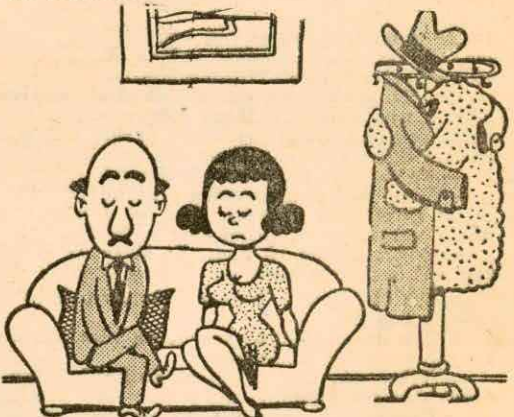

— Σας ευχαριστώ, φίλοι μου, που ήρθατε να με δείτε!... Πείτε μου όμως κι' έμένα τι γίνεται εκεί απέναντι στο δωμάτιο της νοσοκόμου;...

ΣΤΟ ΤΡΑΜ

— Όποιος χάση, θα προσφέρει στην κυρία τη θέσι του!...

ΟΙ ΝΤΡΟΠΑΛΟΙ!

Άλλο το όνειρο κι' άλλο το θαύμα!...

— Προπονδύμαι, Κωστάκη! Την άλλη βδομάδα παντρεύομαι!...

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Μέντροντ μαθαίνει από τη Γκράν Σούττον ότι η Λάνα είχε στην κατοχή της ένα θαυμασίο και σπανιότατο ζαφείρι, που δεν βρεθόταν πουθενά μετά τη δολοφονία της. Συμπεραίνει λοιπόν πως ο δολοφόνος τη σκότωσε για να της το κλέψη. Υπόσχεται έπειτα στη Γκράν να φροντίσει να της παραδοθεί ή τσάντα και τ' άλλα ατομικά πράγματα της Λάνας που βρίσκονται ακόμη στην αστυνομία. Την ίδια νύχτα, πηγαίνει στο σπίτι του η Ντόλλυ Μπάλ, τον είχε ιδεί σ' ένα μπαρ μαζί με τη Γκράν Σούττον κι' είχε υποψιαστεί πως θα είχε μπάει ενδιαφέροντα πράγματα από αυτήν. Τού παριστάνει λοιπόν την έρωτευμένη μαζί του, για να του άσπασή όσα ξέρει και να τ' αράξει στην έφημερίδα της.

7ον Τη φίλησα με πάθος, και πήγα ύστερα να ετοιμάσω κι' άλλο ούίσκυ στην κουζίνα. Την άκουσα να πηγαίνει ορμητικά στο διαμέρισμά της. Πήγε στην κρεβατοκάμαρα, κι' ύστερα στο μπάνιο.

Όταν ξαναγύρισα στο σαλόνι, τη βρήκα ξεπληρωμένη στο ντιβάνι. Είχε φορέσει τη μπλε ρούπα μου.

Κάθησα κοντά στα πόδια της και της έδωσα το ποτήρι.

— Μις νομίζεις τρελή;... μου είπε.

— Μα όχι, καθόλου! διαμαρτυρήθηκα.

Συγχρόνως όμως, προσπαθούσα να μαντέψω τις σκέψεις της. Έσκυφα για να τη φιλήσω αλλά μ' έμπόδισε.

Τη στιγμή που σήκωνα τη γρηά κυρία, που σ' είδα μαζί άπόψε, με ρώτησε.

Η ερώτησή της με βρήκε άπροετοιμαστώ. Γιατί ήμουν βέβαιος ως τότε είχε άνακαλύψει πρό πολλού την ταυτότητα αυτής της «γρηάς κυρίας».

— Η Γκράν Σούττον, άπάντησα άπλά.

Η Ντόλλυ άναση! Ήρθε, άκουμπώντας στον άγκώνα της.

— Α, φάρφες πληροφορίες; μου είπε.

— Ακριβώς, άγαπητή δεσποινίς!

— Αφ' όσον το τηλέφωνο, μου είπε ψυχρά. Έχουμε να μιλήσουμε σοβαρά, οι τρεις μας... Παρακαλέστε όμως τη

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9-12 και 5-7 ως και επί συνεντεύξει. Χάρ. Τρικούνη 113 - Τηλ. 613 610.

δεσποινίδα να ντυθεί προηγουμένως... για να μη συναχωθή!

ΙΓ'.

Καθισμένος πίσω από το γραφείο του, ο Χάρρυ Πόουελ μάς κίταζε όλους μ' ένα ύφος που έδειχνε πως διασκεδάζει άλληλνά. Όταν λέω «όλους», εννοώ τη Τζέν Γκίτες, τη Ντόλλυ Μπάλ, το Γκυ Σούττον, το Ράνσομ Χάρτον, τη Γκράν Σούττον κι' έμένα, που καθόμασσε ήμικυκλικά γύρω του.

Αφού έμεινε σιωπηλός για λίγο,

— Αρχεται τώρα ή συνεδρίαση!

Με συγχωρήτε, κύριε Πόουελ, τον δέικοψε ο Γκυ Σούττον. Πρέπει όμως να πάρω τ' αεροπλάνο, σήμερα στις 10 το πρωί.

— Δέν θα συνοδέψετε, λοιπόν, το φέρετρό με τη νεκρή, σιδηροδρομικώς;

— Όχι... Το μεσημέρι έχω μία σοβαρή σύσκεψη, στο γραφείο μου, στο Σάν Φραντσκο.

— Πολύ καλά. Μπορείτε να φύγετε. Αν σας χρειαστώ, θα σας ειδοποιήσω.

Ο Σούττον ευχαρίστησε μ' ένα χαμόγελο τον άστυνόμο. Σηκώθηκε χαιρέτησε τυπικά τους άλλους και διευθύνθηκε προς την πόρτα.

Ο Ράνσομ ετοιμάσθηκε να τον μιμηθεί.

—Θα μπορούσα κι' εγώ;... είπε διατακτικά.

— Μα φυσικά! γαύγισε ο Σούττον. Έλάτε μαζί μου.

Ο Χάρρυ τους έρριξε μία λοφή ματιά.

Ο κέϋ! Είπατε έλευθεροί, ψιθύρισε επί τέλους, παίχοντας μηχανικά μ' ένα χαρτοκόπτη.

Ο Σούττον κι' ο Ράνσομ βγήκαν βιαστικά από το γραφείο. Κι' όλοι οι άλλοι άισθαν-

— Ενώ μιλούσα, παρατηρούσα συγχρόνως τη Ντόλλυ. Στην άρχή, τα μάτια της έδειχναν τό θυμό της. Ύστερα καταπραυνήθηκε σιγά-σιγά και πήρε ένα ύφος μυστηριώδες και γοητευτικό.

Μπορείς να τηλεφωνήσης στο γραφείο μου, πως θέλω να μιλήσω στις 7 με τον άρχισυντάκτη μου; μου είπε. Πρέπει να του δώσω έξηγήσεις για την άποτυχία μου.

Πολύ ευχαρίστας! Και μη μου κρατάς κακία, Ντόλλυ. Αυτά έχει το επάγγελμά!

Καλά, καλά... Τη στιγμή που σήκωνα το άκουστικό του τηλεφώνου, άκουσα πίσω μου κάτι σαν πνιγμένη φωνή έκπληξως.

Ημουν έτοιμος να γυρίσω για να κιντήσω τί είχε πει ή Ντόλλυ, όταν ένοιωσα ν' άκουμπάη σφιχτά στα πλευρά μου μία κίνηση περιστροφής!

Έκανα μία άποτομη στραφή... κι' αντίκρισα τη Τζέν Γκίτες, που κρατούσε ένα πιστόλι σεβαστών διαστάσεων.

Έρριξα μία ματιά προς την κρεβατοκάμαρα κι' είδα άνοιχτή την πόρτα της ντουλάπας. Κατάλαβα πως ή Τζέν ήταν κρυμμένη εκεί μέσα από νωρίς και πως τάχε άκούσει όλα.

Αφ' όσον το τηλέφωνο, μου είπε ψυχρά. Έχουμε να μιλήσουμε σοβαρά, οι τρεις μας... Παρακαλέστε όμως τη

— Ενώ μιλούσα, παρατηρούσα συγχρόνως τη Ντόλλυ. Στην άρχή, τα μάτια της έδειχναν τό θυμό της. Ύστερα καταπραυνήθηκε σιγά-σιγά και πήρε ένα ύφος μυστηριώδες και γοητευτικό.

Μπορείς να τηλεφωνήσης στο γραφείο μου, πως θέλω να μιλήσω στις 7 με τον άρχισυντάκτη μου; μου είπε. Πρέπει να του δώσω έξηγήσεις για την άποτυχία μου.

Πολύ ευχαρίστας! Και μη μου κρατάς κακία, Ντόλλυ. Αυτά έχει το επάγγελμά!

Καλά, καλά... Τη στιγμή που σήκωνα το άκουστικό του τηλεφώνου, άκουσα πίσω μου κάτι σαν πνιγμένη φωνή έκπληξως.

Ημουν έτοιμος να γυρίσω για να κιντήσω τί είχε πει ή Ντόλλυ, όταν ένοιωσα ν' άκουμπάη σφιχτά στα πλευρά μου μία κίνηση περιστροφής!

Έκανα μία άποτομη στραφή... κι' αντίκρισα τη Τζέν Γκίτες, που κρατούσε ένα πιστόλι σεβαστών διαστάσεων.

Έρριξα μία ματιά προς την κρεβατοκάμαρα κι' είδα άνοιχτή την πόρτα της ντουλάπας. Κατάλαβα πως ή Τζέν ήταν κρυμμένη εκεί μέσα από νωρίς και πως τάχε άκούσει όλα.

Αφ' όσον το τηλέφωνο, μου είπε ψυχρά. Έχουμε να μιλήσουμε σοβαρά, οι τρεις μας... Παρακαλέστε όμως τη

— Ενώ μιλούσα, παρατηρούσα συγχρόνως τη Ντόλλυ. Στην άρχή, τα μάτια της έδειχναν τό θυμό της. Ύστερα καταπραυνήθηκε σιγά-σιγά και πήρε ένα ύφος μυστηριώδες και γοητευτικό.

Μπορείς να τηλεφωνήσης στο γραφείο μου, πως θέλω να μιλήσω στις 7 με τον άρχισυντάκτη μου; μου είπε. Πρέπει να του δώσω έξηγήσεις για την άποτυχία μου.

Πολύ ευχαρίστας! Και μη μου κρατάς κακία, Ντόλλυ. Αυτά έχει το επάγγελμά!

θήκαμε κάποιαν άόριστη άνακούφισι.

Ο Χάρρυ φυλλομέτρηση κά-τι χαρτιά κι' ύστερα μάς είπε:

— Σας κάλεσα από νωρίς, γιατί θαχουμε πολλή δουλειά όλη την ημέρα. Χάρης στην κ. Σούττον και στον Τζέι, έχω τώρα ώρισιμένες ένδείξεις, που μάς επιτρέπουν να πιστέψουμε ότι ή Λάνα Σούττον δολοφονήθηκε για ένα κάποιο σπανιότατο ζαφείρι που βρισκόταν στην κατοχή της. Σ' αυτή μόνο την αίτία μπορούμε ν' άποδώσουμε για την ώρα το φονικό έγκλημα... Σας ζήτησα, και σας ζήτώ και πάλι, να μου παρασχετε όλες τις πληροφορίες που μπορεί να έχετε... Πιστεύω ώστόσο πως μου κρύβετε όλοι κάτι τι. Κι' είσατε όλοι ύποπτοι!

— Κι' εγώ ακόμα; διαμαρτυρήθηκε ή Ντόλλυ Μπάλ.

— Είπα «όλοι».

— Μα αυτό είν' έξωφρενικό!

— Παρακολουθείσατε όλοι σας. Μαθαίνω ότι κι' άν κάνετε. Ξέρω, Ντόλλυ, πως πήγατε άπόψε τη νύχτα στο σπίτι του Τζέι και για ποιο λόγο.

Ξέρω επίσης την άπροσδόκητη και ή άνοπη έπεμβασι της μς Γκίτες, που μου άποκάλυψε κάτι σημαντικό! ίσως: ότι ένδιαφέρεται τρομερά για όλες τις πληροφορίες που συγκεντρώνει ο Τζέι, και για τα πράγματα που μπορεί ν' άνακαλύψη!

»Δέν ξέρω ακριβώς ποιο λόγο παίζει ή μς Γκίτες, πάντως όμως είναι μία μικρή περιέργη. Της άρέσει τρομερά να γίνη η νύχτη της στις ένγκες ύποθέσεις... Πρόσεξε λοιπόν, Τζέι! Άνοιξε τα μάτια και τ' ατύα σου, αλλά κλείνε το στόμα σου!

Η Ντόλλυ έμεινε άμίλητη. Η Γκράν Σούττον χαμογελούσε έλαφρά. Η Τζέν με κεραυνοβολούσε με τη ματιά της—τόσο που άναγκάσθηκε να προσποιηθώ πως κίττατα τό

Ο υποψήφιος γαμπρός

Ο κ. Μιλτιάδης Χουσοφλέδας—μεγάλος και τσανός Βιομηχανός—ήταν έαπλωμένος στο γραφείο του, όταν ο υππ-ρέτης του του έφερε μία κάστα. Έκείνος την πήρε και διά-βασε: «Ηρακλής Γαρανόπουλος».

«Ας περάση είπε ο Χουσοφλέδας με άδιαφορία. Ένας κοινός κι' ωραίος νέος υπήκε στο γοασείο του.

«Ο κ. Χουσοφλέδας:

— Μάλιστα.

— Ένώ να σας μιλήσω για μία πολύ σοβαρή ύποθεσι.

— Καθίστε παρακαλώ.

— Κυριε Χουσοφλέδα άναπό την κόρη σας, με άναπό κι' έκείνη και ένοχών να σας ζήτησω το νερό της!

Ο Βιομηχανός έμεινε άπαθής. Τράβηξε μία ρουφή-ζιά από το πουρό του και παρακολουθούσε τον κωτικό που-κανε δαχτυλίδια.

— Πόσον χρόνον είστε; ρώτησε.

— Είκοσι τριών.

— Και τί δουλειά κάνετε;

— Τραπεζιτικός υπάλληλος.

Ο Χουσοφλέδας σταμάτησε για λίγα δευτερόλεπτα.

— Ξέρετε ότι ή κόρη μου ένει προίκα πέντε χιλιάδες λί-ρες;...

— Πέντε ή έξι;

— Πέντε!... Λοιπόν μου δοκίμισε ότι την άναπατέ ειλι-κοινά κι' ότι θα την παντρεύαστε κι' άν δέν είχε πενήτα;...

Ο νέος κίταζε λοά το Βιομηχανό.

— Να σας πώ, κυριε Χουσοφλέδα, είπα στο τέλος. Είμαι πρόθυμος να δοκίμω άλλα υπό έναν όρον...

— Πάιν;

— Να ήν μου πότε ύστερα ότι δέν θέλετε να δώσετε την κόρη σας σ' ένα Βλάκα!...

ρολόι μου, για να γυρίσω άλλο τα μάτια μου.

— Αν δεν έχω αντίρρηση, είπα στο Χάρρυ, θα πεταχτώ ως τη γωνία του δρόμου ν' αγοράσω μια εφημερίδα.

— Σύμφωνα. Δεν θα τηλεφωνήσω όμως σε κανένα. Μου το υπόσχεσαι;

— Στ' όρκιζομαι στη ζωή σου! πρόφερα με κωμική επισημότητα.

Δεν χρειάστηκε ν' απομακρυνθώ πολύ, για να συναντήσω ένα εφημεριοπώλη. Πήρα μια εφημερίδα κι έβριξα μια ματιά στους χτυπητούς τίτλους της πρώτης σελίδας:

«Νέον φως στο μυστήριο της γυναικας με το κομμένο κεφάλι... Έλατήριο του έγκληματος ή κλοπή».

Και στὸν ὑπότιτλο: «Αναζητείται ένα σπανιότατο λαφείρι που ανήκε στο θύμα».

Ακολουθούσε το ρεπορτάζ μου:

«Το μυστήριο της συγγραφής δολοφονίας της ώρας Λάνας Σούττον αρχίζει να διαφωτίζεται επί τέλους. Είμαστε οι πρώτοι που ανακαλύψαμε ότι η νέα αυτή γυναίκα του κόσμου και μέλλουσα ήθοποιος του κινηματογράφου είχε στην ιδιοκτησία της ένα λαφείρι εξαιρετικά σπάνιο και πολύ μεγάλης αξίας. Μολονότι ο αστυνομικός Ποουέλ δεν απέλησε τίποτε για να ξαναβρεί αυτό το κόσμημα, όλες οι έρευνες του ως τώρα απέδωσαν μάταιες. Πάντως, παραδέχεται ότι υπάρχει τώρα ένα πιθανόν αίτιο της δολοφονίας.

«Ο πατέρας της νεκρής, η γιγιά της και ο αρραβωνιαστικός της προσπαθούν με κάθε τρόπο να διευκολύνουν το έργο της δικαιοσύνης. Οι αρχές δηλώνουν ότι θα καταβάλουν κάθε δυνατή προσπάθεια, για να ανακαλύψουν τον ανισόρροπο έγκληματι.

«Το πτώμα της πλουσίας νέας, που δολοφονήθηκε υπό συνθήκες τόσο μακάβριες, μετεφέρθη το πρωί στο Σάν Φραντσκο, όπου θα γίνει αὐριο η κηδεία της, σε στενότατο κύκλο.

«Η αστυνομία ανακρίνει δι-αφόρους υπόπτους, των οποίων η ταυτότης δεν ανακοινώθηκε».

Διέλυσαν την εφημερίδα μου και ξαναγύρισα γρήγορα στο γραφείο του Χάρρυ Ποουέλ. Ήμουν περήφανος για τη δημοσιογραφική επιτυχία μου. Επρεπε, δίχως άλλο, να μου αρέσουν το μισθό...

Μπήκα δρομικά στο γραφείο, δίχως να χτυπήσω την πόρτα, και πέταξα την εφημερίδα πάνω στο τραπέζι. Τη στιγμή εκείνη, ο Χάρρυ απο-τελείωσε μια φράση του:

—...το ότι ανατινάχθηκε τ' αυτοκίνητό σας, μίς Γκέιτς, δεν σας απαλλάσσει από κάθε ύποψία!

«Η Τζέν μούρριξε μια ειρωνική ματιά, πριν ενδιαφερθώ κι' αυτή για το ρεπορτάζ μου, που το διάβαζαν ήδη η Ντόλλυ κι' η Γκράν Σούττον.

—Καλά τα κατάφερες Τζέι, μου είπε ο Χάρρυ.

—Ναι, βέβαια... αναγκά-σθηκε να παραδεχθώ κι' η Ντόλλυ.

Αφού τελείωσε το διάβα-σμα, ο Χάρρυ άνοιξε ένα συρτάρι του γραφείου του και πήρε την τσάντα της Λάνας. Την άνοιξε κι' έβγαλε μέσα, ενώ η Γκράν Σούττον τόν κτύπησε προκλητικά. «Υστερα την ξανα-κλείσε και την έδωσε στη Γκράν. Πρόσεξα πως τα δάχτυ-λά της έτρεμαν ελαφρά, καθώς την έπαιρνε...

—Δεν ξέρω, της είπε ο Χάρ-ρυ, μήπως η έγγυνή σας είχε βάλει ενέχυρο το λαφείρι. Πάν-τως, δεν βρήκαμε καμιά από-δειξη ενεχυροδανειστηρίου. Εί-χε τη συνήθεια να κρύβει τα πολύτιμα πράγματά της;

—Μά... ναι και όχι! Ξέρω πως έκρυβε λεφτά μέσα στις φόδρες των μαντώ και των γουναρικών της. Δεν πιστεύω όμως...

—Ψάξαμε μέχρι σχολαστι-κότητος σ' όλα τα είδη ρουχι-σμού της, διέκωψε ο Χάρρυ. Δεν βρήκαμε τίποτε. Κάναμε και μια λεπτομερή έρευνα σ' ο-λόκληρο το διαμέρισμά της...

—Κι' εγώ επίσης έψαξα παντού, συμπλήρωσε η Γκράν. «Ακόμη και στις κουρτίνες! Είχε ξαναβρίξει τώρα την τσάντα της Λάνας κι' εξέταζε πάλι το περιεχόμενό της. «Ο Χάρρυ, η Ντόλλυ, η Τζέν κι' εγώ δεν την άφαινα καθόλου απ' τα μάτια μας.

—Θάθελα να κρατήσω μερι-κές μέρες ακόμη αυτή την τσάντα, είπε ξαφνικά ο Χάρρυ. «Αν δεν έχετε αντίρρηση...

«Η Γκράν άφισε να ξαναπέ-ση μέσα στην τσάντα η πουν-τρίερα που κρατούσε. Την έ-κλεισε κι' απάντησε:

—«Αν νομίζετε πως σας χρειάζεται... «Οχι πως μ' εν-διαφέρει ιδιαίτερα... Δεν εί-μαι, ξέρετε, αισθηματικός τύ-πος. Αλλά δεν θάθελα να πε-ταχτούν στο καλόθι των αχρή-στων τα ατομικά πράγματα της Λάνας.

—Σας καταλαβαίνω, κυρία. Μά δεν πρόκειται να συμβη-τέτοιο πράγμα, σας το υπό-σχομαι. Σε μερικές μέρες, θα σας δώσω την τσάντα.

Την ξαναπέρασε και τη φύλα-ξε πάλι στο συρτάρι του. «Απλώθηκε για λίγο μια σι-ωπή γεμάτη αμηχανία. «Υστε-ρα η Ντόλλυ είπε:

—«Εχω δουλειά. Με χρειά-ζεσε ακόμη, Χάρρυ.

—«Οχι, Ντόλλυ. Η συνδιά-σκειψ τελείωσε.

—Θα με βρήτε στο σπίτι της Λάνας, αν με βέλετε, εί-πε η Γκράν ενώ σηκωνόταν να φύγ.

Και σεις μίς Γκέιτς, που θα βρίσκαθε; ρώτησε ο Χάρρυ.

«Αφού δίστασε μια στιγμή, η Τζέν απάντησε:

—Μένω στο «Νικερμποκέρ».

—Το ξέρω, επέμεινε ο Χάρ-ρυ. Μά τί σκοπεύετε να κάνε-τε τώρα;

—Δεν...δεν έχω υπ' όψι μου ακόμη... Θέλετε να φάμε μαζί; Σας προσκαλώ εγώ. Διαθέτω ένα κονδύλι για έξοδα κινή-σεως...

—Ευχαριστώ πολύ, μίς Γκέ-ιτς, αλλά δεν μπορώ σήμερα ν' απομακρυνθώ απ' το γραφείο μου. Θα περάσω αναγκαστικά μ' ένα-δυό σάντουιτς...

—Καίμια! Άλλη φορά λοι-πόν;

—«Ισως.

«Η Ντόλλυ κι' η Γκράν είχαν φύγει κιόλας. Η Τζέν έβγαλε την πουντρίερα της, διώρθωσε λίγο το μακιγιάζ της κι' είπε ύστερα:

—«Ορεβουάρ λοιπόν. Θα ξα-ναϊδωθούμε γρήγορα, ελπίζω. Και βγήκε απ' το γραφείο, χτυπώντας πίσω της την πόρ-τα...

—Παράξενη κοπέλλα, είπε ο Χάρρυ.

—Γοητευτική! συμπλήρωσα εγώ.

—Εσένα Τζέι, θα σε ξε-κάνουν οι γυναίκες!

—Κι' υπάρχει ωραιότερος θάνατος απ' αυτόν;

—Σε προειδοποιώ ότι η Τζέν δεν είναι ελίκρινης μαζί σου.

—Αυτό το κακό τόχουν όλες οι γυναίκες.

—Ενώ την έχεις προσλάβει εσύ, εργάζεται συγχρόνως και για λογαριασμό της οικογενεί-ας Σούττον.

Σκέφθηκα μια στιγμή κι' ύ-στερα είπα:

—Πιστεύεις λοιπόν ότι...

—Πόσο άργεις να πάρης φωτιά! Ναι, πιστεύω πως μπο-ρεί κάλλιστα να βάλει αυτή η ι-

ΜΙΑ ΑΛΑΝΘΑΣΤΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

ΓΙΑ ΜΑ ΕΙΣΤΕ

ΠΙΟ ΩΡΑΙΑ

Σε μερικές μέρες αυτό το θαυμάσιο κερί δίνει στο δέρμα σας μια εντε-λώς καινούργια γοητεία.

«Εάν θέλετε και σεις να έχετε, αυτό το φράσκο και φωτεινό δέρμα, που δείχνει μια θαυμάσια υγεία, μεταχειρισθείτε το εξαιρετικό εκ-χύλισμα της καρδιάς των λουλουδιών. Ανακατωμένο με άλλες σπάνιες ουσίες, αυτό το πολύτιμο κερί, πωλείται με το όνομα Cire Asepline. Το αποτέλεσμα είναι αληθινά εκπληκτικό. Μπαίνοντας σταθερά μέσα στην επιδερμίδα, δράζει σε λίγες μέρες όλα τα ελαττώματα, όλες τις ακαθαρσίες, όλα τα νεκρά κύτταρα του δερματός σας. Χάρης στην ιδιότητα που έχει να μπαίνει βαθιά μέ-σα στην επιδερμίδα η Cire Asepline, κάνει να φανεί μια καινούργια επιδερ-μίδα, νεανική και φρέσκια. Εξομαλύνει το μαύρο στίγμα, τις κηλίδες και ακόμα τις φακίδες. Το δέρμα σας γίνε-ται φωτεινό και απαλό, σαν πέταλο ρό-δου. Είναι μια αληθινή μεταμόρφωση που δά ξαφνιάση, όλους που σας τριγυ-ρίζουν.

δια την βόμβα μέρ' στο αὐτο-κίνητό της, η ν' ανέθεσε αυτό-τη δουλειά σε κάποιον άλλον. Το είχα σκεφθώ κι' εγώ για μια στιγμή, αλλά το είχα ἀ-ποκλείσει, γιατί το βρήκα τε-λείως άπίθανο.

—Μά δεν βλέπω γιατί θά-θελε να με ξεπαστρέψη, εφό-σον δεν ξέρω τίποτε για την ύποψή! παρατήρησα.

—«Ισως να ξέρει κάτι, δι-χως να τόχνη αντιληφθώ. Πάν-τως, ο δολοφόνος ή η οικογέ-νεια Σούττον πιστεύει απόλυ-τα το αντίθετο! Αυτό είν' όλο. Υπάρχει κάτι που σου ξεφεύ-γει. Μά έχεις γόνιμο μυαλό, και θα το βρεις ίσως. Ελπίζω να μην είναι τότε πολύ άργα!

—Μά, Χάρρυ, τα ξέχασα, τα κοσκίνισα όλα, σ' αυτή την ιστορία. «Όσο κι' αν έστρω-πα το μυαλό μου, δεν κατάφελα σε τίποτε. Παραπατώ μέρ' στο σκοτάδι, όπως και στην άρ-χη. Θα επιμείνω όμως!

—Πολύ καλά. Μά σε παρα-καλώ να επικοινωνήσ μαζί μου κάθε ώρα, απ' όπου κι' αν βρί-σκεσαι. Θα μού τηλεφωνή-σω, στο γραφείο μου. Σου το ζητώ για το καλό σου, για να μπορούμε να σε προστα-τέψουμε.

—Προσπαθείς να με φοβί-σες;

—Δεν υπάρχει λόγος. Είσαι ήδη φοβισμένος.

—Ομολογώ πως δεν έχεις πολύ άδικο.

—«Ήσυχασε όμως, θάμαι πάντα είτοιμος να τρέξω να σε βοηθήσω, αν κάμης ό,τι σου πώ.

—Δεν υπάρχει λόγος να κο-πιάζω τόσο...

—Δεν είναι κόπος, αλλά εὐ-χαριστίσι. Στάσου τώρα να σου δείξω κάτι.

«Ο Χάρρυ άνοιξε ένα συρτά-ρι έβγαλε μερικές φωτογραφί-ες και τις άπλωσε πάνω στο στυπτόχαρτο. Πήγα κοντά και τις κύτταξα. Τις είχε τραβή-ξει ο φωτογράφος της αστυνο-μίας, κατά την εξέταση του πτώματος της Λάνας Σούττον στο νεκροτομείο.

Το θέαμα δεν ήταν καθόλου ευχάριστο. «Ενοίωσα ξαφνικά ένα σφίξιμο δυνατό στο στο-μάχι μου.

«Ιδιαίτερα ανατριχιαστική ήταν η φωτογραφία του λαιμού του θύματος, τραβηγμένη από πολύ κοντά. «Εδίεχνε τη γραμ-μή της τομής του κεφαλιού και τα τιμπετάκια που το συγ-κρατούσαν στη θέση του. Το σώμα δεν παρουσίαζε άλλα ση-μάδια εκτός από μια ελαφρεία εκχύμωση στον άριστερό ώμο.

«Ο Χάρρυ μούδειξε τη φωτο-γραφία με τα τιμπετάκια.

—Αυτό φανερώνει, μού εί-πε, ότι δεν είναι κανείς έρα-σιμτέχνης ο δράστης του έγ-κλήματος. Φαίνεται σαν δου-λειά ανισόρροπου χειρούργου!

—«Εχεις δίκιο... Μά γιατί άραγε, αφού της έκοψε το κε-φάλι, κούρσθηκε για να το ξαναβάλει στη θέση του;

—Θάθελα πολύ κι' εγώ να το ξέρω, απάντησε ο Χάρρυ άνασταναζόμενος. «Η μόνη ά-πάντησή μου, για την ώρα, εί-ναι ότι ώρισμένοι φρενοβλα-βείς άρέσκονται να επιδεικνύ-ουν την έπιστημη τους... Το έγκλημα δεν έγινε προφανώς στο Παλάτι του Γέλιου. Γιατί έψαξα παντού, αλλά δεν βρή-κα ούτε σταγόνα αίματος.

—Και το ματωμένο πόμολο του παραθύρου;

—Σου είπα πως δεν βρή-

κα ούτε το παραθύρο! Μά, κι αν το εύρισκα άλλωστε, δεν θα μπορούσε να μού προσφέρει σπουδαία στοιχεία.

—Υπάρχει μεταξύ των προσ-κεκλημένων κανείς πρώην χει-ρούργος ή μαθητευόμενος;

—Οχι. Εκτός αν μού εί-παν ψεύματα...

—Ούτε και κανείς συλλέ-κτης πολύτιμων πετρωδίων;

—Αυτή είναι μια καινούρ-για πλευρά του πράγματος, που δεν την είχαμε υπ' όψι μας όταν κάναμε την ανάκρισι. Δεν έβραμε τότε τίποτε για το λαφείρι. Ίσως θα χρειαστή-τώρα να τους ξαναανακρίνουμε όλους.

—Σκόπευα να το κάνω έ-γώ αυτό.

—Δεν έχω αντίρρηση... εί-πε ο Χάρρυ, μαζεύοντας τις φωτογραφίες.

Χτύπησε το τηλέφωνο, τη στιγμή εκείνη. «Ο Χάρρυ φύ-λαξε τις φωτογραφίες στο συρτάρι του και σήκωσε ύστε-ρα τ' άκουστικό.

—Πώς!... Πώς! φώναξε. Πότε έγινε αυτό; Μά εγώ σου είπα πη... φάνηκε ήλιος! Τώρα προσάρασε ν' άνακαλύ-ψω κανένα στοιχείο... Ενώ θα στείλω παντού μια τηλετυπι-κή έγκύκλιο.

«Εκλείσε το τηλέφωνο, γύ-ρισε σε μένα και μού εξήγησε λακωνικά.

—Ο Πούτλζ Μπλάκ έξαφα-νίσθηκε!

ΙΔ'

Σε 20 λεπτά της ώρας, εί-κα τελείωσε την υπαγόρευσι του ρεπορτάζ μου για την πα-ράξενη εξαφάνισή του Πούτλζ Μπλάκ. Μή θέλοντας ν' άκού-ση ο Χάρρυ όλα όσα σκόπευα να διηγηθώ, είχα καταφύγει στον τηλεφωνικό θάλαμο ενός κοντινού πρατηρίου βενζίνης.

Στο τέλος σχεδόν της άση-γής μου, ο Τίππυ διέκωψε την υπαγόρευσί μου για να μού δώρη τις οδηγίες του:

—«Έκαμες καλή δουλειά. Τζέι, μού είπε. Τώρα πρέπει ν' άσχυλθής με τον κατάλογο των προσκεκλημένων στο πάρ-τυ. Η Βίλμα χαλάει τον κό-σμο για να μη τους ένοχλή-σουμε. Αλλά δεν είναι δυνα-τόν. Προσπάθησε, αν μπορείς, να τους δεις όλους, χωρίς να το μάθω αυτή.

Είχα ωστόσο άλλα σχέδια, πιο επείγοντα. Ζήτησα πρώτα στο τηλέφωνο τη Τζέν, αλλά δεν τη βρήκα. Άρχισα ύστε-ρα να σχηματίζω τον άσθιμο τηλεφώνου του «Βήματος», για να πώ δυό λόγια στη Ντόλλυ. Αλλάξα όμως άμέσως ιδέα.

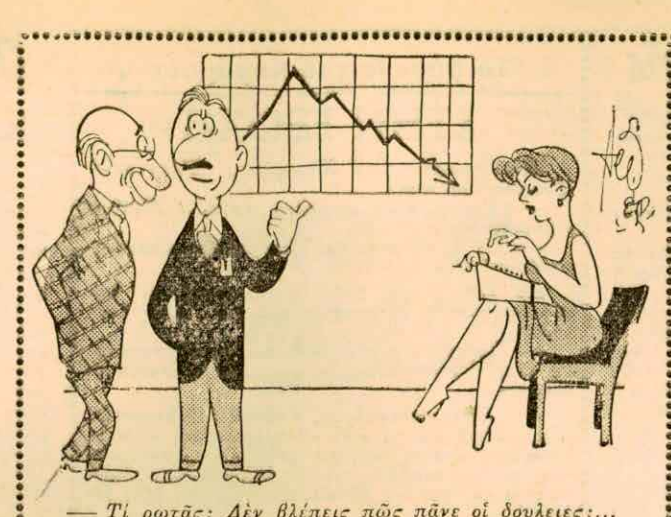
«Ηταν μεσημέρι περίπου, ό-ταν έφτασα στο μπαρ «Λού-σεϋ». Παράγγειλα ένα διπλό ούισκυ κι' άρχισα ύστερα να φλυαρώ με τρεις ήθοποιους, που είχαν έρθει απ' το αντι-κρινά στούντιο της R.K.O. Με πείραζαν όλοι για το ντετε-κτιδικό μου ταλέντο...

«Όσο πλησίαζε η ώρα του φαγητού, το μπαρ γέμιζε κό-σμο.

Πρόσεξα την Πωλέτ Γκάις, κι' αυτό μού θυμίσε κάτι που είχα ξεχάσει τελείως: ότι δη-λαδή μού είχε πει αυτή πως ο καθάριος της Λάνας Σούτ-τον στο πάρτυ της Βίλμας ή-ταν ίσως ο Μίκε Λέντνερ.

Μά μού είχα λοιπόν τα μυ-αλά μου; Πώς άφαινα να μού ξεφύγουν κάτι τέτοια πρά-γματα;...

«Αφού παράγγειλα και δεύ-τερο ούισκυ, πήγα στο τηλε-

—Τι ρωτάς; Δεν βλέπεις πως πάνε οι δουλειές;... (Του Άρχελαου)

φωνο και ζήτησα το Μίκε Λέν-τνερ, στα στούντιο Σιλδε-στάιν. «Η γραμματέως του με πληροφόρησε πως είχε πάει να φά, αλλά δεν θ' άργούσε να γυρίση, γιατί είχε ένα ραν-τεβού στη 1 και τέταρτο.

—Ευχαριστώ, είπα. Θα τον δώ στο γραφείο του.

Πριν καθήσω στο τραπέζι, τηλεφώνησα στο Χάρρυ, όπως είχαμε συμφωνήσει. Είχε βη-έξω. «Αφισα παραγγέλια να του πούν που βρίσκόμενα κι' ότι στη 1½ θα πήγαινα στα στούντιο Σιλδεσταίν.

«Έφαγα βιαστικά, άδειασα μια υποτίλια μύρα και ξεκί-νησα έπειτα για το γραφείο του Μίκε Λέντνερ.

Τα στούντιο Σιλδεσταίν ά-ποτελούσαν δυό ολόκληρα οικο-δομικά τετράγωνα, μεταξύ Μέλροζ και Σάντα Μόνικας. «Ο θυρωρός μού είπε πως με περίμεναν. Ακολουθήσα ένα μακρύ διάδρομο, διακοσμητή των γραφείων. Το γραφείο του Λέντνερ βρισκόταν στη βορει-ανατολική άκρη.

«Ο κύριος Μέντφορντ; με ρώτησε μια κομψή και άσχη-νη γραμματέως.

—Ολόκληρος.

—«Ο κ. Λέντνερ έχει μια συνομιλία. Σας παρακαλώ ό-μως να μητέ άμέσως.

Και μούδειξε μια πόρτα, προς τα δεξιά.

Το γραφείο του Λέντνερ έ-μοιαζε μάλλον με μια κομψή έ-ρωτική φυλά, παρά μ' ένα με-ρος προωρισμένο για σοβαρή

έργασία. Είχε επιπλα ελαφρά κι' ανοιχτόχρωμα, αρκετές κα-ρέκλες πολύ χαμηλές με διά-φορα χρώματα, ένα παχύ γαλί και κάμπισες. Ζωγράφωμες γλάστρες.

«Ο Λέντνερ ήταν ένας άν-τρας νέος, μικροκαμωμένος, παγουλός, φαλακρός κι' άλας, με μια φυσιογνωμία κουκλι-στική. Ξετρώπωσε πίσω από ένα τεράστιο άσπρο γραφείο και μού φώναξε:

—Καλημέρα Τζέι! Είμαι πολύ ευχαριστημένος που σας βλέπω.

Δώσαμε τα νέρια. Τότε μό-νο πρόσεξα τον «Ορας Μάν-νινγκ, που καθόταν σε μια γα-μψη πολυθρόνα, κοντά στο γραφείο.

«Ο Μάννινγκ ήταν μια άπο-τελούσαν δυό ολόκληρα οικο-δομικά τετράγωνα, μεταξύ Μέλροζ και Σάντα Μόνικας. «Ο θυρωρός μού είπε πως με περίμεναν. Ακολουθήσα ένα μακρύ διάδρομο, διακοσμητή των γραφείων. Το γραφείο του Λέντνερ βρισκόταν στη βορει-ανατολική άκρη.

«Ο κύριος Μέντφορντ; με ρώτησε μια κομψή και άσχη-νη γραμματέως.

—Ολόκληρος.

—«Ο κ. Λέντνερ έχει μια συνομιλία. Σας παρακαλώ ό-μως να μητέ άμέσως.

Και μούδειξε μια πόρτα, προς τα δεξιά.

Το γραφείο του Λέντνερ έ-μοιαζε μάλλον με μια κομψή έ-ρωτική φυλά, παρά μ' ένα με-ρος προωρισμένο για σοβαρή

—Θαύμα! φώναξε ο Μάν-νινγκ. Ένας δημοσιογράφος να μη ήταν να πη... «Ανα-φύω το καταπληκτικό αυτό γεγονός στην Άκαδημία των Έπιστημών.

Σκάσαμε όλοι στα γέλια. Τελειοπόντων, αυτός ο άνθρω-πος δεν έννοούσε να σοβαρευ-τή ποτέ του!

—Μίκε, είπα ύστερα στο Λέντνερ, να με συγχωρήτε που σας ένοχλώ στη δουλειά σας. Θάθελα όμως να μιλήσουμε λι-γάκι ιδιαίτερα.

—«Α, δηλαδή εγώ είμαι ά-νεπιθύμητος! διαμαρτυρήθηκε ο Μάννινγκ. Δεύτερη προσβολή εναντίον μου. Αποσυρμαι, κύριε, και θα σας στείλω τους μιστούς μου.

Και σήκωθηκε, με ύφος κω-μικής άδίστοπρασίας. Πρόσεξα ότι δεν ήταν πια εύκιντος σαν άλλοτε. Τα 55 χρόνια του άρ-χιζαν να τού φαίνονται...

—Μη βεγείτε, «Ορας, τόν σταμάτησε ο Λέντνερ. Μπορεί-τε ν' άκούσετε και σεις ό,τι έ-χουμε να πούμε με τόν Τζέι.

—Έν τάξει, φίλε μου! Εί-σαι ένα αληθινό διαμάντι. Εί-σαι...

—Αφίστε λοιπόν τη φλυα-ρία, τόν διέκοψε. Έχω πολ-λές δουλειές. Μη με χάσετε!

—Καλά, καλά, σωπαίνω! Δεν θα βγάλω άχνα πιά...

—Ανοψά ένα τσιγάρο και είπα:

—Μπορείτε, Μίκε, να μού προσφέρετε μια μεγάλη ύπη-ρεσία. Πείτε μου: έσείς πήγα-τε τη Λάνα Σούττον στο πάρ-τυ της Βίλμας; Επιδιωχό να μάθω όλες τις λεπτομέρειες.

«Ο Λέντνερ έδειξε κάποια ά-μνηστία. «Υστερα όμως όπλι-σθηκε με το ώραιότερο χαμό-γελό του κι' απάντησε:

—Μά Τζέι, τάχουμε πη όλ' σιτά δια υπαρκόν με τόν αστυ-νόμο Πόουελ! «Οχι, δεν συνά-δει με εγώ τη Λάνα σ' αυτή τη δεξίωση. Απλώς και μόνο τη βρήκα εκεί και πλούσησα λιγά-κι μαζί της. Τίποτα προσό-τερο. Με ρώτησε πότε θ' άγι-γα το επόμενο φίλυ μου κι' εγώ της είπα τη γνώμη μου γι' αυτήν. Αυτό είν' όλο.

—Ποιος την έπληε λοιπόν στο πάρτυ;

—Δεν έχω ιδέα! Μά γιατί αυτή η άνακρίσις; Όπως σας είπα...

—Ναι, ξέρω, ξέρω! Σας έ-χει ρωτήσει ήδη ο Πόουελ. Πρόκειται όμως τώρα να επα-ναληφθώ έξ άρχης η άνακρίσι για όλους.

—Καλή επιτυχία! μού εύχέ-θηκε ειρωνικά ο Μάννινγκ.

«Ο Μίκε έσκυψε μπροστά κι' άκούμπησε τους άγκυρες στο γραφείο του.

—Μήπως τυχόν με θεωρείτε ύποπτο; ρώτησε ξανά.

—«Οχι περισσότερο απ' ό-λους τους άλλους προσκεκλη-μένους. Πρόκειται για μια ά-πλη διατύπωση, Μίκε. Συμ-βαίνουν αυτά τα πράγματα στις αστυνομικές έρευνες.

—Δεν πάτε να σας κυτά-ξη κανένας γιατρός; είπε θυ-μωμένος ο Λέντνερ.

—Αυτό άκριδώς ζητάμε: έ-να γιατρό. Μόνον ένας ά-νισόρροπος γιατρός θα υπο-ρούσε να κόψη τόσο τέλεια το κεφάλι της Λάνας και νά το ξανακολλήση ύστερα στο κορ-μί της.

—Οπωσδήποτε, σας το έα-ναλόω: εγώ δεν ξέρω τίποτε. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Εξοφλούσατε το μίσθον των χρηστών σας εις τον μηνιαίον δίκον εμπιστοσύνης

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

ΚΟΠΤΙΚΗ ΒΑΠΤΙΚΗ

ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ

ΒΙΚΤ. ΟΥΓΚΟ 48-48*

(Πλάτων Ομόνοιας)

ΤΗΛΕΦ. 56.603

Για θέματα παλαιών άρθρων, παρ'έννοιαν, άνακρί-ση, ήπατα, ήπατα.

Στι πλέον διδύκται ή ΓΑΛΛΙΚΗ δια σφίγναι

Δεχόμενα και ΕΞΩΤΕΡΙΚΕΣ

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ

ΠΡΟΤΥΠΟΣ ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΟΙΚΟΚΥΡΙΚΗ ΚΑΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ

ΣΧΟΛΗ ΘΗΛΕΩΝ

Προσόντα είσαγωγής: ΑΠΟΛΥΤΗΡΙΟΝ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ.

«Η υποδειγματική λειτουργία της Σχολής κατά τα παρελθόντα σχολικά έτη, απέσπασε την έμπιστοσύνη των γονέων και κηδεμόνων ως και τα συγγαρήτρια των έπιστημων και του Τύπου.

Εγγράφαί και πληροφορία εις την Γραμματείαν των Τεχνικών και Επαγγελματικών Σχολών «Ο ΗΦΑΙ ΣΤΟΣ» Μιχ. Βέδα 8β. Τηλ. 52-502 καθ' έκαστην 9 —12 π. μ. και 5—8 μ. μ.

Οι Ηρωίδες της Έφταλίας

Στην Εύρωπη

Αρσούτι υπαρούτι ή Έφταλία ήλεγε στον άντρα της :

— Έγώ, Νικολάκη μου, δεν θα το νταγιαντίσω κι' έφτε να μου στέλνη ή λωλοφαντασμένη ή κασινή κατ - ποστάλ με την πόστα και να μου γράφει «Χαιρετίσματα απ' τη Ρόδο». «Φιλιά απ' το Λουτράκι» κι' ύστερα από λίγες βδομάδες, όταν ξεκουμπιστή κι' έρθη πίσω, να με ρωτάει στο κοινομαμένο ή φασμακόστημ και να μου λέει : «Ήδοι, καλέ Φταλία, αλήθεια, δεν πήγες έξω;»

— Έκείνη την στιγμή έλα στη θέση μου, σαν θα μου ασκοντάση πως πήρε υπάνια στα Μέθανα, πως αλώνισε τσ' Άν, Αντρέδες, και τὰ Μεγάλα Πεύκα : Τί θές να τσι πώ : Για τὸ τσιτσιμπιό που με τρατάειζες στο καφε-
νεδάκι του μαγαλά ή για τσι ποπονό-
σποροι, που κάθε βράδυ τρώγαμε στο ντουσεάκι, άνεκοφούδα :

— Βρέ γυναίκα, μουμούοιζε ή Νικολάκης, κατά τὸ πάπλωμα, τὸν ποδα-
ριών μας τ' απλώμα...

Μὰ ή Έφταλία τὸ βιολί της :
— Έγώ αὐτὰ ἄντρα μου, τ' ἀκούω βερεσέ... Φέτο ἔγω σκοπὸ νὰ τὴν ἐκδι-
κῶ, νὰ βγάλω τ' ἄντι μου... Θὰ κλεί-
σω τὸ σπῆτι καὶ θὰ πῶ στὴ γυναικογει-
τονία πως φεύγουμε ταξίδι. Κι' ἐγὼ θὰ
σὲ πάω κουφὰ νὰ πάμε στὴν κουμπά-
ρας μου στὴ Ποδαράδες!

Ποάνιατι, σὲ λίγες μέρες ἔαφάνι-
σθηκε, καὶ μαθεύτηκε πως πῆγε με τὸν
Νικολάκη τσι γιὰ ἕνα μῆνα ἔξω.

Αὐτὸ ἐκείνη τὴ στιγμή ἀνίστανε τὰ
βάσανα, καὶ τὰ καδιοιντῆτια τοῦ Νικο-
λάκη, γιατί ή Έφταλία τὸν περιώριζε,
Κλείστηκε ὁ φουκαρὰς κι' οὐτὸ τὸ κα-
τῶφι δὲν δασκεύοιζε, μὴ τὸν δὴ κα-
νένα μάτι καὶ οὐκ ἐλευθεύει. Μόνον στὴν
τοτάσα τὸν ἤγαζε ἀπὸ τὸν μεσημέ-
ρι, τσιτσίτι γδύτο κι' αὐτὸ γιὰ νὰ πάει
τὸ κορμὶ του τὸ ἡλιοκαμένο κολόδι.

Καὶ γιὰ νύχθ γιροποτιστὲς ἀδοεί-
ξεις καὶ νὰ πιτύνη τὸ κὺλπο της, φῶ-
ναζε ή πανούργα ἕνα φωτογράφο καὶ
τοῦπε :

— Θέλω νὰ μὰς κάνης τουρλοῦ-
τουλοῦ πολιτῆδες. Μιὰ πόλιν με ὑα-
νί... Μιὰ πόλιν νύχθ ἀπὸ πίσω μας
βουά. Μιὰ μέσα σὲ βάσκα καὶ μιὰ σὲ
ἀναποδογυρισμένο τζιτ...

Μ' αὐτὰ καὶ γίλια δυὸ ἀπαραίτητα
μικροσυνεννιὸν γονλάδια, δοτσάκα, γι-
πέδες, γκλίτσες, τσανάκ - τσουμπλέκια,
καὶ τέλος με σκοτισμένα οὐνά καὶ
κουμένα μούστα ἀπὸ τὸ κουραστικὸ
δὴθεν ταξίδι τους, γύρισε ή Έφταλία
μετὰ ἕνα μῆνα σπῆτι της. Καὶ με κο-
κεταρία καλοκοσιμίσσας, ἀνίστα νὰ
δουλεύη τὴν κασινὴ τσι ή μενάλην κα-
ταφετῶ :

— Ποῦ νὰ στὰ λέω, κουντούντισα
στὴν ἔξω! Νὰ δὴς τὸ Νικολάκη μου,
ἀράπης ἐνί... Ὅπου πῆγα, μ' ἔβγα-
νε μὴ στὰξ καὶ μὴ βρόξ. Φυσούσανε τὴ
γῆ νὰ πατήσω! Τσιτσιμιόνης, τεμενάδες
δεδιά, ξεοδά που νὰ με κάτσουνε δὲν
έξανε!

Καὶ δεινύοντας τσι φωτογραφίες παῦ-
κανε στὴ Ποδαράδες συνένισ :

— Αὐτὴ ἐδῶ μέσα στὴ Βάσκα εἶνε
στὴ Μύκονο! Ἐτοῦτὴ με τὸ σπασμένο
βελουστὲτ στὸ Εὐλόκαστρο. Αὐτὴ με
τὰ βουὰ ἀπὸ πίσω μου, στὴ Βυτίνα!

Καὶ μ' ἕνα περφορντικὸ υφοφασμὸ
πρόσθεσε :

— Οὐάα καλὰ, ἀλλὰ ή Έλλάδα εἶνε
μιὰ υπουκιά! Γι' αὐτὸ τοῦ χρόνου θὰ
πάω στὴν Εὐρώπη!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τὰ βάσανα τοῦ Καραμπέτ

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

Μπαϊλντισμένος ὁ Καραμπέτ, ἔλεγε στὴν
Σουρπουτίτσα του :

— Ἐμένα φέτο χαμφίνι πῆνε! Μπάνιο
γινιτελοῦμ!...

— Κι' ἐγὼ μπε, τοῦ εἶπε ἐκείνη, μπαρου-
χανές σώμα μου εἶνε!...

Κι' ἔτσι με μιὰ χαντάζα λεωφορεῖο κι' ἕνα
σύνγεφο σκόνη ξεκίνησανε γιὰ τὸν Ἅγιο Ἀν-
τρέα.

— Προχωρεῖτε στὸ διάδρομο νὰ ἐξυπηρετη-
θῇ ὅλος ὁ κόσμος!... ξελαργυγίζεται ὁ εἰσπα-
κτορας.

— Αἶντε μπακαλοῦμ, ἀπαντὰ ὁ Καραμπέτ.
Ἐσὺ τέλεις ζορ - ζορινὲ νὰ κλωτσούμε, νὰ κουν-
τουλούμε πλαινὸι μας, νὰ καθαλούμε μπροστινοὶ
μας, κι' ἔτσι γιὰβὰς - γιὰβὰς ἀπὸ μπροστινὴ πόρ-
τα δὲν νὰ βγοῦμε! Μποῖλε ξευπρέτησι, ξέικ ὁλ-
σούν!...

Κι' ή Σουρπουτίτσα φουσούσε καὶ ξεφουσούσε
κι' ἔλεγε :

— Βαί, βαί, αὐτὸ ἐκτρομὴ τραγωντία, κο-
ροιντία εἶνε! Κουτρουβελιστήκα, ζαλίστηκα,
ζουλιστήκα, ξεφλουδίστηκα, πρηστήκα!...

Κι' ὁ Καραμπέτ γιὰ νὰ τὴς δώσῃ δίκην,
φωνάζει :

— Χὰν βάρ, γιὰβροῦμ. Οὐλοῖ ἐντὼ μέσα
κουλουδάα εἶνε! Νταρντάνες, νταμτζάνες, ρά-
τσες, σάτσες, νάβλον κάλτσες, φωνές φιλ-
τσες!... Ἀγούια με λιγοῦρες, κορίτσια με φα-
γούρες... Ποροφολάδες, μαντραχαλάδες, κρε-
μανταλάδες, κλεφτοκοττάδες, ἔλεμίδες, ρεμπε-
σκίδες, ἀσκέρι τουρλοῦ - τουρλοῦ!...

Τέλος με τὰ πολλὰ βάσανα φτάσανε. Ἐκεῖ ὁ
ἥλιος σὺν πυρωμένο σίδερο πέφτει πάνω στὰ
καυκάλα τους.

ή Σουρπουτίτσα βράζει, ἀναστενάζει, μπα-
φιάζει καὶ τοῦ φωνάζει :

— Ἀνὰν, Καραμπέτ, ἐντὼ, μπε, τουπελῆ-
δες, ζουπελῆδες βουτάνε, σέξερκο μου μνίγες
ἀκουμπάνε, μπράτσα μου μαμουνία τσιμπάνε,
μερμηγκία πάνω - κάτω γαργαλάνε, πλάτη μου
καπαλίζεται, κοιλία μου ξεροτηγανίζεται. Βα-
λάι - μπιλὰι σίγονορα τ' ἀνάρουμε, τὰ λυσάξου-
με, τὰ συγκάψουμε!...

Γι' αὐτὸ σκέφθηκαν νὰ μὴν καθίσουν στὴν
ἀκροθαλασσία, ἀλλὰ νὰ πάνε πιο μέσα, στὴν ἡ-
χία. Ἐκεῖ τὰ νεῦρα τους νὰ ξεκουράσουνε, νὰ
λακιορτένουνε με τὰ δένδρα, καὶ τὰ πουλιά, καὶ
νὰ ξαναβροῦνε τὸν ἑαυτὸ τους. Δυστυχῶς κι' ἐ-
κεῖ ἀκόμα ἦταν χειρότερα, κι' ὁ φουκαρὰς ὁ Καρα-
μπέτ ἀπελπισμένος ξεφάνισε :

— Ἐντὼ, μπε, νταά φενά εἶνε : Γαῖντοῦ-
ρια γκαορίζου, ὄρνιτες κακαρίζου, γουρουνία
στριγγλίζου, σκυλιά γαυρίζου, γουντῆ σκορ-
νταλιά κοπανίζου, παιντῆ μουσαφιρῆδες πε-
τροβόλανε, καφεὲν μέσα τζεντζερίδες χτυπολο-
γάνε, γκαροσνία γκουστουράνε!...

— Ἀνὰν, ἀνὰν! ξεφάνισε ή Σουρπουτίτσα.
Τραμπουκ - τραμπουκ ἰσπίτι μας, γουζούρι μας
πίσω γινιτελοῦμ, γατακὶ μου ἀρίδα μου - μαρι-
δα μου νὰ ξεπλώσω!...

— Μπούντα ὁλοῦν! εἶπε ὁ Καραμπέτ καὶ
τρέξε να πάρουν τ' αὐτοκίνητο.

— Ἐδῶ, ἀφεντικὸ, δύο θέσεις θέλουμε γιὰ
νὰ φύγουμε!... λέει ὁ ἕνας εἰσπαράκτορας.

— Μὴν πᾶς μ' αὐτὸ, φωνάζει ὁ ἄλλος, γι-
ατὶ στὸ δρόμο θὰ μείνεις ἀμανάτι!...

Καὶ μέσα σ' ἐκείνη τὴν μεγάλη κοκκορέν-
τσα, ἕνας τρίτος τὸν ἀπάει ἀπ' τὸ μανίκι.

— Γιαβὰς, μπε, σακάκι μου τὰ σκίσης!...

Μὰ τὰ εἰσπρακτοράκια, λυσασμένα, τραβοῦ-
νε μιὰ τὸν Καραμπέτ καὶ μιὰ τὴ Σουρπουτίτσα
καὶ σκοτίζουν :

— Μὴ τὸν ἀκούς, υπάρμπα, τ' ἀμάξι του
ἀντεροβγάλτης εἶνε! Ἀντὲρά σου μέσα παπού-
τσια σου θὰ κατεβούν!...

Καὶ τὸν ζουλούσανε καὶ τραβούσανε τὴν
Σουρπουτίτσα. Κλωτσασκοῦφι τοὺς κάνανε.

Τέλος, ὅλους μαζί, ἀλλὰ μάλι ἕνας περαστι-
κὸς χωροφυλάκας τοὺς κουδάλισε μέσα, κακὴν
κακῶς!

— Βαί, βαί! ἔλεγε τὸ βράδυ ὁ Καραμπέτ
στὸ μαγαλά. Αὐτὲς οἱ ξεοδάδες... ξεοδάδες εἶνε!
Φτοῦ, ἀλλάχ, μπελανδερσιν!...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οἱ ἰδιοτροπιές τοῦ Πελοπιδά

Κηπουρική

Ἄλλο γούμερο πάλι ἐτοῦτο! Μάλι-
στα σὲ σένα τὸ λέω, ἀγαπητέ μου. Τί
θα γίνῃ μ' αὐτὴ τὴ δουλειά, τέλος
πάντων : Ἐσὺ δὲν εἶσαι ἄνθρωπος. Εἴ-
σαι κινούμενος βοτανικὸς κήπος.

Τὴ μιὰ μέρα μὰς ἐμφανίζεσαι με
δυὸ γλάστρες. Τὴν ἄλλη με τρεῖς σακ-
κούλες σπόρους. Τὴν ἄλλη με πέντε
σακκούλες λιπάσματα. Τὴν ἄλλη με
δυὸ τσουβαλάκια καστανόχωμα. Τὴν

ἄλλη με τρία μυσπη-
ριώδη υπουκάκια.
Κι' ἕναν ψεκαστήρα.
Τὴν ἄλλη με κλα-
δευτήρια, φτυσρία
καὶ λοιπὰ ἐργα-
λεία. Τὴν ἄλλη με
πέντε δέντρα ἐν νη-
πιακὴ καταστάσει.

Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ
εἶδη τὰ κουβαλὰς
καὶ τὰ ἐναποθέτεις
«προσωρινῶς» στὸ
γραφεῖο, ποῦ κον-
τεύει νὰ μεταβληθῇ σὲ ἀποθήκη ἀγρο-
τικῶν εἰδῶν. Καὶ τὸ μόνο ποῦ δὲν κου-
βάλλεσαι ἀκόμα στὸ γραφεῖο, εἶναι κα-
νένα κάρρο κοπριά — μετὰ συγχωρή-
σεως.

Τί θα γίνῃ, λοιπόν, μ' αὐτὴν τὴ φρι-
καλέα κατάστασι; Πῶς; Ἐχεις κήπο;
Τρομάρα νὰ σοῦρῃ. Κήπο τὸ λές μω-
ρε αὐτὲς τίς τρεῖς πῆγες οἰκόπεδο ποῦ
ἔχεις γύρω ἀπὸ τὸ σπῆτι σου; Σὲ βλε-
πει κανεὶς με τὴν ἐργαλεία, τὴν
σακκούλες καὶ τὴν ῥίζες καὶ νομί-
ζει πως ἔχεις κανένα ἀπέραντο τσιφλί-
κι ἀπὸ κείνα ποῦ ὑπόκεινται εἰς ἀπαλ-
λοτριώσιν. Διότι, διαρκῶς σὲ δουλειὰ
βρίσκεσαι. Ἐνῶ τοῦ λόγου σου φυτεύ-
εις καὶ ξεφυτεύεις καὶ ξαναφυτεύεις καὶ
ξαναξεφυτεύεις καὶ δὲν ἀνίσεις αὐτὴ τὴν
ἐρμη καὶ διψαλέα ἔκτασι τῶν τριῶν
τετραγωνικῶν πηχέων νὰ βρῇ μιὰ βδο-
μάδα ἡσυχίας.

Καὶ τί θές καὶ βασανίζεσαι συνεχῶς
με αὐτὴν τὴν παληοδουλειά, ἀνθρωπέ
μου; Πρὸς ποῖον σκοπὸν; Ὅριστε; Θέ-
λεις νὰ ἔχης φρούτα ἀπὸ τὸν κήπο σου
καὶ ἄνθ; Τί φρούτα, μαρὲ, θὰ σοῦ ἀ-
ποδώσουν τὰ πέντε παληοδέντρα ποῦ
ἔχεις φυτέμῃ στὴ μάντρα σου; Εἴκο-
σι, ὀκάδες; Τριάντα; Αἶντε νὰ σοῦ
βάλω σαράντα. Καὶ γι' αὐτὲς τίς σα-
ράντα ὀκάδες, παιδεύεσαι χρόνια, ἐρη-
με, καὶ φυτεύεις καὶ κλαδεύεις καὶ σκα-
λίζεις καὶ ποτίζεις καὶ διαρκῶς μ' ἔ-
ναν ψεκαστήρα στὸ χέρι εἶσαι, γιὰ νὰ
πολεμάς με τίς καμπίες καὶ τίς με-
λίγκρες, με τὰ μαμουνία καὶ τὰ σκου-
λίκια καὶ παλεύεις μες στὰ χῶματα
καὶ σοῦ πιάνεται ή μέση καὶ σοῦ κόβου-
νται τὰ γόνατα καὶ ξεδεύεις τίς ὥρες
σου ἀδίκως : Δυστυνισμένε.

Καὶ θέλεις νὰ ἔχης καὶ ἄνθ! Ἄνθ!
μὴ θέλεις, ὅταν τὰ ἀνθοπωλεῖα πι-
γύονται στὸ λουλοῦδι καὶ περνᾶνε ἀκό-
μα καὶ γαϊδουρία ἀνθοφορμένα. Καὶ
νὰβγαζες κανένα λουλοῦδι, ὅς πῆγαινε
στὸ διάβολο. Ἄλλὰ ἐσὺ ὅλο παροπα-
νίσαι ὅτι σοῦ ξεραίνονται οἱ λουλου-
διές. Μιὰ φορά καὶ μόνη ἦρθε με ὁ
φως θριάμβου στὸ γραφεῖο κι' ἔφερε
ἕνα γαυφάλο ποῦ τὸ ἐπέδειξες ὑ-
περηφάνως με τὴ δῆλωσι : «Αὐτὸ εἶνε
ἀπὸ τὸν κήπο μου». Καὶ ἦταν ἕνα πα-
ληγοαράφωλο, ἀσθενικὸ, ὠχρό, υποσι-
τισμένον, σαφρακισμένον, ἐτοιμόδορο.

Λοιπὸν μὴν ἐξαντολμῇς νὰ φέ-
ρης ἐδῶ μέσα καστανόχωμα, κοκκινό-
χωμα, ρίζες, δέντρα, σπόρους, λιπά-
σματα καὶ ἐργαλεία, γιατί θ' ἀρπάξω
καμμιὰ ὥρα τὸ κλαδευτήρι καὶ δὲν ξέ-
ρω τί θὰ γίνῃ. Ἐκτὸς ἀν ἀποφασίσω
νὰρῶ καμμιὰ νύχτα στὸν κήπο σου
καὶ σοῦ ξεροκλώσω μέχρι καὶ τίς τσου-
κνίδες ἀκόμα. Γιὰ νὰ ἡσυχάσης κι' ἐ-
σὺ κι' ἐμεῖς. Αἶ. μὰ δὲν ὑποφέρεσαι
—

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Δραματικὸ διήγημα

Τὸ σκοτάδι εἶχε ἀρχίσει ν' ἀπλώνεται στὸ δάσος, ὅ-
ταν ὁ Μισέλ γύρισε στὴν καλύβα. Ἐβγαλε ἀμέσως
τὸ ὅπλο καὶ τὸ σακκιδίό του καὶ τὰ βάλε στὴ γωνιά.

Ὁ Γκιγιώμ, ὁ ἀδελφός του, μόλις εἶχε ἀπαντήσει
στὴν «καλησπέρα» του. Ἄλλ' ἔπει-
τα ἀπὸ λίγο, σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέ-
σι του, ἔρριξε ἕνα κουτσούρο στὴ
φωτιά καὶ, πηγαίνοντας κοντὰ στὸ
Μισέλ, τὸν ρώτησε :

— Εἶδες τὴ Σὺλβια;

Κι' ὁ Μισέλ ἄρχισε νὰ τοῦ
χτυπᾷ με λύσσα, ὥσπου
τὸν εἶδε νὰ σωριάζεται στὸ
πάτωμα νεκρός...

— Τὴν εἶδα, ἀπάντη-
σε ὁ Μισέλ.

— Σοῦ μίλησε!

— Καὶ βέβαια μοῦ μίλησε... Κουβεντιάσαμε ἀρκετὴ
ῥα μαζί... Ἀλλὰ γιατί στραβομουτσούνισες;...
Νομίζω πως εἶναι καιρὸς νὰ βάλῃς μυαλό... Τί θέλεις
νὰ γίνῃ ἀπὸ τὴν ἀρέσει;... Γιατί, βέβαια, δὲν χωράει
ἀμφιβολία γι' αὐτὸ...

— Τὴν ἀρέσεις; εἶπε ὁ Γκιγιώμ. Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε!

— Τί πάει νὰ πῇ θὰ τὸ ἰδοῦμε; φώναξε ὠργισμέ-
νος ὁ Μισέλ. Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ ξαναμιλήσης γιὰ τὴ
Σὺλβια... Μ' ἀκούς;... Δοκίμασαμε κι' οἱ δύο τὴν τύχη
μας. Ἐ, λοιπόν, αὐτὴ προτιμᾷ ἐμένα...

Ὁ Γκιγιώμ δὲν ἀπάντησε.

Οἱ δύο ἀδελφοὶ κάθισαν σὲ λίγο στὸ τραπέζι γιὰ
νὰ φᾶνε.

Σ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ φαγητοῦ, δὲν εἶπαν λέξι
οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος. Μὰ ὅταν ἦρθε ή ὥρα γιὰ
νὰ κοιμηθῶνε, καθέννας τοὺς πῆρε τὸ μαχαίρι του κά-
τω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι του.

Τὸ ἄλλο πρωῒ, ὁ Μισέλ ἔφυγε ἀπὸ τὴν καλύβα. Ἄλ-
λὰ ξαναγύρισε σὲ λίγο σὺν βολίδα.

— Ἡ Σὺλβια ἔξαφανίστηκε! φώναξε στὸν ἀδελφὸ του,
ποῦ ἐυριζόταν ἐκείνη τὴν ὥρα.

— Μπᾶ! εἶπε ὁ Γκιγιώμ καὶ συνέχισε τὸ εὖσιμά του.

Ἐπειτα ντύθηκε καὶ ἐτοιμάσθηκε νὰ φύγῃ.

— Δὲν μπορῶ νὰ σὲ βλέπω νὰ κᾶνης ἔτσι, εἶπε στὸν
ἀδελφὸ του, ὅταν ἔφτασε κοντὰ στὴν πόρτα. Μοῦ δί-
νεις στὰ νεῦρα!...

Ὁ Μισέλ ἀνστενάζει.

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πως ἔφυγε ή Σὺλβια, εἶπε.

— Ἀλλὰ θάφυγε μαζί με τὸν ἀγαπημένο της, τοῦ
ἀπάντησε με εἰρωνικὸ ὕφος ὁ ἀδελφός του. Πόσο σὲ λυ-
πάμαι, σ' ἀλήθεια! Φανταζόσουν, λοιπόν, πως σ' ἀ-
γαποῦσε;...

Τὴ στιγμὴ ποῦ ὁ Γκιγιώμ διασκέλιζε τὸ κατῶφι γιὰ

νὰ φύγῃ, ὁ Μισέλ τοῦ φώναξε:

— Ποῦ πᾶς;

— Δὲν σ' ἐνδιαφέρει, ἀπάντησε ὁ Γκιγιώμ. Πᾶω στὴν
πόλι γιὰ νὰ ξεσκάσω... Δὲν φαντάζομαι νὰ νομίζης πως
μοῦ εἶναι εὐχάριστο νὰ βλέπω τοὺς μορφασμούς σου...

— Θάρῶ μαζί σου, εἶπε ὁ Μισέλ. Δὲν μπορῶ νὰ
μείνω μόνος μου ἐδῶ μέσα!

— Πῆγαινε ὅπου θέλεις, τοῦ ἀ-
πάντησε ὁ Γκιγιώμ. Τί νὰ σὲ κά-
μω μαζί μου; Θὰ μοῦ χαλάσης
τὸ κέφι μου!...

Κι' ἔφυγε ἀμέσως χωρὶς νὰ δώ-
σῃ προσοχὴ στὶς φωνές τοῦ ἀ-
δελφοῦ του, ποῦ τὸν παρακαλοῦ-
σε νὰ τὸν περιμένῃ.

Τὸ βράδυ γύρισε ἀργά. Καί,
τὸ ἄλλο πρωῒ, ξαναφύγε...

Ὁ Μισέλ πρόσθεσε πως ὁ ἀδελφός του ἔλειπε ὁλό-
κληρες ἡμέρες ἀπὸ τὸ σπῆτι κι' αὐτὸ τοῦ ἔδωσε τὴν
ιδέα πως οἱ συχνές ἀπουσίες του δὲν ἦταν ἄσχετες με
τὴ Σὺλβια. Δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ πως ὁ Γκι-
γιώμ τὰ εἶχε καταφέρει. Μὰ ἐκεῖνο ποῦ τοῦ φαινόταν
βέβαιον, ἦταν πως πῆγαινε κι' ἐβλέπε τὴ νέα κάθε φο-
ρὰ ποῦ ἔφευγε ἀπὸ τὸ σπῆτι. Τὸ ποῦ δὲν τὸ ἤξερε...
Ἀλλὰ θὰ τὸ μάθαινε!...

Ἐνα βράδυ, τέλος, δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ περισ-
σότερο καὶ φώναξε στὸν ἀ-
δελφὸ του :

— Ἡ στάσι σου τὰ φα-
νερώνει ὅλα! Ἐσὺ ἔκλεψες
τὴ Σὺλβια καὶ ποῖος ξέρει
ποῦ τὴν κρατᾷ φυλακισμέ-
νη!

— Ἐ, κι' ὕστερα; τὸν ρώ-
τησε ὁ Γκιγιώμ με εἰρωνικὸ
ὕφος.

— Μὴ θέλῃς νὰ με κάμης
νὰ φτάσω στὰ ἄκρα, φώνα-
ξε ὁ Μισέλ, ποῦ ἦταν ἀνίκα-
νος πιά νὰ συγκρατῇ τὸ
θυμὸ του. Ποῦ εἶναι ή Σὺλ-
βια;

— Ψάξε νὰ τὴν βρῇς!

— Γιὰ τελευταία φορά, ἀ-
πάντησε μοῦ ποῦ εἶναι ή
Σὺλβια.

— Εἶσαι τρελλός! τοῦ εἶπε ὁ Γκι-
γιώμ, γυρίζοντας του τίς πλάτες.

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, ὁ Μισέλ
ἔβγαλε τὸ μαχαίρι του κι' ἄρχισε
νὰ τὸν χτυπᾷ με λύσσα, ὥς ποῦ
τοῦ εἶδε νὰ σωριάζεται στὸ πάτωμα νεκρός.

Πέταξε τότε μακριὰ τὸ ματωμένο μαχαίρι του κι'
ἔφυγε τρέχοντας ἀπὸ τὴν καλύβα.

Ὅλη ἐκείνη τὴ νύχτα περιπλανήθηκε σὺν τρελλός
μέσα στὸ δάσος. Πῆρε, τέλος, τὴν ἀπόφασιν νὰ πᾶν
παραδοθῇ καί, τὸ ἄλλο πρωῒ, κατέβηκε στὸ χωριὸ γιὰ
νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀπόφασίν του.

Στὸ καπηλιὸ ποῦ κάθισε γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ, προ-
τοῦ παρουσιάσθη στὴν ἀστυνομία, ὅλοι μιλούσαν γιὰ
τὴ Σὺλβια.

Ἡ νέα εἶχε παντρευθῇ, πρὶν ἀπὸ καμπίες μέρες,
μ' ἕνα πλούσιο ἔμπορο στὴ γειτονικὴ πόλιν. Νὰ γιατί
εἶχε φύγει, ἔαφνικὰ, ἀπὸ τὸ χωριό. Ἐνας θεός της
ποῦ εἶνε φροντιστὴς γι' αὐτὸ τὸ συνοικέσιον, τὴς εἶχε
συστήσει νὰ μὴν πῇ σὲ κανένα τίποτε, μὴν τυχόν οἱ
συχωριανοὶ της, με τὴν κακογλωσσία τους, κάμουν τὸ
γάμο νὰ χαλάσῃ...

Ὁ Μισέλ βγήκε ἀπὸ τὸ καπηλιό, χωρὶς νὰ περιμένῃ
ν' ἀκούσῃ τίποτε ἄλλο.

Κι' ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ἔμπαινε με σκυμέ-
νο τὸ κεφάλι μέσα στὸ ἀστυνομικὸ τμήμα γιὰ νὰ πα-
ραδοθῇ.

ΚΛΩΝΤ ΟΡΒΑΛ

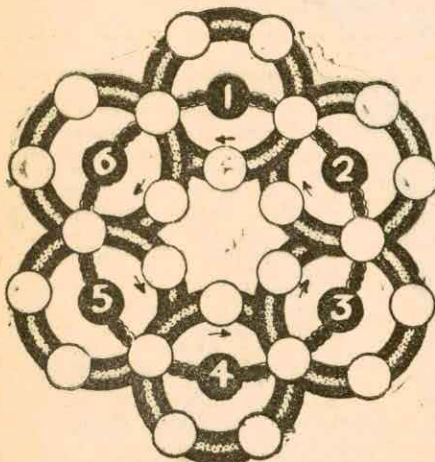
Γενναϊόδωρος... με ξένα λεφτά

Ἀφοῦ πῆγε στὴν Τραπεζὰ κι' ἀπέσπασε ἕνα σημαντικ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Κυκλόλεξο

Μέσα στους πέντε κυκλίσκους του κάθε κύκλου θα τοποθετήσετε λέξεις των 5 γραμμάτων, που ν' ανταποκρίνονται στις αντίστοιχες ερμηνείες, τις οποίες σας δίνουμε πιο κάτω. Η τοποθέτησή θ' αρχίζει από τον κύκλο

κοντά στον όποιο βρίσκεται το μικρό βέλος και θ' ακολουθή την κατεύθυνση που δείχνει αυτό.

Αν βρείτε τις σωστές λέξεις, τότε στους έξι κυκλίσκους του κέντρου θα σχηματισθή μία ευρωπαϊκή πρωτεύουσα.

- 1) Η ζωή τους είναι κάθε άλλο παρά υποδειγματική (ουδ.).
- 2) Πάνω στο δρόμο αυτό έγινε η Μεταμόρφωση του Σωτήρος.
- 3) Με απόλυτη ψυχραιμία.
- 4) Νησί των Κυκλάδων.
- 5) Ήταν, άλλοτε, απαραίτητη σ' ένα πολεμιστή.
- 6) Δύναμις.

Δ.

Κρυπτογραφικόν

- 1 2 3 4 5 6 7 8 = Ποταμός της Παλαιστίνης.
2 1 6 2 8 = Ποτών.
3 4 2 6 = Άνθος.
4 5 6 1 5 = Ευρωπαϊκό κράτος.
5 3 6 2 8 = Ποταμός της Ιταλίας.
6 7 8 8 5 = Πτηνόν.
7 8 5 1 5 8 = Προφήτης.
8 5 3 4 7 6 1 5 = Ιταλικό νησί.

Ο κάθε αϊθιόμ αντίπροσωπεύει το ίδιο πάντοτε γράμμα.

Οί δακτύλός

Ένας πατέρας έχει οκτώ κόρες, δέλε διαφορετικής ηλικίας. Το άθροισμα των ηλικιών τους, μαζί με τα χρόνια του πατέρα, είναι 100. Η μικρότερη, η Ελεντίνα, είναι 1 έτους. Τα χρόνια της Μπούλης, πολλαπλασιασμένα με της Ντόρας, δίνουν γινόμενο ίσο με εκείνο που δίνουν τα χρόνια της Φάνης πολλαπλασιασμένα με της Ιωάννας, καθώς και με εκείνο που δίνουν τα χρόνια της Άλκης πολλαπλασιασμένα με της Σούλας. Καθένα απ' τα τρία αυτά γινόμενα είναι ίσο με τη μισή ηλικία του πατέρα.

Πόσων χρονών είναι η μεγαλύτερη κόρη, η Καίτη;

Αίνιγμα

Εδώ μέσα είν' όλοι ίσοι χωρίς γνώσι, χωρίς κρίσι. Προηγείται ο άνοραϊος και αυτού του Βασιλέως, και ο διάκος του παπά, κι' έτσι και με τα λοιπά.

Ερωτήσεις

- 1) Από ποιόν πήρε την ονομασία του ο μήνας Ιούλιος;
- 2) Ποιά είναι η μεγαλύτερη χώρα της Νοτίου Αμερικής;
- 3) Ποιό είναι το εθνικό σπορ των Ισπανών;

Ο κήπος

Ένας μεγάλος κήπος έχει τριγωνικό σχήμα, χωρίζεται δε σε δύο μέρη, από ένα μονοπάτι που ξεκινάει από τη δυτική γωνία του και φτάνει στην πόρτα που βρίσκεται στην αντίκρουση (ανατολική) πλευρά. Το μονοπάτι είναι ακριβώς κάθετο προς την ανατολική αυτή πλευρά, που αρχίζει από τη βορειά γωνία και τελειώνει στη νότια. Αν τώρα ξεκινήσει κανείς από τη δυτική γωνία και, κάνοντας το γύρο του κήπου απ' το βορειό μέρος, φτάσει στην είσοδό του, θα διατρέξει απόστασι διπλάσια απ' το μήκος του μονοπατιού. Αν κάποιος το ίδιο, αλλά απ' το νότιο μέρος, ή απόστασις που θα διατρέξει θάνε τετραπλάσια απ' το μήκος του μονοπατιού. Η είσοδος του κήπου απέχει 90 μέτρα από τη νότια γωνία. Πόσο απέχει από τη βορεία;

Απόρροια

- 1) Ποιό πράγμα καίει χωρίς να είναι ποτέ ζεστό;
- 2) Πώς είναι δυνατόν να γραφθ ό αριθμός 23 με τέσσερα 2;
- 3) Τι κοινό υπάρχει μεταξύ μιάς καλογράς και ενός δατοποιού;

Αριθμητικό πρόβλημα

3 5 5 3 1 2 7

Μεταξύ των αριθμών αυτών, των οποίων η σειρά δεν πρέπει να μεταβληθί, να παρεντεθούν τα ακόλουθα αριθμητικά σημεία:

+ + — — X : = 0

Ούτως ώστε μετά την έκτελεσι των διαφορών πράξεων, το αποτέλεσμα να είναι μηδέν.

Κρυμμένο γνωμικό

Αφαιρώντας τρία γράμματα από καθεμιά των κατωτέρω λέξεων και συναρμολογώντας τα υπόλοιπα στη σειρά που βρίσκονται, θα σχηματίσετε ένα γνωμικό αποτελούμενο από 3 λέξεις:

Μάνη, Ισθμός, δόκος, Πάρος, Έλος, κτήσις, Έλκω, παιδίον, όστις.

Μαγικό τετράγωνο

4	14	3	13
5			12
16			1
9	11	6	8

Αν γράψετε τέσσερες κατάλληλους αριθμούς στα ισάριθμα άδειαν άνωτερικά χωρίσματα αυτού του τετραγώνου, το άθροισμα των αριθμών κάθε κατακόρυφης στήλης, κάθε οριζοντίας γραμμής και κάθε διαγωνίου θα είναι πάντοτε 34.

Οί λύσεις στη σελ. 62

ΤΑ ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΜΥΡΜΗΓΚΙΑ

Καταδροχίζουν ανθρώπους και ζωά

Πριν από μερικές ημέρες, έφτασαν στη Νέα Υόρκη 40.000 πολεμικά μυρμηγκία, που θα ήταν ικανά να εξαφανίσουν κάθε ίχνος ζωής απ' αυτήν, μέσα σ' ένα-ίστο χρονικό διάστημα, αν ο δόκτωρ Θεόδωρος Σχνείρλα, που τα μετέφερε από τη νήσιδα Μπάρο Κολοράντο (η νήσις αυτή βρίσκεται στη ζώνη της διόρυγος του Παναμά), δεν είχε την πρόνοια να τα κλείσει μέσα σε γυάλινους σωλήνες.

Τα μυρμηγκία αυτά θα παραμείνουν στο Μουσείο Φυσικής Ιστορίας του Μανχάτταν, μέχρι του θανάτου τους, που υπολογίζεται ότι θα επέλθι έπειτα από δυό ή τρεις μήνες, δεν θ' αναπαράχθουν δε, γιατί ο δόκτωρ Σχνείρλα, είχε τη σκληρότητα να σκοτώση τη «στρατηγίνα» τους, που αντιστοιχεί στη βασιλίσσα των μελισσών, για να μελετήσει τον οργανισμό της.

Τα πολεμικά μυρμηγκία είναι ο φόβος κι' ο τρόμος της ζουγκλάς. Τρέφονται με ζωντανό κρέας και, για να το βρουν, πολιορκούν και καταδροχίζουν κάθε είδους ζωά, από τα μικρότερα ως τα μεγαλύτερα.

Οι επιθέσεις τους γίνονται με στρατηγική τάξι και σύμφωνα με προδιαγεγραμμένο σχέδιο. Σε πολλές μάχες, τα μυρμηγκία αυτά πέφτουν κατά δεκάδες και εκατοντάδες χιλιάδες. Κι' ωστόσο, η άριστη δύναμή τους όχι μόνο δεν ελαττώνεται, αλλά, τουναντίον, αυξάνει συνεχώς. Αυτό οφείλεται στο ότι η «στρατηγίνα» τους αποθέτει κάθε 25 ημέρες ένα γλοιώδη σβάλο, που περιέχει 25.000 αυγά. Απ' αυτά, θα βγούν ισάριθμοι πολεμιστάι, μήκους 15 χιλιοστών.

Η νήσιος Μπάρο Κολοράντο είναι ακατοίκητη και βρίσκεται σε άγρια κατάσταση. Η αμερικανική Κυβέρνησις την διατηρεί σκόπια κι' αυτήν, για να επιτρέψη στους επιστήμονας να μελετήσουν την παράξενη ζωή των μυρμηγκιών, που ζουν στην πυκνή ζουγκλά της. Ο δόκτωρ Σχνείρλα και τρεις συνεργάτες του, έμειναν έξι μήνες σ' αυτό το νησί και κατορθώσαν να συγκεντρώσουν πολύτιμες πληροφορίες για την επιστήμη. Η αποστολή έπρεπε να δώσει απάντησι σε μερικά προβλήματα, που απασχολούσαν από καιρό τους επιστήμονας. Ένα απ' αυτά, ήταν το έξης: Γιατί τα πολεμικά μυρμηγκία κυριεύονται από πολεμικό όραμα, επί δεκάεξη ημέρες στη σειρά και ακριβώς τσες μόνο — ούτε μία παραπάνω ή παρακάτω — κατόπιν δε ζουν ήρεμα, επί έννεα ακριβώς ημέρες;

Ο δόκτωρ Σχνείρλα, λοιπόν, βρήκε τη λύσι αυτού του αίνιγματος. Ο κύκλος των περιπλανήσεων των πολεμικών μυρμηγκιών, αντιστοιχεί στον αναπαραγωγικό κύκλο της στρατηγίνας τους. Όπως είπαμε, η στρατηγίνα γεννάει κάθε 25 ημέρες, 25.000 αυγά. Απ' αυτά βγαίνουν άμεσως μικρές καμπιες, που εκκρίνουν μία ουσία με διαπεραστική όσμη. Αυτή ακριβώς ή όσμη διεγείρει τα μυρμηγκία και ζυπνάει μέσα τους τα πολεμικά τους ένστικτα. Αρχίζουν δε τότε την έφοδο τους, σύμφωνα με τις πληροφορίες που τους φέρνουν οι περίολοι τους.

Η διεγερσις που προκαλείται απ' αυτή την ουσία, είναι τόσο μεγάλη, παρατηρεί ο δόκτωρ Σχνείρλα, ώστε τα μυρμηγκία θα πεθάναν από την πείνα, αν δεν καταδροχίζαν τερστίες ποσότητες τροφής.

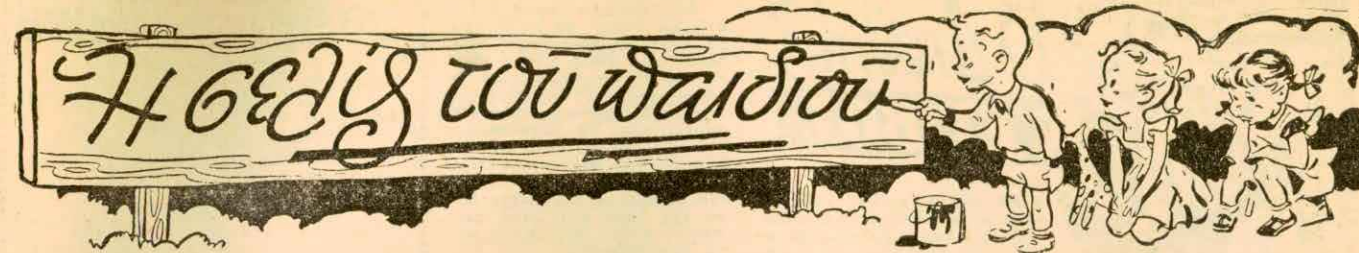
Η περίοδος, λοιπόν, του «πολεμικού συναγερμού» διαρκεί 16 ημέρες. Και ακολουθεί κατόπιν η γαλήνη. Στο διάστημα αυτόν των 16 ημερών οι μικρές καμπιες έχουν διαμορφωθί σε τέλεια μυρμηγκία και παύουν πιά να εκκρίνουν την ουσία, που ή έντονη όσμη της διεγείρει τους μεγαλύτερους αδελφούς τους. Οι τελευταίοι ζουν τότε ειρηνικά επί 9 ημέρες. Αλλά, στο τέλος αυτών των 9 ημερών, συμπληρώνεται ο αναπαραγωγικός κύκλος της στρατηγίνας, που διαρκεί, όπως είπαμε, 25 ημέρες (16+9). Και τότε ξαναρχίζει ο πόλεμος!

Στους στρατούς αυτούς των μυρμηγκιών, ή ύπερζών των θηλυκών, είναι καταληκτική. Από τα 25.000 αυγά που γεννάει μία στρατηγίνα, βγαίνουν 23.500 περίπου θηλυκά μυρμηγκία και μόνο 1500 αρσενικά. Τα τελευταία, μόλις συμπληρώσουν την ανάπτυξι τους, διευθύνονται στα διάφορα στρατόπεδα, για να τεθούν στην υπηρεσίαν των βασιλισσών, που, χάρις σ' αυτά, εκπληρώνουν τον αναπαραγωγικό ρόλο τους.

Όσο για τις στρατηγίνας ή βασιλίσσες, καλούνται για να παίξουν αυτό το ρόλο με όνομαστική πρόσκλησι του Θεού, όπως έβλεπε ο Βίκτωρ Ουγκό. Πραγματικά, από τα αυγά που γεννούν μέσα σ' ένα γρόνο, ένα και σπανίως περισσότερα, φέρνουν στο έσωτερικό τους τα σπέρματα μιάς μέλλουσας βασιλίσσας.

Οί βασιλίσσες αυτές είναι πιο μεγαλόσωμες και πιο ρωμαλέες και, το κυριώτερον, έχουν προικισθί από τη φύσι με αναπαραγωγικές ιδιότητες, ενώ τα άλλα θηλυκά μυρμηγκία, είναι στείρα.

Τα πολεμικά μυρμηγκία επιτίθενται άδιακρίτως εναντίον των ζώων ή του ανθρώπου. Οί φάλαγγες τους όρμουν ή μία έπειτα από την άλλη και μπορούν, μέσα σ' ένα-ίστο ώρα, να καταδροχίζουν ένα μεγάλο βώδι! Αν όμως το ζώον ή ο άνθρωπος μείνουν ακίνητοι και συγκρατήσουν την αναπνοή τους, τα μυρμηγκία δεν τον εγγίζουν και απομακρύνονται.

Ο σπανός και το βασιλόπουλο

Τό παρρηθιάκι σας

Μιά φορά κι' έναν καιρό, ήταν ένας βασιλιάς, που είχε ένα μοναχοπαίδι. Και μία ημέρα που θα πήγαινε στον πόλεμο, είπε της βασιλίσσας, φεύγοντας: — Μόλις το παιδί μας γίνη δεκάεξη χρόνων, να το στείλεις κοντά μου. Πρόσεξε όμως την το στείλεις με σπανό!...

Όταν το βασιλόπουλο έφτασε στην ηλικία αυτή, ή βασιλίσσα φώναξε έναν άγανιάτη. Μά, εκείνος ήταν σπανός. Πήρε, λοιπόν, το παιδί και τράβηξαν μαζί για να βρουν το βασιλιά. Στο δρόμο τους, το βασιλόπουλο δίφασε κι' ο σπανός τδφερε κοντά σ' ένα πηγάδι. Έκει τδδεσε και το κατέβασε να πιη νερό. Το βασιλόπουλο, αφού ξεδίφασε, ζήτησε από τον άγανιάτη να το ανεβάσει. Έκείνος όμως του άποκρίθηκε:

— Κάνε μου πρώτα όρκο πως θα μου δώσης τα ρούχα σου το άλογο σου και πως όπου σταθούνε θα λές ότι έσύ είσαι ο σπανός κι' ενώ το βασιλόπουλο. Το βασιλόπουλο τί να κάνει; Ωρκίστηκε, όπως ήθελε ο σπανός, και πήραν πάλι το δρόμο τους. Όταν, τέλος, βρήκαν το βασιλιά εκείνος άπόρησε με το παιδί του το σπανό...

Στον τόπο εκείνο, ο βασιλιάς είχε ένα μεγάλο περιβόλι, όπου, μέσα σε μία σπηλιά, ζούσε ένας στραβός δράκος. Όσες φορές πήγαινε εκεί ο βασιλιάς, έπρεπε να του ρίξη να φάη έναν άνθρωπο. Μία μέρα λοιπόν, του λέει το ψευτο-βασιλόπουλο:

— Πατέρα, να δώσουμε σήμερα στο δράκο να φάη τον άγανιάτη... Το άληθινό βασιλόπουλο που τ' άκουσε, έτρεξε στο σταύλο, κούφτηκε πίσω από ένα άλογο, κι' έβαλε να κλάμματα. Τι έχεις και κλάις; το ρώτησε τότε το άλογο.

— Θέλουν να με ρίξουν στο στραβό δράκο να με φάη! — Μη φοβάσαι! του λέει το άλογο. Πήγαινε στο χαράπι, πάρε τσείς όκάδες κρέας κι' άμα σε ρίξουν στο σπλιάλι, πέταξε το κρέας στο δράκο να χορτάση. Έκείνος τότε θ' άνοιξη τα μάτια του κι' από εύγνωμοσύνη θα σε ρωτήση τί καλό θέλεις να σου κάμη. Κι' έσύ θα του ζητήσης να σε μάθη τη γλώσσα των ζώων...

Έτσι κι' έγινε. Το βασιλόπουλο σώθηκε. Κι' όταν γύρισε στο παλάτι, ο σπανός έσκασε απ' το κακό του.

Μία μέρα πάλι, ο σπανός του λέει: — Θέλω να πάς να μου φέρης τη Χρυσομαλλούσα! Το βασιλόπουλο έτρεξε στο σταύλο κι' έβαλε τα κλάματα.

— Γιατί κλάις; το ρωτάει πάλι το άλογο. — Θέλει ο σπανός να του φέρω τη Χρυσομαλλούσα.

— Καβαλλίκεψέ με και μη σε νοιάξη... Το βασιλόπουλο καβαλλίκεψε το άλογο και πήγε να βρή τη Χρυσομαλλούσα.

Στο δρόμο τους βλέπουν ένα σωρό μυρμηγκία που ήθελαν να περάσουν ένα ρυάκι. Το βασιλόπουλο έβαλε ένα κλαδί, κι' έκείνα πέρασαν, κι' από εύχαρίστησι του χάρισαν ένα φτερό.

Παραπέρα, είδαν ένα μελίσι και μιά άρκούδα, που έτρωγε το μέλι του. Το βασιλόπουλο σκότωσε την άρκούδα κι' έσωσε τις μελισσες. Κι' έκείνες, από εύ-

Τό φτωχό

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Όταν δής χλωμό παιδάκι φτωχικά νάνε ντυμένο και με δειλιασμένο βήμα στο σχολείο τον να πηγαίνει, είν' απόπαιδο της μοίρας στους τρεις δρόμους πεταμένο της όρφάνιας και της πείνας και της φτώχειας που το δέρνει.

Τό παιδί αυτό εύχήσαν να γενή εύτυχισμένο, γιατί πάντα θάχη μάνα έσημη βασανισμένη κι' απ' αυτό ή κακομοίρα τό μικρό δυστυχισμένο γλυκές μέρες να περάση με λαχτάρα περιμένη.

ΑΛΚ. ΙΩΑΝΝΙΑΝ Σ

χαρίστησι, του χάρισαν ένα άλλο φτερό, πιο κάτω. βλέπουν μία κορακοφαλιά κι' ένα φίδι, που έτρωγε τα κορακόπουλα. Το βασιλόπουλο σκότωσε το φίδι κι' ο κορακας του χάρισε ακόμα ένα φτερό.

Στο τέλος, έφτασαν στο παλάτι της Χρυσομαλλούσας.

— Ήρθα να σε πάρω! της λέει το βασιλόπουλο.

— Τότε θάρθω μαζί σου, άμα γω-ρίσης το σιτάρι, το κριθάρι, το νταρι και τη σίκαι, που βρίσκονται στην άποθήκη σου, του έπτε εκείνη.

Τό βασιλόπουλο έκαψε το πρώτο φτερό και στρατίσε μυρμηγκιών ξεχώρισαν άμέσως τα τέσσερα γεννημάτα.

Ο πατέρας της Χρυσομαλλούσας, όταν τδμαθε, έπτε: — Τό βράδυ, στο χορό του παλατιού, θέλω να μου βρή τη Χρυσομαλλούσα μου ανάμεσα στις άλλες κοπέλλες...

Τό βασιλόπουλο έκαψε το δεύτερο φτερό και μία μελίσα πήγε και κάθισε στο κεφάλι της Χρυσομαλλούσας!

Έκείνη τότε του έπτε: — Θα γίνω δική σου, αυτή τη φορά, αν μου φέρης τ' άθάνατο νερό. Τό βασιλόπουλο, έκραψε και το τρίτο φτερό κι' ένας κορακας τούφερε μία κολούκια γεμάτη άθάνατο νερό.

Τό βασιλόπουλο, λοιπόν, πήρε τη Χρυσομαλλούσα και την πήγε στον πατέρα του.

Την άλλη μέρα, ο σπανός έπτε στο βασιλόπουλο να πάνε στο βουνό να μαζέψουν λουλούδια για τη Χρυσομαλλούσα.

Τό άκακο βασιλόπουλο, τον άκολουθησε κι' ο πονηρός σπανός το πέταξε από ένα βράχο και το σκότωσε.

Όταν εύγυρισε μόνος στο παλάτι, τον ρώτησε ή Χρυσομαλλούσα:

— Που είναι ο άνθρωπος που μ' έφερε εδώ; — Σκοτώθηκε, Χρυσομαλλούσα μου. — Θέλω να μου τόν φέρης κι' άς είναι και νεκρός!

Έκείνος πήγε και τον κουβάλησε. Η Χρυσομαλλούσα τότε τον ράντισε άμέσως με τ' άθάνατο νερό και τούδωσε πάλι τη ζωή του.

Τότε το βασιλόπουλο διηγήθηκε την ιστορία του στον πατέρα του κι' ο βασιλιάς διάταξε να ρίξουν στη φυλακή το σπανό και πάντρεψε τη Χρυσομαλλούσα με τ' μοναχοπαίδι του. Κι' έζησαν αυτοί καλά κι' εμείς καλύτερα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Οί μαϊμούδες έγιναν λιοντάρια

Η ιστοριούλα σας

Ο παλός κυνηγός, άφηγείται στον έγγονό του: — Μία μέρα που βρισκόμουν στη ζουγκλά της Αφρικής, είδα, ξαφνικά, τριάντα λιοντάρια που έτρεχαν κατ' επάνω μου... Πήρα άμέσως την καρμπίνα μου και μπάμ! μπάμ! σκότωσα τα είκοσιεν-νέα...

Τό τρακοστό, όμως... — Καλέ παππού, μου την έχεις ξαναπή αυτή την ιστορία, τόν διακόπτει ο έγγονός του. Μόνο πως την άλλη φορά μου είχες πη πως ήταν μαϊμούδες...

Ο παππούς έννευ το κεφάλι του με ύφος άμήχανο. Άλλ' έπειτα από μία στιγμή, άπαντάει:

— Ήσουν μικρός τότε που σου πρωτοφήγηκα αυτή την ιστορία και σου είπα πως ήταν μαϊμούδες, για να μη σε τρομάξω. Τώρα, όμως, μεγάλωσες και μπορώ να σου πω την αλήθεια...

MIKY MAOYΣ

Χιούμορ

Ο Τάκης ρωτάει τον μπαμπά του: — Μπαμπά πως μοιάζουν τους κατοίκους μ' αυτό το κόκκινο αυτοκίνητο; — Που τό είδες, παιδί μου; — Μά... απ' έξω γράφει: «Διανομή κατ' οίκον»!

Η μαμά: Σου είπα, Γιαγκο, ότι άλλη φορά δεν σου έπιτράνω να πηγαίνεις να παίξεις, με τον Τάκη, γιατί είναι κακό παιδί! Ο Γιαγκος: Τότε, μαμά, άς έρχεται ο Τάκης να παίξουμε, αφού έγω δεν είμαι κακό παιδί!...

Ο Πίπης, που άκουσε το μπαμπά του να λέπ ότι έγιναν στη γειτονιά τους κλεισιές, κολλάει στην πόρτα, φεύγοντας, το έξης σημείωμα, που απευθύνεται στον πιο μικρό του αδελφό: «Πηγαίνω στις θείας κι' έκρωπα το κλειδί για να μη το βρή κανένας άλλος από σένα. Είναι άπάνω από την πόρτα, άοιστερά...»

— Μαμά, τέσσερες ειδικοί κι' έγω πέντε, δοκιμάσαμε το γλυκό σου και τό βρήκαμε όλοι περίφημο!...

Ο Διεθνής Στίβος

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ
ΚΑΤΑ ΤΟ 1952-53

Νέα «ποδοσφαιρική αίμα»!

Το Έλληνικό Ποδοσφαίρο άρχισε φέτος τη νέα περίοδο με μια δυναμική εξέλιξη. Αφού συγκέντρωσε δυναμίες από τη διήμενη αναγκαστική καλοκαιρινή ανάρτηση, ξεκίνησε ορμητικά προς νέους θριάμβους. Αναγνωμένη η διοίκησή του με την ψήφο της Γενικής Συνέλευσης, υποσχέθηκε διά στόματος των κ. κ. Αθανασίου Μέρμηγκα και Λουκά Πανουργιά, πως θα εξαντλήσει όλα τα περιθώρια για το φερόνισμα των Έλλήνων ποδοσφαιριστών προς νέους ορίζοντες και ιδιαίτερα για την ένισχυση του Επαρχιακού Ποδοσφαίρου.

Οι αγώνες του Κυπέλλου Σπάρτης, «το μικρό πρωτάθλημα» για το Κύπελλο Σεπτεμβρίου, οι πολυποικίλοι φιλικοί αγώνες και οι ιδιόρρυθμες συναντήσεις της Ε. Π. Σ. Α. για το Κύπελλο Λαθροφάνων, άνωσαν την θραύση του ποδοσφαιρικού ένθουςιασμού και προετοίμασαν ψυχικά παίκτες και φιλάθλους για τα μεγάλα ποδοσφαιρικά γεγονότα του 1952-1953.

Αποκαλυπτικές ήταν οι εμφανίσεις των συλλόγων κατά τους αγώνες του Σεπτεμβρίου. Ενισχυμένοι με νέον αίμα από τα ηρωικά σωματεία του Κέντρου και των επαρχιών, που παρά τις αφαιμάξεις τους, συνεχίζουν πάντα με ένθουςιασμό, το δύσκολο δρόμο προς τη δόξα, παρουσίασαν στελέχη αξίας να τύχουν ιδιαίτερης προσοχής και μελέτης, για τις νέες θέσεις που τα προσοίζουν.

Θα χρειασθώ, χωρίς αμφιβολία, κάποιο χρονικό διάστημα, για να κατορθώσουν οι «προσλήπτοι» να προσαρμόσουν στο παιχνίδι και στην τακτική τους τους ομάδων. Πάντως, δεν θα πε-

ράση πολλές καιρός και το νέον αίμα θα τονώσει πολύ τους «παλιούς αγωνιστές» και θα ανατρέψει όλες τις προβλέψεις και τα συμπεράσματα που είχαν γίνει με τη λήξη της περασμένης ποδοσφαιρικής περιόδου. Βέβαια, οι περισσότεροι από τους «προσλήπτες» δεν θα μπορούσαν να αγωνισθούν στα πρωταθλήματα. Θάχουν όμως οι «διεθνείς» το δικαίωμα να αγωνίζονται στους φιλικούς και, όπως φαίνεται κάποια «επείκει» προετοιμάζεται, άρα, η γρήγορα, και για τους άλλους.

Ο Παναθηναϊκός, ο Ολυμπιακός, η ΑΕΚ, ο Απόλλων, ο Πανιώνιος, ο Εθνικός, ο Άρης, ο ΠΑΟΚ, ο Μακεδονικός, τα σωματεία των Πατρών, της Δράμας, του Βόλου, της Κρήτης, γενικά όλα τα ποδοσφαιρικά σωματεία της χώρας, «ρεσκαρίσαν» τις ποδοσφαιρικές έλπίδες τους και πάνοπλα κατεβαίνουν στους αγωνιστικούς στίβους, για να διεκδικήσουν το αγωνιστικόν γέρας της περιόδου 1952-1953.

Πριν όμως βρεθούμε στην ευχάριστη θέση να διαπιστώσουμε και νέες κατακτήσεις των Έλλήνων ποδοσφαιριστών στους τομείς της τεχνικής και της τακτικής είναι απαραίτητο να εξετάσουμε, χωρίς φόβο και πάθος, αν και στον τομέα της συμπεριφοράς, έχουμε παρουσιάσει ανάλογες προόδους.

Ξερούμε πως θα λυπήσουμε ίσως αρκετούς, πρέπει όμως αδιατάκτα να πούμε πως στο βασικό αυτό τομέα της αθλητικής συμπεριφοράς, που έχει μάλιστα μεγαλύτερη σημασία για μας από τους τομείς της τεχνικής και της τακτικής, παρουσιάζομαστε τρομερά καθυστερημένοι.

Είναι αλήθεια πως το ποδοσφαίρο είναι ο «βασιλιάς των σπόρων» και το «σπαστό του λαού»; με ρώτησε ένας από τους φανατικούς φιλάθλους. Δικαιολογείται όμως ολός αυτός ο ένθουςιασμός του κοινού, όταν υπάρχουν ποδοσφαιριστές και διοικήσεις οι οποίες, για την ώρα, καί για τον εαυτό μας και για το ποδοσφαίρο,

την αθλητική ήθικη;

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία πως το ποδοσφαίρο εξασκεί μαγνητική επίδραση στα πλήθη. Έχει τους περισσότερους και φανατικότερους οπαδούς. Γοητεύει και συναρπάζει με τις υπέροχες φάσεις του, το γρήγορο ρυθμό του, τα άπιαστα κατορθώματα των βιρτουόζων του. Επόμενο είναι, λοιπόν, να έχει ξεχωριστή θέση στην ψυχή του λαού μας, που ασκείται στους ηρωισμούς και τα κατορθώματα.

Απ' αυτό το σημείο όμως, μέχρι το να αφίνεται ανεξέλεγκτο στα χέρια ή μάλλον στη διαθεσιμότητα των λίγων, ευτυχώς, δυσφημιστών του, υπάρχει μεγάλη διαφορά.

Δεν είναι άνωτέρα αθλητική ήθικη ή νίκη με κάθε τρόπο. Ούτε η τυχόν «επίεσις» των μεγάλων σωματείων προς τα μικρά. Ούτε οι λιθοβολισμοί και οι ευλοδορήσεις και οι εμπυτισμοί και οι «ευγενικές χειρονομίες» των πεντε δακτύλων προς τους διαιτητές και τους έποπτες. Ούτε οι αθλητικές αποθεώσεις και οι υπερβολικές διαφημίσεις των άσων. Ούτε ο κρυφοπαγελτισμός, αλλά ούτε και η εγκατάλειψη των ποδοσφαιριστών.

Θα μπορούσαμε ν' αοιμήσουμε πολλά τέτοια «παράτρογάρια» των ποδοσφαιριστών στίβων. Νομίζουμε όμως πως είναι σε πολλούς γνωστά, ώστε δεν υπάρχει λόγος να τα επαναλάβουμε.

Με την έναρξη, λοιπόν, της νέας ποδοσφαιρικής περιόδου, διοικήσεις, παίκτες, φιλάθλοι, πρέπει να κατέβουν στους αγωνιστικούς χώρους με νέες σωματικές και ψυχικές δυνάμεις, με νέες αγωνιστικές ιδέες, σύμφωνες πάντα με το άνομιον ελληνικό αγωνιστικό πνεύμα, με την άνομιον ελληνική αθλητική παράδοση.

Τί να την κάνω την αθλητική νίκη, όταν γι' αυτή θα πολεήσω την αθλητική μου ψυχή; μούλεγε εμπειρυστικά ένας από τους παράγοντες του Έλληνικού Ποδοσφαίρου.

Και είναι δίκαιο! Μπορούμε να κερδίσουμε τους Ιταλούς, τους Τούρκους, τους Αιγύπτιους, τους Δανούς, τους Άγγλους. Όταν όμως φεύγουμε από το γήπεδο με βαρεία την καρδιά και με τύψεις συνειδήσεως πως η νίκη μας δεν ήταν σύμφωνη με τις «υποθήκες» που μας άσπασαν οι αοισίες της περασμένης ποδοσφαιρικής γενιάς, τότε η νίκη είναι περιττή. Είναι επίζημία και για το Έθνος και για την ομάδα και για τον εαυτό μας και για το ποδοσφαίρο.

Ας τούχουν, λοιπόν, ύπ' όψιν τους όσοι φορούν την τιάση στολή του Έλληνος ποδοσφαιριστού, όσοι έχουν τιμηθεί με την βαρεία ευθύνη της διοικήσεως της ποδοσφαιρικής οικογενείας, όσοι αξιωνονται να παρακολουθούν από τις κερκίδες έττω, την ώραία πάλη της ποδοσφαιρικής μας νεολαίας. Κι' ας φροντίσουν όλοι να καλλιεργήσουν ανώτερο ήθος στους νέους ποδοσφαιριστές μας.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Πρώτα παιδιά...

Το άμερικανικό ύπουργείο των Ναυτικών έλαβε μια αίτηση από κάποιον Λιούις Λάμπρεχτ, ηλικίας 15 χρόνων, που ζητάει να καταταχθεί ως έβελοντής στο ναυτικό. «Η μονοτονία της ζωής μου είναι ανυπόφορη», γράφει στην αίτησή του.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Κυκλόλεξο

- 1) ΑΣΩΤΑ, 2) ΘΑΒΩΡ, 3) ΗΡΕΜΑ, 4) ΝΑΟΣ, 5) ΑΣΠΙΣ, 6) ΙΣΧΥΣ, 7) Η ΔΕ ΠΡΟΤΕΥΟΥΣΑ ΠΟΥ ΣΧΗΜΑΤΙΖΕΤΑΙ ΣΤΟΥΣ ΚΥΚΛΟΚΟΥΣ ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΕΙΝΕ ΑΙ ΑΘΗΝΑΙ.

Κρυπτογραφικόν

- 1) ΙΟΡΔΑΝΗΣ, 2) ΟΙΝΟΣ, 3) ΡΟΔΟΝ, 4) ΔΑΝΙΑ, 5) ΑΡΝΟΣ, 6) ΝΗΣΣΑ, 7) ΗΣΙΑΣ, 8) ΣΑΡΔΗΝΙΑ.

Οι όκτω κόρες

Η μισή ηλικία του πατέρα πρέπει νάνε ζυγός αριθμός, μικρότερος απ' το 100, και να βρίσκεται με τρείς διαφόρους πολλαπλασιασμούς. Δοκιμάζοντας λοιπόν ποιοι αριθμοί ταιριάζουν ν' αυτά τα δεδομένα. Βρίσκουμε εύκολα ότι αυτές που ζητούμε είναι το 24. Άρα, ο πατέρας είναι 48 ετών, οι έπτα κόρες του είναι 1, 2, 3, 4, 6, 8 και 12 ετών, η δέ Καίτη είναι 16 ετών.

Αίνιγμα

Το λεξικό.

Ερωτήσεις

- 1) 'Απ' το Ρωμαιο ευκοτότατο 'Ιούλιο Καίσαρα, 2) 'Η Βασίλισσα, 3) Οι ταυρομαχίες.

Ο κήπος

Το μονοπάτι χωρίζει τον κήπο σε δύο ορθογώνια τμήματα. Αποτελώντας μια κοινή πλευρά και των δύο. Σύμφωνα με τα δεδομένα λοιπόν, οι αναλογίες των πλευρών του κάθε τμήματος είναι 8:6:10 και 8:15:17. Εφόσον λοιπόν η απόσταση της εισόδου από τη νότια γωνία (δηλαδή η πλευρά που αντιστοιχεί στο 15) είναι 90 μέτρα, η απόσταση από τη βόρεια γωνία (η πλευρά δηλαδή που αντιστοιχεί στο 6) είναι 36 μέτρα.

Αποδοχή

- 1) Το πιπέρι, 2) 22 2/2, 3) 'Η καλογράφη ζή μόνον ενώ ο άσοποιος ευωάνει.

Αριθμητικό πρόβλημα

$$3 \times 5 : 5 + 3 - 1 + 2 - 7 = 0$$

Κρυμμένο γινώμικό

«Μισθός αρετής, έπαινος» (μ - ισθ - ος - άο - ε - τ - ε - π - αιν - ος).

Μαγικό τετράγωνο

Στα δύο άνω τετράγωνidia θα γράψετε τους αριθμούς 7 και 10 και στα δύο κάτω τους αριθμούς 2 και 15.

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 399 ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) ΜΑΤΣΟ — ΟΛΙΚΗ — ΠΑΓΟΣ, 2) ΣΑΡΑΚΙ — ΔΩΔΩΝΗ, 3) ΤΕ — ΤΙΝΑ — ΟΛΜΑ — ΣΑ, 4) ΙΝΑΙΔΙ — ΠΟΤ — ΡΑΓΙΑΣ, 5) ΣΑΑΡ — ΑΜΑΣΕΙΑ — ΚΑΒΑ, 6) ΤΣΑΔ — ΑΙΩΡΑ — ΣΗΜΑ, 7) ΒΟΗ — ΙΕΡΑ — ΑΒΡΑ — ΑΝΩ, 8) ΥΣ — ΑΑΡΩΝ — ΣΑΙΤΑ — ΟΡ, 9) ΟΡΘΑ — ΖΑΛΗ, 10) ΑΜ — ΚΗΤΟΣ — ΑΓΩΝΗ — ΠΩ, 11) ΣΕΤ — ΚΩΜΑ — ΠΟΣΑ — ΡΕΝ, 12) ΡΩΜΗ — ΟΡΑΤΗ — ΣΚΩΤ, 13) ΛΙΡΑ — ΑΝΑΜΕΣΑ — ΑΓΡΑ, 14) ΑΜΑΝΕΣ — ΣΟΣ — ΔΑΝΑΟΣ, 15) ΜΕ — ΙΣΙΣ — ΛΗΔΑ — ΣΤ, 16) ΑΚΟΡΙΑ — ΣΟΝΑΤΑ, 17) ΑΡΠΑΞ — ΣΙΦΩΝ — ΜΑΛΙΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1) ΜΑΤΙΣ — ΒΥΖΑΣ — ΛΑΜΙΑ, 2) ΕΝΑΤΟΣ — ΜΕΡΙΜΕ, 3) ΤΣ — ΔΑΣΗ — ΤΩΡΑ — ΑΠ, 4) ΣΑΤΙΡΑ — ΑΡΚ — ΜΑΝΙΚΑ, 5) ΟΡΙΑ — ΔΙΑΘΗΚΗ — ΕΣΟΣ, 6) ΑΝΙΑ — ΕΡΑΤΟ — ΑΣΙΡ, 7) ΟΚΑ — ΜΑΡΩ — ΟΜΟΝ — ΣΙΣ, 8) ΛΙ — ΠΑΙΑΝ — ΣΑΡΑΣ — ΑΙ, 9) ΝΟΣ — ΑΜΟΚ, 10) ΚΔ — ΤΕΡΑΣ — ΑΠΤΕΣ — ΣΩ, 11) ΗΟΣ — ΙΑΒΑ — ΓΩΗΣ — ΛΟΝ, 12) ΔΩΡΑ — ΡΙΖΟΣ — ΑΔΗΝ, 13) ΠΩΜΑ — ΣΑΤΑΝΑΣ — ΑΔΑΜ, 14) ΑΝΑΓΚΗ — ΑΛΗ — ΚΑΝΑΤΑ, 15) ΓΗ — ΙΑΜΑ — ΡΩΓΑ — ΑΛ, 16) ΣΑΒΑΝΟ — ΠΕΤΡΟΣ, 18) ΣΤΑΣΑ — ΩΡΙΩΝ — ΑΣΤΟΣ.

Υπομονή

Χωροφύλακα Α. Π. Δελβινάκι: Δεν επιτρέπεται σε σε να κάνετε αυτά που λογαριάζετε: Να θέλετε ν' απαγάγετε την έκλεκτή της καρδιάς σας, επειδή δεν σας τη δίνουν οι δικοί της. Σκεφθείτε ότι οι γονείς έχουν δίκιο και' άρχην να εξετάζουν τους ανθρώπους που θα δώσουν στα παιδιά τους. Υπομένετε λοιπόν δική σας είνε να τους διαφωτίσετε για το ποιόν σας και νενικά για την κοινωνική σας κατάσταση και να τους έγγυηθείτε ότι είστε σε θέσι να εξεφαλίσετε στην κόρη τους έναν ευνάριον Βίο. Και αφού είστε άνθρωπος τίμιος και ειλικρινής είμαι βεβαία ότι στο τέλος δεν θα δυσκολευθείτε διόλου να πείσετε τους γονείς της καλής σας. Υπομονή λίγη χρειάζεται και καλή διάθεση.

Δυστυχισμένη Κρητική κοπέλα Ν. Μ.: Δεν επιτρέπεται σε ν' ανεύρετε να γίνωμαι στο σπίτι σας φασαρίες και γκρίνιες εξ αιτίας του δεσμού σας με τον νεαρό. Βέβαια, δεν είναι λογικό να κατακρίνεται ένας άνθρωπος γιατί οι συγγενείς του βνήκαν σκάριτα έφ' όσον μάλιστα ο ίδιος είναι καλός και άειρος. Αυτό πρέπει να σκεφθούν οι δικοί σας και όνι να τον ξενοφώνουν μονομιάς. Αυτό όμως πρέπει και ο ίδιος αν είναι ειλικρινής κι' έρη για σας καλούς σκοπούς, να τ' έθεσεν στους δικούς σας και να σας ζητήσει έπιστήμης.

Δυό γαλιανά ματάν: 'Απ' όλα όσα μου γράφετε βλέπω ότι φοβηθήκατε υπ' μεγάλη έπιτολαϊότητα στην παράξενη περιπέτεια με τον στοατώτη πλώτα και με τον άειωατικό ύπτερα. Δεν έρω πως θα ξεφορτώθετε τον άγριο τον πρώτο, όπως κι' έσεις δεν έχετε πραγματικά, αν σας άναγνάν πάντα αληθινά. Όσο για τον καινούριο, καλά θα κάνετε να κρατήσετε την τακτική που ανεδιάζετε και να του γράψετε μόνο δυό λόγια: "Αν σας άγαπάς στ' αλήθεια και τού είστε άπασιτή στη ζωή νάθετε σ'αυόν δικούς σας να σας ζητήση και να σας παντρευτή χωρίς άνογορίες".

Μεγάλη άγάπη Βόλο: Με την οικονομική και κοινωνική σας κατάσταση δεν πρέπει να προνοήσετε στις ανέσεις σας με τη μαθητιούλα. Πρώτα-πρώτα γιατί αυτή είναι μικρή και άπειρη και σε περίπτωσι που άναπακορήσθ στο αίσθημά σας, δεν υποφέρετε να είστε σίνουρας δ.

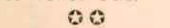
Η συνεργάτις μας δερματολόγος-ιατρός Λυδία Πουλιέζου δούκα δέχεται προσωρινώς Μεταξά 15 Έ. Έξαρχεια. Όρα 5-7. Τηλ. 24-817.

Οά γαθήτε. Και είνε καίμα!...

Άληθινά άγάπη: Είστε πολύ μικρά ακόμα για γάμο. Αν ό νέος σας άγαπά ειλικρινά, γιατί δεν παρουσιάζεται στους γονείς σας να σας ζητήση ο ίδιος; "Ας δώση το λόγο του ότι πραγματικά θέλει να σας κάνει σύζυγό του, άς άσραβωνισθήτε και άφού περάσουν τα τρία χρόνια, όπως συμφωνήσατε, τότε υποφέρετε κάλλιστα να ένωθήτε νομίμως, άφού μάλιστα τα οικονομικά και των δυό σας είνε άθλια. Είμαι πάντα στη διάθεσί σας και εύνοισίας με σας άπαντρώσε σε ό,τι μου ζητήσετε. Θα λάβω άσφαλώς την έπιστολή σας, ότάνι να γράψετε απ' έξω τ' όνομά μου.

C. R. S.: Άγαπητή μου, δεν είμαι βέβαιη αν ό νέος στον όποιον άπάντησα, είνε ό καλός σας. Άλλά ποιά σκοπό είνε να σας άπειλή; Μην άνοσυγείτε όμως και μην στενοχωριέστε. Άν τύχη και τον ξαναϊδείτε τώσα το καλοκαίρι, έξηγήστε του ποιά λόγια σας άνάγκασαν να διακόψετε την άλληλογραφία μαζί του. Άλλά δεν νομίζετε ότι είστε μικρούλα ακόμα για ν' άσραβωλήστε με τα αισθηματικά αυτά ζητήματα; Έκτός αυτού και ό νέος τώσα μόλις άρχίζει τις σπουδές του, όπως μου γράφετε, και σιγνώς είνε άδομίουργητος. Σαναγρώψτε μου, άφού βεβαιωθείτε περί τίνος πρόκειται.

Πρωτομαγιά: Αυτομαί, καλή μου, που θα σας γράψω ότι δεν επιτρέπει η Έκκλησία μας τον γάμο αυτόν. Πάντως στα μέρη σας ίσως νά γίνεται αυτό. Ας ωσθή ο καλός σας, αν πραγματικά σας άναπά έναν ίερέα του τόπου σας. ΕΡΗ

Η άξιηπεί

Η «Λευκή Άνεμώνη» είνε μια κοπέλα 22 χρόνων, η όποία όπως μου γράφει, ένει βγάλει το γυνάμιο, αλλά δεν άκολούθησε άνώτερες σπουδές. Είνε πολύ άμορφη, τις άφείσε το άναπάτε κάποιον, πηγαίνει

νοικοκυριά, αλλά της άόσσουν και οι διασκεδάσεις.

Οι γονείς της την πηγαίνουν παντού, και όπως ένει καταλάβει και η ίδια, της δίνουν την εύκαιρία να γνωρισθί με κανένα νέο για νά παντρευθί, από έσωτα» γιατί προκά δεν ύπάρχει.

Είνε έξυμνο κορίτσι η «Λευκή Άνεμώνη» και μέχρι της στιγμής δέχθηκε έξομολογήσεις από τρείς νέους. Άλλά και οι τρείς της ζήτησαν κρυφά ραντεβού, στα όποια έκείνη δεν πήγε.

Και, με ρωτάει: "Έκανε καλά που δεν δέχθηκε; "Η μήπως με την άνοση της γάση μια εύκαιρία που της παρουσιάζεται;

Της άπαντώ λοιπόν: "Έκανε πολύ καλά που δεν δέχθηκε να πάσ στα κρυφά ραντεβού, που της έδωσαν. Γιατί ένας λογικός νέος δεν τολμάει ποτέ να θίξη την άξιοπρέπεια της νέας που μόλις γνώρισε. Η άξιοπρέπεια σε μία νέα είνε το μεγαλύτερο στολίδι της. Κι' όταν αυτή δεν την κρατήση στο ύψος της, τότε ό καλός δρόμος είνε εύκολος.

Νέοι ύπάρχουν πολλοί. Μην άπογοιεύεσαι, λοιπόν, η «Λευκή Άνεμώνη» και ποό πάντων να μη παραλείπη ποτέ να θεωρή τοις γονείς της φίλους και να τους πληροφορή για ό,τι της συμβαίνει. Αυτοί θα τη βοηθήσουν στην κατάλληλη στιγμή.

Άν απώ ένας ν' που με περφορονεί: 'Από όσα μου άναγράφτε στο γράμμα σας, ένω την έντύπωσι ότι ό νέος αυτός δεν σας περφορονεί, αλλά σας έκτιμάει και σας άγαπά. Βέβαια, δεν σας είπε ακόμα τη λέξι που περιμένετε, αυτό όμως δεν σημαίνει ότι δεν σας άγαπά. Προσέξτε, όμως τα λόγια σας, τη διαγωγή σας τις συναστροφές σας και δεν είναι άνάγκη να τού μιλάτε διαρκώς για θλιβερά πράγματα, ούτε με ύπνορούμενα.

Μία πληγωμένη καρδιά που δέν βρίσκει παρηγοριά στα δάκρυα Π. Κ. Α.: Είστε πολύ έπιπόλαρη, μικρούλα μου. Άφού ν' ένω πολύ άμορφη, τις άφείσε το άναπάτε κάποιον, πηγαίνει

ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

Το ψευδο Ιταλικό λιγνάνκι του Πορτοφίνου άναστατώθηκε τελευταία από μια ομάδα θεάτρελλων και άσάων κοριτσιών, που έφτασαν εκεί μαζί με τον σκηνοθέτη τους, για να υιοσύουν τα έξωτερικά του φιλμ «Κορίτσια πολυτελείας». Στη φωτογραφία μας δυό από τις πρωταγωνίστριες του έργου, η Γαλλίδα Μαρίνα Βαλουά (άριστερά) ηλικίας 15 χρόνων και η Άγγλινά Σούζαν Στέφεν (δεξιά) που άκανδάρισαν ιδιαίτερος τους φιλάμους κατοίκους του Πορτοφίνου με την ζοηρότητά τους και με τις προκλητικές εμφανίσεις τους.

ραντεβού με τον αδελφό του. Κι επειδή ο αδελφός ξέρεi να λήη ωραία λόγια, σ'αξε ξεμυαλίζει και σ'αξε βάζει σε δίλημμα. Τέλος, μάθατε και γιατί σ'αξε τ'α λέγει αυτά τ'α ωραία λόγια, και τότε τ'ον συναθήκατε. Σκοπός του όμως, όπως είδατε, ήταν να σ'αξε καταστρέψει. Τι μ'ερωτάτε, λοιπόν, γι' αυτόν; Μήπως σ'αξε σκλαβώνει ακόμα ή γοητεύει; "Ενα κορίτσι φρόνιμο, καλό, τιμιο άπομακρύνεται γρήγορα απ'αυτές τις κακοτοπιές και κρατά ψηλά την αξιοπρέπεια του.

Μπορούμε να πούμε ότι η έποχή της Κ. Α. Δ. Α.: Είστε πολύ τυχερά, μικρούλα μου. Γιατί από όλα μ'αυ γράφετε βλέπω ότι γνωρίζετε έναν πολύ καλό και ήθικό νέο, πράγμα σπάνιο για την εποχή μας. Βιάζεσαστε να σ'αξε π'η περισσότερα λόγια. "Αλλά κι'αυτά που σ'αξε έχει π'η ως σήμερα είναι άσχετα γι'α να δείξουν τις καλές του διαθέσεις.

Προσέξτε, όμως, να μην τ'ον απογοητεύσετε. Να συνεχίσετε να είστε φρόνιμη, να μη βγαίνετε με παρόεες, να μην εμπιστεύεστε τα μυστικά σας σε φίλες και π'η πάντων κάθε φορά που συναντιέστε με τ'ον αγαπημένο σας, να τ'ον δείχνετε όλη την εμπιστοσύνη σας, να τ'ον μιλάτε με ειλικρίνεια για όλα τα οικογενειακά σας, κι'αυτά άφορουν έσας. "Ελπίζω, ότι πολύ γρήγορα θα σ'αξε ζητήσει για γυναίκα του και ότι θα ζήσετε ευτυχισμένη.

Κοιμήσου. Π.: Δεν βλέπω τ'ον λόγο ν'ανησυχήτε. "Αν έχετε εμπιστοσύνη σ'αυτήν, τότε όχι μόνο οι προσπαθειές τ'ου σωφεί, αλλά κι'αυτές οι ύποψείσεις τ'ου κόσμου δεν θα τ'ον πείσουν να κατακυβλήσει σε μιά διεφθαρμένη ζωή. Φοβάστε μήπως τ'ον παντρευτή; Μά'αυφού δεν βγήκε ακόμα τ'ο διαζύγιο με τ'ον πρώτο της άντρα, γιατί φοβάστε;

"Εκτός αν, επειδή κάνατε τ'οσα έξοδα, επειδή πεισματοώσατε, κι'αυτοί... υπάρχουν και τ'α προηγούμενα, φοβάστε τ'ο χαρακτήρα της. Αυτό όμως θα έπρεπε να τ'ο είχατε σκεφθεί από π'ην και να μη χτίζατε στην άμμο. Φαντάζομαι, λοιπόν, π'ως ένας τρίτος δεν γαρεύει στη μέση να δώσει συμβουλές... Τ'ο μόνο, που έχετε να κάνετε είναι να ξηγηθήτε τελικά μαζί της, να μην παρασυρθείτε από τ'ο πείσμα, και να θέσετε τα πράγματα στη θέση τους άπομακρυνόντάς τ'ην από εκεί που έρωτάται, γι'α να φροντίσετε με ήσυχία τ'ο δικό σας νοικοκυριό, άφ'ου τ'ην αγαπάτε.

Μπ'ος υκρεμός και π'ισω ρέμα, Κ. Κ. Α. Κ.: Αυτό που σ'ακίπτετε δεν είναι σωστό. Δεν είναι λίγες οι κοπέλλες που παντρεύτηκαν πλουσίους νέους, ενώ αυτές ήταν πολύ φτωχές. "Ο δικός σας ό θησαυρός και η προίκα είναι η τιμιότητά και η καλωσύνη της ψυχής. "Όσον άφορά τις σχέσεις που είχε άλλωστε με άλλες γυναίκες, αυτό δεν είναι κάτι τ'ο καινούργιο. Ποιός νέος δεν έχει γνωρίσει στ'ο παρελθόν του άλλες γυναίκες; "Υπάρχει όμως η μία που θα τ'ον σταματήσει. Αυτή η μία θα γίνη και σύντροφος της ζωής του. Μην είστε, λοιπόν, άπιστοιόδοξη και περιμένετε φρόνιμη, τ'α γοάματά του. Μην εκτίθεστε όμως τ'α σ'αξε που λείπει και να είστε μετρημένη στ'α λόγια σας γι'α να εκτιμήση τ'ο χαρακτήρα σας.

Τζεραλντίνια Δ.: Εύχαριστώ γι'α τ'α ευγενικά σας λόγια. Ναί, ενώ γράφω αυτό που

Έντ'ος όλίγου

Η ΝΕΑ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ
ΠΡΩΪΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΛΟΓΟΣ

"Αγρυπνος φρουρός τ'ων κοινοβουλευτικ'ων θεσμ'ων και
του Συντάγματος

Ίδιοκτησία - Διεύθυνσις:
Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

με ρωτάτε. "Όσον άφορά τ'ο ζήτημά σας, σ'αξε λέγω ότι ο νέος αυτός δεν μπορεί ποτέ να έχει ευγενικές και ήθικές ανόεες, ούτε μπορεί να πηγαίνει για σοβαρό σκοπό, όταν με τ'ο πρώτο βράδυ που συναντηθήκατε θέλησε να σ'αξε έξευτελίση και να σ'αξε ταπεινώσει τόσο πολύ. Μή τ'ον δικαιολογήτε. "Επρεπε να σεδασθή τ'η μέλλουσα σύμβολή του - αν αυτός ήταν ο σκοπός του - και να συμπεριφερθή τιμια. "Αν πετύχαινε τ'ο σκοπό του, τότε αυτός ό ίδιος θα σ'αξε κατηγορούσε και θα άπομακρυνόταν γρήγορα από κοντά σας, γιατί θα σ'αξε χαρακτήριζε ως ένα παλιοκόριτσο. Δεν πρέπει, λοιπόν, ούτε να επανέλθετε, ούτε να πονάτε γι'α έναν άνθρωπο που δεν είναι άξιος της αγάπης σας.

Δύο αγάπες με βασανίζουν: Είστε πολύ μικρή, και δεν μπορείτε να καταλάβετε ακόμα πολλά πράγματα όπ'η τ'η ζωή που σ'αξε τ'οιγυρίζει. Πρωτ' απ'όλα δεν αγαπάτε ούτε τ'ον ένα ούτε τ'ον άλλο. "Ισως να τ'ους θαυμάζετε, να τ'ους συμπαθήτε. Αυτό όμως δεν είναι τ'ο αίσθημα που λέγεται αγάπη και καταλήγει σ'ένα γάμο. Γιατί ποτέ, δεν μπορώ να πιστέψω ότι σ'είστε, ένα τιμιο και ήθικό κορίτσι (γι'α τ'ο όποιο φροντίζουν οι γονείς του να τ'ο μορφώσουν με κάθε τρόπο, παρ'όλο που δεν είναι πλούσιοι), θέλετε να δημιουργήσετε σχέσεις που θα σ'αξε εκθέσουν και θα σ'αξε

φέρουν άποσπ'ηποτε μιά μέρα στη μοιραία καταστροφή. Ούτε οι νέοι αυτοί είναι ήκανοί ν'αναλάβουν τ'α βάρα ένος σφάλματός τους, γιατί άπως μ'αυ γράφετε ό ένας έχει πολλές υποχρεώσεις π'ρος τ'ον οικογένειά του, ό δέ άλλος φαίνεται καθαρά ότι σκοπός του είναι να παίξη μαζί σας. Σεδασθήτε, λοιπόν τις φροντίδες και τ'ους κόπους που καταβάλουν οι γονείς σας γι'α σ'αξε. "Εκτιμήστε τ'ην αγάπη τους και μη τ'ους ρεζιλεύετε με άνόητες σχέσεις, που δημιουργείτε τόσο επιπόλαια.

Ίρέα Φεγκόλη: Σ'αξε αγαπάει όσ'ον τ'ον αγαπάτε κι'αξεί. Μ'αυ φαίνεται, όμως, ότι είναι δειλός. "Η δειλία τ'ου έπεδλ'η απ'αυτή τ'ην ίδια τ'ην οικογένειά του, Γι'αυτό, αντί να τ'ον άποθαρούνε, με τις διάφορες άπογοητευτικές έρωτήσεις σας, προτιμώτερο είναι να τ'ου τηλεφωνήτε κάθε μέρα και να τ'ον ενισχύετε ψυχικά. "Εγώ σ'αξε.

Ε. Μ. Φ. 49-52: Πάρτε τ'α πράγματα όπως είναι και μη τ'α σχολιάζετε. Οι άναβολές θ'αυουν κάποιο λόγο, εκτός από εκείνον, που σ'αξε αναφέρει. Μην αναζητήσετε αυτόν τ'ο λόγο. Παραδεχθήτε αυτό που σ'αξε λέγει. "Εχετε, όμως, καθήκον να τ'α π'ητε όλα σ'ους γονείς σας, γι'α να είναι προετοιμασμένοι και γι'α να σ'αξε βοηθήσουν σε μιά στιγμή που θα τ'ους χρειασθ'η.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Απαντήσεις έπιστολών

Δασκαλίτσα Σ.Ο.Σ.: Μπορείτε να μετανεοισθήτε τ'ο τιμωριόκι μέχρις ότου έρθετε στην "Αθήνα όπου και θα ένετε άποτέλεσμα με τ'η μέθοδο της ήλεκτροπείας. Για τ'ο κώμιο τ'ων μαλλιών σας δεν καταλαβαίνω τί θέλετε να π'ητε. Πάντως άφ'ου θ'αυθήτε στην "Αθήνα, θα έπισκεφθήτε έναν ειδικό γιατ'ο και θα σ'αξε πληροφορήσει γι'α όλα.

Στρατιώτ'η Α.Ι.Δ.: Νομίζω ότι θα π'ηρη να πάρετε έπί ένα μήνα πρωί - μεσημέρι και βράδυ, μετά τ'ο φαγητό, μιά κουταλιά τ'ου γλυκού Passineuril ή Passiflorine και έφ'όσον είναι δυνατόν, εκεί που βρίσκεστε, να κάμετε ένα κουτί ένεσεις Tonosan, μιά κάθε μέρα, ένδομυϊκά.

"Ενα δυστυχ'η, Θεσ'ινικήν: Μ'αυ ζητάτε να μ'αξε π'ω να πάτε σε γιατ'ο! Αυτούμαι πολύ, αλλά ή μοναδική συμβουλή μου είναι π'ως πρέπει να σ'αξε εξέταση και να σ'αξε παρακολούθηση όρθοπεδικός γιατ'ος. Είναι ο άδ'ος άρ'οδ'ος.

San Maning: "Η άλλαγή άφ'είλεται στην έπίδραση τ'ων καιρικ'ων συνθηκ'ων άφ'ένος και τ'ης μεταβολής τ'ης περιποιήσεως άφ'έβ'όσου. Νομίζω όμως ότι τ'ο χρώμα τ'ων μαλλιών ένος νέου είναι τ'ο τελευταίο που θα μπορούσε να τ'ον άπασχολήσει. Σήμερα, με τ'η δύσκολη ζωή που ζούμε, υπάρχουν τόσο άλλα ζητήματα π'οιό σοβαρά!

"Επαρχιώτισσα Ε.: Καλά είναι τ'α γάπια, που σ'αξε έδωσε ό γιατ'ος σας, υπορείτε όστόσο να πάρετε και Οτιπονή, με τ'ην ίδια σειρά τ'ων άλλων. "Επίσης να έχετε ύπομονή, γιατί θα άσ'ησετε λίγο να εαναγουρίσετε στη φυσιολογική σας κατάσταση. Καμιά ανόεη δεν έχει ή σ'ημερινή κατάστασί σας με τ'ην χειρουργηθείσα σκληροειδίδα. "Όσον άφορά τις φακίδες, δεν είναι δυνατόν να εξαλειφθούν με φάρμακα και μάλιστα εκεί στ'ο χωριό σας.

Σ.Ο.Σ., "Ενταύθα: Δυστυχώς τ'ο θέμα είναι τέτοιας φύσεως, ώστε δεν μπορεί να γίνη συζήτηση απ'ό τ'ων σπλην αυτών. "Εφ'όσον όμως μένετε έδω, ή καλύτερα λύσις θα ήταν να κάνατε μιά έπισκεψ'η σε ειδικό γυναικόλογο γιατ'ο. "Όσον άφορά τ'ο δεύτερον έρώτημά σας, έγω τ'η γνώμη ότι είναι πολύ δύσκολο, τόσο γι'α τ'ο πρώτον έμπόδιο, όσο και γι'α τ'η μετά 10 έτών συνήθεια έχετε πλέον άποκτήσει μιά κακή έξη ή όποια σ'αξε έχει γίνη δευτέρα φύσις (κατά τ'ο λεγόμενον).

Τζουριάννα: "Από όσα μ'αυ γράφετε και έφ'όσον είναι όπως τ'α περιγράφετε, νομίζω ότι μπορείτε να έχετε έλευθερία. Πάντως δεν αναλαμβάνω άπολύτως τ'ην έρώτηση.

Λαγκαδιανό Πέτρο: "Επ'ηρα τ'ο γοάμμα σας και συμφωνώ άπόλυτα με τ'η θεραπεία που σ'αξε υπέδειξε ό εκεί συνάδελφός μου. Σ'αξε συνιστώ να έλακοιούσθε τ'η θεραπεία, που σ'αξε καθορίζει εκάστοτε, έχοντας υπ'όψ'η ότι πρέπει να όπλισθήτε με ύπομονή και έπιμονή και να είστε βέβαιοι ότι θα έχετε καλά άποτέσματα. "Όλα όσα σ'αξε έπ'η, είναι έπισημονικά σωστά. "Η μορφή που παρουσιάζετε, είναι θεραπεύσιμος.

Χαμένες έλπίδες

Με τ'η μεγάλη ζέση, ό κόσμος γύρευε λίγη άροσία στ'α παγκάκια τ'ου Ζαπτείου και όσοι μπορούσαν να πάρουν ένα γλυκό με παγωμένο νερό, καθόντουσαν στις άναπαυτικές πολυθρόνες τ'ου κέντρου.

Σε μιά γωνιά, σ'ένα όπ'ομερο τραπέζι, καθόνταν δυό άντρες μεσόκοποι. "Ηταν δυό παλιοί φίλοι. "Ο Μάκης, με γκριζά μαλλιά σ'ους κροτάφους. "Η διαγυτή μελαγχολία σ'η μορφή του, τ'ον έκανε πολύ συμπαθητικό. Μιλούσε άργα και ήλιμμένα. "Ο άλλος, ό Γιώργος, τ'ον άκουγε σκεπτικός, ενώ τ'ο κόκκινο και χοντρό πρόσωπό του τ'ο περιέλουζε ό ιδρώτας. — Καί ή Νίνα; Τι κάνει ή Νίνα; Τ'η βλέπεις καμιά φορά; Με θυμάται; τ'ον ρωτούσε ό Μάκης.

"Ο Γιώργος σκούπιε τ'ο πρόσωπό του, ξεροκατάπιε και κυττάζε τ'ο φίλο τ'ον στα μάτια.

«Μά'πως; Δεν ξέρει τίποτα;», συλλογίστηκε. Δεν υπορούσε όμως να μην άπάντησε και τ'ου έπ'η:

— Καλά είναι... — "Η Νίνα! Τ'ο κορίτσι με τις ξανθές μπούκλες, τ'ους ροζ ταφτάδες και τ'ο άγγελικό, χαμογελαστό πρόσωπάκι.

"Ο Μάκης και ό Γιώργος γνώρισαν τ'η Νίνα σε μιά έκδρομή σ'ην Αίγινα. "Εκ'αυ παρέα μαζί όλη εκείνη τ'ην ήμερα. "Ο Μάκης όμως άρεσε περισσότερο σ'η Νίνα, γιατί τ'ης έκανε έντοψη ή στολή τ'ου. "Υπηρετούσε στ'ο Πολεμικό Ναυτικό. Τ'ης άρεσε, γιατί είχε συνήθει να βλέπη αξιωματικούς σ'ην οικογένειά της: τ'ον πατέρα της, τ'ον αδελφό της. — Από τ'ην ήμερα εκείνη, συναντιόντουσαν συχνά, σε διάφορες κοσμικές συγκεντρώσεις. — Από τ'ην παρέα τ'ους όμως, δεν έλειπε ποτέ ό Γιώργος, που ήταν ένας από τ'ους καλύτερους δικηγόρους τ'ης "Αθήνας.

Κι'ένα βράδυ, που ή Νίνα κι'ό Μάκης συναντήθηκαν πάλι σ'ην Κηφισιά, σε μιά φιλική συγκέντρωση, έπ'ηρα από ένα κορό, β'ηκαν να πεπατήσουν λίγο σ'ον άπέραντο κ'ηπο τ'ου σπ'ηριού. Κι'έκει, σε μιά σκοτεινή γωνιά, σ'ουδ'ομητα, έπεσε ό ένας σ'ην άγκαλιά τ'ου άλλου.

"Ηταν τόσο μεγάλη ή συγκίνησις τ'ης Νίνας, όταν ένοιωσε τ'α στιβαρά μπράτσα τ'ου Μάκη να σφίγγουν τ'ο κορμί της, που κύλησαν δάκρυα χαράς από τ'α γαλάνα μάτια της. — Σ'αγατώ! τ'ης μ'ηθιριζε ό Μάκης.

— Δεν θ'αγαπήσω ποτέ κανένα άλλον, αγόπη μου!... τ'ου άπάντησε ή Νίνα.

Κι'άλλοτε πάλι, μιά νύχτα που ξεφύγαν γι'α μισή ώρα από μιά άλλη συγκέντρωση, και π'ηγαν με τ'αυτόκινητο ως τ'η θάλασσα, εκείνη, ξεάκουσθήσε τ'η θεαπέια, που σ'αξε καθορίζει εκάστοτε, έχοντας υπ'όψ'η ότι πρέπει να όπλισθήτε με ύπομονή και έπιμονή και να είστε βέβαιοι ότι θα έχετε καλά άποτέσματα. "Όλα όσα σ'αξε έπ'η, είναι έπισημονικά σωστά. "Η μορφή που παρουσιάζετε, είναι θεραπεύσιμος.

— Μά'πως; τ'ης έπ'η εκείνος, κάπως δειλά.

— Δεν σε καταλαβαίνω... — "Εγώ είμαι ένας αξιωματικός... τ'ης έξηγησε ό Μάκης. "Εσύ, κόρη ένος συνταξιούχου... — Καταλαβαίνω τί θέλεις να π'ης. Μάκη. Δεν έγω προίκα... — "Οχι, όχι, αυτό. Δεν μ'ένδιαφέρει ή προίκα σου. "Επρεπε να είχα έγώ πολλά χρήματα, γι'α να σ'αξε κάνω βασίλισσα, γι'α να μ'η σου λείπη τίποτα. Κι'όμως, θα γίνης... — Πώς, Μάκη μου; — Θα δώσω τ'ην παραίτησή μου και θα πάω στ'ο έμπορικό ναυτικό... Θα λείψω τρία, τέσσερα χρόνια και θα γυρίσω πλούσιος. Με καταλάβεις τώρα;...

"Εκείνη δεν τ'ου άπάντησε. Τ'ον άγκάλιασε σφιχτά, έκλαψε λιγάκι, κι'έπειτα φιλώντας τ'ον στ'ο στόμα, τ'ου έπ'η: — Πάμε, άργήσαμε... Δεν πρέπει να ύποψιαστούν π'ως φύγαμε από τ'ο κορό... *

"Από κείνο τ'ο βράδυ, ό Μάκης ύποσχέθηκε σ'ον έαυτό του να κ'ημ'η τ'η Νίνα ευτυχισμένη. Καί π'ηρε άμέσως τ'ην άπόφασή του. Παραιτήθηκε από τ'ο Πολεμικό Ναυτικό και με τ'ην ύποστηρίξι ένος φίλου τ'ου έφοπλιστή, έφυγε κατεταμένος μ'ένα όπ'ο τα πλοία τ'ου γι'α τ'ην "Απο "Ανατολή με τ'ην άπόφασ'η να πλουτίση και γυρίζοντας να παντρευτή τ'η Νίνα και να τ'ην κ'ημ'η ευτυχισμένη.

"Εγ'ραφε ταχτικά σ'η Νίνα κι'έστελνε τ'α γράμματά τ'ου στ'ο Γιώργο, γι'α να τ'ης τ'α δίνη. Μά'δεν είχε λάβει ούτε ένα γράμμα τ'ης, σ'αυτά τ'α πέντε χρόνια που έλειπε, γυρίζοντας έδω κι'έκει σ'ους άκεανούς. Κέρδισε πολλά λεφτά ό Μάκης, περισσότερα από όσα υπέλογιζε, με τ'ο έμπόριο που έκανε σ'ις μακρινές θάλασσες. Καί, μιά μέρα, γύρισε με μιά άδεια έξη μ'ηνών, γι'α να παντρευτή τ'ην αγαπημένη τ'ου Νίνα.

"Ο Μάκης έπ'η όλα τ'α σχέδιά τ'ου γι'α τ'ο μέλλον στ'ο φίλο τ'ου τ'ο Γιώργο, που βιάστηκε να τ'ον συναντήσει μόλις β'ηκε σ'ον Πειραιά. Κι'έκει, σ'ην π'ηχη γωνιά τ'ου Ζαπτείου, τ'ου μιλούσε τώρα, περιγράφοντας τ'ους κινδύνους και τ'α βάσανα τ'ου μέσα σ'αυτά τ'α πέντε χρόνια που ταξίδευε σ'ους άκεανούς.

— "Επί τέλους! "Εσ'αξε ή στιγμή που ποθούσα... έπ'ηε στ'ο τέλος. Τ'ο βράδυ θα πάω στ'ο σπίτι τ'ης Νίνας, να τ'η ζητήσω από τ'ον πατέρα της.

"Ο Γιώργος δεν μίλησε. Πλήρωσε τ'α π'οτά και σ'ηκόθηκε.

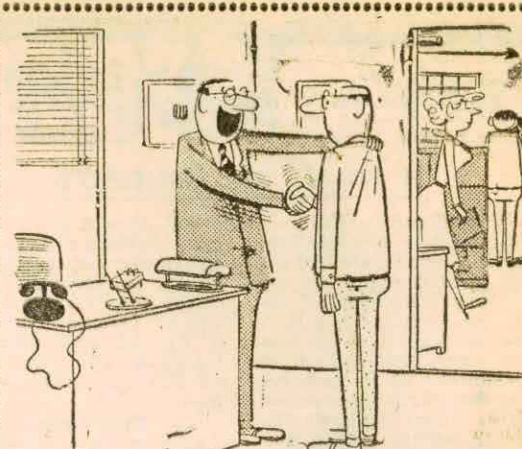
— Δεν σε σ'ηκόλω να φ'αμε μαζί, Μάκη, τ'ου έπ'η, γιατί με περιμένουν... Καί χωρίστηκαν.

* — Θάταν ή ώρα έξη, όταν έξυπνησαν τ'ο Μάκη από τ'ον άπογευματινό τ'ου ύπνου. "Η υπηρέτρια τ'ου ξενοδοχείου τ'ουάσε ένα γράμμα. Τ'αυότ'η βιαστικά και διάβασε: — "Μάκη, έμαθα από τ'ο Γιώργο π'ως γύρισε και π'ως σ'οπεύεις ναρ'ηε τ'ο βράδυ σ'ηπ'η με να με γυρέψης από τ'ον πατέρα μου.

— "Να μην κ'ημ'η αυτό τ'ον κορό! "Εχω παντρευτή έδω και τρία χρόνια τ'ο Γιώργο. Σ'αυτό φταίει κι'εσύ, γιατί μέσα σ'όλα αυτά τ'α χρόνια, που έλειπες, δεν έλαβα παρά μ'αυά ένα γράμμα σου: τ'ο πρώτο!

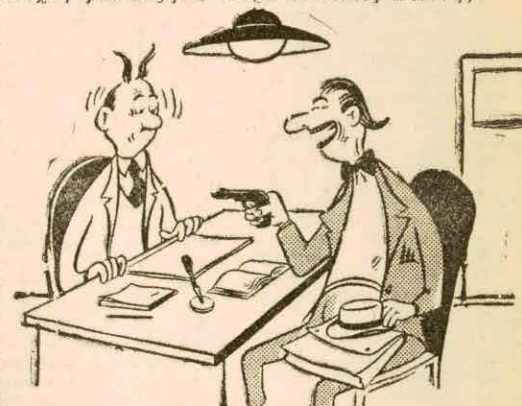
— "Τώρα πιά, όμως, είσαι πλούσιος. Σ'ου εύχομαι, λοιπόν, να β'ηε μιά γυναίκα καλύτερη από μ'ενα. "Νίνα». — Με τ'ο γράμμα τ'αλακωμένο άναμεσα στ'α δαχτυλά τ'ου, ό Μάκης έαυόλεπε μπροστά τ'ου τ'ην έαυόουλα με τ'α γαλάνα μάτια. Καί τ'ου φάνηκε, ότι άκουσε πάλι τ'α τρυφερά της λόγια: — «Δεν θ'αγαπήσω ποτέ κανένα άλλον άντρα, αγάπη μου...». Κι'αν άκόμα γυρίκα έναν άλλο, π'ως θα μπορούσα να ξεχάσω τ'α φίλά σου;». — "Εσχισε τ'ο γράμμα σε χίλια κομμάτια και χτύπησε τ'ο καρδούνη γι'α να τ'ου κατεβάσουν τις βαλίτσες.

Τ'ην ίδια μέρα, ό Μάκης έφυγε πάλι γι'α τ'ους άκεανούς με κάποιο άλλο σκοπό σ'η ζωή τ'ου αυτή τ'η φορά: Να π'ηνη τ'ον π'ονο τ'ου σ'η λησμονία, έλπίζοντας να τ'η β'η σε ξένους τόπους... *

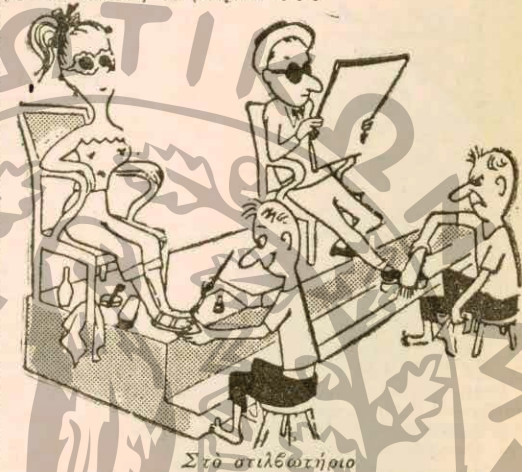

ΤΟΝ ΠΡΟΛΑΒΕ

— Καλώς τ'ο Γιάννη... τ'ον καλύτερό μου υπάλληλο που ποτέ δεν έρχεται όπως οι άλλοι να μ'ένοχη γι'α αύξηση. Τώρα τί θέλεις Γιάννη;

"Ο άσφαλιστής: "Ωστε δεν κάνετε άσφαλεία ζωής; Κυττάξτε, λοιπόν, π'ως γρήγορα μπορεί να επέλθ'η τ'ο μοιραίο!...

Στα σιλόεσ'ημιο

Ο ΜΑΧΗΤΕΥΟΜΕΝΟΣ «ΑΦΕΤΗΣ»

— Σε ποιόν πρέπει να ρίξω;...

MIPANTA

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΥ

Ανατολίτικο ΧΙΟΥΜΟΡ

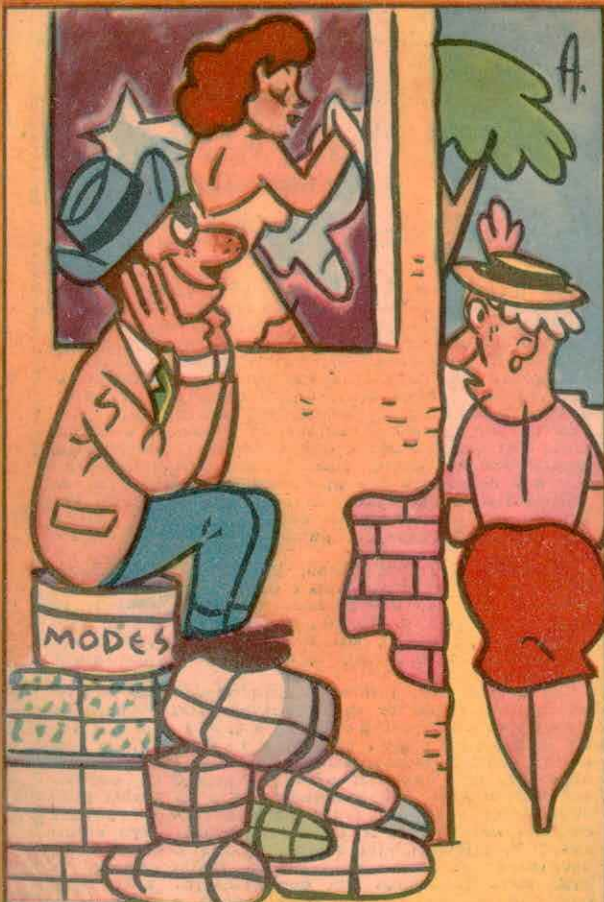
Τὸ παιδὶ τῆς ἀραπίνας

Τὸ αἰώνιο παιδί

Παράξενο διήγημα

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

EKZEMA

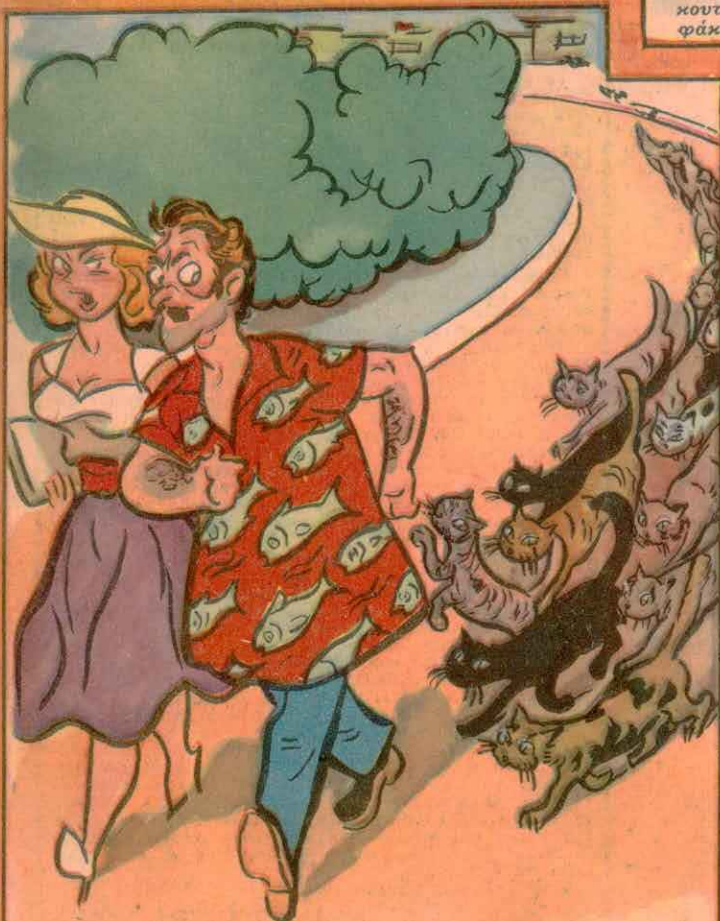

— Άντε, 'Ανάργυρε...
— Προχώρει μία στιγμή, γυναίκα, νά ξεκουρα-
στοῦ λιγάκι!...

(Τοῦ 'Αργέλαου)

— Καῦμένη Γιάννη, εἶσαι πολὺ
κοντός! Πῶς ἦταν δυνατόν ἓνα καρ-
φάκι νά κοσμήσῃ τόσο βάρος!...

— Στὸ εἶπα ἐγὼ νὰ μὴ ξαναβάλῃς αὐτὸ τὸ πονκάμισο
μὲ τὰ ψάρια!...

(Τοῦ Μ. Γάλλια)

Καλὴ ἀρχή!...

(Τοῦ 'Αργέλαου)